

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

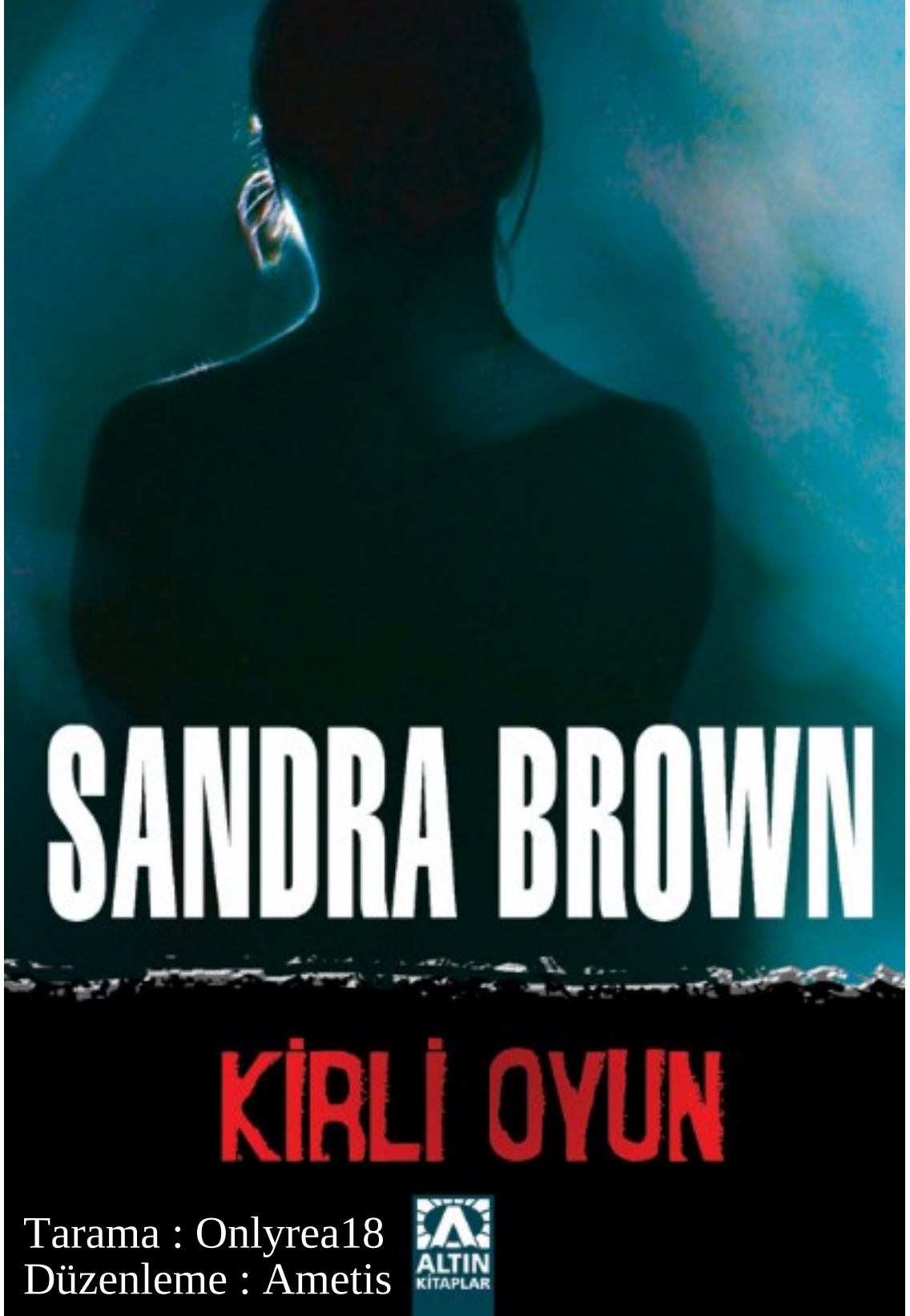
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bizim Kosemiz

Bizim Kosemiz

Yazarın yayınevimizden çıkan kitapları

ACILAR DİNECEK (Tükendi)

ÖZGÜRLÜĞE KOŞANLAR (Tükendi)

SKANDAL YAĞMURU (Tükendi)

KAZA KURŞUNU

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

1. BOLUM

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar!" Griff Burkett kalın bez çantasını arabanın arka koltuğuna fırlattıktan sonra ön koltuğa oturdu. "Yanımda fazla bir şey getirmedim. Hatıralık eşya almadığımdan emin olabilirsiniz." Kendisine BIG'de geçirdiği zamanı anımsatacak bir anı istemiyordu; BIG Teksas Big Spring'deki Federal Askeri Cezaevi'nin resmi kod adıydı.

Pelüş koltuğa iyice yerleşerek klimayı, yüzüne gelecek şekilde ayarladı. Sonra hâlâ hareket etmediklerini fark edince başım sürücüyü doğru çevirdi.

"Kemerin."

"Ha doğru." Griff, kemeri göğsünün önüne doğru çekerek yerine taktı. "Yasaları çiğnemek istemem."

Wyatt Turner bir avukat olarak fena sayılmazdı. Ne var ki, espri anla yışı varsa bile bunu kilit altında tuttuğu kesindi. Çünkü Griffin alaya sözleri karşısında yüzünde ufacık bir gülümseme bile belirmemişti.

"Haydi Turner, neşelen biraz," dedi Griff. "Bugün özel bir gün."

"Ne yazık ki bunu anımsayan tek kişi sen değilsin."

Turner, Griff'in dikkatini engelli sürücüler için ayrılmış park yerin deki yeşil renkli çirkin bir arabaya çekti. Dikiz aynasına asılı herhangi bir engelli rozeti olmadığından, orada durması yasaktı. Griff, arabanın mode

lini de, markasını da çıkaramadı; çünkü beş yıl önce bu model henüz piyasada yoktu. Bu sade arabayı diğerlerinden farklı kılan tek şeyse direksi yonunda oturan adamdı.

Griff bir küfür savurarak, "O burada ne arıyor?" diye sordu.

"Bugün tahliye olacağın tüm yayın organlarında yer aldı, ama onun yanında şampanya getirdiğini hiç sanmıyorum."

"Peki o halde beni görmek için neden o kadar yol kat etti?"

"Sanırım bıraktığınız yerden devam etmek istiyor."

"Bu oldukça küçük bir olasılık."

Konuşmaların başkahramanı olan Stanley Rodarte, gözden kaçırılması olanaksız bir yere park etmişti. Griff'in kendisini görmesini istediği açıktı. Griff, onu zaten nerede görse anımsardı, çünkü Stanley Rodarte tıpsız, orospu çocuğunun tekiydi. Suratı, sanki sivri köşeleri törpülemeye sabrı olmayan bir oymacı tarafından demir testereyle, meşe ağacından oyulmuş benzeyordu. Bıçaktan keskin elmacık kemikleri; kırmızı, çiçekbozuğu cildi üzerinde gölgeler bırakıyordu. Saçları kirli

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

saman rengindeydi. Güneş gözlüğünün ardındaki -Griff'in deyimiyle sarımtırak- gözleri, beş yılın bile azaltmadığı bir düşmanlıkla, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde Griff'in üzerine yönelmişti.

Griff, kayıtsız bir edayla omzunu silkse de, aslında o kadar da kayıt sız değildi. "Boşa zaman harcıyordu."

Turner bir felaket habercisi tonlamasıyla, "Görünüşe göre o böyle düşünmüyor," dedi.

Onun arabasına yaklaşırlarken Griff, Rodarte'a bakarak kocaman sı rıttı, sonra da orta parmağını ona doğru kaldırdı.

"Tanrı aşkına, Griff." Turner cezaevi avlusunun kapısına doğru hızlandı. "Neyin var senin?"

"Ondan korkmuyorum."

"Korksan iyi olur. Eğer bir patça kafan çalışsaydı, ondan ödün patlar dı. Görünüşe göre Bandy'yi unutmamış. Ondan uzak dur. Ciddiyim. Anlı yor musun? Karşısına çıkma."

"Senden istenmemiş bu uyan için de fatura kesecek misin?"

"Hayır bu uyan sana şirketin ikramı. Ayrıca bu senin olduğu kadar benim güvenliğim için de önemli."

Turner arabayı onun son beş yıldır ikamet ettiği cezaevinin dış kapı sına doğru sürerken, Griff soğuk hava üfleyen klimaya rağmen camı yarı ya kadar indirdi. Kapatıldığı yer minimum güvenlik alanı olarak sınıflan dırıra da, yine de bir hapishaneydi.

Teksasın batısındaki kasabadan ayrılıp, 20 No'lu Otoyol'dan hızla doğuya doğru yol alırlarken, "Big Spring'in halkına hakaret etmek gibi bir niyetim yok, ama bu kentin sınırlarından bir daha asla geçmek istemiyo rum," diye belirtti.

Yoğun trafiğin yaşandığı otoyoldaki dizel ve benzin kokularıyla yoğ rulmuş hava; sıcak, kuru ve kumluydu, ancak Griff'in bin sekiz yüz yirmi beş gün sonra özgür olarak soluduğu ilk havaydı. Derin bir soluk alarak havayı ciğerlerine çekti.

"Dışarıda olmak güzel bir duygu, değil mi?" diye sordu avukat.

"Bunu tahmin bile edemezsin."

Kısa süren bir sessizlikten sonra Turner, "Rodarte konusunda söyle diklerimde ciddiye dim," diye yineledi.

Kum yüklü hava Griff'in yüzünü yalayıp saçlarını havalandırdı. Leş gibi kokan bir hayvan kamyonunun çıkardığı gürültüyü bastırmak için yüksek sesle, "Rahatla Turner," dedi. "Rodarte'a ya da başka herhangi bi rine kırmızı bayrak sallamaya niyetim yok. Bu işler geçmişte kaldı. Çok eskide. Cezamı çektim ve topluma borcumu ödedim. Karşında ıslah edil miş, yenilenmiş bir adam var."

Avukat hâlâ kuşkulu bir ifadeyle, "Bunu duyduğuma sevindim," di ye karşılık verdi.

Griff, Rodarte i arabanın dikiz aynasından izlemişti. Adam peşleri sı ra Big Spring'den ayrılmış ve sabit bir hızla, aralarında en az üç araba ka lacak şekilde kendilerini izlemişti. Wyatt Turner, Rodarte'ın arkalarında olduğunu fark etmişse de bu konuda hiçbir şey söylememişti. Griff tam bir yorum yapacakken, avukatının bazı şeyleri, özellikle de onu kaygılandıra cak şeyleri bilmesine gerek olmadığını karar verdi.

Üç yüz mil sonra Griff, apartman dairesinin yeni yaşam alanının or tasında duruyordu. Aslında buna yaşam alanı demek çok komikti. Bir in san burada ancak varlığını sürdürebilirdi, ama buna yaşamak denemezdi. Oda kasvetli denebilecek kadar karanlık ve loştu, ama aslında ışığın azlı ğının odaya yaran da yok değildi. Tavandan zemine kadar inen işaret par mağı genişliğindeki çatlak, zikzak bir şimşegi andırıyordu. Halı yapış ya pıştı. Klima hırıltılı sesler çıkarıyor ve püskürttüğü hava da rutubetli oldu ğu kadar, bayat Çin yemeği gibi kokuyordu.

"Pek iyi bir yer sayılmaz," dedi Turner.

"Berbat."

"Ama kira kontratına gerek yok. Kira aydan aya ödenecek. Daha iyi bir yer bulana kadar burada kalabilirsin." "En azından Big Spring temizdi." "Geri dönmek mi istiyorsun?"

Belki de yanılıyordu; Turner in az da olsa espri anlayışı vardı.

Griff bez çantasını kanepenin üzerine fırlattı. Kanepe son derece ra hatsız görüldüğü gibi leke içindeydi ve bu lekelerin ne olduğunu da Tanrı bilirdi. İçini çekerek bir zamanlar Dallas'ın sosyetik semti Turtle Creek'te oturduğu dairesini anımsadı. Gündüzleri gün ışığıyla dolan bu dairenin, ge celeri de göz alıcı bir manzarası vardı. Ayrıca rahat etmesini sağlayan sayı sız ayrıntı vardı. Ne işe yaradığını ya da nasıl kullanıldığını bile bilmediği bir sürü alet... Ama bu sorun değildi, önemli olan onlara sahip olmasıydı.

"Evimi sattığımda eşyalarımın bir kısmını saklayamadın mı?"

"Giysiler... Kişisel eşyalar... Resimler... Bunun gibi şeyler. Hepsi bir depoda. Ama geri kalanı..."

Turner başını iki yana salladı bir an önce ara basına dönmek istiyormuş gibi sinirli ve endişeli bir edayla anahtarı şangırdattı; oysa oraya kadar yolculukları tek bir molayla neredeyse beş saat sürmüştü. "İlk önce Oyuncak Kutusu ndaki her şeyi nakde çevirdim."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Oyuncak Kutusu; Griff'in yetişkin oyuncaklarını -kayak takımını, dal gıç ekipmanını, motosikletini, yalnızca bir kez suya inmiş olan bir balıkçı teknesini- koymak için kiraladığı garaj için kullandığı takma addı. Bu eş yaların çoğunu maddi imkanı olduğu için satın almıştı.

"Sonra Escalade ile Porsche gitti. Lexus'un satılmasını elimden gel diğince erteledim ama başka şansım kalmamıştı. Sonra da daireyi boşalt maya başladım. Hepsini satmak zorunda kaldım Griff. 'Para cezasını öde mek için. Danışmanlık ücretleri için."

"Ve senin ücretin için."

Turner anahtarlarıyla oynamayı bıraktı. Eğer koşullar farklı olsaydı, takındığı kavgacı tutum belki komik bile görünebilirdi. Griff, ondan on-on beş santim uzundu ve mahkûmiyeti sırasında beden egzersizlerini hiç ih mal etmemişti. Her şey bir yana, içeriye girmeden öncesine göre çok da ha merhametsizdi şimdi.

Wyatt Turner, günün on iki saatinde dört duvar arasında çalışan bir adamın solgunluğuna sahipti. Onun için egzersiz yapmak; on sekiz delik golf oynamak, golf arabasına binmek, ardından kulüp binasında iki kok teyl içmekten ibaretti. Kırk beş yaşlarındaydı ve şimdiden yumuşak bir göbekte sarkık bir kıça sahipti.

"Evet Griff, benim ücretim için," dedi savunmaya geçerek. "Yaptı ğım iş karşılığında ücret alırım. Tıpkı senin gibi."

Griff bir an ona baktıktan sonra yumuşak bir sesle, "Alırdım. Bir za manlar alırdım," dedi.

Turner sakinleşti ve bir anda öfkeye kapıldığı için sıkılarak arkasını döndü ve sehpanın üzerine bir başka anahtarlık bıraktı. "Bizim yedek ara ba. Dışarıda duruyor. Görmemen olanaksız. İki kapılı, soluk kırmızı renk li bir Honda. Satmaya değmeyecekti bu nedenle Susan'a Range Roveri aldığımızda bu arabayı acil durumlar için elden çıkarmadım. Motoru saat gibi. Yağın değiştirip lastikleri kontrol ettirdim. Arabayı ihtiyacın olduğu sürece kullanabilirsin."

"Günlük araba kirası da ücrete eklenecek mi?"

Turner bu sözler karşısında yeniden alındı. "Neden beni her fırsatta iğneliyorsun? Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin yardımına beş yıl önce, beni o lanet olası hapisshaneden kur tarman için ihtiyacım vardı."

"Senin için elimden gelen her şeyi yaptım," diye karşılık verdi Tur nen "Seni suçüstü yakaladılar. Suçu sen işledin, bedelini de sen ödedin."

"Dur, bunları bir yere not etmeliyim." Griff sanki kalem arıyormuş gibi ceplerini karıştırdı.

"Buradan çıkmalıyım."

Turner kapıya yöneldi, ama Griff yolunu kesti. "Tamam tamam, sen avukatların kralısın ve ben kıymet bilmeyen sivri dillinin biriyim. Başka?..." Turnerin haklı öfkesini bastırması için birkaç saniye bekledikten sonra daha barışçıl bir ses tonuyla, "Benim için başka ne yaptın?" diye sordu.

"Kıyafetlerinin bir kısmım yatak odasındaki dolaba astım." Eliyle odanın diğer tarafında açık duran kapıyı işaret etti. "Kot pantolonların ve kazakların modası geçmedi. Target'tan birkaç çarşaf ve havlu aldım. Tu valet malzemelerin var mı?"

"Çantamda."

"Buzdolabında su, süt ve yumurta var. Ekmek de var. Mutfakta erzak vardır diye düşündüm."

"İyi bir düşünce."

"Bak Griff, biliyorum burası bir saray değil, ama..."

Kahkaha atarak, "Saray mı?" diye tekrarladı. "Sanırım kimse bu çöplüğü bir sarayla karıştırmaz." Sonra nankör görünmemek için ekledi: "Ama söylediğin gibi burası yalnızca geçici bir konaklama yeri. Telefo num var mı?"

"Yatak odasında. Depoziti senin yerine ödedim. Telefon benim adı ma kayıtlı. Kendi telefonunu bağlattığında bunu iptal ederiz." "Sağ ol. Numarası ne?"

Turner, ona numarayı söyledi. "Not etmek istemiyor musun?"

"Bir zamanlar yüzden fazla oyun taktiğini aklımda tutuyordum. On tane rakamı da tutabilirim."

"Hım, doğru. Gözetim memurunla bir an önce bağlantı kurmayı unut ma. Sana nasıl ulaşabileceğini bilmek isteyecektir."

"Yapılacak işler listemin ilk maddesi: Jerry Arnold'u ara." Griff ha veya hayali bir çentik attı.

Turner, ona bir zarf uzatarak, "Bunun içinde kredi kartı alana kadar kullanman için biraz para var," dedi. "Ayrıca ehliyetin de burada. Üzerin deki adres yanlış tabii ki, ama zaten bir dahaki doğum gününe kadar ge çerli, o zamana dek de kalacak yeni bir yer bulmuş olursun."

"Sağ ol." Griff zarfı sehpanın üzerine, ödünç arabanın anahtarlarının yanına fırlattı. Avukatından sadaka almak, neredeyse hapisshanede kuralla rın ve bu kurallara uymadığın takdirde alacağın cezaların ne olacağının an latıldığı ilk gün kadar alçaltıcıydı.

"Pekâlâ, o halde artık gitmeye hazırsın sanırım." Avukat bunun ken disi için de doğal olmayan, rahatsızlık verici bir jestmiş havası vererek, Griff'in omzuna hafifçe vurdu. Hızla arkasını dönerek

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

ilerledi ancak ka pıya vardıgında duraklayarak bir kez daha ona baktı. "Griff... şey... insan lar sana hâlâ çok kızgınlar. Pek çok kişi için büyük bir günah işledin. Eğer birileri sana terslenecek olursa bunun seni çok üzmesine izin verme. On lara öbür yanağım dön, tamam mı?"

Griff sessiz kalmayı tercih etti. Tutamayacağı sözler vermeye niyeti yoktu.

Turner duraksadı, kaygılı görünüyordu. "Dışarı çıkmak... gerçekten de uyum sağlamak zor bir durumdur." "İçeri girmek kadar olamaz."

"Salıverilmek üzere olan mahkûmlara verilen şu dersler..." "Tahliye Hazırlık Programı." "Evet. Derslerin bir yaran oldu mu?"

"Ya, evet İş başvuru formu doldurmayı öğrendim. Bir iş görüşmesi sı rasında kıcıımı kaşımamam ve burnumu karıştırmam gerektiğini anlattılar."

Turner yüzünde düş kırıklığına benzer bir ifadeyle, "Peki, ne yapa çağın konusunda herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bir iş bulacağım."

"Orası kesin. Öğrenmek istediğim beklentilerin, umutların olup ol madığı."

"Yeni bir oyun kurucu arayan bildiğin bir futbol takımı var mı?" Turnerin yüzündeki şaşkın ifade Griff'i güldürdü. "Şakaydı."

Sarmaşıklarla kaplı bahçe, beş altı metre yüksekliğinde tuğla bir du varla çevrelenmişti.

"Vay be!" Griff kırmızı Honda'yı ana kapının yanındaki telefon ku lübesine doğru sürdü.

Adresten burasının Dallas'ın zengin semtlerinden biri olduğunu anlamıştı ama bu kadar büyük bir zenginlik beklemiyordu.

Evle iletişim kurmak için ne yapılması gerektiğine dair talimatlar kulübenin yanında yazılıydı. Belirtilen rakamları istenen sırayla tuşladık-tan sonra, içerideki telefonun çalmasını bekledi. Daha bir saniye geçme den mikrofondan bir ses duyuldu.

"Evet?"

"Ben Griff Burkett, Bay Speakman ile görüşmek istiyorum."

Karşıdan yanıt gelmedi ama demir kapı açıldı ve Griff, arabasını içeriye soktu. Tuğla yolun iki yanı alçak fundalık ve çiçek ekilmiş tarhlarla çevrilmişti. Arkalarında uzanan üç farklı tondaki çim alan, yeşil kadife bir halıyı andırıyordu.

Malikânenin kendisi de en az çevresi kadar göz alıcıydı. Griff'ten on larca yıl büyük olan bina gri taşlarla örülmüştü. Bahçe duvarları gibi mali kânenin duvarları da yer yer sarmaşıklarla kaplıydı. Kıvrılan araba yolunu izledi ve arabasını girişin tam önünde durdurdu. Sonra ödünç Honda'dan inerek ön kapıya doğru ilerledi. Kapının iki yanında, kışın da yeşilliğini ko ruyan ağaçlar dikilmiş, iki dev saksı duruyordu. Griff hayretle, acaba ağa cın burgu biçiminde büyümesini nasıl sağlayabiliyorlar diye düşündü.

Saçaklarda asılı tek bir örümcek ağı bile yoktu. Etrafta dalında olma yan tek bir yaprak uçşmuyordu. Pencerele ise lekesiz, pırıl pırıldı. Ev, yerler, bütün çevre olağanüstü bir şekilde mükemmeldi.

Wyatt Turner'a, herhangi bir umudu ve beklentisi olmadığını söyle mişti ama bu bir yalandı. İş teklifleri arasında boğulduğu söylenemezdi el bette. Griff Burkett o sıralar muhtemelen Dallas'ın, hatta belki de "Lone Star eyaleti"nin en nefret edilen kişisiydi. Aslına bakılırsa bütün futbol âşıkları ondan nefret ediyordu. İnsanlar ondan alaycı bir tavırla bahsediyor ya da adını andıktan sonra kötü bir ruhu savuşturmak istercesine ona küfür ediyorlardı. Akli başında olan hiç kimse onu maaş bordrosuna al mak istemezdi.

Ama elinde küçük de olsa bir umut vardı.

Tahliye edilmeden birkaç gün önce bu tarihte, bu saatte, bu yerde ol ması istenen bir davet almıştı. Davetiye Foster Speakman tarafından im zalanmıştı. Bu isim tanıdık gelmişse de, Griff tam olarak nereden duydu ğunu çıkaramamıştı.

Zili çalarken böyle bir yerde yaşayan bir adamın kendisinden ne iste yebileceğini tahmin bile edemiyordu. Bu randevunun bir iş teklifi olabilece ğini sanmıştı. Ama gördüğü bu zenginlikten sonra belki de yanıldığı düşün cesine kapılmıştı. Belki de Speakman denen adam tutkulu bir Cowboys taraftarıydı ve Griff Burkett'in ifadesini bizzat kendisi almak istiyordu.

Kapı neredeyse zili çaldığı anda açıldı. Griff'in yüzüne serin bir hava esintisiyle karışmış hafif bir portakal kokusu çarptı ve onu, üzerinde yer lilere özgü donla elinde mızrak olması beklenebilecek bir adam karşıladı.

Griff kapıyı bir hizmetçinin ya da beyaz önlüklü, yumuşak ses tonuy la konuşan, nazik ama mesafeli bir uşağın açmasını bekliyordu. Karşısındaki adamın, bu düşünceyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Üzerinde dar siyah bir tişörtle siyah bir pantolon vardı. Mayalılara özgü geniş, düz yüz hatlarına sahipti. Cildi yumuşak ve kılsızdı. Düz saçları mükemmel kadar siyahtı.

"Şey... Bay Speakman?"

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Adam başını iki yana sallayarak gülümsedi. Daha doğrusu dişlerini or taya çıkardı. Buna tam olarak gülümseme denemezdi, çünkü yüzündeki baş ka hiçbir çizgi oynamamıştı bile. Kenara çekilerek Griff'i içeriye buyur etti.

Evin, üç asma katın üzerinde uzanan kubbeli bir tavanı vardı. Şark ki limleri mermer zemin üzerinde zarif renk adacıkları oluşturuyordu. Griff'in görüntüsü uzun konsolun üzerindeki dev aynaya yansımıştı. Kıvrılarak üst kata çıkan merdiven, bir mimarlık harikasıydı. İçerisi oldukça genişti ve bir katedral havasındaydı.

Dilsiz adam, Griff'e eliyle kendisini izlemesini işaret etti. Griff bir kez daha Foster Speakman'ın pusuya yatmış kendisini beklediği gibi bir his se kapıldı. Bodrumunda kerpeten ve kamçı gizliyor olabilir miydi?

Çift kanatlı bir kapının önüne geldiklerinde uşak -onu tanımlamak için başka bir sözcük bulamadığından- iki kanadı da itip açarak kenara çekil di. Griff odaya adım attı. Görünüşe göre burası bir kütüphaneydi. Duvarla rın üçü yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Dördüncü duvarın ise neredeyse tamamı, uçsuz çim alanlarıyla çiçek bahçelerine açılan pen cerelerden ibaretti.

"Merak ediyordum..."

Griff hızla bu hiç beklemediği sese dönerek o günün ikinci sokunu ya şadı. Kendisine gülümseyerek bakan adam tekerlekli sandalyede oturuyordu. "Neyi merak ediyordunuz?"

"Gerçekte fiziksel olarak ne kadar güçlü görüldüğünüzü." Griff'i te peden tırnağa süzdü. "Boyunuz beklediğim kadar uzun ama düşündüğüm kadar cüsseli değilsiniz. Elbette sizi yalnızca sahada, stadyumdaki loca dan ve televizyonda izledim."

"Televizyon en az beş kilo fazla gösterir."

Adam güldü. "Omuzlardaki dev vatkaları da unutmamak gerekir." Sağ elini ileriye doğru uzattı. "Foster Speakman. Geldiğiniz için teşekkür ederim." El sıkıştılar. Elinin Griff'in elinden çok daha ufak olması hiç de şaşırtıcı değildi; elinin ayası kuru, tokalaşması güçlüydü. Tuhaf tekerlekli sandalyesindeki bir düğmeye basarak geriye doğru hareket etti. "İçeriye girin ve oturun lütfetti-*

Griff'e eliyle, sehpa ve abajurlarla dekore edilmiş oturma köşesini işa ret etti. Griff koltuklardan birinde karar kıldı. Rahat koltuğa gömülürken bir zamanlar kendisinin de kullandığı bu konforlu mobilyalara karşı derin bir özlem duydu. Şimdiyse ekmeğini tuhaf bir homurtuyla çalışan buzdolabında saklamak zorundaydı.

Yeniden odanın içinde ve pencerelerin ardındaki manzarada göz gez dirirken, kendi kendine bir kez daha; Tanrı aşkına burada, sarmaşık kaplı bu malikânede ve bu sakat adamın yanında ne işim var diye sordu.

Foster Speakman kendisinden beş yaş kadar büyük, yani kırk yaşların da olmalıydı. Hoş bir görüntüsü vardı. Boyunun ne uzunlukta olacağı kes tirmek zordu. Griff'in tahminine göre 1.60 olabilir. Üzerinde kolej öğren cisini andıran giysiler vardı; mavi golf tişörtü ile haki pantolon, kahverengi deri kemer, aynı renk mokasenler ve ten rengi çoraplar.

Pantolonunun paçaları havası sönmüş birer balonu andırıyordu; görü nüşe göre onları dolduracak kadar et yoktu bu bacaklardı.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu Speakman nazikçe.

Etrafını incelemeye ve ihtimal hesaplan yapmaya dalmış olan Griff dikkatini yeniden ev sahibinin yüzüne çevirdi. "Bir kola alabilir miyim?"

Speakman kapıyı açan adama doğru baktı. "Manuelo iki kola, por favori

Bir çuval çimento kadar hacimli ve hantal görünmesine karşın Manuelo sessizce hareket ediyordu. Speakman, Griff'in, içecekleri hazırlamak üze re barın yanma giden hizmetkârı izlediğini fark ederek, "Kendisi El Salva dordudur," diye açıkladı.

"Yaa!"

"Kelimenin tam anlamıyla Amerika Birleşik Devletleri'ne yürüyerek geldi."

"Yaa?!"

"Benim bakıcım."

Griff buna nasıl bir karşılık verebileceğini bilemedi; aklından geçen tek soruyu, yani Manuelo'nun yatağının altında bir kesik kafa koleksiyonu olup olmadığını sorması olanaksızdı elbette.

"Big Spring'den buraya bugün mü geldiniz?" diye sordu Speakman.

"Avukatım beni bu sabah almaya geldi."

"Oldukça uzun bir yolculuk olmuş."

"Benim için pek fark etmedi."

Speakman süitti. "Eminim fark etmemiştir. Bu kadar uzun süre ka palı kaldıktan sonra buna şaşmamalı." Griff'in Manuelo'nun uzattığı ufak tepsiden kadehini almasını bekledi, sonra kendi kristal kadehini alarak ka veya kaldırdı. "Tahliye edilmenize."

"İşte buna içerim."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

(*) Lütfen

Manuelo odadan çıkarak çift kanatlı kapıyı arkasından kapattı. Griff kolasından bir yudum daha aldı; Speakman'ın kendisini alenen merakla süzen bakışlarından sıkılmaya başlamıştı.

Bu neydi böyle? Dolandırıcıları içkiye davet haftası mı?

Çevresindeki her şey onu tedirgin etmeye başlamıştı. Buna bir son vermeye karar vererek kola bardağını dirseğinin yanındaki sehpaye bırak tı. "Buraya gelmemi istemenizin nedeni eski bir futbol oyuncusunu mu, yoksa sabıkalı bir dolandırıcıyı mı şahsen görmek istemeniz?"

Speakman, onun bu kabalığı karşısında hiç de şaşırma benzemiyor du. "Bir iş arıyor olabileceğinizi düşündüm."

Umutsuz ya da zavallı görünmek istemeyen Griff kaçamak bir eday la omzunu silkti.

"Şimdiye kadar herhangi bir iş teklifi aldınız mı?"

"İlgimi çeken bir teklif almadım."

"Cowboys..."

"Hayır. Ne de başka bir takım. Ligden men edildim. Sanırım artık bir NFL'*' karşılaşmasına ancak bilet alarak katılabilirim."

Speakman, Griff Burkett'in durumunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Eğer futbol söz konusu olamıyorsa, ne tür bir iş yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Tek amacım cezamı çekip dışarıya çıkmaktır."

"Bunun dışında bir şey düşünmediniz mi?"

Griff arkasına yaslanarak sanki umurunda değilmiş gibi yeniden om zunu silkti ve bardağına uzanarak kolasından bir yudum aldı. "Bir şeyler düşündüm elbette ama henüz tam olarak karar veremedim."

"Bir havayolu şirketim var. SunSouth."

Oldukça şaşırp etkilenmiş olmasına karşın, Griff duygularını belli etmemek için yüzündeki ifadenin aynı kalması için çabaladı. "Ben bu ha vayoluyla uçarım. Daha doğrusu bir zamanlar hep SunSouth ile uçardım."

Speakman alçakgönüllü olmaktan çok uzak bir ifadeyle sırttı. "Pek çok kişi gibi. Bunu memnuniyetle söyleyebilirim."

(*) Ulusal Futbol Ligi

17

Griff gözlerini güzel odanın içinde gezdirdi, bakışları birkaç değerli nesnenin üzerinde yoğunlaştıktan sonra yeniden Speakman'e yöneldi. "Bundan hiç kuşku yok."

Speakman'ın yüzündeki gülümseme değişmedi. "Sizi buraya bir iş teklifinde bulunmak için davet ettim."

Griffin yüreği sevinçle hopladı. Foster Speakman gibi bir adamın ona yardımı dokunabilirdi. Birden adamın adının kendisine neden tanıdık geldiğini anımsadı. Speakman, Dallas'ta son derece etkili bir isimdi ve böl genin en başarılı şirketlerinden birinin sahibi ve yöneticisiydi. Böyle bir adam tarafından kabul görmek, bağışlanmak Griffin, beş yıl önce yitirmiş olduklarının bir kısmını geri kazanmasını ve büyük bir yol kat etmesini sağlayacaktı.

Yine de fazla iyimserliğe kapılmamaya çalıştı. Çünkü onun hakkın da duyduklarına bakılırsa, bu adam, onu ancak uçaklarındaki lağım tank larını boşaltmak için işe alırdı. "Sizi dinliyorum."

"Size önereceğim iş en kısa zamanda maddi açıdan rahatlamanızı sağlayacaktır. Bütün mal varlığınızın, mahkemenin verdiği para cezasının karşılanması için nakde çevrildiğini biliyorum."

Griff üstü kapalı biçimde, "Evet, çoğu," diye karşılık verdi.

"Bu paradan borçlarınızın önemli bir kısmı da ödendi değil mi?"

"Bakın Bay Speakman, zaten her şeyi bildiğinize göre yem atmaya bırakın. Her şeyimi kaybettim. Duymak istediğiniz bu muydu? İçine ede bileceğim bir kavanozum bile yok."

"O halde, sanırım yüz bin dolar işinize oldukça yarayacaktır."

Duyduğu rakam karşısında Griffin öfkesi yerini yeniden şüpheyi bırakmıştı. Büyük bir lokmanın kucağına çok kolay düşmesi olasılığı kar sısında dikkati elden bırakmaması gerektiğini oldukça acı bir deneyimle öğrenmişti. Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, mutla ka gerçek olamazdı "Yılda yüz bin mi"

Speakman bu duruma çok eğleniyormuş gibi gülümseyerek, "Hayır, Bay Burkett," diye karşılık verdi. "Yüz bini anlaşılmayı imzalamanız kar şılığında hemen alacaksınız. Alışık olduğunuz deyimle; bir tür imza ikra miyesi olarak."

Griff on saniye kadar ona baktı. "Yüz bin, ha?"

"Tamamen yasal bir ödeme. Teklifime evet demeniz durumunda si zindir."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Griff zaman kazanmak için yavaşça dizinin üzerine koyduğu ayak bileğini kaldırdı ve iki ayağıyla yere bastı; bu paraya gerçekten çok ihtiyacı vardı. "Beni uçak şirketinizin reklamını yapmak için mi kullanmak istiyorsunuz? İlan panolarında, reklam filmlerinde ya da gazetelerde mi? Bu tür bir iş mi? Çıplak poz vermek konusunda anlaşma yapmam ama pa zarlık yapabiliriz."

Speakman gülümseyerek başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla Dallas Cowboys takımının gelecek vaat eden oyuncusuyken bu tür işlerden kazandığınız paralar gelirinizin önemli bir bölümünü oluşturuyordu. On numaralı triko ile reklamı yapılan her ne ise çok iyi satılıyor du herhalde. Ama sanırım şimdi sizin reklamını yaptığınız bir şey, alıcılara almaya teşvik etmek yerine, tam tersine yol açacaktır."

Griff bunu bilmekle birlikte duymaktan hiç hoşlanmamıştı. "Peki o halde aklınızdan ne geçiyor? Kimi öldürmem gerekiyor?"

Bu soru karşısında Speakman yüksek sesle bir kahkaha attı. "Bu kadar nihai bir şey değil."

"Ben uçaklardan hiç anlamam."

"İşin havayoluyla da bir ilgisi yok."

"Yeni bir uşağa mı ihtiyacınız var?"

"Hayır."

"O halde aklıma başka bir şey gelmiyor. Yüz bin dolar hak etmek için ne yapmalıyım?"

"Karımı hamile bırakın."

2. BÖLÜM

"Efendim?..."

"Doğru duyduunuz Bay Burkett. Bir kola daha alırmısınız?"

Griff soruyu iyice sindirene kadar sabit gözlerle ev sahibine baktı. Karşısındaki çılgın piç hiç değilse nazik bir ev sahibiydi. "Hayır, teşekkürler."

Speakman tekerlekli sandalyesini koltuğun yanındaki sehpa üzerine rek Griff'in boş bardağı aldı ve kendininkiyle birlikte üzeri ıslanmış bardağı götürdü ve her iki bardağı da lavabonun altındaki rafa bıraktı. Bir ku rulama beziyle barın granit yüzeyini sildi; Griff oturduğu yerden bile tez gâhin cam gibi parladığını, geriye tek bir damlanın dahi kalmadığını görebiliyordu. Speakman, kurulama bezini, kenarlarını özenle üst üste geti rerek katladı ve tezgâha takılmış bir halkadan geçirerek astı.

Tekerlekli sandalyesini yeniden Griff'in dirseğinin yanındaki sehpa üzerine doğru sürdü, az önce kullandığı pirinç çerçeveli bardak altlığını yerine yerleştirdi, üç kere parmağıyla iteleyerek düzeltti, sonra sandalyesini geri çevirerek, Griff'in oturduğu yerden birkaç adım öteye, yani az önceki yere rine döndü.

Onun hareketlerini izlemekte olan Griff ise, nazik ve düzenli biri diye geçirdi içinden.

"Eğer bir şey içmek konusunda fikrinizi değiştirirseniz lütfen söyleyin," dedi Speakman.

Griff ayağa kalkıp koltuğunun arkasına geçti ve deliliğinin o mesa feden de anlaşılıp anlaşılmadığını görmek için Speakman'ı süzdü, sonra pencerenin önüne girip manzaraya bakmaya başladı. Kendisini toparlama ya ihtiyacı vardı; tavşan deliğine ya da benzer bir yere düşmediğinden emin olması gerekiyordu.

Big Spring'deki ilk günlerinde sabahları uyandığı zaman nerede olduğunu ve burada ne aradığını anlaması birkaç saniye sürerdi; işte şimdi de aynı şaşkınlık içindeydi. Kendisini paramparça hissediyordu. Toparlanmaya ihtiyacı vardı.

Camların ardında Mad Hatter ya da Alice Harikalar Diyarı'ndan çıkmış herhangi bir kahraman yoktu. Her şey hâlâ yerindeydi ve mükemmel görünüyordu; zümrüt yeşili çimler, çiçek tarhlarını çevreleyen taş patikalar, gölgeleriyle hepsini kucaklayan uzun dallı ağaçlar... Uzaklarda küçük bir göl. Masmavi gökyüzü... ve çok yukarılarında bir jet Dallas'a doğru iniş yapıyordu.

"Bizimkilerden biri."

Griff, Speakman'ın tekerlekli sandalyesinin sesini duymamıştı ve onu Miden yanında görünce şaşırdı. Hapishane de insan üzerinde aynı etkiyi yaratıyor, insanı yerinden sıracatacak kadar ürkekleştiriyordu. Futbol oyuncularının 135 kiloluk cüsseleriyle, maskeleri ardında dişle rini bileyip, gözlerini haince kısarak, onu yaralamaya ve canını yarmaya azmetmiş olarak üzerine saldırırlardı. Buna karşı hep hazırlıklıydı ve onların tacizlerine karşı koymak için ihtiyacı olan güce sahipti.

Ne var ki cezaevinin, çoğunlukla görevlerini kötüye kullanmaktan yargılanmış mahkûmların kaldığı minimum güvenlik bölgesinde bile haf tanın yedi günü, hatta günün yirmi dört saati tedirgin olursun. Sürekli te tikte olur, insanları bir kol boyu uzağında tutarsın.

Tabii ki hapse girmeden önce de böyleydi.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Speakman hâlâ uçağı izliyordu. "Kalkış yeri: Nashville. İniş saati: yedi sıfır yedi." Bileğindeki saate göz attı. "Gecikme yok."

Griff, onu birkaç saniye süzdükten sonra, "Uçağın canı cehenneme, sen kesinlikle aklını oynatmışsın!" diye çıkıştı. "Akıl sağlığımdan kuşku mu duyuyorsun?" "Yalnızca o kadar değil." "Neden?"

"Pekâlâ, öncelikle benim alnımda 'sperm bankası' yazmıyor." Speakman gülümsedi. "Sana önerdiğim iş beklediğin gibi çıkmadı, ha?"

"Hiç ilgisi yok." Griff saatine göz attı. "Bak, bu akşam için planlarım var. Birkaç arkadaşım la buluşacağım." Buluşma filan yoktu, arkadaş da...; Ama kulağa mantıklı geliyordu. "Yetişmek için acele etmem gerekiyor."

Speakman, onun yalan söylediğini anlamış görünüyordu. "Teklifimi geri çevirmeden önce, en azından söyleyeceklerimi bir dinle," dedi.

Sanki Griff'in koluna dokunacakmış gibi elini ileriye doğru uzattı. Griff istemsizce irkilerek geri çekildi; Speakman'ın bu hareketi fark etme mesi olanaksızdı. Şaşkın bir ifadeyle başını kaldırarak Griff'e baktı ve ko luna dokunmadan elini geri çekti. Griff, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Hep tekerlekli sandalye yüzünden," dedi Speakman yumuşak bir ses tonuyla. "Bazı insanlar üzerinde, salgın hastalık ya da kötü şans bulaşacakmış gibi, olumsuz bir etki yaratıyor."

"Hayır, sorun bu değil. Hiç ilgisi yok. Sorun şu... Bak, sanırım ko nuşmamız burada bitti. Gitmeliyim."

"Lütfen hemen gitme Griff. Sana Griff, diyebilir miyim? Sanırım birbirimize isimlerimizle hitap etmemizin zamanı geldi, sence de öyle de ğil mi?"

Speakman'ın gözleri pencerelerden giren parlak ışığı yansıtıyordu. Son derece aydınlık ve zeki gözlerdi. Ne bir çılgınlık belirtisi, ne de delilik işareti olabilecek herhangi bir vahşi ışıltı vardı. Griff, acaba Bayan Speak man bu durumun farkında mı, diye düşündü. Lanet olsun, bir Bayan Speakman gerçekten var mıydı? Karşısındaki milyoner titizlik hastası olduğu kadar, başlı başına bir hayalperest de olabilirdi.

Griff adıyla ilgili soruya yanıt vermeyince Speakman'ın yüzündeki gülümseme düş kırıklığına dönüştü. "En azmdan söyleyeceklerimi bitire ne kadar burada kal. Bunca zahmetim boşa çıkarsa çok üzülürüm." Hızlı bir gülümsemeyle, "Lütfen," dedi.

Az önceki tepkisinden ötürü suçluluk duyan Griff, içinde gittikçe ar tan kaçıp gitme dürtüsünü bastırarak koltuğuna döndü ve yerine oturdu. Sıkıntıdan öylesine terlemişti ki, yastıklara gömülürken gömleğinin arka sıının nemli olduğunun farkına vardı. Kibarca veda etme fırsatını yakalar yakalamaz da adios diyecekti.

Speakman, "Benim herhangi bir yoldan baba olmam olanaksız," di yerek yeniden konuşmaya başladı. Sözlerini vurgulamak istercesine kısa Bir ara verdi. "Eğer spermlerim olsaydı, seninle bu konuşmayı yapmaz dık," diye yavaşça ekledi.

Griff yine de bu konuşmayı yapmıyor olmayı tercih ederdi. Erkekli ğini yitirmiş olmaktan söz eden bir adamın gözlerinin içine bakmak kolay değildi. "Anlıyorum, o halde sperm bağışlayacak birine ihtiyacınız var."

"Az önce sperm bankasına değinmiştin."

Griff başını salladı.

"Laura, yani karon. O da, ben de bu yola başvurmak istemiyoruz."

"Neden? Sperm bankalarının çoğu oldukça iyi bir üne sahip değil mi? Ben onların güvenilir olduğunu, sperm bağışında bulunan kişilerin test edildiğini filan sanıyordum."

Aslında Griff'in, sperm bankaları hakkında fazla bilgisi yoktu ve na sıl çalıştıkları da ilgisini çekmiyordu. Onu daha çok Speakman'ı tekerlek li sandalyeye mahkûm eden olayın ne olduğu ilgilendiriyordu. Uzun za mandır mı felçliydi ya da kısa bir süre önce başına bir şey mi gelmişti? Gü cünü yok eden ya da kaslarını eriten bir hastalık mı geçirmişti? Attan düş müş olabilir miydi? Acaba ne olmuştu?

"Eğer erkek eş, benim gibi çocuk yapma gücünden yoksunsa, eşler sperm bağışından yararlanırlar ve bu işlem çoğunlukla başarılı olur," diye açıkladı Speakman.

Neyse, anlaşılan durumundan sıkılmıyor, utanç duymuyordu ve bu nun için de, Griff, onu takdir ediyordu. Eğer kendisi Speakman'ın duru munda olsaydı ve Manuelo gibi birinin "bakımına" ihtiyaç duysaydı, bu nu Speakman kadar rahat kabullenebilir miydi, bilmiyordu. Bu konudan özellikle başka bir erkeğe söz edemeyeceğinden emindi. Belki de Speak man durumunu kabullenmekten başka bir çare bulamamıştı.

"Laura da, ben de umutsuzca bir çocuk istiyoruz, Griff," diyerek ko nuşmaya devam etti.

Başka ne söyleyebileceğini bilemeyen Griff, "Öh-öh..." diye öksürdü.

"Ve çocuğumun fiziksel özelliklerinin benimkine benzemesini isti yoruz."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Anlıyorum."

Speakman, Griffin kendisini tam olarak anlamadığını gösterir gibi başını iki yana salladı. Speakman, "Herkesin çocuğun benden olduğuna inanmasını istiyoruz," diye sözlerini sürdürünce Griff, onun ne demek is tediğini gerçekten anlamadığını ayımsadı..Griff, "Evet," dediyse de sözcüğün sonuna belli belirsiz bir soru işa reti eklenmişti.

"Bu bizim için çok önemli. Hatta hayatı. Tam olarak ifade etmek ge rekirse, zorunlu."

Speakman seçim kampanyasının en önemli açıklaması nı yapan bir politikacı gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. "Çocuğun ba basının ben olduğumdan hiç kimse kuşulanmamalı!"

Griff kaygısız bir edayla omzunu silkti. "Ben kimseye söylemem."

Speakman görünür biçimde rahatlayarak gülümsedi. "Mükemmel Yardımın kadar, sessiz kalmanın da bedelini ödemeye hazırız."

Griff hafifçe gülümseyerek her iki elini, ayakları dışarıya dönük bi çimde havaya kaldırdı. "Bekle bir dakika. Kimseye bir şey söylemeyeceğin dediğimde, bu konuşmadan kimseye söz etmeyeceğimi kastetmiştim. As lına bakarsan daha fazlasını da duymak istemiyorum. Haydi gel bu görüş meyi bir sonuca bağlayalım. Yüz binin sende kalsın, spermleirim de ben de. Bu görüşme de aramızda küçük bir sır olarak kalsın."

Koltuğundan neredeyse kalkmıştı ki, Speakman'ın, "Yarım milyon," dediğini duydu. "Eğer Laura hamile kalırsa, yarım milyon!..."

Olduğu yerde kalakalan Griff, ayağa kalkmaktansa yerine oturmayı tercih etti. Adeta yığılıp kaldığı koltuktan Speakman'e büyük bir şaşkın lık içerisinde baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seni temin ederim ki dalga geçmiyorum."

"Yaran milyon mu?"

"Benimkiler gibi mavi gözlerin ve parlak saçların var. Buna belki şim di inanman zor olacak ama boyum 1.75'ten çok daha uzun. Seninle ben, en azından senin dölleyeceğin bir çocuğun benden olduğunun sanılmasını sağlayacak kadar benzer genetik özelliklere sahibiz."

Griff'in beyni olabildiğince hızlı çalışıyordu. Gözlerinin önünde do lar işaretleri dans ederken Speakman genlerden söz ediyordu. "Sperm bankalarının kitapçıkları vardır." Eliyle bir kitabın sayfalarını karıştırıyormuş gibi yaptı. "Bu kitaplardaki verilerden çocuğun için istediğin tüm özellikleri seçebilirsin. Göz rengini, saç rengini, boyunu... Neyi istersen."

"Ben asla bir şey görmeden almam, Griff. Kataloglardan alışveriş et meyi sevmem. Özellikle de çocuğum ve genleri söz konusu olduğunda. Ayrıca bir de her şeyin ortaya çıkması riski var." 'dedi

"Böyle yerlerde kayıtlar gizli tutulur," diye karşı çıktı Griff.

"Sözüm ona öyle."

Griff büyük ana kapıyı ve malikâneyi çevreleyen yüksek duvarları düşündü. Anlaşılan kişisel gizlilik bu adam için çok önemliydi. Tıpkı aş ır düzen gibi. Big Spring'deki psikolog, hiç kuşkusuz Speakman'ın boş bardakları kaldırıışı, kurulama bezim katlayışı ve bardak altlığını yerleştiri-şindeki saplantılı tutumu ile ilgili ayrıntılı bir inceleme yapardı.

Hiç istememesine karşın merakı uyanmış olan Griff milyoneri uzun uzun süzdükten sonra, "Peki bu iş nasıl olacak?" diye sordu. "Bir doktorun muayenehanesine gidip bir kavanozun içine mi boşalacağım? Sonra da..."

"Muayenehane filan olmaz. Laura bir doktor muayenehanesinde ha mile kalacak olursa mutlaka duyulur."

"Kim konuşur?"

"Muayenehanede çalışanlar ya da onu orada gören başka hastalar.! İnsanlar konuşmayı severler. Özellikle de ünlü kişiler hakkında." "Ben düşmüş bir yıldızım."

Speakman yumuşak bir ifadeyle gülümseyerek, "Ben Laura ile ken dimden söz ediyordum," dedi. "Öte yandan senin varlığın bu dedikoduya tuz biber ekecektir. Bu durum mesleki açıdan sessiz kalmakla yükümlü olan kişiler için bile fazlasıyla baştan çıkarıcı olabilir."

"Pekâlâ o halde ben de muayenehaneye sizinle birlikte gitmem. Benim spermlerimi alıp size ait olduğunu iddia edebilirsiniz. Bunu kim anlayabi lir ki?"

"Anlamıyorsun Griff. Bu kadarı bile spekülasyonlara yol açabilir. Bel nim durumum ortada. Bana ait olduğunu iddia ettiğim spermleir havuz bal kımına gelen çocuğa bile ait olabilir. Ya da bir hamala. Yani herhangi bi rine." Başını iki yana salladı. "Bu konuda kesinlike kararlıyız. Ne hemş-i-j re istiyoruz, ne geveze muayenehane resepsiyonisti, ne de halka açık bin muayenehane. Kesinlikle."

"O halde nerede olacak? Burada mı?" Griff, kendisini elinde açık saı çık bir dergiyle bir kavanozun önünde, köşkün banyolarından birinde ga TÛT gibi oldu; kapının önünde esmer uşak işini bitirmesini ve spermle» kendisine vermesini bekliyor olacaktı.

Bu olanaksız Jose. Daha doğrusu, asla Manuelo.

Peki yarım milyon papele değmez miydi?

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Herkesin bir fiyatı vardır. Kendisi de bunun doğru olduğunu kanıtla yacaktı. Aslında aradan geçen beş yılda bu fiyat oldukça düşmüştü, ancak Speakman kendisine son beş yıldır ona, yapmak için üstüne para vermeye razı olacağı bir iş için yarım milyon ödeyecekti. Kendisi de buna karşı çıkacak alçakgönüllülüğü göstermeyecekti.

"İmza ikramiyesi" dahil eline altı yüz bin geçecekti. Speakman'ler de umutsuzca arzuladıktan çocuğa kavuşacaklardı. Herkes kazançlı çıka caktı, üstelik bu iş yasalara da aykırı değildi.

"Sanırım önce bir doktorun beni muayene etmesini isteyeceksiniz," dedi. "Bildığınız gibi kodeste bir sevgili bulup AİDS mikrobı kapmış ola bilirim."

Speakman kuru bir ifadeyle, "Bunun olmadığından emmim," dedi. "Ama haklısın, fiziksel bir muayeneden geçmeni ve onaylı bir sağlık ra poru getirmeni isteyeceğim. Bunu sağlık sigortası için yaptırdığını söyle yebilirsin."

Hâlâ her şey fazla kolay görünüyordu. Griff neyi atlamış olabilece ğini düşündü. Dümen işin neresindeydi? "Peki ya hamile kalmazsa? İlk yüz bini geri vermek zorunda kalacak mıyım?"

Speakman duraksadı. Griff de sanki bu noktada sorun çıkarsa anlaş manın bozulacağıım ifade etmek istemiş gibi başını kaldırdı. Speakman, "Hayır," dedi. "O para senin."

"Çünkü eğer hamile kalmazsa bu benim suçum olmayabilir. Karının da çocuğu olmuyor olabilir."

"Cowboys takımıyla sözleşmenin pazarlığını kim yaptı?"

"Ne? Önceki menajerim. Neden?"

"Sana küçük bir nasihatim var Griff, bir iş anlaşması yaparken artı hanene yazdırdığın noktayı bir daha dile getirme. Sana yüz binin her du rumda senin olduğunu söylemiştim."

"Pekâlâ." Tahliye hazırlık derslerinde bu konuyu ele almamışlardı.

Griff elindeki seçenekleri tarttı ve şu sonuca vardı: Hayır deyip bu büyük paraya sırt çevirmekten başka bir seçeneği yoktu. Ama bunu geri çevirmek onun deli olduğunu gösterirdi; en az Speakman ve karısı kadar.!

Umursamaz bir edayla tek omzunu havalandırdı. "Pekâlâ benden is tediğin her şey bundan ibaretse anlaştık. Ama tek bir koşulum var. Bail kendi banyomda, tek basımayken halletmek istiyorum. Doktor evime gel lip spermeleri alabilir. Sanırım spermeleri dondurmak mümkün. Bu nedenli doktora birkaç ayrı örnek vereceğim." Güldü ve ekledi. "Hepsi bu kadar.*}

Speakman de güldü ama karşılık verirken oldukça ciddiye. "Doktor filan olmayacak Griff!"

Tam her şeyi anladığım düşündüğü anda Speakman tıpkı kör nokta sından karşısına çıkan bir geri çizgi oyuncusu gibi onun kışına tekme basıyordu. "Doktor olmayacak da ne demek? Peki kim..." Eliyle bir şe kibarca geriye çeviriyormuş gibi bir hareket yaptı. "Tamam bırak, kalsın."

"Sen," diye karşılık verdi Speakman sakın bir edayla. "Bunu başına dan beri açıkça söylemediğim için üzgünüm. Çocuğumun doğal yollarda™ olması konusunda ısrar ediyorum. Tann'nın istediği şekilde."

Griff birkaç saniye donmuş gibi ona baktıktan sonra, sanki birisi kötü] bir şaka yapıyormuş ya da Speakman lanet olası aklını kaçırmış gibi kah-] kahalarla gülmeye başladı.

Griff'e hiç kimse bu kadar özenle hazırlanmış bir oyun oynayamazda Şimdiki hayatında hiç kimse bunun için bu kadar sıkıntıya girmezdi. Gel misine ait hiç kimse de bu kadar saçma bir senaryo hazırlayıp Speakman il^ konuşmasını sağlamak için gününün bir saniyesini bile feda etmezdi.

Speakman'in eksantrik bir milyoner ve titizlik hastasından çok daha] fazlası olduğu konusunda bahse girebilirdi; yoo bu adam düpedüz raporl deli olmalıydı.

Gerçek her neyse, bu büyük bir zaman kaybından başka bir şey d ğildi. Küstahça, "Görevim karını becermek mi yani??diye sordu.

Speakman bu ifade karşısında irkildi. "Argoyu pek sevmem, özellik le de..."

"Kes bu saçmalığı, tamam mı? Beni damızlık olarak işe almak isti-yorsUn. İşin özü bu, değil mi?"

Speakman bir an duraksadıktan sonra, "Evet, özü bu," dedi.

"Yarım milyon vereceğine göre sanırım olaya sen de tanık olmak is-teyeceksindir."

"Bu büyük bir hakaret Griff. Bana, ama özellikle de Laura'ya." "Evet, şey..." Özür dilemedi. Müstehcenlik bu görüşmenin son sa vunma kalesiydi. "Ondan bahsetmişken, kannın bundan haberi var mı?" "Elbette."

"Vay canına. Peki ne düşünüyor?"

Speakman tekerlekli sandalyesini bir sehpanın yanma sürdürü; üzerin de, şarj aletinin içinde kablolu bir telefon duruyordu. "Bunu ona kendin sorabilirsin."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

3. BÖLÜM

Laura Speakman üst kattaki bürosunda masasının üzerindeki saate baktı. Griff Burkett'in gelişinin üzerinden yalnızca yarım saat geçmişti. Oraya tam zamanında gelmişti. Dakikliği Posterin gözünde ona mutlak; puan kazandırmış olmalıydı. Peki ya edindiği diğer izlenimler de olumluydu?

Otuz dakikadır yeni uçuş görevlilerinin sendikaları tarafından önerilmiş sözleşmelerini okumuş ama hiçbirini işe almamıştı. Çalışıyormuş gi bi davranmaktan vazgeçerek masasının başından ayrıldı ve bürosunda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Aydınlık ve havadar bir odaydı. Tava nı kartonpiyer kaplı odanın pencerelerinde perdeler, yerde ise bir halı varda Burasının bir büro olduğu, yalnızca çalışma masasından ve iki buçuk met re yüksekliğindeki antika Fransız dolabm içine gizlenmiş bilgisayar siste minden anlaşılıyordu.

Aşağıda, kütüphanede neler konuşuyorlardı? Bunu bilmemek Laura'yı çıldırtıyordu, ne var ki Foster, Burkettie tek basma görüşmek konusunda ısrar etmişti.

"Bırak önce ben havayı bir koklayayım," demişti. "Nasıl biri oldu ğunu anlar anlamaz seni de yanımıza çağırırım."

"Peki ya onunla ilgili sezgilerin iyi olmazsa, bizim için uygun kişi olmadığını düşünürsen ne olacak?"

30

"O zaman onu geri göndereceğim ve sen de tuhaf ve anlamsız bir gö rüşmede bulunmamış olacaksın."

Laura, onun bu planının mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ne var ki başkalarının onun adına karar vermesini kabullenmek de doğasına aykırıydı. Özellikle de bu kadar önemli bir konuda. Bunu yapan kişi kocası bile olsa.

Elbette Foster ile birlikte Burkett'in bu iş için uygun olmadığına ka rar vermeleri durumunda, onu geri çevireceklerdi. Yine de onun bu teklifi duyduğunda gösterdiği ilk tepkiyi görememiş olmaktan ve böylece kendi sine karşı olabilecek tepkiyi ölçememek fikrinden hoşlanmıyordu. Gösterdiği tepki onun nasıl biri olduğu hakkında epeyce ipucu verecekti.

Kapalı kapıya doğru baktı ve bir an için aşağıya inip kendini tanıt mayı düşündü. Ne var ki bu, Foster in özenle hazırladığı planı bozardı. Ve o, planlarının bozulmasından hiç hoşlanmazdı.

Odanın içinde dolanmak telaşım daha da arttırmıştı. Çalışma masası nın başındaki koltuğuna dönüp kendini koltuğa bıraktı, gözlerim* kapattı ve üniversitede öğrenciyken kullanmayı öğrendiği rahatlatma yöntemleri ni uygulamaya başladı. Günlerce aralıksız ders çalışıp kafası daha fazlası nı alamayacak hale geldiğinde uzanıp gözlerini kapamak için kendim zor lar, derin soluk alıp vermeye ve uyuması dahi dinlenmeye zorlardı. Bu yön tem her zaman işe yarardı. En azından biraz sakinleşmesini, beyninin ve bedeninin gücünün azaldığını kabul etmesini sağlardı.

Ancak şu an bunu kabul etmesi ne kadar zor olursa olsun, o anda beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Telaş yavaş yavaş dinmeye başlayınca, düşünceleri kendini yaşamı nın bu noktasına, bir bebek döllemesi için bir yabancıyı işe aldıkları bu güne ve bu saate getiren olay ve koşullara kaydı.

Her şey üniformaların rengiyle başlamıştı...

Petrol ve havagazı işiyle büyük bir servete kavuşan Dallas'ın ünlü ailelerinden birinin son kuşak temsilcisi Foster Speakman'in zor durumda olan SunSouth Havayolları'nı satın almasını bütün gazeteler, ekonomi say falarının manşetine taşımışlardı.

Kötü bir yönetime sahip olan bu havayolu şirketi yıllardır uçurumun eşiğinde geziniyordu. SunSouth, pilotların oldukça uzun süren grevinden ve ardından medyada, bakım çalışmalarındaki özensizliği konu alan, kaba rık dosyadan çok zarar görmüştü; sonra da elli beş kişinin yaşamını yitirdiği o feci kaza olmuştu. SunSouth iflasını ilan etmeyi son çare olarak görmüş se de, bu son girişim de onları kurtarmaya yetmemişti.

Speakman ailesinin vârisi servetinin önemli bir kısmını bu şirketi sa tın almak için kullandığında, herkes onun deli olduğunu düşünüyordu. Bu hikâye günlerce ekonomi sayfalarını meşgul etti: MİLYONERİN PAHA LI HOBİSİ! SUNSOUTH'UN KURTULUŞU SPEAKMAN'İN SONU MU OLACAK? Ulusal yayın kuruluşları bu satış haberini hafif alaycı bir üs-j lupla geçtiler ve bunun, zengin Teksaslılardan birinin yeni bir çılgınlığı olduğunu ima ettiler.

Daha sonra Foster Speakman hiç zaman yitirmeden uçuşlarını iptal edip şirketin durumuyla ilgili analizleri değerlendirmeye başladı ve yenide işe alma sözüyle binlerce çalışanı işten çıkararak herkesi şaşırttı. Kapıla nnı bütün medya kuruluşlarına kapayarak, öfkeli muhabirlere, haber niteliği taşıyacak bir gelişme olduğunda onlann haberdar edileceğini söyledi,

Bizim Kosemiz

Bunu izleyen aylarda Foster, mali ve idari konulardaki uzman ve da-t nışmanlarla bürosuna kapandı. Eski yönetimin yüksek kademe yöneticiler rine, uygun emeklilik ikramiyeleriyle, erken emekliye ayrılma olanağı su nuldu. Bunu kabul etmeyi reddedenler doğruca işten çıkarıldılar.

Bu işten çıkarmalar kötü niyetli değil, yalnızca iş zekâsı gereği Foster in bir vizyonu vardı ama aynı zamanda bunu gerçekleştirmek iç çevresine kendisi kadar, hatta daha fazla bilgi sahibi olan kişiler toplam

orunda olduğunun bilincindeydi. Başka havayolu şirketlerinde çalışan sek törün en iyi elemanlarını; heyecanı, karizması ve hiç kuşkusuz sınırsız ban ka hesabıyla ikna etmeyi başardı.

Yönetimi devraldıktan neredeyse üç ay sonra Foster tüm yeni bölüm müdürlerini, çok sayıda gerçekleşecek yuvarlak masa toplantılarının ilkinde çağırıldı. Laura da tüm uçuş görevlilerini temsilen oradaydı ve büyük patro nu ilk defa o toplantıda görmüştü.

Medyadaki sayısız haberden onun nasıl görüldüğünü biliyordu, an cak fotoğraflar ve televizyon çekimleri onun çevresine yaydığı ışığı yaka lamayı başaramamıştı. Adam tıpkı bir enerji kaynağı gibi çevresine adeta elektrik yayıyordu.

Sırım gibi ince, yakışıklı, kendinden emin ve sempatikti. Toplantı oda sının kapısından içeriye girdiğinde üzerinde mükemmel duran çizgili bir takım elbise, açık gri renkli gömlek ve sade bir kravat vardı. Ancak toplan tı başlar başlamaz kruvaze ceketini çıkararak sandalyesinin arkasına astı, kravatını gevşetip gömleğinin kollarını kıvrırdı. Bunu yaparken de başarılı olmak için kararlı olduğunu, deli gibi çalışmaktan kaçınmayacağını ve odada bulunan herkesten de aynı iş ahlakını beklediğini belirtti.

Bu toplantı, SunSouth'un yeniden çalışmaya başlama tarihinin kesin leştirilmesi için düzenlenmişti. Herkesin görebileceği bir ayağın üzerine yerleştirilmiş, kocaman bir takvimde bu tarih kırmızı kalemle çerçeve içi ne alınmıştı. Foster mutlu bir edayla, "Belirlenen tarih bu," diye duyurdu. Bütçemizi gözden geçirdikten sonra her biriniz bana neden çıldırmış ol duğumu ve şirketin açılışını bu tarihe yetiştiremeyeceğimizi söyleme şan sına sahip olacak."

Bekleneceği üzere herkes gülüştü ve toplantı başladı.

Yeni mali işler müdüründen -Amerikan araba üreticilerini batmaktan kurtarmakla isim yapmış tanınmış bir cimri olduğu için işe alınmıştı- tek-"f edilen bütçeyi madde madde sunması istendi.

33

Adam monoton bir ses tonuyla on dakika, aralıksız konuştuktan som ra, "Uçuş görevlileri programı için ayrılan ödenekte herhangi bir deşik-; lik yok. Yemek ve içmek konusuna gelince..."

"Özür dilerim..."

Mali işler müdürü başım kaldırdı, okuma gözlüğünün üzerinden ba karak hangi sesin sözünü kestiğini anlamak için gözlerini masada gezdui di. Laura kendisini göstermek için elini havaya kaldırdı. "Devam etmeden önce bu maddenin tartışılması gerekiyor."

Adam gür kaşlarını çatarak, "Açık olmayan nedir?" diye sordu.

"Her şey son derece açık," diye karşılık verdi Laura. "Tartışılması ge<] reken konu, bu bölüme ayrılan bütçenin oldukça düşük oluşu."

"Bu masada oturan herkes kendi bölümünün bütçesinin düşük olduğu görüşünde." Mali işler müdürü, Laura'ya kısa bir bakış fırlattı, sonra top lantı gündemine göz atıp yeniden Laura'ya baktı. "Peki siz kimsiniz?"

Laura daha karşılık vermeden masanın diğer ucundan Foster Spe| akman, "Bayanlar ve baylar henüz tanışmamış olanlarınız için bu Baya Laura Taylor," diye söze girdi. ". "

Laura'nın dudakları sessizce aralanmıştı. Foster Speakman'in varlıj ğından haberdar olması onda bir şok etkisi yaratmıştı.

Mali işler müdürü okuma gözlüğünü çıkarıp Laura'ya şaşkınlıkla bak-] tıktan sonra Foster'a, "Hazel Cooper nerede?" diye sordu.

"Bayan Taylor, açıklamayı siz yapmak ister misiniz?" diye sordu.

Laura mücadeleye hazır biçimde, "Bayan Cooper önceki gün istifa sını sundu," diye karşılık verdi.

Masanın öbür ucundan bir ses, "Evet, istifa etti," diyerek sözlerini dol ruladı. Bu ses personel müdürüne aitti. "Bu istifayı hepinize elektrona posta ile bildirdim, okudunuz mı?" Bakışlarını masanın çevresinde otura diğer müdürler üzerinde gezdirdi; ama onlar sanki fikir birliği etmiş gil başlarını iki yana salladılar. "Pekâlâ o halde, Hazel erken emekliliğini İS tedi. Büyük deşikliklerin eşğinde bulunduğumuz bu dönemde zaten ge

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

lecek sene emekli olmayı düşündüğü için, şimdi emekli olmasının daha uygun olacağını söyledi. Ben de yeni bir müdür seçilene dek Bayan Taylor'ın onu temsilen toplantılara katılmasını rica ettim."

Mali işler müdürü eliyle ağzını kapatarak öksürdü. "Pekâlâ o halde yeni bir müdür göreve getirilir getirilmez ben de o bölümün bütçesini o müdürle tartışırım."

"Ya da müdür hanımla," dedi Foster.

Mali işler müdürünün yüzü kıpkırmızı kesildi. "Elbette, ben genel anlamda söylemiştim."

"Hepimiz buradayken bu bölümün de bütçesini görüşelim," dedi Foster.

Mali işler müdürü yeniden Laura'ya şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı. "Bayan Taylor'a karşı bir düşmanlığım yok ama kendisi bu tür bir tartışmayı yürütecek niteliğe sahip mi?"

Foster yanında getirmiş olduğu bir dizi dosyayı taradı. Aradığını bulduktan sonra diğer dosyalarını özenle, köşeleri üst üste gelecek şekilde toparladı ve kenara ayırdığı dosyanın kapağını kaldırdı.

"Laura Eleanor Taylor... hım, buraları atlayabilirim... Tamam buldum. Stephen F. Austin Eyalet Üniversitesi'ni birincilikle bitirmiş. İki yıl sonra Southern Methodist Yüksek İşletme Okulu'nda yüksek lisansını yapmış. Yine birincilikle.

"* 2002'de SunSouth Havayollarının hosteslik programına başvurmuş ve kabul edilmiş. Terfi, terfi ve bir terfi daha..." dedi ve personel kaydını okumaya devam etti:

"2005 yılında yeniden terfi ederek eğitim ve performans değerlendirme görevlerinin başına getirilmiş. Önceki yönetimin başına bela olmuş ve sayısız uyan ve eleştiri notları yazarak Bayan Cooper ile birlikte başlarını ağrıtmış." Bir topar kâğıdı havaya kaldırarak gösterdi. "İşte hepsi elimde. "Standartları ve uygulamaları eleştirmekle kalmıyor, bölümün ile riye gitmesi için de öneriler sunuyor." Elindeki notlardan birini okumaya başladı: "'Ama' -bu sözcüğün altı çizili- 'yeni mal sahibinin anlayışı, zekâ-

sı ve sağduyusu olmadan bunlar mümkün değildir.* Sanırım burada sözü geçen kişi..." Laura'ya bir saat kadar uzun gelen kısa bir ara verdi. "Benim."

Tüm kâğıtları dosyaya geri koyduktan sonra, dosyayı diğer dosyaların üzerine yerleştirdi. Bütün dosyalar düzgün şekilde üst üste yerleştikten sonra arkasına yaslandı. "Benimle dışarıya gelebilir misiniz Bayan Taylor-J? Eşyalarınızı da getirin."

Laura yanakları alev alev, oturduğu yerde donakalmıştı. Odada bulunan herkesin gözlerini üzerinde hissediyordu; sadece Foster Speakman'ın-i kiler hariç, çünkü o konferans salonunun kapısına ulaşmış, Laura'nın onu izlemesini bekliyordu.

Olabilirdiğince vakur bir edayla evrak çantasını alıp ayağa kalktı. "Başlıklar ve bayraklar..." dedi. Onun adına mahcup olan birkaç gözlerini başka yönlere çevirdi, geri kalanlarsa anlayışlı bir biçimde başlarını salladılar. Olayların bu noktaya gelmesine neden olan mali işler müdürü özür dilemek istemesine ağzını açtı, sonra fikrini değiştirerek esefle başını iki yana salladı.

Laura dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra omuzlarını dikleştirerek boş koridorda bekleyen Foster Speakman'e döndü. "Notları-J'nizden tahmin ettiğim kadar yırtıcı görünmüyorsunuz Bayan Taylor."

Laura, yanakları utançtan hâlâ yanmakla birlikte, soğukkanlılığını yitirmemişti. "Bölüm içi notları size iletileceğini bilmiyordum."

"Herhalde Bayan Cooper emeldi olacağı için sizin düzeltilmesini isteğiniz hataların artık kendisini değil, beni ilgilendirdiğini düşünmüş olmalı." S

"Herhalde."

"Notları okuyacağımı önceden bilmek fikirlerinizi değiştirir miydi?İ "Kesinlikle hayır. Ama belki bunları dile getirmek için daha yumuşak-

şak bir üslup ve dil kullanırdım."

Foster kollarını göğsünde kavuşturarak birkaç saniye Laura'yı süzdü.

"Lütfen merakımı giderin. İşletme yüksek okulunda yüksek lisans yaptığınız-

nız halde neden hostes oldunuz? Bu elbette onurlu bir meslek, ama siz bu iş için fazla niteliklisiniz."

"SunSouth'a tam dört kez yöneticilik pozisyonu için başvurduğum ama her defasında geri çevrildim."

"Neden geri çevrildiğinizi size söylediler mi?"

"Hayır, ama her defasında başvurduğum pozisyonlara erkek elemanlar alındı."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Yani cinsiyet ayrımcılığı yapıldı öyle mi?" "Ben herhangi bir suçlamada bulunmuyorum, size yalnızca olanları anlatıyorum."

"Böylece hostes olmayı seçtiniz."

"Bu işi yapmayı kabul ettim ama bunu seçmedim. Düşündüm ki, bir kez ayağımı kapıdan içeriye sokmayı başardım mı..."

"Kendinizi kanıtlayıp ilk başta başvurmuş olduğunuz pozisyona gelebileceğinizi düşündünüz." E "Öyle sayılır."

Foster gülümsedi. "Dosyanızı incelediğimde ben de öyle olduğunu tahmin ettim. Anladığım kadarıyla Bayan Taylor, siz gözünüzü benim po zisyonuma diktiniz. Umarım yanılmıyorumdur, çünkü hırslı insanları se verim. Ama şimdilik size hostes programının müdürlüğünü teklif etmekle yetineceğim Bayan Taylor. Başkan yardımcısı unvanına ek olarak..."

Foster, onu bir kez daha hayrete düşürmeyi başarmıştı; Laura, onu ilk gördüğünden beri bu üçüncü oluyordu. İlkinde kim olduğunu bilmesi La-ura'yı şaşırtmıştı. İkincisinde toplantıdan ayrılmasını istediğinde -Id Laura, Foster in amacının kendisini işten çıkarmak olduğunu sanmıştı- şaşırmıştı. Şimdi de bu. "Öylesine mi?"

Foster güldü. "Ben asla 'öylesine' bk iş yapmam. Hayır bu iş teklifi ni personel dosyanızı dikkatle inceledikten hemen sonra yapmaya karar ver dim. Odada bulunan herkese yaptığım gibi, sizin de kredi durumunuzu ve sabıka kaydınızı soruşturdum. Sınavı geçtiniz, ama ödemeyi ihmal ettiğ i niz oldukça yüklü bir park cezanız var."

"Çeki dün gönderdim. Aslına bakarsanız park yasağını gösteren hiç bir tabela yoktu ama cezaya itiraz etmek, ödemekten daha pahalıya mal olacağı için, ben de ödedim."

"Son derece pratik bir karar Bayan Taylor. Sanırım çalışma enerjini; hırsınız ve yeteneğiniz; anlayış, zekâ ve sağduyudan yoksun yöneticiler rafından boşa harcanmış." Laura'nın yazdığı nottaki sıfatları kullanırken y' zündeki gülümseme iyice artmıştı. "Sanırım teklifimi kabul ediyorsunuz?"

Laura işten çıkarılma utancının değil, rahatlatanının neden olduğu h fif bir baş dönmesiyle, "Evet," dedi.

Foster sözü daha fazla uzatmadan, "İyi," diye karşılık verdi. "Arı diğerlerinin yanma dönelim mi?" Kapının önüne geldiğinde duraksadı. "Si zi uyarmalıyım, bölümünüzün bütçesi için savaşımanız gerekecek, bunu için hazır mısınız?"

"Kesinlikle evet."

İçeriye girdiklerinde mınltılı konuşmalar bir anda kesildi. Foster, La; ura'yı yeni unvanıyla takdim ettiğinde hepsi şaşkına döndü; içlerinden ç ğu başlarını memnuniyetle salladı. Foster personel müdürüne yönelere "Bay George," dedi. "Bu toplantıdan hemen sonra birlikte -Bayan Taya teklifimi kabul etmesi umuduyla önceden hazırladığım- sözleşmeye bir gö atanz. Sanırım her ikiniz de bu sözleşmeden memnun kalacaksınız." M saya hafifçe vurdu. "Şimdi Bayan Taylor, ilk resmi göreviniz, bize, bõr münüz için ayrılan bütçenin neden uygun olmadığını anlatmak olacak."

Haydi bakalım balıklama soğuk suya! Laura bunun önemli bir sına olduğu bilinci ve çuvalalamamak dileğiyle derin bir soluk aldı. "Yenide kuruluş aşamasında pek çok hostesimizi kaybettik. İçlerinden bazıları b ka havayolu şirketlerine gittiler, bazılarıysa bu meslekten tamamen ayrıld lar. Şu anda yeni elemanlar almak zorundayım. Eğer rakiplerimizin teki ettiği maaşları ve olanakları sunamazsam en iyi adayları işe alamam. O

lara başka havayolu şirketlerinin sunduğundan daha fazlasını önermek is terim ama aynıysıyla da yetinirim. İkincisi, üniformalar sevimsiz ve donuk."

"Ben, hosteslerin üniformalarının parasını kendilerinin ödediklerini sanıyordum."

"Öyle," diye onayladı Laura. "Ama bütçemiz yeni bir model tasar lanması için yeterli değil, ki bu beni başka bir noktaya getiriyor."

"Şirketimizin imajına mı?" Bütün bakışlar masanın başında oturan Foster'a yöneldi. Foster en üstte duran dosyayı aldı. "Son notunuzda bu konuya değinmişsiniz Bayan Taylor. Bize bu konuyu biraz açabilir misiniz lütfen?"

Her şey çok hızlı gelişıyordu. Laura ne bu kadar çabuk üst düzey yõ netici konumuna getirilmeyi beklemişti, ne de bu kadar yüksek bir koltu ğa yerleşmeyi planlamıştı. Ama bütün bu konular üzerinde haftalardır ça lışıyordu. Boş zamanlarında firmanın başında kendisi olsa neler yapacağı nı uzun uzun düşünmüştü. Şimdi havayolu şirketinin yeni sahibi kendisin den kısa notlar halinde geçtiği düşüncelerini ayrıntılı bir biçimde sunma sını istiyordu. Buna hazırdı.

["Hazel, yani Bayan Cooper, bana günler önce bütçe tasarısının bir su retini verdi, bu nedenle toplantıdan önce iyice hazırlanma olanağı buldum. Alt yapıdaki köklü değişiklikler ve şirketin işleyişinin yeniden düzenlen mesi için büyük paralar harcıyorsunuz," dedi, doğruca Foster'a hitap ede rek. "Havayolu şirketini baştan sona yeniliyorsunuz. Ne var ki bu yenilik leri müşterilere yansıtacak aşamada durdunuz."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Hosteslerin üniformalarının rengini değiştirmek kolay," diye belirtti birisi. "Bilet gişesindeki ve güvenlik görevlilerin de öyle."

Laura bu yorumu, başıyla doğrulayarak dinledi. "Müşterilerimizle bir iletişim kurdukları için onların da görünüşü önemli. Yani onların müş teriler üzerinde yarattığı etki hayati önem taşıyor. Ancak bizim amacımız SunSouth'u kamuoyuna yeniden sunmak. Bu hedefi göz önünde bulundurduğumuzda, üniformaların rengini değiştirmenin yeterli olacağını sanmı-

yorum." Bakışları masada dolaştıktan sonra Foster'da durdu. "Ne var ki en j yeni müdür olarak yetkilerimi aşmak da istemiyorum."

Foster devam etmesini işaret ederek, "Yoo, lütfen," dedi.

Laura gözlerini Foster'dan kaçırmadan, "SunSouth yeniden uçmaya j başladığında görüntümüz aynı olursa, müşteriler bizim aynı olduğumuzu j düşüneceklerdir."

Müdürlerden birisi, "Şirketin adını değiştirmemiz önerilmişti," dedi.

"Bu Öneri yeni yönetim kurulunda oylandı ve reddedildi," diye ekledi bir başkası.

"Adımızı değiştirmememiz gerektiğine ben de katılıyorum," dedi Laura. "Bu çok iyi, hatta mükemmel bir ad."

"Yani?" diye sordu Foster.

"Yani ışığı çağırıyor. Güneşli günleri. Parlak gökyüzünü ve açık | manzarayı. Ne var ki uçaklarımız fırtınalarda çıkan bulut renginde, üniforma-| lanmız da öyle." Az sonra yapacağı önerinin çok ağızdan itirazla karşılan-; çağ bilinciyle kısa bir ara verdi. "Bu, hostes programı dahil başka alanlardı! da tasarruf yapmamız gerekeceği anlamına bile gelse, tüm imajımızı değiş tirecek birinci sınıf bir tasarım firmasının görevlendirilmesini öneriyorum."

"Bravo, çok iyi!" Bu sözleri söyleyen, reklam ve pazarlama bölümü nün gözde müdürü olan Joe McDonald adındaki dâhi, genç adamdı. Her za man tuhaf papyonlarla pantolon askılan takardı. SunSouth'ta onu tanıma yan yoktu, çünkü herkesi tanımak onun için çok önemliydi. Yöneticiler den, çalışına saatinden sonra ofisleri temizlemeye gelen hademelere kadarj ateşli bir fırsat eşitliği savunucusuydu. "Bu kadar açık konuştuğun içi çok teşekkür ederim Laura, böylece beni ateşe atlamaktan kurtardın."

Herkes güldü. Tartışma, biraz daha yumuşak bir havada devam etti. i

Laura'nın Joe McDonald tarafından da destek gören önerisi toplan-| tıya damgasını vurmuştu; bunu, bu konuda uzun toplantılar ve ateşli tafl tışmalar izledi. En önemli konu maliyet sorunuydu. Laura'nın önermiş ol duğu birinci sınıf tasarımcılar öyle ucuza çalışmazlardı. Ayrıca bir uçak fi losunu içten ve dıştan yenilemek aşın pahalıydı. Bir uçağa sürülen her kat boya uçağın ağırlığını arttırdığından; bu, uçağın yakıt gereksiniminin de art ması demekti. Dolayısıyla işletme masrafları artacak ve bu da bilet fiyat-|lanndaki artışla yolculara yansıyacaktı, ki Foster Speakman daha önce mik rofonlar karşısında kendi uçak biletlerinin piyasadaki en ucuz biletler ola çağım söylemişti.

Bu nedenle tasarım firması boya yüzeylerinin soyulmasını ve gümüş zemin üzerine yeni tasarlanmış firma logosunu koymayı önermişti. Sonun da logoda kullanılan kırmızı ton, hostes üniformalarındaki ana renk olarak belirlendi. Kusursuz bir biçimde dikilmiş olan bu üniformalar profesyonel bir hava yaratmalarına karşın, canlılık ve sıcaklık da ifade ediyorlardı; med ya da bunu hemen aynmsayarak özellikle vurgulamıştı. Pilotların daha önce lacivert olan üniformaları beje dönüşmüştü ve kırmızı kravat takıyorlardı.

Yenilenen havayolunun ilk uçuşu 10 Mart sabahı altı yirmi beşeydi ve bu, geniş çaplı bir tanıtım kampanyasıyla herkese duyurulmuştu. O ak şam Foster Speakman ile karısı Elaine evlerinde büyük bir davet verdiler. Dallas'ta isim ve mevki sahibi olan herkes, erkeklere smokin zorunluluğu konan geceye davet edilmişti.

Laura'ya o gece birlikte tenis oynadığı bir arkadaşı eşlik etmişti. İlişki leri karmaşa ve romantizmden uzaktı. Adam boşanmıştı, bir muhasebe şir keti vardı ve yabancılarla kolayca kaynaşabilen bir yapıya sahipti; Laura'nın onun için endişelenmesine, ne yiyip içeceğine bakmasına ve onunla ilgi lenmesine hiç gerek yoktu.

Gerçekten de malikâneye varmalarından kısa bir süre sonra özür di leyip bilardo odasına bakmaya gitti. Architectural Digest'in geniş yeftyn^ dığı bu oda, tüm erkeklerin hayali olmuştu. "Acele etme," dedi Laura. "Ben de kalabalığın arasına kanşacağım."

Elaine, yani Bayan Speakman, göz kamaştıncı bir kadındı; ünlü bir modacının tasanmı olan aşırılıktan uzak bir gece elbisesine bürünmüş, soluk kesici mücevherler takmıştı. Oldukça kırılğan bir güzelliği vardı, F. Seal Fitzgerald in karakterlerinden biri olabilecek narinlikteydi. Tıpkı kocası gi-j bi o da sarışın, mavi gözlüydü; ama onun renkleri daha çok suluboya ı l arını andırıyordu. Onunla kol kola dururken, kelimenin tam anlamıyla sö nük kalıyordu.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Foster iki kadını birbirleriyle tanıştırdığında Elaine, Laura'ya sıcacı bir ses tonuyla, "Nihayet sizinle tanışabilmemiz ne hoş," dedi. "Ben Sur South'un yönetim kurulunda çalışıyorum, yeni şirket sahibi geldikten sol ra bünyesinde personel değişikliği yapılmayan ender bölümlerden biriri de." Dirseğiyle hafifçe kocasının kaburgalarını dürmekledi.

Bunun üzerine Foster sesini alçaltarak, "Anladığım kadarıyla istedi mi gerçek bir baş belası olabiliyor," diye fısıldadı.

Elaine, Laura'ya dönerek, "Sakın buna inanmayın," dedi.

"İnanmıyorum. Deneyimlerime göre ne istediğini çok iyi bilen se derece güçlü biri ama kendisiyle birlikte çalışmak oldukça zevkli."

"Ve evde de çok tatlı," dedi karısı. Birbirlerine bakarak gülümsemler, sonra Elaine, Laura'ya dönerek, "Yönetim kurulu olarak mükemme fikirleriniz ve yenilik önerileriniz olduğunu duyduk. Yönetim kurulu üyeleri, yatırımcılar ve kendi adına bu değerli katkılarınız için size teşekkür etmek istiyorum," dedi.

"Çok teşekkürler ama bana gereğinden çok iltifat ediyorsunuz Baya Speakman."

"Elaine."

Laura buna hafif bir baş eğişle karşılık verdi. "Foster yeni SunSouth bir ekip çalışması olarak tanıttı. Şirkette çalışan herkesin söz hakkı var."

"Ama bazılarının sözleri diğerlerinden çok daha fazla şey ka diriyor," dedi Elaine gülümseyerek.

"Tekrar teşekkür ederim. Ancak ben yeniden bu başarıyı eşinizin mcl tive edici yöneticilik yetilerine borçlu olduğumuzu vurgulamak istiyorum"

"Kızardım mı?" diye sordu Foster.

Elaine, kocasına hayranlık dolu bir bakış attıktan sonra yeniden Laura'ya döndü.

"Birlikte geldiğiniz bey..." Laura bekâr olduğuyla ilgili herhangi bir açıklama yapmak zorunda kalmamayı umarak onun sözünü kesti. "Çok iyi bir arkadaşım." Otuzla-nda evli olmayan pek çok kadın bulunmasına karşın, bu durum hâlâ bir açıklama gerektiriyor gibiydi.

İşin doğrusu o güne dek hiç kimse, arada sırada beraber olduğu sevgilileri dahil -ki bunların sayısı da fazla sayılmazdı- Laura için kariyerin den daha önemli olmamıştı. Ama her nasılsa bu açıklama insanların mera kını gidermek konusunda pek tatmin edici olmuyordu. "Bilardo salonunu za bayıldı. Sanırım onu oradan sürükleyerek çıkarmam gerekecek."

Bir süre daha havadan sudan konuşmaya devam ettiler, ancak Laura başkalarının da genç çiftle konuşmak için sabırsızlandığını aynmsamıştı. Her ikisiyle de el sıkıştıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Daha sonra davetten ayrılırken, arkadaşını park görevlisinin yanına yollayıp, teşekkür etmek üzere ev sahiplerini aramaya koyuldu. Karıkoca-nın salonun bir ucunda baş başa vermiş özel olarak konuştuklarını gördü. Foster öne doğru eğilerek, Elaine'i güldüren bir şey söyledi. Sonra düzgün şakağına bir öpücük kondurdu. Laura onların ne kadar çekici ve âşık bir çift olduklarından bir kez daha etkilenmişti. "Karısına tapar."

Laura sesin geldiği yöne dönünce, çalışma arkadaşlarından birinin kendisine yaklaştığını gördü. O da kendisi gibi Speakman'leri izliyordu.

"Belli ki o da kocasına tapıyor," dedi Laura.

"Çok sevimli biridir." V "içi de, dışı da çok zarif. Gerçek bir hanımefendi."

Kadın, "Evet," diyerek içini çekti. "Bu her şeyi daha da korkunç ya pıyor."

Sandra Brown

Laura, ona dönerek, "Korkunç mu?" diye sordu.

Büyük bir yanlış yaptığını fark eden çalışma arkadaşı hafifçe Laura'nın koluna dokundu. "Üzgünüm. Bildiğini sanıyordum. Elaine Speakman çok hasta. Hatta ölüm döşğinde."

Aşağı katta kopan ani kahkaha uzaktan gelmekle birlikte Laura 'nın dalgınlığından sıyrılmasını sağladı. Bu Foster'm alışık olduğu kahkahası» na benzemiyordu, o halde Griff Burkett'e ait olmalıydı. Foster, onu böw sine güldürmek için ne söylemiş olabilirdi?

Birkaç saniye sonra masasının üzerindeki telefon çaldı. Nihayet,! ye geçirdi içinden. Telefonu ikinci kez çalmadan açtı. "Foster?"

Yüreği güm güm atıyordu. Foster in onu çağırması, işlerin şimdiki yolunda gittiğini gösteriyordu. "Hemen geliyorum."

4. BÖLÜM

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Bayan Speakman'ın yanlarına gelmesini beklerken, Griff yerküreyi incelemeye koyuldu. Cilalı pirinç bir ayağa takılı olan yerküre bir deniz topu büyüklüğündeydi ve yan değerli taşlardan yapılmıştı. Adeta bir mücevher görünümündeydi. Griff bunun parasıyla neredeyse bir araba satın alınabileceğini düşündü.

Tuhaf, insanın parasının olup olmamasına bağlı olarak her şeye bakış açısı nasıl da değişebiliyordu. Bir zamanlar kendi oyuncak dolabında bu lütfen, ender kullanılan gereksiz nesneler aklına gelince, Speakman'ı bu kadar gösterişli bir yerküreye sahip olduğu için kınayamadı.

Griff kütüphanenin çift kanatlı kapısının açıldığını duyunca hemen o tarafa döndü. Bayan Speakman'ı ilk kez görmeyi umarken, içeriye hisle rini belli etmeyen bir ifadeyle Manueleo girdi.

Doğruca Bay Speakman'ın yanına giderek ona gümüş bir tepsisi uzattı. Tepsinin üzerinde, içinde reçeteli hapların bulunduğu bir ilaç kutusu ve bir bardak su vardı. Speakman ağzına bir hap atarak bunu üç yudum suyla midesine indirdi. Aralarında İspanyolca kısa bir konuşma geçti, sonra Speakman, Griff'e dönerek, "Manueleo buradayken ondan istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

f

Griff başını hayır anlamında iki yana salladı.

Speakman başını kaldırarak Güney Amerikalı hizmetkârına baktı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Nada más Gracias, "^ diyerek onu odadan gönderdi.

Manueleo ile Bayan Speakman kapı eşiğinde karşı karşıya geldiler. Manueleo, genç kadının içeriye girmesi için kenara çekilerek yol verdikten sonra odadan çıktı ve çift kanatlı kapıyı arkasından kapattı. Ama artık Manueleo ile ilgilenmiyordu. Tüm dikkati Bayan Speakman, yani Laura üzerine yoğunlaşmıştı.

İçeriye girdiğinde hiçbir abartılı davranışta bulunmadı. Tam tersine son derece ağırbaşlı ve kontrollü bir havası vardı. Laura, böylesine büyük bir salonda bile oldukça etkileyici bir cüssesine sahip olmasına karşın Griff'e hiç bakmadan tekerlekli sandalyedeki kocasına doğru ilerledi. Elini omzuna koyduktan sonra, öne doğru eğilerek yanına bir öpücük kondurdu.

Birbirlerinden uzaklaştıktan sonra Speakman, "Laura, işte Griff Bur-kett," dedi.

Laura o ana dek kendisini görmezden geldiği için, şimdi sağ elini uza tarak ona doğru gelmesi Griff'i şaşırttı. "Nasılınız, Bay Burkett?" Griff de ona doğru ilerledi ve yan yolda tokalaştılar. Tıpkı kocasının olduğu gibi onun da el sıkışı kuru ve resmiydi. Tam anlamıyla bir iş kadını tokalaşması]

Griff selamını kısa bir, "Merhaba"yla geçiştirdi.

Laura elini çekmekle birlikte gözlerini ondan ayırmadan, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Daha bu sabah tahliye oldunuz, öyle değil mi?"fl

Speakman espirili bir ses tonuyla, "Biz bu konulan geçtik," diye ara ya girdi.

(*) Hayır, çok teşekkür ederim.

"Ya, üzgünüm size uzun araba yolculuğunuz hakkında sorular sor mak isterdim ama korkarım bu konuyu da ele aldınız." "Doğru," diye karşılık verdi Griff.

"Böyle bir durumda havadan sudan konuşmak insana daha da boş geliyor, öyle değil nâTr"

Griff *Hİ bu konuda bir yorum yapmaya niyeti yoktu. "Eminim size içecek ikramında bulunulmuştur," dedi Laura. "Evet, böyle iyiyim."

"Fikrinizi değiştirirseniz lütfen bana söyleyin." Karıkoca aklını oynatmış olabilirdi ama ev sahipliklerine diyecek yoktu.

Laura, "Lütfen oturun Bay Burkett," diyerek, kocasına en yakın duran koltuğa oturdu.

Griff'in, Foster Speakman'ın karısının neye benzediğini düşünmek 'İçin zamanı olmamıştı, ama ilk tepkisini tanımlaması istense, hiç kuşku suz şaşkınlık sözcüğünü kullanırdı. Laura'nın ne el sıkışışında, ne de dos doğru bakan gözlerinde asabiyet, oynaklık ya da cilve vardı. Ayrıca bir ara ya gelmelerine neden olan konudan da en ufak bir sıkıntı duymuyormuş gibiydi. Griff buraya halılarının bakımını yapmak üzere gelmiş bir görev li de olabilirdi.

Üstelik aşın uysaldı ve sanki kocasının isteğini yerine getirmek için baskı altında evet demiş gibi sinmiş bir hali de yoktu.

Lanet olsun, ne beklemişti bilmiyordu ama, her neyse bunun Laura Speakman ile yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Laura siyah pantolon ve kolsuz beyaz bir bluz giymişti. Bluzun ön tarafı smokin gömleği gibi kıvrımlıydı. Ayaklarında ise alçak topuklu siyah ayakkabılar vardı. Kullanışlı bir kol saati ve alyans takmıştı. Futbol takımındaki bazı oyuncular, Laura'nın kulaklarındaki küpelerden çok da hoşlanıyor ve büyük pırlantalar takıyorlardı.

Hafif dalgalı saçları kısa ve siyahtı. Griff uzadığında bu saçların hue Hile olabileceğini tahmin etti. Boyu ortalamadan biraz üzerindeydi, ince yapılıydı ve kollarındaki kaslardan anladığı kadıyla spora önem veriyordu.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Tenis oynuyor olabilirdi. Belki de haftada birkaç kez kadınların kondisyon! ve esneklik kazanmak için yaptıkları egzersiz türlerinden yoga ya da pilates yapıyordu.

Griff kendini, gözlerini ondan ayırmaya, yüz hatlarını dikkatle incelemekten vazgeçmeye zorladı. Eğer onunla kalabalık bir ortamda karşılaşa mış olsaydı da, ona ikinci kez bakmaktan hiç kuşkusuz kendini alamazdı. Bir süs bebeği değildi, bekâr olsun olmasın, kendisi ya da takım arkadaşlarından biri ile gece kulüplerinde görünmek için yanıp tutuşan, silikonlun! kırk beşlik Dallas bebeklerinden hiç değildi. Diğer yandan Laura Speak man gösterişsiz bir kadın da değildi. Asla!

Ayrıca bebek sahibi olabilecek kadar sağlıklı da görünüyordu. Eğer zamanını boşa harcamazsa yaşı da yeterince gençti. Otuz beşlerinde filan olmalıydı. Aşağı yukarı yaşittılar herhalde.

Odanın tam ortasında durmaktan ve kankocanın sanki kendilerini eğ lendirmesini bekliyorlarmış gibi bakan gözlerinden rahatsız olmuştu.

"Bay Burkett? Griff?" Speakman başıyla tam karşılarındaki sandal yeyi işaret etti.

Griff ilk fırsatta, sağ olun, ama almayayım, demeye ve oradan sıvış maya karar vermişti ama şimdi kendisini kalmaya zorunlu hissediyordu. Ah bunun nedenini de bir anlayabilseydi!

Elbette bir yanda altı yüz bin dolar vardı. Bu gerçekten de son dere ce etkileyici bir miktardı.

Dönüp az önceki koltuğuna oturdu. Doğruca Laura Speakman'e ba-; karak, "Kocanız sizin de onunla aynı fikirde olduğunuzu söyledi, bu doğ ru mu?" diye sordu.

"Evet."

Hiç duraksamamıştı. Gözünü hafifçe bile kırpmamıştı. "Tamam. Söy leyeceklerim için beni başlaşlayın ama bu..." "Alışılmışın dışında bir teklif mi?"

"Ben sıra dışı bir çılgınlık, diyecektim. Bir adam başka bir adamdan karısıyla yatmasını istiyor, üstelik bir de para veriyor."

"Yatması için değil Bay Burkett. En azından sizin ifade etmek iste diğiniz biçimde değil. Hamile bırakması için. Sıra dışılığına gelince, bu yaptığım teklif emsalsiz değil. Kutsal Kitap'ta bile yeri var. Yaradılış bö lümünde. Anımsadınız mı?"

Griff*ül büyüdüğü evde İncil yoktu. Okula başladığında Bağlılık Ye-mini'ni öğrenmiş ve sövgü sözcüğü olarak bildiği Tanrı sözcüğünün için de geçtiğini duyunca da hayretler içinde kalmıştı. Ancak Tanrı sözcüğünün i yalnızca lanet sözcüğüyle birlikte kullanılmadığını anlaması da uzun sür memişti.

Her neyse, İncil'de böyle bir konuya yer verildiğini duymak onu yine şok etmişti.

"Ümitsizce bir bebek sahibi olmak istiyoruz, Bay Burkett," dedi Laura. "Hamile kalmak için başka yollar da var." "Evet, var. Bu yolu seçmemizin nedenleri son derece kişisel ve sizi ilgilendirmemen."

"İlgilendiriyor ama." "İlgilendirmemen," diye yineledi Laura.

"Pekâlâ işi halledeceğiz, sonra ben evime dönüp vicdanım rahat bir şekilde uyuyacağım, öyle mi?"

"Evet, kısaca ifade etmek gerekirse öyle."

Griff, Laura'nın kocasının yanında oturmuş elini tutarken, ikisinin ya pacaktan konusunda nasıl bu kadar sakin konuşabildiğine şaşırarak ona bak tı. Griff gözlerini Laura'dan Speakman'e çevirdi ve adam sanki aklından geçenleri okudu.

"Laura, sen aramıza katılmadan önce Griff, ikiniz beraber olurken, şey... benim de sizi izlememi önermişti."

49

Laura bu açıklamayı dinlerken kocasına dönmüştü. Gözlerini Griff'e çevirmeden önce birkaç saniye bekledi. Griff, onun hiddetle bakan öfkeli ba kışlarını görünce, "Hey, sanki sapık olan bertmişim gibi bakmayın," dedi. |

"Siz bunun sapıklık olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Siz nasıl adlandırırsınız?"

"Sizden böbreklerinizden birini vermenizi ya da kan başışında bu lunmanızı isteseydik de bunun sapıklık olduğunu mu söyleyecektiniz?"

Griff güldü. "Arada çok büyük bir fark var. Böbreğinizi vermek için./ dokunmak zorunda değilsiniz." Çabucak aklına gelen ilk sözcüğü değış tirmişti. "Karşılaşmak zorunda bile kalmazsınız."

"Ne yazık ki üreme fizyolojisi bakımından dokunmak zorunludur."

Kahretsin, gerçekten de öyleydi. Ürünün alınabilmesi için tohumu şah! sen ekmek istemiyordu. Ama bu noktayı daha önce kadının kocasıyla da tartışmıştı. Nedense Speakman, karısının doğal yollardan hamile kalmasın* istiyordu. Görünüşe göre kadının bu konuda herhangi bir ahlaki ya da etik sorunu yoktu, peki o halde kendisi bu işi neden bu kadar büyütüyordu? İç ten içe omuz silkerek

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

bir karara vardı: Ondan kadını becermesini istiyorlardı, o halde o da bunu yapacaktı. Ne de olsa kadın üç gözlü bir canavari filan değildi.

Speakman'e dönerek, "El sıkışacağız ve yüz bini cebime koyacağım! öyle mi?" dedi.

Speakman sandalyesini yazı masasının basma sürüp bir çekmece açtı. Çekmeceyi kahverengi bir zarf çıkardı. Tekrar dönüp zarfı Griff'e uzattı Griff, avukatından tıpkı harçlık alan bir çocuk gibi nasıl para almak zorun! da kaldığını anımsadı. Başkalarına bağımlı olmaktan ne kadar çabuk kur-tulursa, o kadar iyiydi.

Zarfi aldı.

"Zarfin içinde kiralık bir banka kasasının anahtarı ve banka kartı var. Kartın arkasını imzala. Ben kartın yarın bankaya götürülmesini sağlayacağım ve kart orada dosyada kalacak. Ben oradayken parayı kasaya koyaca-

ğım. Ve sen de parayı yarın öğlen ikiden sonra çekebilirsin. Laura ve ben uçuş görevlileri birliğinin temsilcileriyle toplantı yapıp yeni sözleşmeleri ni tartışacağız," diye açıkladı Speakman.

İşe damızlık bir hayvan almak iş takvimlerindeki maddelerden yal nızca biriydi.

Para o kasada olduğu sürece bu onun umurunda bile değildi. Griff banka kartını alarak inceledi. "Peki ya işin fiziksel yanı. Ya ba-şaramazsam?"

Karıkoca birbirlerine baktılar, sonra Foster her ikisi adına karşılık verdi. "Biz böyle bir şey olmayacağına inanıyoruz." "Ne kadar da inançlısınız."

"Eğer bir sorun çıkabileceğini düşünseydik, burada olmazdın."

"Pekâlâ siz avansımı vereceksiniz, ben de size temiz sağlık raporu-mu. Peki ya soma?"

"Ondan sonra, Laura'nın bir dahaki yumurtlama tarihinde, sana ne zaman nereye gelmen gerektiği söylenene dek bekleyeceksin."

Griff, Laura'ya baktı. Laura bakışlarına sakın bir ifadeyle karşılık ver di; görünüşe göre yumurtlama döneminden söz edilmesi onu hiç rahatsız et miyordu. Griff özellikle yumurtlama dönemi konusunda biraz daha aydın latılmak isterdi, ama herhangi bir şey sormayacaktı. Bilmesine de gerek yok-tu. Nasıl sevişileceğini biliyordu ve kendisinden beklenen tek şey de buydu.

"Ayda bir kez, hamile kalmasının mümkün olduğu süreçte beraber ola caksınız," diye açıkladı Speakman. Karısının elini dudaklarına doğru kaldıra rak avucunu öptü. "Umarım bunu çok fazla tekrarlamak zorunda kalmayız."

"Evet, ben de aynı şeyi umuyorum," dedi Griff. "İj bitince servetim yarım milyon dolar artmış olacak."

Yeniden huzursuzlanarak ayağa kalktı kitap raflarından birinin başı na gitti. İngilizce olan kitaplardan birkaçının başlığını okudu ama ne olduk larını pek anlayamadı. Felsefe ve benzeri sıkıcı konularda yazılmışlardı. Aralarında tek bir Elmore Leonard ya da Cari Hiaasen yoktu.

"Canını sıkın bir şey mi var, Griff?"

Griff tekrar kankocaya dönüp sordu. "Neden ben?"

"Bunu açıklamıştım," diye yanıtladı Speakman.

"Etrafta sansın, mavi gözlü pek çok herif var."

"Ama hiçbirisi senin genetik özelliklerini taşıyor. Sende çocuğumuz] için isteyebileceğimiz her şey var: Güç, şaşırtıcı bir dayanıklılık, çevikti neredeyse mükemmel bir görüş ve esrarengiz bir koordinasyon yetisi. Ligi teyi daha da uzatabilirim. Ne kadar inanılmaz bir vücuda sahip olduğunu ilgili pek çok makale yazıldı ve bunlar yalnızca spor dergilerinde değil dergilerinde de yayımlandı."

Griff, antrenörler ve tıp uzmanları tarafından yazılan bu makalele hatırlıyordu. İçlerinden birisi kendisini "biyolojik bir yapıt" olarak 1 le tanımlamıştı. Soyunma odasında takım arkadaşın onun sözde mükei meliğiyle alay edip akla hayale gelmez fiziksel testlerle onu sinamaya kaU tıklarında Griff bu makalelere lanet okumuştı. Fıstıktan yatağa atarke durum farklıydı. Onlar gerçek bir "biyolojik yapıt"Ta beraber olma için yanıp tutuşuyorlardı.

Öte yandan gözden düşükten sonra hakkında yazılan kırıcı makak leri de çok iyi anımsıyordu. Bu makalelerde ise sadece işlediği suç yüzün! den değil, doğuştan gelen niteliklerini de boşla harcacağı için ağır biçimdkj eleştirilmişti.

Doğuştan geliyormuş, külahıma anlat sen onu, diye geçirdi içinde!

Mucizeler yaratmasını bekleyenler onu dünyaya getiren iki kişiyi tM nisalardı eğer, ondan bu kadar mükemmel olmasını beklemeslerdi herhalj de. Bay ve Bayan Speakman, onun nereden geldiğini bilselerdi, akıllar» kuşkusuz bambaşka düşünceler oluşurdu. Bu durumda gerçekten çocuklu nın damarlarında, onun anne ve babasının kanlarının dolaşmasını isterli miydi acaba?

"Benim kökenim hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Belki ben yal nızca şanslıydım ve birkaç iyi gen kazara bende toplandı? Gen haritam sa yısız kötü tohumla da dolu olabilir."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Bu olasılığı, ben dahil kim olursa olsun, göze almak zorundayız," diye karşılık verdi Speakman. "Neden bizi bu kararımızdan vazgeçirmeye çalışıyorsun Griff?"

A "Çalışmıyorum." Aslında bir bakıma gerçekten de öyle yapıyordu. Cezaevinde, sonucuna katlandığı kötü seçimi düşünerek beş yıl geçirmiş ti. Eğer bu işten çıkardığı bir ders varsa, o da suyun ne kadar derin oldu ğunu bilmeden, suya balıklama dalmaması gerektiğiydi.

"Bu işe karıştıktan sonra bir şeylerin ters gitmesinden ve bu yüzden Suçlanmaktan korkuyorum, o kadar."

"Ne ters gidebilir ki?" diye sordu Laura.

Griff acı acı güldü. "Siz dünyayı pek bilmiyorsunuz sanırım. İnanın bana işler her zaman ters gidebilir, örneğin ya boşa kurşun sallarsam?"

"Yani sperm sayın düşük mü çıkabilir, demek istiyorsun?" diye sor du Speakman.

Griff başını hararetle salladı. W "Böyle bir şeyden kuşkulanan için geçerli bir nedenin var mı?"

"Hayır. Ama bilemiyorum tabii. Sadece soruyorum. Eğer öyleyse ne olacak?"

"Sağlık kontrolüne gittiğinde buna da baktır," dedi Speakman ve kı sa bir aradan sonra devam etti. "Sanırım hâlâ cezaevi paranoyasının izle rini taşıyorsun."

"Son derece haklısın."

Bu sözleri ağır bir sessizlik izledi. Speakman sanki doğru sözleri arı yormuş gibi çenesini sıvazladı. "Hazır bu konu açılmışken, hapse girmene de gelelim."

i "Nasıl yani?"

"Seni seçmemiz konusunda bunun da etkili olduğunu itiraf etmek is tiyorum."

Griff duygularının incindiğini ifade etmek istercesine elini kalbine koydu. "Yani ideal fiziksel özellikleri taşımam dışında da bir etmen dal olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Speakman, Griff'in alaycı ses tonunu duymazdan gelerek, "Sen takı mına, lige ve her şeyden önemlisi hayranlarına ihanet ettin. Bu da seni is tenmeyen adam konumuna getirdi Griff. Korkarım daha pek çok hakaretf le yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Bugüne dek böyle bir şey olmadı."

"Bunu söylemek için çok erken, daha çıkalkı ne kadar oldu ki?" dfef araya girdi Laura.

Laura'nın mantıklı ses tonu Griff'i sinirlendirmişti. "Herhangi ır popüler yarışmayı kazanmayı beklemiyorum, tamam mı? Ben bahis oyna dim ve yasaları çiğnedim. İşlediğim suçun cezasını çektim. Bütün bunl' artık geçmişte kaldı."

"Ama bir de ölen müşterek bahisçi konusu var."

Griff bu konunun ne zaman açılacağını merak ediyordu zaten. E« biraz kafaları çalışıyorsa, ki her ikisininkinin de iyi çalıştığı açıktı, Ban konusunda soru sormaları kaçınılmazdı. Griff'i şaşırtan, bu hassas konum açan kişinin adam değil, karısı olmasıydı.

"Bill Bandy ölmedi, Bayan Speakman. O öldürüldü."

"Şüphelilerden biri de sizdiniz."

"Bu konuda sorguya çekildim."

"Tutuklandınız."

"Ama asla suçlu bulunmadım."

"Herhangi başka biri de suçlu bulunmadı."

"Öyle mi?"

"Bu nedenle bu cinayeti kimin işlediği hiçbir zaman açığa kavuşmadı."

"Bu benim sorunum değil."

"Umarım değildir."

"Lanet olsun, siz ne..."

"Cinayeti siz mi işlediniz?"

"Hayır!"

Oldukça ateşli ve hızlı bir diyalog olmuştu. Bunu gergin bir sessizlik izledi. Griff'in bu sessizliği sonlandırmak gibi bir niyeti yoktu. Söylenme si gereken her şeyi söylemişti. Bili Bandy'yi öldürmemişti. Nokta.

Speakman alttan alan birinin yumuşak ve uzlaştırmacı ses tonuyla, "Ama," dedi. "Şüphe gölgeleri senin üzerindeydi Griff. Delil yetersizli ğinden serbest kaldın ama bu senin suçsuz olduğun anlamına gelmiyor."

"Bakın, eğer Bili Bandy'yi öldürdüğümü düşünüyorsanız, benim bu evde işim ne?" Salonu ve evi sarmak istercesine kollarını iki yana açtı. "Neden çocuğunuzun babası olmamı istiyorsunuz?"

P>f Cinayeti senin işlediğine inanmıyoruz," dedi Speakman. "KesinHk-le inanmıyoruz."

Griff öfkeli bakışlarını, masumiyeti konusunda kocasıyla aynı görüş» te olup olmadığını anlamak için Laura'ya çevirdi. Laura'nın bakışlarında herhangi bir değişiklik göremedi; gözlerinde suçlayıcı bir ifade yoktu ama kahretsin, onu temize çıkaran bir ifade de yoktu.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Peki öyleyse kendisiyle yatağa girmesi için neden onu tutuyordu? Griff bu tür bir aşağılanmaya gerçekten de katlanabilecek miydi?

Evet, ne yazık ki o paraya ihtiyacı vardı. Bir an önce kendi ayakları nın üzerinde durması gerekiyordu ve altı yüz bin dolar bu iş için iyiden de Y öteydi. Eğer Bandy'yi geberettiğini düşünüyorlarsa, canlan ya da en azından Laura'nın cam cehennemeydi. Zaten bu konuyu dert ediyor olsalardı, Griff orada olmazdı herhalde. Çılgın olmanın da ötesinde bir de riyakârdılar.

"Hem Bandy cinayeti, hem de yargılandığın diğer federal suçlar, nin alnında her zaman için birer kara leke olarak kalacak Griff," dedi Sr. akman.

"Bunun bilincindeyim."

"Peki sence, seni buralarda birilerinin işe alma olasılığı ne kadar yük sek? Laura ile benim, sana önerdiğimiz çok altında bir iş bulman bile huj gerçekçi değil, öyle değil mi?"

Bunun yanıtı ortadaydı. Griff bu konuda nefes tüketmenin gerekçeli olduğunu düşünürken, Speakman sözlerine devam etti. "Geleceğin oldukça iç karartıcı. Bir daha futbol oynayamazsın. Futbol antrenörlüğü yapama sın. Futbol konusunda yazıp konuşamazsın da, çünkü hiçbir medya kurulu şu seni işe almaz. Borçlarını ödemek için tüm birikmiş parayı ve mal va lığını harcadığını, kötü günler için elinde tek bir kuruş bile olmadığını itil raf ettin."

Görünüşe göre Speakman, Griff'in karşılaşacağı sorunları ortaya döi mekten büyük zevk alıyordu. Griff, onu koşu yansına davet etmeyi akhr dan geçirdi. Bakalım bu konuda kim daha üstündü? "Cowboys takımında yılda üç milyon anı prim alıyordum," dedi gergin bir ses tonuyla. "Ve ba ta menajerim ve maliye olmak üzere herkes bundan payına düşeni aldı, ba na kalanını da biriktirmek yerine harcadım ve çok iyi zaman geçirdim, nereye varmak istiyorsunuz?"

"Varmak istediğim nokta şu: Anlaşıyor ki iş konusunda kafan çalışmıyor, yoksa gelirini farklı biçimde değerlendirirdin. Ayrıca hırsızlık konusunda da pek yeteneğin yok ki yakalandın."

"Bana tuzak kuruldu. Ben de bu tuzağa düştüm."

"Ne olursa olsun,." Kısa bir sessizlik oldu. "Benim seni suçlama gibi bir niyetim yok Griff."

"Öyle mi gerçekten?"

f

Kirli Oyun Speakman yine onun iğneleyici ses tonunu duymazdan geldi. "Niye seni seçtiğimizi sormuştun."

"Bunu neredeyse unutmuştum."

"Uzun bir açıklama yapmam gerekiyordu. Ve bu teklifi yapmamızın nedenlerini açıklarken sana karşı acı verici olsak da dürüst davranmak is tedik. Her şeyden önce sen bizim istediğimiz çocuğu yaratmak için gerek li olan genetik özelliklere sahipsin. İkincisi, az önce tartıştığımız neden lerden ötürü çok zor durumdasın ve bizim sana teklif ettiğimiz paraya acil ihtiyacın var. Son olarak da, sen tam anlamıyla bağımsız bir adamsın.

"Ailen yok, gerçek dostların yok, ilişkilerin ya da hesap vermek zorun da olduğun birileri yok ve bu da bizim son derece işimize geliyor. Bu işin ne kadar büyük bir gizlilik gerektirdiğini daha önce de vurguladık. Laura'nın doğuracağı çocuğun benden olmadığını yalnızca üçümüz bileceğiz."

Bu sözler Griff'i bir şekilde yatıştırmıştı. Ayrıca surat asmaya da hak kı yoktu. Özellikle de gerçekler söz konusuyken. Masaya doğru ilerledi, ma sadaki kristal kâğıt ağırlığını aldı ve avcunun içinde tarttı. "Çenemi tuta çağım konusunda bana gerçekten güveniyorsunuz."

"Aslında güvenmiyoruz. Bizim güvendiğimiz senin para hırsın."

"Altı yüz bin dolar mı?" Griff elindeki kâğıt ağırlığını yerine bıraktı ve Speakman'e sırtıttı.

"Düşünecek olursanız bu, çok da büyük bir miktar değil. En azından para hırsı daha fazlasını gerektirir."

. Laura, kocasına baktı. "Ona gerisini henüz anlatmadın mı?"

"Henüz o kadar ilerleyememiştik," diye yanıtladı Speakman. "Ne gerisi?" diye sordu Griff.

Speakman tekerlekli sandalyesini çalışma masasının başına sürdü ve kâğıt ağırlığını eline aldı. Pantolonunun cebinden çıkardığı bir mendille kâ ğıt ağırlığını parlattıktan sonra Griff'e bakarak gülümsedi. "Dürüstlüğün den şüphelendiğimizi düşünme," dedi.

"Saçmalamayın. Şüphelenmemeniz aptallık olur."

"Doğru," dedi Speakman yumuşak bir ifadeyle gülerek. "Gerçekw? öyle olur." Mendille tuttuğu kâğıt ağırlığını masasının üzerine yerleştin hafifçe sola doğru çevirdi ve mendili dikkatle çekerek aldı. Sonra mendi li kare şeklinde özenle katlayarak yeniden cebine yerleştirdi.

"Evet, Laura'yla benim iç huzurumuz ve senin sessiz kalmanı garali tilemek için sana çocuğumuz doğunca bir milyon dolar ödeyeceğiz. Ayri ca çocuğun her doğum gününde bir milyon dolar alacaksın. Ve bunun kar şılığında yapman gereken tek şey, bizi tanıdığını unutmak."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

5. BÖLÜM

Griff, Honda'sının anahtarlarını otopark görevlisine fırlattıktan son ra hızlı adımlarla çok katlı binanın lobisinden içeriye girdi. Binanın ilk on iki katında havalı bir otel, ikinci on iki katında ise apartman daireleri bu lunuyordu.

Lobideki bar, hafta içi akşamı olduğu için oldukça sakindi. Bir piyanist beyaz bir piyanoda Sinatra tarzı parçalar çalıyordu. Masaların çoğu, kokteyl lerini hüpürdeterek üstünlük taslamaya çalışan işadamlarıyla doluydu.

Barın dışında ısklandırılmış bir balkon vardı ve burada da oturulacak feler bulunuyordu, ama Griff içeride kalmayı tercih etti. Böylece hem kli madan yararlanabilecek, hem de girişi gözetleyebilecekti. Boş masalardan birine geçti, garson kızı el işaretiyle yanına çağırdı ve bir burbon ısmarladı.

"Yerli mi, yoksa istediğiniz bir marka var mı?"

"Yerli iyidir."

"Su?"

"Buz."

"Adisyon açmamı ister misiniz?" "Lütfen."

"Beklediğiniz biri var mı?" "Hayır."

"Birazdan dönerim."

Kutlamak için iyi bir nedeni vardı; hapishaneden o gün çıkmıştı üs telik de oldukça tuhaf bir gün geçirmişti, Speakman'lerle yapmış olduğu o garip toplantıdan sonra birkaç duble içki iyi gelebilirdi, ama canı hiç iç. mek istemiyordu. Çocukken içki kusmuklarını o kadar çok sık silip süpii mek zorunda kalmıştı ki, alkollü içeceklerle hiçbir zaman tam olarak ısın marnışü.

Ancak garson kızın getirdiği içkinin görüntüsü de, tadı da oldukça hoştu. İlk yudum boğazından yavaşça indiğinde, beş yıldır bir damla bj alkol yüzü görmemiş olan bedenini alev gibi bir sıcaklık sardı. Dikkatli ı ması gerektiği konusunda kendi kendini uyardı. Ne kadar beklemek randa kalacağından pek emin değildi.

Bir milyon dolar!

"Parayı nakit olarak alacaksın," demişti Speakman. "Para güvenli 1 kasaya konacak ve yalnızca sen, ben ve Laura imza sahibi olacağız. Hiç bir kayıt tutulmayacak, yazdı belgeler olmayacak. Laura hamile kaldıkt sonra aramızda herhangi bir bağlantı olduğunu gösterecek hiçbir şey mayacak. Pek sanmıyorum, ama herhangi bir biçimde yollarımız kesişec olursa, birbirimizi tanımayacağız ve ilk defa karşılaşılıyor olacağız. Ani dm mı?"

"Anladım."

Konuşmaları Manuelo'nun Bayan Speakman'e bir telefon mes iletme üzere içeriye girmesiyle bölünmüştü. Laura mesajı okuduktan sc ra özür dileyerek birazdan döneceğim söylemiş ve Manuelo çıktıktan son odadan çıkmıştı.

Speakman, Griff'in çift kanatlı kapıyı arkasından sessizce kapat; hizmetkârı incelediğini fark ederek, "Manuelo'yu dert etme," demiş "Yalnızca birkaç kelime İngilizce biliyor. Ona eski bir okul arkadaşır uğradığımı söyledim. Seni futbol oynadığın günlerden de hatırlamayac Or. Çünkü Amerika Birleşik Devletleri'ne sen Big Spring'deyken geldi."

Laura Speakman göz açıp kapayıncaya dek odaya geri döndüğünde kocası, "Önemli bir şey mi var?" diye sormuştu.

"Joe McDonald aradı, yarına kadar bekleyemeyeceğini düşündüğü bir sorusu varmış."

» Foster gülmüştü. "Tipik Joe, hep acelesi vardır."

Onlar sabırsız Joe'yu çeğiştirirlerken Griff'in aklına başka bir soru takılmış ve, "Nakit parayı harcamak hiç de kolay olmayacak," diyerek ani den konuşmalarım bölmüştü.

Foster kısa bir duraksamadan sonra, "Evet, korkarım bu bazı sorun lara neden olacaktır. Sanırım sen mahkûmken boş banka hesaplarıyla ilgi li yapılan bazı spekülasyonlar yüzünden maliye ve FBI seni sıkı gözetim altında tutacaktır," diye karşılık vermişti.

"Bir İlerlere para sakladığın sanılıyordu."

Griff, Laura Speakman'in serinkanlı ifadesinin ardında gizlenmiş belli belirsiz som işaretini algılayarak, "Tıpkı Bandy'yi öldürdüğümün sanılması gibi," diye karşılık vermişti. "Ne Bandy'i öldürdüm, ne de para sakladım."

Laura birkaç saniye Griff'in gözlerinin içine baktıktan sonra, "Pekâ-lâ," demişti.

Ancak bunu pek de ikna olmuş gibi söylememesi Griff'i öfkelen-dir mişti. Tamam belki onunla yatağa girecekti ama ondan hiçbir zaman hoş lanmayacaktı. Laura'nın hoş bir görüntüsü vardı kabul, ama Griff hükme den kadınları pek çekici bulmazdı. Ayrıca madem Griff'in onlara verebile cekleri

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

için yanıp tutuşuyorlardı, o halde neden Laura, onu böylesine kırıyor? Bu ironik durumu Laura'nın gözünün önüne sermeyi düşündüyse de bundan yine vazgeçmişti. Onun durumun esprili yanını anlayabileceğinden pek emin değildi.

"Bu paraya ihtiyacım var Bayan Speakman," demişti Griff. "Böyle bir işe girmeye kalkışmamın tek nedeni bu. En azından bu konuda en başından beri dürüst davranıyorum."

Ne ima ettiği son derece açıktı; onlar kendi nedenleri hakkında aynı dürüstlüğü göstermemişlerdi. Laura tam bu sözlerle itiraz edecekken kocaları araya girmişti. "Benden mali konularda herhangi bir tavsiye istemedin Griff, ama sana iyi bir önerim var. Sana maaş çeki kazandıracak bir işe gir. Bir çek hesabı aç ve kredi kartları edin. Sıradan işlemler bunlar. Denetle necek olursan, nasıl hâlâ milyoner hayatı yaşayabildiğini ne şekilde açıklayacağın sana kalmış. Belki de hayatının sonuna dek elindeki paraların kaynağının ne olduğunu araştırmaya devam edeceklerdir."

Sonra tek kaşını kaldırarak eklemişti. "Belki eski iş ortaklarından başlan sana bu konuda yardımcı olabilirler. Gerekli durumlarda, yurtdışına daki büyük meblağların kaynağını sorgulamayan bankalardan yararlandıklarından hiç kuşum yok."

"Benim haberim yok," dedi Griff. "Ama durum böyleyse bile artık onlarla ortak iş yapmaya niyetim yok." Laura'ya şöyle bir göz attıktan sonra da, "Asla!" diye eklemiş ve bunu kısa ve sert bir baş işaretleriyle vurgulamış!

Sonra Speakman, Griff'e başka sorusu olup olmadığını sormuştu. B' kaç küçük noktayı daha açıklığa kavuştururlarken, Griff'in ortaya at bir konunun aslında sanıldığı kadar önemsiz olmadığını anlaşılmıştı. Bu, sürekli ödemenin yaratabileceği potansiyel bir sorunla ilgiliydi. On, on yoksak yirmi yıl mı süreceği belli olmayan ve henüz çözüm bulunana bir konuda ikilem yaratmak istemiyordu.

Bunu ateşli bir tartışma izlemişti. Hiçbir çözüm yolu bulunamazca, Speakman bu konuyu ivedilikle düşüneceği ve olabildiğince çabuk çözüm yolu önereceği konusunda Griff'e söz vermiş, Griff'e de bunu bul edip etmeyeceğini sormuştu. Griff buna homurdanarak da olsa, o lu yanıt verince, bu konuda fikir birliğine varmışlardı. Speakman'ın a malarını el sıkışarak mühürlemeleri önerisi üzerine tokalaşmışlardı.

Daha sonra Speakman, Griff'i akşam yemeğine kalması için etmişti.

Griff daha yemek önerisini kabul ya da reddedemeden Bayan Speakman araya girmişti. "Sevgilim çok üzgünüm, ama Bayan Dobbins'e bu akşam yemeğe bir konduğumuz olacağını söylemedim ve o da evine gitti. Bay Burkett'in ziyaretini sır olarak saklayacağımızı sanmıştım. Manuelo ta mam ama..."

Yanlarına geldiğinden beri ilk defa rahatsız görünen Laura'nın, onunla aynı masaya oturmamak için hararetle uydurduğu bir mazeretti bu. "Ayrıca," diye eklemişti zayıf bir ses tonuyla. "Üst katta beni bekleyen tonlarca iş var."

"Önemli değil," demişti Griff. "Benim zaten başka planlarım vardı. Aslına bakarsanız geciktim bile."

"Öyleyse sizi daha fazla tutmayalım," diye karşılık vermişti Speakman. Laura Speakman ayağa kalkmış ve pek konuksever davranmadığı için bir parça utansa da, Griff gideceği için rahatlamıştı. "Aşağı yukarı iki hafta sonra benden haber alacaksınız Bay Burkett. Size nasıl ulaşabilirim?"

Griff, ona, Turnerin sefil apartman dairesine bağlattığı telefonun numarasını söylemiş, Laura da numarayı bir kâğıt parçasına not etmişti. "Sizi arayıp nerede bulacağımızı bildiririm." Tki hafta sonra mı?"

"Aşağı yukarı. Bir ya da iki gün aksayabilir. LH yüksekliğini ve ne zaman yumurtladığımı gösterecek bir alet kullanacağım."

"Lutein hormonu."

"Ha," demişti Griff hiçbir şey anlamadığı halde. "Anlıyorum." "Bunun hangi gün olacağını önceden kestirebilmeyi umuyorum ama yine de çok kısa bir süre içerisinde gelmenizi isteyebilirim." "Olur, fark etmez." < Laura gözlerini Griff'in gözlerinden kaçırdığı anda,, Griff, onu okumayı başarmıştı. Laura ancak belli bir noktaya kadar büyük oğlanlarla futbol oynamayı başarabiliyordu. Aybaşı düzeninden, yumurtlamaktan, Griff' sperm sayısından rahatça konuşabiliyordu. Ama iş aşına fişneye, bir y bancıyla yatağa girmeye gelince Laura tam bir kadın gibi tepki gösteriyordu ki, bu da Griff'in içini rahatlatmıştı.

Laura veda ederek odadan ayrıldıktan sonra Speakman, Griff'e ön 1 piya kadar eşlik etmek istemiş ve kapıya vardıklarında da, "Bilmek ist; dün Griff," demişti.

"Neyi?"

"Buradan ayrılırken aklından neler geçtiğini. Acaba ilk ne satın aldığımı mı düşünüyorsun?"

Aslında Griff arabasıyla gri taş köşkten uzaklaşırken, iyi ki Foster ı Laura Speakman'ın çocukta olmuyor, çünkü mantıklı ve akıllı insani gibi görünseler de, ikisi de zırdeli, diye düşünmüştü.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Böyle bir işe kim kalkıştı? Aklı başında hiç kimse. Özellikle de, işin bilimsel yöntemleri varken ve bu bilimsel yöntemlerin uygulanma» m sağlayacak paraya sahipken. Belki İncil'in yazıldığı günlerde çocu olmayan çiftlerin izlediği yol buydu. Ama bugün, başka olanaklar varke bu anlamsızdı.

Gideceği yere vardığında, bu çiftten bir daha asla haber almayac konusunda kendini neredeyse ikna etmişti. Neredeyse...

"Bir tane daha alır mısınız?"

Başım kaldırıp baktı. Garson kız yeniden yanına gelmişti. Hayret önündeki içki kadehinin boşalmış olduğunu gördü. "Hayır, teşekkür ed rim. Bir maden suyu lütfen."

"Elbette, birazdan dönerim."

Birazdan dönerim. Kız, sözlerinin açık yaraya basılan tuz etkisi rattığını bilmeden, bu zararsız cümleyi iki defa kullanmıştı. Annesi de onu terk ettiği gece aynı sözleri söylemişti.

Annesi "görüşürüz"den başka bir şey söylemeden, sık sık birkaç gün ortadan kaybolur, sonra hiçbir açıklama yapmadan ya da özür dilemeden , geri dönerdi. Annesi yanında olmadığına Griff fazla üzülmez, onun içki kaygılanmazdı. Çünkü o sıra beraber olduğu erkek arkadaşından sıkılır ya da sevgilisi ondan sıkılırsa, annesinin yine eve döneceğini bilirdi. ,

Döndüğünde ona nasıl olduğunu, yokluğunda neler yaptığını hiç sor mazdı. İyi miydi? Okula gitmiş miydi? Yemek yemiş miydi? Fırtınada korkmuş muydu? Hastalanmış mıydı?...

Bir defasında o yokken hastalanmıştı. Uzun süre açık kalmış sığır kon-' servesinden yiyerek zehirlenmişti. İçi boşalana dek çıkarmış, sonra ban yonun zeminine yuvarlanarak yüzü ishal ve kusmuklara gömülü bir şekil-i de kalakalmıştı. Düşerken aldığı darbe yüzünden de başının arkasında, yumruk büyüklüğünde bir şişlik oluşmuştu. O sırada sekiz yaşındaydı.

O günden sonra annesi yokken yediklerine daha çok dikkat etmişti. Zamanla annesi geri dönene dek kendine bakmayı daha iyi öğrenmişti.

Annesinin kendisini temelli terk ettiği gece, onun bir daha asla dön meyeceğini anlamıştı. Kendisinin bakmadığını düşündüğü anlarda annesi gün boyunca evden eşyalar çıkarmıştı. Giyecekler, ayakkabılar... Eyalet panayırında herifin birinin onun için kazandığı saten yastık. Yapılı saçla rını koruduğunu düşündüğü için annesi her gece o yastıkla uyurdu. Griff, annesinin kâğıt alışveriş torbalarına koyduğu eşyaları ve saten yastığı er kek arkadaşının arabasına taşıdığını gördüğünde, bu ayrılığın temelli ol duğunu anlamıştı.

Griff, babasını son defa elleri kelepçeli bir polis arabasının arkasına bindirilirken görmüştü. Komşulardan biri polisi arayarak evde tartışma ol duğunu ihbar etmişti.

Tartışma. Bu, babasının annesini, bir gece önce tanıştığı bir adamla yatakta bulduğunda, eşek sudan gelinceye dek dövüşünün kibarca ifade edilişiydi.

Annesi hastaneye, babası cezaevine götürülmüştü. Griff'i de anne nin yaralan iyileşene dek kalacağı bir koruyucu ailenin yanına yerleştir mislerdi. Mesele mahkemeye intikal ettiğinde eyalet savcısı, altı yaşında Griff'e, olaya tanık olduğu için, yargıcın onu olanlan anlatması için muhte melen çağıracağını açıklamıştı. Hayatı boyunca bunun kabusuyla yaşa mıştı. Babası olacak adam içeriden çıktığı zaman ona bu boşboğazlığın-bedelini ödetirdi. Cezasının bir bölümü hiç kuşkusuz kemerle atılacak daya olacaktı. Bu ilk kez olmayacaktı, ama en korkuncu olacağı kesindi.

Üstelik dürüst olmak gerekirse babasını tam olarak suçlamamıştı % le. Griff, annesine söylenen orospu, şıllık, kaltak gibi sözcüklerin anlaml nın kötü olduğunu biliyordu ama onun bir şekilde böyle adlandırılma hak ettiğini de hissediyordu.

Sonra olayın mahkemeye taşınmamasına karar verildi. Babası s uçur kabul etti ve hak ettiğinden daha düşük bir ceza alarak mahkûm oldu. Gri onun hapisten çıkıp çıkmadığını hiçbir zaman öğrenemedi. Çünkü bab onunla bağlantı kurmayı denemedi ve Griff, onu bir daha hiç görmedi.

O andan sonra geriye bir tek annesi ve o kalmıştı.

Ve bir de eve getirdiği adamlar. Bazıların uzunca bir süre, bir yaf iki hafta kaldığı oluyordu. Bazılarınsa pantolonlarını yukarıya çeker çe^ mez kapıyı çarparak giden konuklardı.

Griff, babası hapse girdikten kısa bir süre sonra annesi onun odasf kilitleyip, dışanya çıkamadığında, yatağına giren örümcekten korktuğu f nasıl ağladığını anımsadı. Annesinin geceyi birlikte geçirdiği adam sora da odasma gelmiş, örümceği öldürmüş, başını okşayarak artık her şeyin y lunda olduğunu, yatıp uyumasını söylemişti.

Dışanya oyun oynamaya gönderilecek kadar büyüdüğünde ağır nin erkek arkadaşlarından bazdan ona özür dileyen, hatta suçluluk d gözlerle bakmışlardı, özellikle de havanın kötü olduğu zamanlarda. B

larıysa onun etraflarında olmasını istemezlerdi..öyle zamanlarda annesi Griff'e ortadan kaybolmasını ve eve birkaç saat dönmemesini söylerdi. Bazen kendisine para verildiği de olurdu; o zaman sinemaya giderdi. Ev den uzaklaştırıldığında çoğunlukla evin etrafında oyalanacak bir şeyler arardı, daha sonraları ise işi yaramazlığa dökmüştü.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Annesinin bazı arkadaşları ona ilgi gösterir, bu da solgun duvar kâğı-dındaki ek yerine gösterebilecek ilgiden fazla olmazdı. Çoğunluğu olma sa bile birkaçı ona iyi davranmıştı. Örümceği öldüren adam gibi mesela.] Ama o, ne yazık ki bir daha hiç dönmemişti. Yine bir başkası, Neal bir şey. [lor ay kadar kalmıştı. Griff, onunla oldukça iyi anlaşmıştı. Adam iskambil kâğıtlarıyla bir sürü sihirli oyun yapılabiliyordu ve Griff'e bunların püf noktasını öğretmişti. Günün birinde eve elinde bir alışveriş torbasıyla gelmiş, bunu Griff'e uzatarak, "Al çocuk, bu sana," demişti.

Torbanın içinde bir futbol topu vardı.

Yıllar sonra Griff, Neal'in kendisini anımsayıp anımsamadığını merak etmişti. Kendisine ilk futbol topunu veren kişi olduğunu hatırlamış mıydı acaba? Herhalde hatırlamamıştı. Büyük bir olasılıkla Griff'i de, an nesini de hatırlamıyordu bile.

Adamlar geliyor, gidiyorlardı. Yıllar geçerken annesi de sık sık gitmeye başlamış ama her defasında geri dönmüştü.

Sonra annesinin birkaç haftadır yanında kalan adamın arabasına, gizlice eşyalarını yerleştirdiği gün gelmişti. Adamın adı Ray'di ve Ray, ne za man rodeo kovboyu olarak kirdiği rekorlardan söz etse kuşkuyla burun kı vıran Griff'i en başından beri hiç sevmemişti. Sonra vahşi bir at sırtını tek melediği için arenalara sonsuza dek veda etmişti. Görünüşe göre bu vahşi at onu başka işler için de işe yaramaz hale getirmişti, çünkü Griff'in bil diği kadarıyla Ray'in geçimini sağladığı herhangi bir iş yoktu.

Ray, Griff'ten hoşlanmamıştı ve bunu gizlemek için de hiçbir çaba göstermiyordu. Aslına bakılırsa Griff de pek cana yakın bir çocuk değildi.

Ray hayatlarına girdiğinde Griff on besindeydi, tamamen kendisiyle meş guldü, içi öfke ve isyan doluydu. Hırsızlıktan ve bir arabaya hasar vermek ten iki kez tutuklanmış ama şans eseri her iki suç da sabıka kaydına geçit rilmemişti. Kavga ettiği için de okuldan iki defa uzaklaştırılmıştı. İçine ki aşağılık duygusu ve öfke yüzünden sürekli saldırmaya hazırdu. Geçen yıllar içerisinde saçlarının rengi koy ulaşmış ve bununla birlikte yaşama bakışı da karamsarlaşmıştk

Böylece annesinin Ray'in peşi sıra ön kapıya yürüdüğü ve veda mek üzere arkasını» dönüp Griff'e baktığı gece, o da sahte bir umursamazlık havasıyla gözlerini televizyondan ayırmamıştı. Televizyonları ikin«|j eldi, görüntü biraz karlıydı ama hiç yoktan iyiydi.

"Görüşürüz bebeğim."

Griff, annesinin kendisine bebeğim demesinden nefret ederdi. Ann-si ona hiç bebeğiymiş gibi davranmamıştı, davranmışsa da bu anımsaya«| mayacağı kadar eskide kalmıştı.

"Griff, beni duydu mu?"

"Sağır delpm."

Annesi dramatik bir edayla içini çekti. "Bu gece neden bu kadar sj|Ş nirlisin? Birazdan dönerim."

Griff başını çevirince göz göze geldiler ve annesi, Griff'in gerçeği bildiğini anladı.

Ray ön avludan, "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye böğürdüj Griff, annesiyle birkaç saniye daha bakiştı. Annesinin gözlerinden da olsa bir pişmanlık okunuyordu. En azmdan Griff öyle olmasını istiyofF du. Ama herhalde yaralıyordu. Sonra annesi hızla arkasını dönüp evde| ayrıldı ve kapı gürültüyle çarparak arkasından kapandı.

Griff üç gün boyunca evden çıkmadı. Dördüncü gün evin önüne s: pan bir arabanın sesini duyduğunda, içinde aniden beliren, annesinin gerij dönmüş olabileceği umudu yüzünden kendisinden nefret etti. Belki de an

nesi Ray'den ve saçmalıklarından sıkılmıştı. Ya da Ray, annesinin nasıl bir orospu olduğunu anlamış ve onu gerisingeriye getirmişti.

Ne var ki verandadaki ayak sesleri annesinin olamayacak kadar sertti.

"Griff?"

Kahretsin! Gelesi Koç Miller'dı.

Griff televizyon seyretmek için uzandığı eski kanepede gizlenebile ceğim düşündüyse de başarılı olamadı. Kapı gıcıdayarak açılırken, Griff kilitlemeyi unuttuğu için kendi kendine küfredti. Birden Koç Miller kane penin diğer tarafında beliriverdi. Elleri kalçasında Griff'e hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyordu.

"Antrenmana gelmedin. Okul sekreterliğinden üç gündür derslere girmediğini öğrendim. Neredeydin?"

Griff sabit gözlerle televizyona bakmayı sürdürerek, "Burada," diye karşılık verdi.

"Hasta mısın?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlikten sonra Koç Miller, "Annen nerede?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Sana bir kez daha soruyorum: Annen nerede?"

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Bu defa Griff gözlerini kaldırarak ona baktı ve abartılı bir masumi yetle, "Sanırım okul aile birliği toplantısına gitti," diye karşılık verdi. "Ya oraya ya da kilisedeki dikiş kursuna."

Bunun üzerine Koç Miller televizyonun yanına gidip, televizyonu kapatmak yerine fişini prizden çekti ve, "Eşyalarını topla! diye buyurdu.

Griffin yerinden kımıldamaması üzerine adam, Griffin kanepenin önündeki sehpa sıraladığı boş mısır gevreği kaplarını ve soda şişelerini zangırdatarak sert adımlarla yanına geldi. "Eşyalarını topla, derhal!"

"Neden? Nereye gidiyorum?"

"Ya da istersen bana karşı gel, o zaman ben de hemen sosyal hizmet leri ararım." Koç Miller yeniden güçlü yumruklarım kalçasının iki yanına dayayarak Griff'e baktı ve, "Karar vermek için tam bir saniye var," dedi.

Komşu masaların birinden gelen kahkaha sesi Griff'i yeniden şimdi ki zamana döndürdü. O hayal âlemindeyken garson kız siparişini getiriyor du. Suyu susuzluktan ölmek üzere olan biri gibi içti. Hafifçe geçirdiği esi nada beklemekte olduğu kadın ön kapıdan içeriye girdi. Griff ayağa kalk tı ve hesabı getirmesi için garson kıza işaret etti ve bunu yaparken içeriye giren kadının dikkatini üzerine çekti.

Kadın, onu gördüğüne şaşırılmış gibi aniden olduğu yerde kalakaldı

Griff, dikkatini elindeki hesap pusulasına çevirmeden önce, kadına lemesini işaret etti. Aceleyle hesabını ödedikten sonra, hâlâ girişle as sörler arasındaki bölümde hareketsiz bekleyen kadının yanına gitti. I

"Selam Marcia."

"Griff. Bugünlerde çıkacağını duymuştum" "Kötü haber çabuk yayılır."

"Yoo, seni görmek harika." Kadın gülümseyerek ona baktı. "İy^T riinüyorsun."

Griff, koyu kestane dalgalı saçlarından, yüksek topuklu sandaki ayaklarına dek ona uzun uzun baktı. Bu iki bölge arasındaki kıvrım! zevkten başını döndürüyordu adeta. Yumuşak bir edayla gülerek, "Sen: kadar değil," dedi.

"Teşekkür ederim."

Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra G "Müsait misin?" diye sordu.

Kadın gülümserken, bir anda duraksadı. Sıkıntısını gizlemeye gere duymadan bakışlarını lobinin içinde gezdirdi.

Griff, ona doğru bir adım yaklaşarak alçak sesle, "Beş uzun yıl ol Marcia," dedi.

Marcia bir duraksama anından sonra kararını vererek, "Gece yansı biriyle buluşacağım," dedi.

"Benim işim o kadar uzun sürmez."

Griff, Marcia'yı dirseğinden tutarak asansörlere doğru yöneltti ve dörtbir yanı aynalı asansörlerden birine girene dek tek bir kelime bile ko nuşmadı. Marcia düğmelerin bulunduğu paneldeki gizli bir deliğe küçük bir anahtar soktu. Griff'in soran gözlerle baktığını fark edince, "Birkaç kat yukarıya, teras katına taşındım," dedi. "O halde işlerin iyin "Şu anda yanımda üç kız çalıştırıyorum." Griff ıslık çalarak, "İşlerin gerçekten çok iyi," dedi. "Benim ürünümün pazar payı asla eksilmez." Kısa bir kahkaha ata rak ekledi, "öyle denmez mi?"

Asansörden çıkıp mermer zeminli antreye girdiklerinde, Griff Marcia'nın başarısına duyduğu hayranlık daha da arttı. Cam tavandan ay ve ısıt tılı bir yıldız denizi görünüyordu. Manzara gerçekten muhteşemdi.

Bu özel antreye açılan üç kapı vardı. "Komşularınla aran iyi mi?" "Komşularımdan biri Japon bir işadamı. Buraya çok ender geliyor ama geldiğinde de aramızdaki yakınlığı oldukça yararlı buluyor." Griff güldü. "Senden ödünç şeker istemeye mi geliyor?" "En azından kentte bulunduğu zamanlarda," diye karşılık verdi Marcia cilveli bir tonla. "Diğer komşum iyi bir arkadaşım, müşterilerimi kıs kanan eşcinsel bir iç mimar."

Marcia anahtarıyla dairesinin kapısını açtı. Griff, onun ardından içe riye girdi. İçerisi dekorasyon dergisinden çıkmışa benziyordu; Marcia'nın eşcinsel komşusu buraya bayılıyor olmalıydı. Griff dikkatle çevresine bakındıktan sonra nazikçe, "Çok hoş bir yer," dedi. Sonra Marcia'ya doğru uzanarak onu kendisine doğru çekti.

Bir kadını öpmeyeli beş yıl olmuştu ve dilini kadının ağzına sokmak

bile bu kadar zevk verdiğine göre gerisini düşünmek bile istemiyordu. Marcia'yı, daha önce hiçbir kıza beraber olmamış, abazan bir yeniyetme gibi

öpmeye başladı. Fazla istekli, fazla arzulu, fazla özensizdi. Elleri ise he yerdeydi.

Bir dakika kadar boğuşuktan sonra Marcia, onu gülerek itti. "Kuralları biliyorsun Griff. öpmek yok. Ve yol gösterici benim."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Griff deli sibi spor ceketinden sıynlmaya çalıştığı halde, ceketini sanki olduğu yerde kalmak için inat eder gibiydi. "Bana biraz izin ver."

"Bu defalık. Ama bazı kurallar yine de geçerli."

"Tamâm. Parayı peşin vereceğim."

"Himm..."

Nihayet ceketini çıkarıp yere atmayı başardığında, ceketin kolları ters yüz olmuştu. Wyatt Turner'in kendisine verdiği parayı çıkarmak için elini pantolonunun cebine sokarak para destesini aldı. Turner, müvekkilinin, yemek ve benzin alması için verdiği parayı bir fahişeye harcadığını bilseydi, herhalde saçını başını yoları. Ama kendi adına konuşması gerekirse Marcia ödediği ücreti hak ediyordu. Mecbur olsa bunun uğruna birkaç öğün yemekten bile vazgeçerdi.

"Ne kadar?"

"İki bin. Bir saat ve yalnızca normal seks."

Griff boğazına golf topu iriliğinde bir yumru takılmış gibi kadına bakakalmıştı. "İki bin mi? Fiyatların çok yükselmiş. Hem de çok."

"Giderlerim de öyle," diye karşılık verdi kadın serinkanlı bir edayla^ "Ayrıca işlerimi de oldukça büyüttüm."

Griff düş kırıklığıyla içini çekerek öne doğru eğildi ve ceketini yerde kaldırdı. "Bu kadar param yok. Belki yarın gece," dedi kırık bir ses tonuyla

"Ne kadar paran var?"

Griff para destesini dışarıya çıkararak ona uzattı. Marcia desteden iki adet yüzük alıp gerisini Griff'e uzattı. "Sakin kimseye söyleme."

Duyduğu minnetten Griffin gözleri yaşarmıştı. "Sonsuza dek sana borçlu kalacağım."

Marcia, Dallas'taki en seçkin fahişeydi ve bu konuma gelmesini sağlayan tek şey uyguladığı akıllıca iş yöntemleriydi. Marcia tam an lamıyla bir iş kadınıydı. Kulağına geldiğine göre müşterilerinden aldığı bilgileri kullanıyor ve parasını mantıklıca davranarak emlağa yatırıyordu.

Dallas'ın kuzeyinde bir çiftlik satın almıştı ve kent o yöne doğru büyüme-ye başladığında çok büyük kâr etmişti. Milyonlar değerinde bir hisse se nedi olduğu da söylentiler arasındaydı. Bütün bunlar söylentiden ibaret

olabilirdi, ama bunların doğru olduğunu duysa Griff hiç şaşmazdı. Erkek lere "eşlik etmeye" dış tekniği yüksek okulundaki masraflarını karşılamak

E için başladığı söyleniyordu, ancak görünüşe göre Marcia dış cilalamaktansa tokmak cilalamayı becerdiğini anlamakta gecikmemişti.

Griff, Marcia ile Cowboys takımıyla tanıştıktan kısa bir süre sonra, bazı arkadaşları aracılığıyla tanışmıştı. Söylediğine göre Marcia en iyisiydi, elbette karşılığını ödeyebilersen. O zamanlar bile fiyatı oldukça yüksek-

ti. Griff bir profesyoneldi ve Marcia'yı, kendilerini her fırsatta boynuna

I

atan genç hayranlarına tercih etmişti. Çünkü hayranlarıyla yatmak basına ,neredeyse her defasında bela açmıştı. Marcia ketumdu. Temizdi. Müşteri seçimi konusunda çok katı kriter leri vardı; onların sağlıklı, maddi açıdan istikrarlı ve güvenli olmalarına özen gösterirdi. Asla yoldan geçen müşteriye kabul etmezdi. Bu gece Griff'e gerçekten büyük bir ayrıcalık tanıyordu. Marcia bir kilise korosu solistinin masum yüzüne ve günaha davet eden şehvetli bir bedene sahipti. Sahip olduğu mesleğe karşın, her nasılsa yine de hanımefendi kalmayı başarmıştı ve ona bir hanımefendi gibi dav ranmayan müşterilerini bir daha asla görmezdi.

Marcia karşısında çıplak kaldığında, Griff hoşnutlukla beş yılın her hangi bir zarara yol açmadığını gördü.

Gösterişli bir gövdesi vardı ama gerekli yerleri incecekti. Griff de hız la üzerindeki kilerden kurtuldu. Marcia, onu tanıdığı ve nelerden hoşlandığı nı anımsadığı için ona soyunurken yardımcı olmadı, yalnızca o üzerinde ki kumaş parçalarını sıyrıp atarken kendi kendine hafifçe dokunarak onu izledi. Eli bacaklarının arasına ulaştığında Griff istemeden inledi.

Tamamen soyunduğunda, Marcia, onun yanına gitti ve onu yavaşça iterek yatağın kenarına oturttu. Griff yüzünü Marcia'nın göğüslerinin arası gömdü ve yanaklarını onun dolgun göğüslerine yasladı. Marcia'nın uzat tığı prezervatifi alarak taktı. "Ne yapmak istersin Griff?"

"Bu noktada... hiç fark etmez."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Marcia, Griff'in bacaklarının arasına diz çökerek başını ona doğru eğdi ve, "Tadını çıkar," diye fısıldadı.

"Griff?"

"Hımm?"

"Saat on biri geçti, gitmelisin."

Griff, başı mis kokulu yumuşak yastığa gömülü, karnının üzerinde komada gibi derin uyuyordu. Sırtüstü döndü. Marcia düş almış, üzen bir sabahlık geçirmişti. "Tıpkı bir ışık gibi söndün," dedi. "Seni daha önce uyandırmaya kıyamadım ama artık gitmelisin."

Griff keyifle gerindi. "Fabrika kolası kokmayan çarşaflarda çınlçıplak uyumak çok iyi geldi." Kalçasını hafifçe havaya kaldırarak bir kez daha gerindi. "Gerçekten gitmeli miyim?"

"Gitmelisin."

Marcia bunu gülümseyerek söylemişti ama Griff, onun bu konuda ciddi olduğunu biliyordu. Kadın kendisine zaten bu kadar iyi davranmışken onunla tartışmak istemiyordu. Yatağın içinde doğrularak ayaklarını

~~~~~ Kirli Oyun

yere indirdi. Marcia giysilerini toplamış, giymesi için hazırlamıştı. Griff giyinirken, belli etmese de ona acele ettiriyordu. En son olarak ona ceketini tuttu, elini sırtının ortasına dayayarak onu kapıya doğru iteledi.

Kapıya geldiklerinde Griff, Marcia'ya döndü. "Teşekkür ederim. Ba-

İ

na büyük bir ayrıcalık tanıdın ve bunun için sana düşündüğünden çok daha minnettarım." "Bunu eve hoş geldin armağanı olarak kabul et." Öpücük kondurduğu parmağının ucunu Griff'in dudaklarına dokundurdu. "Ama bir dahaki sefere önceden randevulaşacağız ve ücretin tamamını isterim." "Yarıdan sonra maddi durumum esaslı bir biçimde değişecek." Sonra Marcia'nın onunla birlikte lobide görünmekten ne kadar rahatsız olduğunu anımsayarak ekledi: "Müşterin olarak kalmamı istersen elbette. İşlerine zararım dokunabilir." "Her işkolunda bazı risklere girmek gerekir." Marcia sözlerini seçerrek kullanıyordu, ama Griff, onun da aklından aynı şeylerin geçtiğini biliyordu. "Belki yeni kızlardan birini denemek istersin. Çok genç ve çok iyi ler, onları bizzat ben eğittim." "Bastan garanti Böyle mi?" "Her zaman. Senin için bir şey ayarlamamı ister misin?" O anda Griff'in gözlerinin önünde aniden Laura Speakman'in hayali belirdi. "Önümüzdeki günlerde ne yapacağımı, nerede olacağımı henüz tam olarak bilmiyorum. Ben, seni aranm. Ama sana eski numaranı ulaşmaya çalıştığım da, bu numaranın artık kayıtlı olmadığını öğrendim." Marcia, ona kartvizitini uzattı. "Numaramı düzenli aralıklarla değiştirmek zorundayım. Ahlak polisi yüzünden," diye ekledi gülümseyerek. Griff, Marcia'yı yanağından öperek bir kez daha teşekkür ettikten sonra vedalaştılar. Marcia kapıyı sessizce ama sıkıca kapadı. Griff asansöre binerken eşcinsel iç mimarla karışlaştı. Adam, onu tepeden tırnağa süz dükten sonra gözlerini kapatarak hafifçe inledi. Yanından geçip giderken, "Çok, çok şeker..." diye fısıldadı.

Lobideki bar biraz önceye göre daha az kalabalıktı. Kendisine servis yapmış olan garson kız aylak aylak duran asansörcü çocuklardan biriyle çene çalıyordu. Piyanistin yerini de banttan müzik yayını almıştı.

Griff döner kapıyı iterken kapıcı içeriye giren bir konuğu selamladı. Dışarıda hava yumuşamıştı ama hâlâ o kadar sıcaktı ki, alışana dek nefe si kesilir gibi oldu. Ter içinde bir dakika kadar olduğu yerde öylece dura rak otopark görevlisinin gelmesini bekledi. Adam bir türlü gelmeyince araba yolu boyunca ilerleyerek otoparka girdi.

Ve dosdoğru bir yumruğa çarptı.

Yumruk yanağına havalı matkap gibi inmişti. Bir yumruk... ikincisi..^ Sonra bir tane daha.

Yüksek sesle küfrederek geriye doğru sendeledi. Ellerini kollanmış çılğın gibi savurarak kendisini savunmaya, saldırganın kim olduğunu gör meye çalıştı.

Bu, Rodarte'ı.

6. BOLUM

Rodarte'ın yüzündeki alaycı sırıtiş onun suratını, sanki bir Cadılar Bay ramı maskesine dönüştürmüştü. "Ah çok üzgünüm. Canını mı yaktım?"

Griff tuttuğu soluğunu birikirken, acıdan sıkıldığı dişlerinin arasından bir ıslık sesi duyuldu. Hafifçe elmacık kemiğine dokunduğunda parmak ları kırmızıya boyandı. "Seni orospu çocuğu!"

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Rodarte bir sigara yaktı ve yediği küfre gülerek, "Bense senin öyle olduğunu duymuştum," dedi. Griff, ona dik dik baktı.

"Duydum ki anan etrafta başkasını bulamadığında köpeklerle iş tu tuyormuş. Zavallı küçük Griff. Hiç de kolay bir çocukluğun olmadı, öyle değil mi? Ta ki Koç Miller ile kansı seni yanlarına alana dek."

Griff, hakkında suç duyurusu yapıldığında, bir gecede starlıktan top-lumdışına itilmiş bir zavallıya dönüşmüş ve geçmişiyile ilgili unutmak iste diği her şey ortaya çıkmıştı. Ancak bu bilgilerin kaynağı ne Koç'tu ne de Ellie; Griff hayatı pahasına buna bahse girerdi. Ancak Morning News'ia acar muhabiri kuşkularını doğrulayacak gerçekleri bulana dek onun geçmişini eşe lemiş, sonunda da aradığını bulmayı başarmışa. Yazdığı hikâye gerçekten bü yük sansasyon yaratmıştı. Sonuç olarak muhabir, Griff Burkett'in düşüşünün daha doğduğu anda alınca yazıldığını, onun, kural tanımadan büyüdüğünü ve işlediği suçun da öngörülebilir olduğunu ima etmişti.

Rodarte, Griff'e pis pis sırıtarak baktı. "Söyle bakalım, büyük maçı berbat etmek nasıl bir duyuydu? Haydi dürtüst ol. Bu ikimiz arasında k*| lacak. Hiç vicdan azabı çektin mi?"

O an, Wyatt Turner'ın uyanları Griff'in kulaklarında yankılandı. Sa kın ona karşılık verme. Ona öbür yanağını uzat. Elmacık kemiği kananiaB ve başının o tarafı zonklarken, bu sözler kulağa ne kadar ironik geliyordu

Griff, Rodarte'yı yağlı saçlarından yakalayıp suratını otoparkın beton duvanna çarpmayı ne kadar çok isterdi. Bir kez, bir kez daha... ta ki çir kin yüz hatları un ufak olana kadar.

Ne var ki Griff başını derde sokmak istemiyordu ve Rodarte da baniâ biliyordu. Kahrolası hergele herif için, Griff'in serbest kaldığı gün parmak»! İklann ardına dönmesinden daha büyük bir mutluluk olamazdı herhalde*

Griff bir küfür savurarak arkasına döndü, ancak Rodarte, onu omzun dan yakalayarak geri çevirdi ve yeniden duvara yapıştırdı. "Sakin b: sırtını dönme kendini beğenmiş pislik!"

Bu şekilde çağıldığı için değil, ama manız kaldığı kaba kuvvet zünden Griff'in zonklayan başı bir anda bulanıklıktan kurtuldu ve içinde ki öfke cam gibi keskin ve soğuk bir hal aldı. Bu hergeleyi gebertebilif Kolaylıkla. Bir maç sırasında darbe almak ayn, Rodarte tarafından hırpa-lanmaksa ayn bir şeydi. "Çek ellerini üzerimden."

Ya çelik gibi sert çıkan sesi ya da gözlerindeki ifade içindeki öldürü cü öfkeyi yansıtmış olacaktı ki, Rodarte, onu bırakarak birkaç adım geri çe kildi. Çenesiyle Griff'in kanayan yanağını işaret ederek, "Bunu hak etnt tin," dedi. "Beni bugün ektiğin için. Serbest kalışını kutlamak için onca y tepip geldim, bu kadar düşünceli olmamın karşılığı bu mu olmalıydı?"

"Teşekkürler, ödeşmiş olduk."

"Dün eski ortaklarından biriyle ilginç bir konuşma yaptım." Griff olduğu yerde kalarak ona doğru döndü.

Rodarte sigarasından derin bir soluk aldıktan sonra izmariti otopar kın zeminine attı. Dumanı dışarıya liflerden ayakkabısının burnuyla siga rayı söndürdü. "Burada herhangi bir isim vermeme gerek yok herhalde? Kimden söz ettiğimi sen anladın. Eski iş arkadaşların ne de olsa."

"Fakirlere yardım dağıtmaya mı başladılar?"

Rodarte sırıtmakla yetindi.

Organize suç çetesinin üç patronundan söz ediyorlardı; Griff'in de yimiyle Vista Üçlüsü'nden. Beş bin dolarlık takım elbise giyen adamlar dan. Acil bir kumar borcunu ödemesi gerektiğinde Griff'i bu üçlüyle Bili Bandy tanıştırmıştı.

Vista Üçlüsü, ona karşı son derece eli açık davranmıştı. Las Colinas'ta golf sahasına bakan yüksek binadaki lüks ofislerinin kapısını ardına dek açıp onu buyur etmişler, beş yıldızlı restoranların özel bölümlerinde ona kıyafetler çekmişler, özel jetleriyle Vegas, Bahama Adaları, New York ve

E

an Fransisco'ya seyahat etmişlerdi. Sonra limuzinler... kızlar... Ayartmanın en ballısı yani. Birkaç defa, istediği her şeyi istediği kadar deneme olanağı bulduğu aide, geri çevirdiği tek şey uyuşturucu olmuştu.

"O herifler de senin dışarıda olduğunu biliyorlar," dedi Rodarte. Yü-zündeki gülümseme bir çakalinki gibi tehlikeli ve kinayeliydi. "Bu durum dan pek hoşnut değiller. Bili Bandy'ye yaptıkların için seni olduğun yere çivileyecekler."

"Bandy'ye olanlarla benim hiçbir ilgim yok." "Doğru"

Griff bu pislik herife masum olduğunu anlatmaya çalışmaktansa lanetlenmeyi tercih ederdi. "Eğer Vista Üçlüsü'nü bir daha göreceğ olursan, Onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söyle."

Rodarte ürker gibi yaptı. "Ooh bu çok hoşlarına gidecek. Once müş terek bahisçilerini öldürüyorsun..."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Ben Bandy'yi Öldürmedim."

"Bak görüyor musun? Ben buna inanacaklarını sanmıyorum Griff. Seni FBI'a ihbar ettiği için ona o kadar çok kızmıştın ki, öfkeyle onu öldür dün. Bu senin hakkındı. Aslında bir zorunluluk. Bak, ben bunu anlıyorum. Onlar da öyle. Kalleş kalleştir. Eğer onu gebertmeseydin belki de Bandy onları da ele verirdi."

"Peki Öyleyse dertleri ne?"

"Bandy kendilerine gerçekten ihanet edecek miydi etmeyecek miydi, bunu asla tam olarak bilemeyecekler. Ama sen," dedi işaret parmağıyla Griff'in göğsünü dürtükleyerek, "FBI'a isimler verdin. Onların isimle rini. Sorunun ne olduğunu şimdi anlayabildin mi? Onlar, Bandy her du rumda kendilerine sadık kalırdı, diye düşünüyorlar. Olayların bu noktay nasıl geldiğinin onlar için bir önemi yok, onları ilgilendiren tek şey, senin onların sorunsuz giden işlerini baltalamış olman."

"Vah vah, ne kadar hüznü bir öykü."

Rodarte, onun bu sözlerine aldırmadan konuşmaya devam etti. "Sen onların işlerine zarar verdin. Senin Big Spring'e gönderilmenin üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde ayartılacak tek bir profesyonel sporcu bulamadılar. Hangi spor dalıyla uğraşırlarsa uğraşırlar sporcuların hepsi tedirgin, çünkü senin gibi ihanete uğrayıp yakalanmaktan korkuyorlar."

Rodarte derin bir soluk aldı ve daha yumuşak bir ses tonuyla sözleri! ne devam etti. "Senin içten deyimimle Vista Üçlüsü başlarına açtığın sıkıntıdan tam olarak kurtulmayı başaramadı."

"Benim mi onların başına açtığım sıkıntıdan?" dedi Griff nihayet içinde biriken öfkeyi dışarı kusarak. "Hiçbiri bir gün bile hapis yatmadı,]"

"Bunun tek nedeni, FBI'm şantaj ve haraç dosyalarını yalnızca senin tanıklığına dayandırmış olması." Rodarte "ne yazık ki" anlamında omzunu

\ silkti. "Anlattığın hikâye jüriye inandırıcı gelmedi. Kendini kurtarmak için başkalarını suçladığını düşündüler."

Yeniden Griff'i dürttü. "Vista Üçlüsü'nün de hapsi boylamamasının pek nedeni bu. Ama buna çok yaklaştılar. Ve ne kadar yaklaştıklarını hiç bir zaman unutmadılar. Bunu yalnızca sana borçlular. Sana bu yüzden kin duyuyorlar."

"Bu duygu karşılıklı. Şimdi çekil yolumdan!"

Rodarte geri çekilmeyince Griff arkasından dolanmaya çalıştı. Rodarte yana adım atarak onun yolunu kesti. "Ama sözünü ettiklerimiz son derece iyi çocuklardır. Seni belki yeniden bağrılarına basabilirler; tek bir koşulla..."

"Şimdi de onların personel müdürlüğünü mü yapmaya başladın?" Rodarte gözünü kırptı. "Senin lehine söyleyeceğim tek bir söz onla-

f

seni yeniden desteklemesini sağlayabilir diyelim." "Onların beni bağrılarına basıp basmamalarıyla ilgilenmiyorum." "Söyleyeceklerimi sonuna kadar dinlemedin henüz." "Buna gerek yok." ı Rodarte, Griffin ceketinin yakasındaki hayali bir lekeyi siler gibi yaptı. Griff ise, adam bir daha kendisine dokunacak olursa elinin bütün kemiklerini kırabileceğini düşündü.

. "Küçük bir tavsiye Griff, bu konuyu bir düşün." I "Düşünmek için tam beş yılım oldu." L "O halde onlarla bir daha çalışmayacaksın?" f "Hayır."

"Peki ya rakipleriyle? Ne de olsa Vista'lar işadamı. Çıktığına göre

f

ıdı ne yapacağın konusunda -biraz- huzursuzlar." "Bir limonata tezgâhı açmayı düşünüyorum." Rodarte kaşlarını çatarak iğnelemelerinin yersiz olduğunu ifade etti. "Ne yapacağım ne onları ilgilendirir, ne de seni," dedi Griff.

80

r

"Onlar aynı fikirde değiller. Özellikle de rakiplerinden biriyle bağ lantı kurmayı tasarlıyorsan."

"Bu konuda onları rahatlatılabilirsin. Huzursuz olmaları için hiçbir neden yok. Görüşürüz Rodarte."

Griff, ondan uzaklaşmaya çalıştı, ancak Rodarte yeniden önüne diki di. Griff'e iyice yaklaşarak sesini alçalttı ve bu defa suç ortağı tonla! sıyla, "Bir de para konusu var," dedi.

"Ne parası?"

"Yapma Griff," dedi Rodarte yaltaklanan bir ses tonuyla. "Bandy', çaldığın paradan söz ediyorum."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Para filan yoktu."

"Belki nakit yoktu. Ama ya bir banka kasası anahtarı? Yabancı ban ka hesaplan? Bir kasa şifresi? Pul koleksiyonu?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalama!" Rodarte parmağını yeniden Griff'in göğsüne, bu fa daha sert ve daha öfkeli batırdı.

kol-

Griffin öfkeden gözleri karardı, adamın bütün kemiklerini kırmak fiyordu ama ona dokunamazdı. Tek bir dokunuş, dövüşmek için fırsat layan Rodarte'ı kışkırtmaya yeterdi. Eğer Rodarte'la dövüşecek olursa, k zansa bile o geceyi Dallas eyaleti nezarethanesinde geçirirdi. Yeni daire; ne kadar berbat olursa olsun, onu bir hücreye katbekat tercih ederdi.

bu-

"Beni dinle Rodarte. Eğer Bandy bir yerlere para sakladıysa bile nun sımını mezara götürdü. Kesin olan bir şey varsa, o da parayı benim al madığım."

"Sen bunu babama anlat." Rodarte, Griff'i yeniden duvara yapış* dı ve dişlerini göstererek yaklaştı. "Senin gibi biri bu işten eli boş maz. Son derece pahalı zevklerin var. Araba... giyim... kan kız." Bandy'nin parasının bir kısmını saklamadıysan bu zevklerini nasıl fi se edeceksin?"

"Sen o güzel kafanı bunlarla yorma Rodarte. Ben hallederim." "Öyle mi?" "Öyle." "Ne yaparak?" Griff karşılık vermedi. "Nasıl olsa bulurum," dedi Rodarte. "İyi şanslar. Şimdi def ol git önümden."

Birbirlerine uzun ve düşmanca baktılar. Griff herifin hayalarına diz vurup onu kenara fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. Olduğu yerde, 'gözlerini onun gözlerinden kaçırmadan durmaya devam etti. Sonunda Ro darte ellerini Griff'in omuzlarından çekip bir adım geriledi. Ama bozguna uğramak hiç hoşuna gitmemişti.

"Pekâlâ On Numara," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Madem işi zo ra koşmak istiyorsun, bana uyar. Aslına bakarsan bu hoşuma bile gider." eytani bir vaatte bulunuyormuş gibi fısıldayarak konuşmuştu.

Griff yanından geçerek ilerledi. Tam otoparkın ortasına gelmişti ki, odarte bir kez daha seslendi. "Hey, bir tek şu soruma yanıt ver." "Evet, çirkin olduğunu düşünüyorum."

Rodarte güldü. "İyi espiri. Ama ciddiyim, Bandy'nin boynunu kırar ken doyuma ulaştın mı? Bazılarının böyle hissettiğini duydum."

"Ne düşünüyorsun?"

Laura'nın ne hakkında diye sormasına gerek yoktu. Foster ile henüz Griff Burkett'le ilgili konuşmamışlardı, ancak yine de yemek masasında sanki o da yanlarındaydı. Yanlarındaki varlığı neredeyse elle dokunulacak kadar somuttu.-

Laura çatalı elinden bırakıp şarap kadehini aldı. Kadehi ellerinin ara sında hafifçe sallayarak düşünceli bir biçimde yakut kırmızısı şaraba bak tı. "İlk izlenimim, içinin öfke dolu olduğu."

"Neye karşı?" "Yaşama."

Otuzdan fazla konuğun ağırlandığı resmi yemek odası yalnızca gecelerde kullanılıyordu. Evliliklerinin ilk on iki ayında sayısız yemek veti vermişlerdi. Son iki yılda ise yalnızca bir kez konuk -Noel'de Su uuYun yönetim kurulu üyelerini ve eşlerini- ağırlamışlardı.

Çoğu akşam olduğu gibi, bu akşam da yemeklerini aile yemek sında yiyorlardı. Dev mutfaktan tek bir kapıyla aynlan bu oda çok daha cak ve sevimliydi. Evin hem kâhyalığını, hem de alıcılığını yapan kadın akşam saat altıda evden ayrılıyordu. Son görevi akşam yemeğini ısıt* içine bırakmaktı. Foster'm işlerinin çoğunu üstlenmiş olan Laura off yedi buçuk, sekiz arası döndüğü için, akşam yemeğini oldukça geç yf ları. Foster o eve gelmeden yemek yemek istemiyordu.

O akşamki yemekleri Griff Burkett'le konuşmaları yüzünden misti. Laura'nın iştahı kaçmıştı ama Foster, Wellington tarzı bifteği iştahla yiyordu. Etinden bir parça kesti, ağzındaki lokmayı tam on iki çiğnedikten sonra yuttu ve şarabından bir yudum aldı. "Kim beş yılını piste geçirse ruhsal olarak çöker."

"Sanınm Bay Burkett başka koşullar altında da öfkeli olurdu.*!

"Karakteriyle bütünleşmiş bir öfke mi?"

"Gazetede hangi koşullarda büyüdüğüyle ilgili makaleyi sen de dun," dedi Laura. "Eminim hayatının ilk yıllan bir kâbustan farksızdı, bu onun bir yetişkin olarak yaptıklarının mazereti olamaz. Yasaları çi di. Cezasını hak etti. Belki de yaptığından fazlasını ödedi."

"Aman hatırlat da seninle asla rakip saflarda dövüşmeyelim Ba Speakman. Senin hiç insafın yok."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Laura, kocasının kendisine takıldığını bildiğinden, karşı saldırıya medi. "Ben yalnızca işledikleri kabahatleri hatta suçları, kötü geçen ç luk yıllarına bağlayan yetişkinlere hoşgörüyü bakamıyorum, o kadar, tıklarından sadece Bay Burkett sorumlu."

"Ve bunun cezasını da çekti," diye anımsattı kocası nazikçe. Havayı biraz yumuşatmak amacıyla, "Bebeğimizin kötü bir çocukluk geçirmemesi için üzerime düşenleri yapacağıma kendi adıma söz veririm," diye ekledi.

Laura gülümsedi. "Eminim sana kalsa çocuğumuzu inanılmaz şımar tırsın."

I

"Oğlumuzu mu?" "Ya da kızımızı." "Sana benzeyen minik bir kızımız olmasına bayılırdım." "Bense sana benzeyen bir oğlumuz olsa havalara uçardım." \ Gülümsemeye devam etseler de, dile getirilmeyen sözler yemek ma sasının üzerinde tüm ağırlığıyla asılı kalmıştı. Kızları da olsa, oğulları da olsa Foster'ın özelliklerini taşıması olanaksızdı. Benzer özellikleri olabi lirdi ama onunkiler değil.

Laura şarabından bir yudum daha aldı. "Foster..." "Hayır."

"Neden hayır? Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun ki." "Yoo biliyorum." Tabasını işaret ederek sordu. "Bitti mi?" Laura evet lamında başını salladı. Foster çatal ve bıçağını özenle tabağının içine koy-ve peçetelerini düzgün bir biçimde katlayıp tabağının yanına bıraktı. Laura ayağa kalktı kocasının tekerlekli sandalyesini geri çekerek ma sadan uzaklaştırdı. "Kahveyi koyarken, Manuelo'ya'sofrayı kaldırmalını söyleyeyim."

"Kahvemizi çalışma odasında içelim."

Laura mutfakta yemek hazırladığı sırada koyduğu kahveyi porselen demliğe doldurdu. Demliği, fincanları ve tabaklarını, krema kabını şekerlikle birlikte bir tepsinin üzerine koydu. Sonra tepsini çalışma odasına taşı dı. Foster kolonyayla ellerini temizledikten sonra şişeyi çekmecesine geri koydu.

Laura, Foster'm kahvesini kanştımp fincanı ona götürdü. Foster, rısına teşekkür etti ve onun kendi kahvesini alıp ayaklarını toplayarak kişilik deri koltuklardan birine oturmasını bekledi.

Sonra sanki konuşmaları hiç bölünmemiş gibi konuşmaya devam "Sen geleneksel yollarla bir çocuk sahibi olmamızı önerecektin. Yanij vericiden alınan spermle, suni döllenme yapılmasını."

Gerçekten de Laura az önce tam olarak bunları söyleyecekti. "S vericilerinin kimliğini açıklamamalarının önemli bir nedeni var Foster. J olduğunu asla bilmezsek, gözümüzün önünde herhangi bir resmi de olm Çocuk tamamen bizim olur. Asla çocuğun bazı özelliklerinin daha ö karşılaştığımız birine benzeyip benzemediğini düşünmeyiz böylece."

"Griff Burkett'in özelliklerine bir itirazın mı var?"

"Konudan uzaklaşıyorsun."

Foster gülerek tekerlekli sandalyesini koltuğun önüne sürdü. " uzaklaşıyorum, sadece sana takılıyorum."

"Bugün pek takılınacak havamda değilim."

"Üzgünüm." Elini uzatarak karısının saçlarını okşadı.

Ama Laura'nın bu kadar çabuk yatışmaya niyeti yoktu. "Bu bej hayatımız boyunca vereceğimiz en önemli karar."

"Biz bu karar verdik bile. Bu konuyu enine boyuna binlerce kez tıttık. Aylardır yalnızca bu konuyu konuşuyoruz ve sonunda bizim ' doğru yolun bu olduğuna karar verdik."

Laura tam, senin için, diye söze girecekken vazgeçti. "Kabul e mi biliyorum ama..."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Teoride..." Cümlesini yanına bıraktı. Teoride insana yarayacakmış gibi görünen bir şey, gerçeğe dönüştürüldüğünde iste sonucu vermeyebilirdi. Özellikle de söz konusu olan kendi kanı ve c iken.

"Senden yalnızca tek bir çocuk ist^qrum," dedi Foster, Laura'nın ya nağını okşayarak. "Eğer elimde olsa sana planladığımız üç dört çocuğu dâ verirdim. Eğer..."

Eğer... İşte yine o büyük engel. Bu dört harfli sözçüğün*ağırlığı her ikisi için de çok büyüktü. Bu sözcük her-ikisinin hayatı için de bir sınır çizgisi değeriindeydi. Eğer...

Foster'ın gözleri Laura'nın yüzünde sevgiyje dolaştı. "En büyük ha yalim hâlâ seninle birlikte olmak."

"Sen zaten benimle birlikte oluyorsun."

Foster bezgin bir ifadeyle gülümsedi. "Bir bakıma evet, ama gerçek ulamda değil."

"Benim için gerçek ama. W ^ • İ

"Yine de aynı şey değil."

Laura, Foster'ı dudaklarından öpmek için öne doğru eğildi, sonra yü-I zünü onun boynuna gömdü. Foster, ona sıkıca sarılarak sırtını okşadı. Yoğun iş günlerinde kocasının durumunu ve bu durumun yaşamları ve evlilikleri üzerindeki büyük etkisini birkaç saatliğine de olsa unutabiliyordu.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Bazen ise küçücük bir şey, kendini hiç fark ettirmeden, üfleterek atı-bir ok gibi bir anda, kaçmasına fırsat kalmadaki ona durumunu anim satabiliyordu. Bir toplantı sırasında ya da telefonun başında otururken ok-rdan bir tanesi isabet ediyor ve büyük acıyı duymadan saniyenin binde İri kadar bir süre için onu uyuşturuyordu.

Ama en kötüsü evde geçen bu sakın akşamlardı. Böyle yalnız başla ma olduklarında her ikisi de bir zamanlar her şeyin nasıl olduğunu, tut ulan alevlendiğinde nasıl seviştiklerini, kahkahalar içinde gülererek soyun duklarını sonrasında da nasıl bir mutlu doyunluk yaşadıklarını animsı yorlardı.

Şimdiyse Laura arada sırada, ona en üst konforu vermek üzere tasar-ıı hastane yatağının durduğu odasına gidiyor, soyunup yanma yatı

->er*

de

:

yordu. Öpüşüyorlardı. Foster, Laura'yı okşuyordu. Kimi zaman aralanndal ki yakınlık bile yeterli oluyordu. Bazı geceler Laura'nın doyuma ulaştı da oluyordu ama bu Laura'ya kendisini bencil hissettirdiğinden, pek tatmin edici değildi. Laura bu duygusunu dile getirdiğinde, Foster, ona hav lâ bedensel zevk verebilmesinin kendisi için çok önemli ve mutluluk ve "rici olduğunu söyleyerek onu rahatlatıyordu.

Her şeyin tepetakla olduğu o geceden, önceki yaşamlarından peki söz etmiyorlardı. Evliliklerinin ilk yılma ait anıları her ikisi de yürekleri nin derinliklerinde koruyor, birbirlerini incitmemek için yüksek sesle dile getirmiyorlardı. Bu anılar Laura'ya acı veriyordu. Foster için durum dan da kötü olmalıydı. Laura hâlâ tek parça ve sağlıklıydı. Ama o değildi. Gö rünüşe göre ne kaderini lanetliyordu, ne Tann'yı, ne de Laura'yı.

Bunu nasıl başarabiliyordu?

Bir

Laura'yı omuzlarından tutarak kendisinden hafifçe uzaklaştırdı, endişen mi var Laura? Burkett'i ya da herhangi başka birini kullanmamız konusunda yani. Bu karan uygulayabileceğinden emin değil misin? Eğer öyleyse bundan vazgeçeriz."

Endişeleri var mıydı? Hem de binlerce. Ama Foster bu işin bu yolla! halledilmesi konusunda ısrar ediyordu, öyleyse bu şekilde yapılacaktır! "Sağlık kontrolünün bütün sonuçlarını görmek istiyorum."

"Bu işi hemen halledeceğine ve sonuçları bize elektronik postayla y lamaya söz verdi. Raporları inceledikten hemen sonra hepsini yakarız."

"Bu konuda herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Gördüğün! kadarıyla bu iş için fiziksel olarak biçilmiş kaftan."

"Peki ya karakteri ne olacak?"

ın-

Laura alaycı bir ifadeyle, "Pek de uygun sayılmaz, bunu beş yıl öfl^ ce kanıtladı," dedi.

"İşlediği suç beni ilgilendirmiyor. Benim atıl sormak istediğim şuy du: Sence o, bu konuda sessizliğini korumayı başarabilecek mi*"

Kirli Oyun

"Alacağı paranın güvenimizi sarsmamak için yeterli bir araç olduğu mu düşünüyorum."

"Koşulları onun için olabildiğince basitleştirdim." Griff Burkett'e çocuk üzerinde asla hak iddia edemeyeceğini, onun la asla bağlantı kuramayacağını ve koşullar ne olursa olsun onları tanıımı-yormuş gibi davranması gerektiğini açıklamıştı. Griff bu koşullara uydu lu takdirde her yıl bir milyon dolar alacaktı. Burkett, "Kaç yıl boyunca?" diye sormuştu. "Hayatının sonuna kadar.*"

Griff, ona inanmayan gözlerle bakmıştı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Griff, Laura ile Foster'ın akıllarını kaçırmış olduklarını düşünüyor muş gibi bakarak, "Bir çocuk sahibi olmak ve ona nasıl sahip olduğunuzu İzlemek sizin için bu kadar önemli mi?" diye sormuştu.

Bu soruyu sanki fiyatı arttırmak istiyormuş gibi sormuştu. Eğer o nok-ada kendisine önerilen paranın iki katını istese, Laura buna hiç şaşmazdı oğrusu. Ancak Foster, "Evet bu bizim için çok önemli," deyince, Burkett ü bu duyduğu anlaşılması olanaksız bir şeymiş gibi hafifçe gülerken ba nı sallamıştı. Görünüşe göre bugüne kadar umutsuzca istediği ve uğruna iinyaları feda edebileceği hiçbir şey olmamıştı. Kariyeri dahil.

"Pekâlâ, zaten ben de çocuk filan istemiyorum," demişti. "Aslına ba-rsanız delikanlılık çağımdan beri yanlışlıkla baba olmamak için aşın likkatli davrandım. Bu nedenle günün birinde, kız ya da erkek fark etmez, mk üzerinde hak iddia edeceğim konusunda endişelenmeniz yersiz," emiştı, Laura'ya dönerek.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Peki ya gizlilik sorunu?" diye sormuştu Foster. "Sorun filan yok. Bu olayı gizli tutacağım ve ağzımdan bu konuda tek bir sözcük bile çıkmayacak. Kazara karşılamak olursak, sizi görmemiş gibi davranacak, tanıdığımı belli etmeyeceğim. Yılda bir milyon dolar için

hafıza kaybına uğrayabilirim. İşte böyle," demiş ve parmaklarını şaklatmıştı. "Yalnızca tek bir şey var." "Nedir?"

"Eğer benden önce ölecek olursanız ne olacak?" "Laura sözümüzü yerine getirmeyi sürdürecekt." "Peki ya ortadan kaybolursa?"

a
Böyle bir soruyla karşılaşmayı beklememişlerdi. Griff'in her i den uzun yaşayabileceği olasılığını hiç düşünmemişlerdi. Foster ile biri lerine bakmışlar; her ikisi de aynı şeyi düşünmüştü. Griff Burkett'in onj dan uzun yaşaması durumunda çocuklarını ve vârislerini, maddi manevi tüm şantajlara karşı savunması bırakacaklardı. Çocuklarının dünyaya han gi koşullarda geldiğim asla öğrenmemesi konusunda anlaşmışlardı! gibi onun da babasının Foster olduğuna inanmasını sağlayacaklardı. "Böyle bir senaryo hiç aklımıza gelmemişti," diye itiraf etmişti Fa "Pekâlâ, benim aklıma geldiğine göre, buna da bir çözüm bulm gerekiyor."

"O gün geldiğinde sen zaten aşın varlıklı bir adam olacaksın, misti Laura.

"Siz şimdi de çok varlıklısınız," diye karşılık vermişti Griff. "Ve bu kadar önemli bir noktayı açıklığa kavuşturmadan bir anlaşmaya girme: niz, öyle değil mi?"

Haklıydı. Ama Laura bunu itiraf etmeye gönülsüzdü. "Zaman sinde buna bir çözüm bulabileceğimizden eminim."

"Yok canım. Zaman içerisinde değil, hemen şimdi."

"Griff haklı Laura. Zaman faktörü çok önemli. Ben insan hayatı göz açıp kapayıncaya dek değişebileceğinin en canlı kanıtıyım. Sürünceme de bırakmaktansa bu sorunu şimdi çözüme ulaştırmak daha iyi." Foster bir süre düşündükten sonra sözlerine devam etmişti. "Ne yazık ki şu anda akıma gelen her çözüm yazılı evrak gerektiriyor ama bundan kaçınmamız gerekiyor." Sonra da avuçları dışa dönük olarak kollarını iki yana açmıştı. "Griff, işe yarar bir çözüm yolu bulacağım konusunda bana güvenirsin ya da..." "Ne zaman?" "Öncelikler listemde bu konu ilk sırada yer alacak." Burkett, sanki bu kadarı yeterli değilmiş gibi homurdanmıştı. "Ya da demek?" "Ya da anlaşmamız iptal olur."

Laura, onun vereceği yanıt için fazla düşünmediğini hemen algılamış tı. "Tamam, bir çözüm bulacağınız konusunda size güveniyorum. Ne de ol sa mahkûm edilmiş bir suçlu olmama karşın, siz de bana güveniyorsunuz." "Bunu vurgulayan iyi ki sizsiniz Bay Burkett." Laura hiç düşünmeden konuşmuş, ama söylediklerine de pişman olma mıştı. Kendilerinin aldıkları riskin, onun aldığından çok daha büyük olduğu nun anımsatılmasr tüç de fena olmamıştı. Griff yalnızca gözlerini hareket et tirmişti, ama Laura bu gözlerde beliren öfkeyi tüm açıklığıyla seçebilmişti.

"Artık bunu sizin hatırlatmanıza gerek kalmıyor yani," demişti Griff. "Yani bu odada güvenilir olmayan biri varsa onun ben olduğumu söyle meye gerek kalmadı, öyle değil mi?"

"Laura bunu seni kırmak için söylemedi Griff," demişti Foster. Griff gözlerini Laura'nın gözlerinden ayırmadan, "Elbette söyleme miştir, önemli değil," demişti.

Ne var ki Laura, onun bu sözlerinde samimi olmadığını anlamıştı. Griff de onun söylediklerinde kesinlikle samimi olduğunu anlamıştı zaten.

"Bir iş ortaklığında her iki tarafın da risk alması doğaldır," demişti Fos ter deneyimlerine dayanarak. Zaten Foster anlaşmazlıktan ipin ucu kaç madan halletmeye çalışan mükemmel bir arabulucuydu. "Sanırım riskin paylaşılması son derece olumlu bir şeydir. Bu herkesin saldırılara açık ol un sağladığı gibi, tarafların dürüst olmasını da sağlar." Sonra Laura'ya Wp, "Başka bir şey var mıydı?" diye sormuştu.

Laura hayır anlamında başını sallamıştı.

Foster, "Mükemmel," diyerek elleriyle üç kez tekerlekli sandalysf* nin kollarına vurmuştu. "Haydi artık el sıkışalım."

Foster, Laura'ya dönerek, "Ona, iki hafta içerisinde onunla bağlantı' kuracağını söyledin," dedi.

"Her sabah vücut ısıyı ölçerek aylık dönemini denetliyorum, bu şe kilde yumurtlayacağım günü tam olarak kestirebilmeyi umuyorum."

"Peki hamile kalıp kalmadığını öğrenmen ne kadar sürecek?"

"İki hafta."

"Bunu düşündükçe çılgına dönüyorum."

"Hele bir çubuğun üzerine işeyeyim ve çubuğun rengi pembeye nüşsün, o zaman çılgına dönersin. Ya da maviye. Ya da neye dönül gerekirse ona."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Foster gülerek karısını sesli bir biçimde öptü sonra sözsüz bir as mayla merdiven boşluğunun altına gizlenmiş olan asansöre doğru ileri ler. Foster tekerlekli sandalyesini metal kafese sürerken, "Gel yuk kadar yarışalım," dedi.

Laura, kıvrılarak üst kata çıkan merdiveni koşarak çıktı ve Foster'ı asansörün kapısında karşıladı. "Hep sen kazanıyorsun," diye homurdandı kocası.

"Merdivenleri koşarak çıkmam formda kalmamı, sağlıyor."

"Belli oluyor." Karısına sarılarak poposunu çimdikledi.

Manuelo geldiklerim duyarak Foster'm yatak odasının kapısını içeri' den açtı. "Bu gecelik terapiyi yapmasak olur mu?" diye sordu Foster. Uşak gülümseyerek soruyu anlamadığını ifade eden bir biçimde omuz ff "Numara yapıyor. Bundan eminim. Bana uyguladığı terapiden söz mü ve bu konuda ne hissettiğimi biliyor." Laura'nın ellerini sıkıca kavradı. "Kurtar beni Laura. Lütfen."

"Hey, bu akşam benim de çok işim »ar. Birlik sözleşmesini bir kez daha gözden geçirmem gerekiyor. Ama geri gelip seni iştahla yiyeceğün." ^Kocanın111 dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra koridordan çalış113 odasına doğru ilerledi.

Bir saat sonra Foster'm yatak odasına girdiğinde Manuelo yapılmı sı gereken her şeyi yapmıştı. Perdeler kapatılmıştı. Havalandırma sistemi istenen ısıya ayarlanmıştı, Başucunda içinde buzlu su olan bir sürahi ile su bardağı duruyordu. Çağn düğmesi Foster'm uzanabileceği mesafedeydi. Foster göğsünün üzerinde bir kitapla uyuyakalmıştı.

Laura iki abajuru da söndürüp karanlıkta yatağın yanında duran kol la oturdu ve kocasının soluk alıp vermesini dinledi. Hareketsiz öylece ya-pordu Foster. Onun bu kadar iyi uyuyabilmesi Laura'yı mutlu ediyordu. Sonunda kocasının yanından ayrılarak, onun gibi huzurlu uyuyabilme-ileyerek, bir zamanlar birlikte paylaştıktan yatağa tek başına uzandı.

7. BOLUM

Ertesi sabah kalktığında, ortası çökmüş yumuşak döşekte yatmak Griffin sırtı tutulmuştu. Bu kronik sancının, Cowboys takımında oyn* ğı on üç yıl boyunca rakip takımın oyuncularını tarafından uğradığı hüç lardan kendisine anı kaldığını kabul edemiyordu.

Sağ omzu da kendisine itiraf etmek istediğinden fazla rahatsızlık riyordu. Futbol oynadığı yıllarda dört parmağı kırılmıştı; hatta küçük p mağı aynı yerden iki kez kırılmıştı. İkinci kırılıştta Griff, parmağım düze tirme zahmetine bile girmediğinden, küçük parmağı eğri kaynamıştı. F" bol sahasında yaşamış olduğu irili ufaklı kaza ve hücumların bıraktığı ler yüzünden her sabah yataktan güçlükle kalkıyordu.

Marcia'nın parfüm kokan ipek çarşaflarını keyifle anımsayarak, i sayan adımlarla karanlık mutfağa gitti, kahve için su kaynattı, bir dilim mek kızarttı ve ağzındaki acı kahve tadını silmek için ekmeği bir b sütle mideye indirdi.

Unutmadan kendisinden sorumlu olan gözetim memurunu aradı. Je Arnold'un telesekreterde kayıtlı sesi Griff'e oldukça cana yakın biri oldu izlenimi vermişti. Bugün hattın öbür ucundan canlı gelen sesi ise daha dostane ve tehditkâr olmaktan uzaktı. Merhabalaşıp hal hatır sorduktan ra Griff, "Dün bıraktığım mesajı alıp almadığınızdan emin olmak içi" yorum," dedi.

'Elbette aldım. Ama dilerseniz doğru anlayıp anlamadığımı görmek n bir tekrarlayayım." Griffin bıraktığı adres ve telefon numarasını tek-

"Evet doğru."

"İş meselesini ne yaptın Griff? Bir şeyler var mı?"

"Bugün bakacağım."

"İyi iyi. Bana gelişmeleri bildir."

"Olur bildiririm."

"Pekâlâ, şartlı tahliye olmanın koşullarını biliyorsun, bu nedenle bun ları tekrarlayarak seni sıkmayacağım."

"Hepsi de beynime kazılı. Hapse geri dönmek istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum." Memur kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Çok çok iyi bir futbolcuydun Griff. Seni izlemek çok güzeldi."

"Sağ ol."

"Pekâlâ, bugün için sana iyi şanslar."

Griff görevini yerine getirmiş olmanın verdiği rahatlamayla duşa gir di. Duvardaki fayansların arasında siyah küfler oluşmuştu, yine de sıcak su

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

ona çok iyi geldi. Wyatt Turner'ın kendisi için dairede bıraktığı giysiler arasından en iyilerini seçerek, çabucak ama özenle giyindi. Eşyalarının geri kalanının nerede olduğunu ve onları nasıl alabileceğini avukatına sor mayı aklına not etti.

Sonra aklına, Speakman'lerin ödeyeceği peşinatla yeni eşyalar alabi-'eçeği geldi. Bu düşünce içini sabırsız bir mutlulukla doldurdu.

Ne var ki öğleden sonra saat ikiye kadar onların gerçekten sözlerini tutmayacaklarından emin olamayacaktı. "Laboratuvar sonuçlarını almam ne kadar sürer?"

"Üç ile beş gün."

Hemşireye en sevimli gülümsemesini armağan ederek, "Bunu üç yaşlı Kadın aptalca sırtarak bunu deneyeceğine söz verdi. Anla-an tutbol ve Cowboys takımı ile pek ilgisi yoktu.

Hastaneden, eskiden oturduğu Turtle Creek'teki adresine en yakın halk kütüphanesine gitti. Şimdi oturduğu dairenin yakınında bir kütüphane olabileceğinden, hatta o bölgede oturan insanların çoğunun okuma yazma bildiklerinden bile emin değildi.

Kütüphaneye vardığında, oranın saat ondan önce açılmadığını öğrendi. Tay tay yürüyen küçük çocuk ve annelerden -Tanrı aşkına, genç aıtı neler ne zamandan beri bu kadar nefis görünüyorlardı!- oluşan küçük grup, kapının önüne yığılmış, kütüphanenin açılmasını beşliyordu.

Anneler ve çocukları onu benzer bir merakla süzdüler. 1.95'lik boyuyla hepsine tepeden bakıyordu. Rodarte'm armağanı olan elmacık kemiklerindeki yara bere izleri de dikkatlerini çekmişti ve bu Griffin kütüphanenin önündeki Perşembe-Sabahı-Masal-Saati kalabalığı ortasında dışını çıplak gibi hissetmesine yol açıyordu.

Kapılar açılır açılmaz anneler çocuklarını uzak bir köşeye doğru giderlerken, Griff de danışma masasının başına gitti. Kütüphane memuru kibarca gülümseyerek nasıl yardımcı olabileceğini sordu. "Bir bilgis kullanmam gerekiyor. Ve sanırım bunun için yardıma ihtiyacım olaca

Bilgisayar teknolojisinin son beş yılda kat ettiği yol birkaç ışık yılı eşdeğerti. Kütüphane memuresi Griff'e internete nasıl girileceğini, le'da nasıl arama yapılacağını sabırla gösterdi ve böylece Griff'in Sujj ve daha da önemlisi sahipleriyle ilgili sayısız bilgiye ulaşması uzun sii

ilk önce Foster Speakman'ın özgeçmişine kısa bir göz attı.; 1920'lerde, büyük büyük babasının zamanında petrol ve doğal gazda yük bir servet sahibi olmuştu. Tek vâris olarak Foster'a milyarlık bir jet ve buna ek olarak New Mexico, Colorado ve Alaska'da uçsuz bu sız araziler kalmıştı.

Harvard Ticaret Okulu 'nda yüksek lisans yapmıştı ve bir zamanın bir polo oyuncusuydu. Kamu yararına yaptığı sayısız hizmetten < rü çok sayıda ticaret ve toplum kuruluşundan plaket ve ödül almıştı.

nomistler, onun havayolu şirketini devralıp yeniden başarıyla işletme giri şimine övgüler yağdırıyorlardı.

Eğer Speakman bir futbol oyuncusu olsaydı, hiç kuşkusuz takımının en gözde oyuncusu olur, Süper Kupa Şampiyonası'nda da favori seçilirdi.

Onu ve Bayan Speakman'ı -Laura olmayanını- sayısız hayır ve yardım organizasyonunda gösteren pek çok fotoğraf vardı. Forbes dergisinde yayınlanan bir fotoğrafta; Foster, SunSouth jetlerinin birinin önünde upu zun boyuyla, gururla duruyordu ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla dün yaya meydan okuyan bir havası vardı. Son derece sağlıklı ve güçlü görünüyordu.

8u, havayolunu satın aldığı dönemle günümüz arasında geçen son birkaç yıl içinde sakat kaldığı anlamına geliyordu. Buna bir hastalık mı ne-n olmuştu acaba? Yoksa bir felaket mi? Griff olasılıkları zihninde tartarken, Elaine Speakman'ın uzun ölüm ilanına rastladı. Kan kanserine karşı verdiği uzun ve eziyetli mücadeleye yenik düşmüştü. Bu evlilikten doğan çocuk yoktu.

Dul Speakman, Elaine'in ölümünden bir yü beş ay sonra Laura ile ev lenmişti.

Foster ile Elaine'e yazılı medyada oldukça sık yer verilmişti, Foster ile ikinci Bayan Speakman hakkında ise basında neredeyse her gün bir haber çıkıyordu ki bu da Foster'ın, ne kadar ünlü kişiler olduklarıyla ilgili imasını açıklıyordu.

Bir süre sonra Griff aradığım buldu. Evlendikten bir yıl yetmiş gün ı Foster ile Laura Speakman'ın yaşamları bir daha düzelmemek üzere altüst olmuştu. Dallas Morning News bu haberi manşette, büyük harflerle ve fotoğraflarla duyurmuştu. Bu haber Big Spring'e kadar ulaşmıştı. Ya da ulaşmışsa bile Griff gözden kaçırmıştı. Ya da duymuşsa bile unutmuştu, çünkü hikâyenin kahramanlarını tanııyordu ve olanlar onu ilgilendirmiyordu.

Bizim Kosemiz

Griff hikâyeyi iki kez okudu. Sayfada hikâyenin devamını işaret linkler vardı. Griff hepsini okuduktan sonra geri tuşuna basarak özgürkişlî kâyenin başına döndü ve bir kez daha okudu. Ve üçüncü kez pek çok şe ye açıklık kazandıran o cümleyi okuduktan sonra arkasına yaslanarak, "Huh," dedi.

Güzel bir semtti. Kendi büyüdüğü yerin aksine buradaki evlerin] cerelerinde sökölümüş panjurlar ya da bükölümüş kafesler yoktu. Çimler bi çilmiş, taflanlar düzeltilmiş ve çiçek tarhlarındaki yabancı otlar ayıklan mıştı. Basketbol potalarının gerçekten çemberleri vardı ve evlerin önünde kalabalık yapan bir şey varsa o da paslanmış arabalar değil, gıcır gıcır bi sikletler ve kaykaylardı.

Bu semtin geçmişi en fazla yirmi yıllıktı, yine de burası Griff'e, Koç ite Elbe Miller'ın yaşadığı yerde hissettiği "aile" duygusunu hissettiriyor du. Koç, onu annesinin izbe evinden alıp götürdükten sonra Griff onlarla birlikte yaşamaya başlamıştı. Koç Miller sosyal hizmetlerle bağlantıya!^ çip, on beş yaşındaki Griff için anlaşılmaz ve sıkıcı olan yasal forma ri halletmişti. Sonuçta liseden mezun olup futbol oynamak üzere Teksas üniversitesi'ne gidene kadar Miller arın yanında kalmıştı.

Özümsemiş olduğu adresi bularak eve yavaşça yaklaştı. Ön ka her iki yanında içinde beyaz çiçekler olan saksılar duruyordu. Arka ı nun parmaklıklarının ardında bir yüzme havuzu görünüyordu. Ön taraf ki çimenlikte iki çocuk birbirlerine bir futbol topu atıp tutuyorlardı. Her iki' si de yabancılara karşı temkinli olacak yaşıydı ve arabayla yavaşça önünden geçmekte olan Griff'i gördüklerinde onu kuşkuyla izlediler

Kaldırımın sonuna kadar ilerleyip köşeyi döndü. Avuçlarının J kınıdan terlemişti. Bunun için kendi kendine kızdı. Ellerinin terleme bir neden var mıydı? Bu bakımlı caddelerde gezmek herkes kadar < hakkıydı. Burada yaşayan insanlar, ondan daha iyi değillerdi. I

Ne var ki aynı sıkıntıyı, Koç Miller evin önündeki park yerine girip, "İşte burası," dediğinde de hissetmişti. Eşiğinde, üzerinde "hoş geldiniz" yazan paspası ve parmaklık boyunca kıvrılan sarmaşığı olan eve bakarak punç kâsesinin içine düşmüş gibi yerini yadırgamıştı. Buraya ait değildi. Ama kendini bayağı hissetmektense ölmeyi tercih ederdi.

Somurtkan bir yüz ifadesiyle, ayaklarını sürüyerek basamaklardan yukarıya çıkan Koç'u izleyip ön kapıdan içeriye girmişti. "Ellie?" "Buradayım."

Griff, Koç'un karısını daha önce maçlarda görmüştü. Uzaktan düz gün birine benziyordu galiba. Kadına o güne dek hiç dikkat etmemişti.

Mutfığa girmeleriyle kadın onlara doğru dönmüştü. Saçlarında bigu diler ve ellerinde parlak sarı renkli naylon eldivenler vardı. "Bu Griff," demişti Koç.

Kadın gülümseyerek, "Selam Griff, ben Ellie," demişti. Griff'in kalbi final maçlarında bile olmadığı kadar şiddi^Je gümbürde-mişti ve midesinin guruldadığının duyulmam asını umarak, umursamaz ve ayıtsız bir yüz ifadesiyle bakmıştı. Sonra gözleri kilerin açık kapısından eriyeye kaymıştı. Supermarket dışında hiçbir yerde bu kadar çok yiyecek ilen görmemişti. Tezgâhın üzerinde altın renkli kabuğundan kiraz şurubu [bir kek duruyordu. Kekin kokusu Griff'in ağızını sulandırmıştı. "Griff bir süre bizimle oturacak," demişti Koç. Ellie Miller bu haber karşısında çok şaşırdıysa da bunu belli etme-nişt, "Ya öyle mi? Çok iyi," demişti. "Hoş geldin. Şimdi bana bir yardım eli uzatabilir misin Griff? Şu kek yüzünden fırının her tarafı yapış yapış iu. Fırın henüz sıcakken içini temizlemek için rafları çıkarmaya çalışı yorum, ama onları tutarsam eldivenlerim yapışır. En üst çekmecedeki tutaç-' var."

Griff başka ne yapacağını bilemeden üst çekmecedeki tutaçları alarak lan fırından çıkarmıştı. Böylece başka ba seremoniye gerek görölme-ı Miller'ların evlerine ve yaşamlarına girmişti.

Koç ile Ellie'nin bu olasılığı, Koç o sabah kendisini almaya gelme den önce konuşmuş olduklarından hep kuşkulandı. Çünkü ona verdik leri oda bir delikanlıya uygun biçimde döşenmişti. Odadaki çift kişilik yaK tağa, üzerinde lise takımının maskotu olan korkunç ve tehditkâr bakışlı 1 Viking'in resmi bulunan kırmızı-beyaz nevresimler serilmişti. Duvarla da bazı takımların flamaları asılıydı.

"İşte bu senin dolabın. Daha fazla askıya ihtiyacın olursa bana sö le." Ellie, Griff'in yanında getirdiği küçük spor çantaya baktıysa da, bun içine ne kadar az şey sığacağı ve Griff'in ne kadar az eşyası olduğu konu sunda bir yorum yapmamıştı. "Katlanacak giysilerini şimdilik bu konse koyabilirsin. Yıkanacak giyeceklerin varsa, kirli sepeti banyoda. Amana n'm, sana daha banyonun yerini göstermedim." O kadar temizdi ki, Griff i valeti kullanmaya uzun süre çekinmişti.

Ellie'nin "öteberi alabilmesi" için o öğleden sonra hep birlikte Sea gitmişler, ama eve kendisi için alınmış yeni kıyafetlerle dönmüşlerdi. Haya tı boyunca, o akşam yedikleri kek de dahil olmak

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

üzere, Ellie'nin pişirdi kadar enfes yemekler yememişti. Daha önce içi bu kadar nefis kokan, ra nında kitaplar duran, duvarlarında resimler asılı olan bir evde yaşamamış

Ama firm temizleme deneyiminden, bu tür lükslerin kendiliğkff o-uşmadığını öğrenmişti. Ondand ev işlerinde yardımcı olması bekleyordu. Hayatı boyunca evde bir erkek olduğunda annesinin yatak odasş(dan uzak durmak dışında ondan hiçbir şey yapması beklenmemiş ve yaşamının bu yönüne alışması zaman almıştı.

Ellie, onu eleştirdiğinde bunu kibarca yapıyor ve çoğu zaman ken sini de kınıyordu. "Bu sabah yatağını düzeltmeyi unuttuğsun Griff. Yok sana çarşafların cuma gününe dek değiştirilmediğini söylemeyi unuttu mu?", "Yarın en sevdiğin tişörtünü giymeyeceksin çünkü onu yatağın ı tında bulduğumda çamaşır yıkama işini bitirmiştin bile. Bir dahaki se kirli sepetine koymayı unutma."

Koç ise konuya daha doğrudan giriyordu. "Tarih ödevim bitirdin mi?" "Hayır."

"Yarına teslim etmen gerekmiyor muydu?" Öyle olduğunu biliyordu. Griffin tarih öğretmeni yardımcısı antre nörlerden biriydi. "Zamanında tamamlayacağım."

Koç, televizyonu kapayarak, "Doğru," demişti. "Tamamlayacaksın, hemen şimdi."

Ne zaman kendisine karşı fazla disiplinli davranırsalar, Griff kafasının İçinde kaçma planları kurmaya başlıyordu. Onların bu düzenlerinden bı kıp usanmıştı. Onu yap, bunu yap, onu tafcuzle, şunu dışarıya çıkar... Yal nızca inekler her pazar kiliseye giderdi, ama kendisinin başka şansı var [mıydı? Yo... Bu ondan bekleniyordu. İşte o kadar. Ayrıca araba yıkanmış mı, çimler biçilmiş mi ona neydi?

Ama kaçma planlarını bir defa bile gerçekleştirmeye kalkışmamıştı. Ayrıca, homurdanmaları duymazdan geliniyordu. Ellie bir şey duymamış gi bi gevezelik yaparken, Koç ya arkasını dönüyor ya da odadan çıkıyordu.

Koç Miller antrenmanlarda da ona karşı yumuşak davranmıyordu. Ter sine diğer oyuncuların sırf kendi evinde oturuyor diye Griffin özel bir ko numu olduğunu düşünmemeleri için daha sert davranıyordu.

Bir öğleden sonra, önceki gece televizyon seyretmekten men edildi ği için hâlâ kafası bozuk olan Griff, antrenmanda da çok kötü performans göstermişti. Top tutucuya tek bir olumlu pas atmıy başaramamış ve topu ileriye götürmek için mücadeleye girmediği için geri oyuntular koşup to pu ondan almak zorunda kalmışlardı, Griff kendisine atılan pasları elinden kaçırmıştı.

L

Koç, onu yalnızca izleyip, kötü kötü bakmakla yetinmiş ve ona ne dü k çalmış ne kart göstermiş ne de azarlamıştı.

Ama antrenmanın sonunda herkes soyunma odasına giderken, Koç, Griff ten olduğu yerde kalmasını istemiş ve yaklaşık otuz metre ötesine bir oyuncu kuklası koyarak, "Vur onu," demişti

Griff topu antrenman boyunca sergilediği efordan fazlasını harcar dan attığı için hedefi vuramamıştı. Koç, ona dik dik baktıktan sonra yeni bir top atarak, "Bir daha dene," demişti ama Griff hedefi yine vuramamıştı:

Koç, ona üçüncü futbol topunu uzatarak, "Şu lanet şeyi vur!" diye I girmişti.

"İyi bir günümde değilim. Bunda büyütülecek ne var ki?"

"Büyütülecek olan şey senin tavuk pisliği olman."

Griff bu defa topu doğruca Koç'un üzerine fırlamıştı. Top hızla ad mın göğsüne çarpmış, Griff de soyunma odasının yolunu tutmuştu.

Koç, onu omzundan yakalayarak kendisine doğru çevirdiğinde nere* deyse kaskıy la birlikte kafası da uçuyordu. Griff daha neye uğradığını anla yamadan Koç Miller, derisi köseleyi andran kocaman eliyle göğsünün or ta yerine vurarak onu itmişti. Griff kıcının üzerine oturmuştu. Keskin bi acı, kuyruksokumundan başlayıp omurgası üzerinden doğruca beynine fırlamıştı. Canı o kadar yanıyordu ki nefesi kesilmiş, gözlerine yaşlar dolmtl tu. Bu yere çakılmış olmaktan bile berbat bir durumdu.

"Senden korkmuyorum," diye bağırıyordu Koç'a bakarak.

"Nihayet dikkatini çekebildim mi?"

"Neden değişiklik olsun diye bir başkasını seçmiyorsun? Phil lips 1 gün onda on kaçırdı. Reynolds son oyunda topu kaç kere kaçırdı? Üç mü? Dört mü? Neden onlarla uğraşmıyorsun? Neden hep benimle uğraşıyorsun?"

"Çünkü Phillips'in de Reynolds'ın da yeteneği yok!" Koç sanki biff tün nefesini bu tek kükremeye saklamıştı. "Ama senin var," diye ekled ğinde sesi biraz yumuşamıştı.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Başparmağının arkasıyla alnında biriken terleri silmiş, gözleri! riye çevirmişti, sonra yine, kuyruksokumu ayağa kalkmaya cesaret ec yeceği kadar çok acıdığı için hâlâ tozların içinde oturan Griff'e bakmu

"Ne bu takımda oynayan başka bir oyuncu, ne bu okulda okuyan başka bir öğrenci, ne de rakip takımlardaki oyuncular seninle yarışa lar Griff. Ama sen bu yeteneğini boşa harcıyorsun. Annen fahişenin biri olduğu için kendine acıyor, her an kavga çıkarmak için bekliyorsun. Ta-* mam, bugüne kadar berbat bir yaşamın oldu, bunu inkâr edemem. Ama bunun, geri kalan yaşamını rezil etmesine izin verirsen kim zarar görür? Bununla kimi cezalandırmış olursun? Kendini, yalnızca kendini.

"Benden korkmuyor olabilirsin ama kendinden deli gibi korkuyor sun," diyerek aralarındaki boşluğ^fparmaklanyla tokatlar gibi yapmıştı. "Çünkü kendine rağmen sen, seni yaratan iki insandan daha iyisin. Zeki ve yakışıklısın. Şimdiye kadar gördüğüm bütün sporculardan daha yetenek lisin. Ve bu armağanlar sayesinde belki adam olabilirsin.

"Ve bu da seni korkutuyor, çünkü o zaman kendine daha fazla acı maya devam edemeyeceksin. Dünyadan ve dünya üzerinde yaşayan herkes in, içinde yetiştiğin kötü koşullar yüzünden daha fazla nefret edemeye ceksin. Bencilliğin, kayıtsızlığın, kabalığın için bir bahanen kalmayacak."

Söylevini tamamladıktan sonra Griff'i bir kez daha süzmüş, sonra mem-nuniyetsiz bir ifadeyle arkasını dönmüştü. "Eğer gözün yiyorsa yarın giyi nip gel kendini göster. Eğer bunu yapmayacaksan da takımımından uzak dur."

Griff ertesi gün de, bunu izleyen bütün günlerde de sektirmeden ant renmana gelmiş, o sezon takımım eyalet şampiyonasına taşımıştı. Bunu iz leyen üç yılda da değişen bir şey olmamıştı. Ne olanlar, ne de Koç'un söy levi bir daha aralarında konuşma konusu olmuştu. Ama Griff bunu asla unutmamıştı ve Koç'un da unutmadığını biliyordu. •

Aralarındaki ilişki zamanla gelişmişti. Griff sürekli Koç ile Ellie Mil-ler'in ona tekme basıp dışanya atmaları için ne kadar ileri gidebileceği ni sınavından aralanndaki ilişki hep inişli çıkışlı olmuştu.

Bir hafta sonu dışanya çıkma yasağını delip, üstüne üstlük de eve bir buçuk saat geç geldiğinde, tekme basmamıştı ama Koç Miller, ona olabi lecek en büyük cezayı vermişti. On altıncı yaş gününden hemen sonra sı nava girip ehliyetini almasına izin vermemiş, onu tam iki ay bekletmişti.

Arkadaşlarını eve çağırması konusunda onu cesaretlendirseler de, Griff bunu hiç yapmamıştı. Arkadaş edinme yetilerini geliştirmek için hiç. bir zaman fazla çaba harcamamış, bunun için bir istek duymamıştı. Sınıf arkadaşlarının önerilerini de tersleyerek geri çevirirdi. Nasılsa insanlar s* ni er ya da geç terk ederler, o halde uğraşmaya ne gerek vardı? Bu u koşuda yapılacak en iyi şey sadece kendine güvenmektir.

Bazen Ellie'nin üzgün bakışlarla kendisini süzdüğünü görüyor, < kendisiyle ilgili söze dökülmeyen kaygılarla boğuştuğunu anlıyordu, ki de kadıncağız ta o zamanlar eninde sonunda kötü bir şeyler olaca sezinlemişti.

Hayatı gayet düzenli giderken, günün birinde soyunma odasında, o. _ dan üç gün uzaklaştırılmasına yol açacak bir olay yaşamıştı. Bu adil bir; ga değildi; Griff'e karşı üçü futbolcu, ikisi basketbolcu beş sporcu P

Yardımcı antrenör onları birbirlerinden ayırdığında çocukların ikiş^ doğruca acile götürülmüştü; birisinin bumu kırılmış, diğerinin de alt dr ğı yarılmıştı. Geri kalan üçünün de burunlarında kan, gövdelerinde] luklar vardı ama tıbbi müdahaleye gereksinimleri yoktu.

Bu kavganın kışkırtıcısı olarak görülen Griff olayı birkaç sıyr morarmış bir gözle atlatmıştı.

Okul müdürü, Griff'i Koç'a teslim ederken, "Başka seçeneğimijs Koç Miller," demişti. "Öbür çocukların ailelerinin Griff'e dava açman olmalarına şükretmeniz gerekiyor." Sonra yan gözle Griff'e bakarak! misti. "Bunu da yapabilirlerdi."

Koç, Griff'i eve götürmüş, oldukça durgun görünen Ellie 'nüil dan geçerek içeriye sokmuş, sonra onu odasına göndermişti. Ona bu siil y unca odasından çıkmama cezası vermişti, ikinci günün akşamında Kc ber vermeden Griff'in odasına girmişti. Griff yatağına sırtüstü uzanmış] re avare havaya bir futbol topu atıp tutuyordu.

Koç masanın önünde duran sandalyeyi yatağın yanma çekmiş, üze rine ata biner gibi ters oturarak, "Bugün okulda çok ilginç bir şey duy dum," demişti.

Griff gözleriirtoop ve tavandan ayırmadan topu havaya atmaya de vam etmişti. Kendisine soru yöneltilmeden ağızım açmaya niyeti yoktu. "Robbie Lancelot'tan."

Griff topu göğsüne bastırarak başını Koç'a doğru çevirmişti. "Robbie, sana yaptıkların için teşekkür etmemi istedi. Özellikle de kimseye bir şey söylemediğin için." Griff sessizliğini bozmamıştı.

"Söylemediğin her neyse, benim bunu bildiğimi sanıyordu. Şimdi senden bana bunu anlatmanı istiyorum."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Griff, topu güçlü parmaklarının arasında bastırarak, gözlerini Koç'tan kaçırmaya devam etmişti. -"Griff."

Futbol topunu elinden bırakarak içini çekmişti. "Lancelot kaç kilo? Elli beş, elli altı? O tam bir iijdj, bir sersem? Anlıyor musun? Kimya sı zında insanlar ondan kopya çekmek için yarışıyorlar ama onun dışın-..." Bakışlarını, başını anlayışla sallayan Koç'a çevirmişti.

"Ağırlık çalışmamı tamamlayıp soyunma odasına girmiştim. Arka ta rafta, duşların olduğu yerde bir kargaşa vardı. O beş herif, Robbie'yi bir kö şeye sıkıştırıp iç çamaşırlarını almışlardı. Robbie karşılarında çırlıçıplak du ruyordu ve onlar... bilirsin işte. 'Haydi bize, gerçekten erkek olup olmadı kını ispatla! Mızrağının beynin kadar büyük olmaması ne kadar yazık!' gi bi şeyler söylüyorlardı."

Koç'a bir göz attıktan sonra sözlerine devam etmişti. "Robbie ağı yordu. Burnundan aşağı sümükleri akıyordu. Şeyi... kuvvetle ovalamasına karşı... hiç icraat yoktu." "Anlıyorum."

"Robbie'nin durumu heriflerin umurunda bile değildi. Böylece ben de aralarına daldım, Robbie'yi duvarın önünden çektim, onu dolabının ya nına götürdüm, bir an önce giysilerini giymesini, burnunu silmesini ve çe& kip gitmesini söyledim."

"Sonra gidip ona işkence edenleri eşek sudan gelinceye dek dövdün."

"En azından denedim," diye homurdanmıştı Griff.

Koç, onu uzunca bir süre süzdükten sonra ayağı kalkmış, sandalye™ yeniden masanın başındaki yerine koyup kapıya doğru yürümüşü. "M akşam yemeğinin yanm saate kadar hazır olacağını söyledi. Yıkansan olacak."

"Koç?" Dönüp bakmıştı. "Kimseye bir şey söyleme, tamam mı? Yı nızca tek bir gün uzaklaştırma cezam kaldı ve ben... ben, Lancelot' verdim."

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim Griff." "Sağ ol."

Griff, o akşam odadan çıkarken Koç'un yüzünde gördüğü JB bugün bile anımsıyordu. Bunu hiçbir zaman kesin olarak nitelendir© de, aralarında önemli bir şey yaşanmıştı ve bildiği kadarıyla Koç bu ol la ilgili Griff'in güvenini sarsacak hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Bu arada semti bir kez turlamış, yeniden giriş kapısının iki yan beyaz çiçekler, arka bahçesinde havuz olan eve ulaşmıştı. Yeterince zı kaybetmişti zaten, ya içeri girecek ya da ölecekti, başka yolu yoktu.

Griff arabasını kaldırımın yanına park edip arabadan indiğinde çocuk hâlâ birbirleriyle paslaşmaya devam ediyordu.

8. BOLUM

Çocuklar oyunlarını yanda keserek kendilerine doğru yaklaşan Griff'e baktılar.«Griff, "Selam," dedi.

r. iki çocuk tek ağızdan, temkinli bir ifadeyle, 'Selam,' diye karşılık verdiler.

"Bol]y Rich'in evi bu mu?"

Daha uzun boylu olanı, "İçeride," diye karşılık verdi. "O, benim babam." "Senin adın ne?" diye sordu Griff. "Jason."

"Futbol oynuyor musun?" Jason bu soruyu başıyla onayladı. "Hangi pozisyon?" "Oyunkurucu." "Öyle mi?"

"İkinci çizgide," diye ekledi Jason kendine güvenen bir edayla. "Birinci çizgide oynamak ister miydin?" Jason önce arkadaşına sonra Griff'e bakıp, "Elbette," dedi. "Ver topu."

Jason yeniden onay ister gibi arkadaşına baktıktan sonra, aralarında •ir kol boyu mesafe tutarak, topu Griff'e uzattı. "Ördek atışı yapıyorum.*"

Griff yavaş ve kararsız pas anlamına gelen bu terimi duyunca sırtı "Arada sırada bu herkesin başına gelir, ama buna engel olabilirsiniz." Topu sağ eline aldı ve parmak uçlarını topun çizgilerine bastırdı. "Bunu görüyor musun?" iyice görebilmeleri için topu Jason ile arkadaşına doğru uzattı.

"Parmaklarınızın uçlarını sanki topun havasım dışarı çıkarmak istet]miş gibi sıkıca bastırmanız gerekiyor. Sonra topu elinizden çıkardığımı» da..." Pası karşılaması için eliyle Jason'ın arkadaşına işaret etti. Çocuk he vesle Griff'in isteğini yerine getirdi. Griff kolunu geriye doğru kaldırdı "Kontrol, daha doğrusu hedef ve hız senin elinde."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Topu attı. Top düzgün ve kararlı bir biçimde havada süzüldü. Çocu topu yakalayarak geri çıktı. Griff başparmağını havaya kaldırdıktan sol ra Jason'a döndü. "Ördek atışı yerine, mermi atışı," dedi.

Jason gözlerini güneşten korumak amacıyla elini yukarıya doğ kaldırdı. "Sen Griff Burkett'sin." "Doğru."

"Odamda posterin asılıydı ama babam onu indirtti." Griff gülümsemeye çalışarak, "Buna şaşırmadım," dedi. "Griff?"

Arkasına dönüp baktı. Üzerinde kargo şort, delikli bir tişört ve spor ayakkabıları olan zayıf bir adam ön kapıyı açmış, çiçek saksılarını arasında eşikte duruyordu. Kafası anımsadığından daha kabaktı ama gür gözlüğü, Griff'le son yaptığı röportaj sırasında taktığı güneş gözlüğü]

"Merhaba Bolly." Başını eğip çocuğa baktı. "Çalışmaya devam eti son." Çocuk saygıyla başını salladı. Sonra Griff kapının yanma gider Bolly 'ye elini uzattı. Adam bir ya da iki saniyelik duraksamadan sonra Gri! elini sıktı. Ne var ki tel çerçeveli gözlüğün ardındaki gözleri, Dallas'ın nefret edilen adamının ön kapısında bulunmasından duyduğu hoşnut! parlamıyordu.

"Sanırım Jason günün birinde çok başarılı bir oyuncu olacak.**1

Bolly dalgın dalgın başını salladı; hâlâ şaşkınlığından sıyrılmaya ça lışıyor gibiydi. "Burada ne işin var Griff?" "Bir ya da iki dakikanı alabilir miyim?" "Ne için?"

Griff omzunun üzerinden, iki adam arasındaki konuşmayı dikkatle izleyen iki çocuğa baktı. Yeniden önüne dönerek, "Aile yadigârı gümüş lerle tüymeyeceğime söz veririm," dedi.

Spor yazan bir iki saniye daha duraksadıktan sonra, Griff'e kendisi ni izlemesini eliyle işaret ederek içeriye girdi. Griff'i antrenin öbür ucun dan kısa bir koridorla ulaşılan, duvarlan lambiri kaplı bir odaya soktu. Raflar türlü spor anılarıyla dolup taşmıştı. Duvarlar Bolly 'nin ünlü sporcu larla çektiirdiği, çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Köşede, üzerinde bir tele fon ve bilgisayar olan düzensiz bir yazı masası duruyordu. Bilgisayarın açık olanfkranında rengârenk çiçekler açan havai fişekler görünüyordu. Bolly masasının arkasına sıkışarak, "Bir yer bulabilirsen çekinme r," dedi. *

Griff odada bulunan diğer sandalyenin üzerindeki gazete öbeğini dırarak oturdu. "News'in spor bölümünü aradım. Oradaki görevli bana senin bugün evde çalıştığını söyledi."

"Artık çoğu zaman evde çalışıyorum. Haftada en fazla birkaç gün ofise uğruyorum. Günümüzde, artık bir elektronik posta adresin olduğu ' sürece evden yapamayacağın iş kalmadı neredeyse."

"Ben de bu sabah kütüphanede bilgisayar kullandım. Kendimi tıpkı bir 747'nin kontrol paneline bakan bir mağara adamı gibi hissettim."

"Onlar çağın gerisinde kaldı. Sen sen ol, yeni sürümler almayı ihmal etme."

"Olur."

Bunu sıkıntılı bir sessizlik izledi. Bolly masasının üzerinde duran tenis topunu alarak avuçlarının içinde yuvarlamaya başladı. "Dinle Griff, mahke me sırasında hakkında söylenen her şey e katılmadığımı bilmeni isterim."

, "Ben de öyle olduğunu düşünmemiştim zaten."

"Pekâlâ ama senin bilmeni istedim. O yazar, biliyorsun, o artık cago'da."

"İyi ki kurtulmuşsun."

"Evet, her neyse, geçmişinle ilgili benden bilgi istedi. Ailen. Miller. Bütün her şey. Ona bütün anlattığım, ona anlattığım tek şey, hay' tımda görmüş olduğum en iyi kol ve en iyi hücum tekniğine sahip oy kurucu olduğun. Montana, Staubach, Favre, Marino, Elway, Unitas, hepsi den üstündün. Bana hangi adı söylersen söyle, sen daha iyiydin. Bu söy lediklerimde son derece samimiyim."

"Sağ ol. Bu yüzden de, yaptıklarından dolayı senin gözünde bendedji kötüsü yok."

The Dallas Morning News'in spor sayfasının köşe yazar Bolly Ri Griff'e karşı her zaman adil bir tutum sergilemişti. Pittsburgh'a karşı oyn"1 dıklan bir maçta olduğu gibi kötü performans segilediği zamanlarda bT Acemilik yılıydı ve ilk defa Steelers'ın sahasında maça çıkmıştı. O gaf kariyerinin en kötü oyununu sergilemişti. Bolly ertesi sabah yayımlan makalesinde onu eleştirmekle birlikte, rezaleti kısmen de olsa hücum gisindeki oyuncuların hiç varlık göstermemelerine ve yeni oyunkurur" larını korumak için pek de çaba harcamamalarına bağlamıştı. Bolly, öbür spor yazarlarının yaptığı gibi Griff'i çarmıha germemişti. Bu Bolljj tarzı değildi.

Griff şimdi de Bolly'nin adalet duygusuna seslenebilmeyi umu du. "Berbat bir şey yaptım," dedi. "Hem de çok."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildin Griff? özellikle de o kadar müker mel bir sezon geçirdikten sonra. Süper Kupa yalnızca bir maç ötendeydi. Yapman gereken tek şey Washington'a karşı oynadığınız maçı kazanmaktı."

"Evet."

"O yıl Oakland'ın Cowboys takımını tehdit etmesi olanaksızdı. Sü per Kupa maçında onları ezip geçerdiniz."

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Bunu da biliyorum."

"Yapman gereken tek şey topu ikinci çizgide duran Whitethorn'a at maktı. İkinci çizgiye! Yanında duran başka birine değil."

Bolly'nin ona oyunun ayrıntılarını anımsatmasına gerek yoktu. Oyu nun son saniyelerinde atmış olduğu o pası zihninde belki de binlerce kez izlemişti.

Redskins takımının kale çizgisinden tek bir gol atılması gerekiyordu. Cowboys takımı dört sayı gerideydi. Alan golü yeterli olmayacaktı. Hücum oyuncusu topu Griffin ellerinin arasına fırlattı. Whitethorn, topu, topun yeniden oyuna sokulduğu çizginin dışına attı. Redskins takımının hat oyuncusu topu yakalayamayarak elinden kaçırdı. Whitethorn beşinci çizgiye ulaştı.

Redskins takımının hücum oyuncularının hamleleri başarısız kaldı. Dallas takımının o sezon herkes tarafından "taş duvar" diye anılan savunma hattını aşmaları olanaksızdı.

Redskins takımının geri çizgi oyuncularından biri Whitethorn'a doğ-koşmaya başlamıştı. Ama Whitethorn ikinci çizgiye ulaşmıştı bile ve dörtbir yanı da boştu. Gol, zafer ve Süper Kupa, takımın yalnızca bir adım ötesindeydi.

Griffin yapması gereken tek şey Whitethorn'un ellerinin arasına kısıp bir pas atmaktı.

Ya da hedefi kaçırıp Vista Üçlüsü'nden alacağı iki milyonu cebine indirmektir.

Cowboys takımı maçı 14-10 kaybetti.

"Bu yenilgi büyük bir hezimet oldu," dedi Bolly. "Ama sen sahadan ayrılırken hayranlarının sana hâlâ tezahüratta bulunduğunu anımsıyorum. Sana karşı cephe almadılar; ta ki Whitethorn'u bilerek kaçırdığını öğrene-ne dek. Bunun için onları kim kınayabilir ki? Süper Kupa kahramanlarının bir dolandırıcıdan, bir sahtekârdan ibaret olduğunu öğrenmişlerdi."

Aradan beş yıl geçmiş olmasına karşın bu konuda konuşmak Bolly'ye hâlâ öfkeliyordu. Masasının üzerinden yere yuvarlanan tenis topu; görmezden geldi. Gözlüğünü çıkardı, gözlerini sinirle ovuşturdu ve kal bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun Griff?" diye sordu.

"Bir iş."

Bolly gözlüğünü yerine taktı ve sanki asıl meseleye gelmesini lermiş gibi Griff'e baktı. Griffin sözlerinde ciddi olduğunu anlayı "Ne dedin?" diye sordu.

"Doğru duydun?"

"İş mi? Ne olarak?" -

"Gazete dağıtımı için eleman arıyor olabileceğinizi düşündüm. Bı lım sorumlulanyla beni işe almaları konusunda konuşabilir misin?" Bo sabit gözlerle, gülümsemeden ona bakmayı sürdürdü. "Şaka yaptım Bolly;

"Öyle mi? Çünkü her şeyden öte iş istemek için neden bana geld ni hiç anlamadım. Herhangi bir gazetenin spor servisine yaklaştığın üzerine katran döküp tüy ecekleri kesin. O da şansın varsa."

"Spor servislerinin yanına yaklaşmama gerek yok, doğrudan sel için çalışabilirim."

Bolly kaşlarını çatı. "Aklından ne geçiyor? Söyleyeceklerinin bir yarayabileceğini düşündüğünden değil. Yalnızca aklının nasıl çalıştı merak ediyorum, o kadar."

"Her yerde birden olman olanaksız Bolly. Aynı anda tek bir ma fazlasını izleyemezsin. Maç izlemeleri için eleman çalıştırdığını bili mm. Maçın gerçek havasını yalnızca gerçekten maçı canlı ve yerinde] lemiş biri tam olarak yansıtabilir."

"Bazen yardımcı muhabirler kullandığım doğru."

kar

"Benim de onlardan biri olmama izin ver." Üniversitede İngilizce ana dersimdi ve sertifikam var. Dili en az Teksas'taki herkes kadar iyi kullanma yeteneğine sahibim." Bolly'ye bakarak çabucak sinttı ama gülüşü

şlıksız kaldı. "En azından iki cümleyi bir araya getirebiliyorum. Daha da önemlisi bu oyunu son derece iyi biliyorum. Ben bu oyunu yaşadım. Sana yılların gerçek deneyimine dayanan, eşsiz bir bakış açısıyla, başkalarının yapamayacağı kadar ayrıntılı maç yorumları yapabilirim."

Düşüncelerini bir bir sıraladı; söyledikleri kulağa oldukça hoş geliyordu. "Kazanmanın ne kadar muhteşem, kaybetmenin nasıl berbat bir duygu olduğunu; maç kazanıldığı halde berbat oynayıp bu zaferin yalnızca büyük bir şans olduğunu bilmenin nasıl kötü bir duygu olduğunu be timleyebilirim." Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra, "Ne düşünüyor sun?" diye sordu.

Bolly bir an gözlerini kırpmadan onu süzdü. "Evet, kazanma ve kaybetmeyle ilgili son derece özgün yazılar yazabileceğini düşünüyorum. Hat ta bu işi oldukça iyi bile becerebilirsin. Ne var ki, eşsiz ve mükemmel bir sözcük hazinesine sahip bile olsan, takım oyuncusu olmanın ne anlama gel diğini anlatamazsın. Çünkü bunun ne demek olduğunu sen bilmiyorsun!"

"Ne demek istiyorsun?" Aslında bunu sormasına gerek yoktu. Bolly'nin ne söylemek istediğini son derece iyi anlamıştı.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Sen hep yalnız kahraman olmayı seçtin Griff. Bu hep böyleydi. Li te zamanlarında, kolej takımlarına eleman arayan koçların dikkatini ilk üzerine çekmeye başladığın zamanlarda bile konu hep sendin, hiçbir za man oynayacağın takım değildi. Sahadaki inanılmaz yeteneğinle oynadı ğın takımları zaferden zafere sürükledin, ama çok berbat bir takım oyun cusu oldun.

"Bildığım kadanyla hiçbir zaman takım kaptanlığına aday gösterilme-din ki bu beni hiç şaşırtmıyor. Çünkü seni oynadığın takımların parçası ya fta tek şey üzerine giydiğin aynı renkteki formaydı. Hiç dostun olmadı. Takım arkadaşların oyununa hayrandı. Seni kıskanmayanlar seni ilahlaştı-nyordu. Ama seni sevmiyorlardı ve sen de bu durumdan rahatsız değildin. Senin kurduğun oyunu uygulamaları dışında hiçbir şey umurunda değildi.

113

"Hiç hata yapan bir oyuncuyu cesaretlendirmeye çalıştığını ya da iyi bir oyun çıkaran oyuncuyu tebrik ettiğini görmedim. Kimseye dostluk ya da yardım eli uzattığım da görmedim. Ama gördüklerimin arasında, 'Bu süprüntüler beni ilgilendirmiyor,' diyerek Dorsey'nin Noel armağ; açılmamış bir halde geri verişin var.

"Seni kemoterapi ile boğuşan kansı için bir dua kahvaltısına eden Chester'ı paylarken gördüm. Lambert'in nişanlısı o harabeye? şen arabada can verdiğinde, sizin takımdan cenazeye katılmayan tek sendin.

"Sen son derece yetenekli ve özel bir sporcuydun Griff, ama biri olarak beş para etmezdin. Bu nedenle, şimdi sanki eski dostmuşuz gibi raya gelip benden yardım istemen beni hem şaşırttı, hem de biraz gü dirdi."

İnsanın kendisi hakkında böyle sözler duyması hiç de kolay del üstelik de hepsi doğruyken. Griff oldukça sessiz ve alçakgönüllü bir deyle, "Bu işe çok ihtiyacım var Bolly," dedi.

Bolly yeniden gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Griff onun! dişini geri çevireceğinden emindi. "Yaptıklarından tiksiniyorum amaj kes hata yapabilir ve herkesin ikinci bir şansa hakkı vardır. Ama... sun Griff, seni bu ligde herhangi bir basın tribününe sokmam olanaksı

"Ben de kolej maçlarını izlerim ya da lise maçlarını."

Bolly başını iki yana sallıyordu. "Orada da aynı düşmanca duygui la karşılaşacaksın. Belki de daha da fazla. Sen şike yaptın. Önce müştü bahis oynadın. Sonra da maçta şike yaptın... Maçı sattın!" diye ekledi lenerek. "Para için. Takımının Süper Kupa'yı alma şansını yok ettin, n aşkına haydutların yatağına girdin sen. Artık kim, senin çocuklarının da oyuncularının yanına yaklaşmana izm verir?" Başım iki yana sal! rak ayağa kalktı. "Üzgünüm Griff, sana yardım edemem."

Arabaya servis yapan bir yerde öğle yemeğini yedi. Ödünç Honda'nın içinde oturarak acılı çizburger, kızarmış patates, iki porsiyon Tater Tot&yt-yip, çilekli-limonlu bir buzlu içecek içti. Bu tür yiyecekler yemeyeli tam beş yıl olmuştu. Ayrıca, diye geçirdi içinden, madem herkesin nefret ettiği, dış ladiği biri olacaktı, o halde şişko olmasının da bir mahsuru yoktu.

Bolly kendisine yalnızca hayır değil, kahretsin hayır dediğinden ve Bolly'nin oturduğu semtten ayrıldığından beri, o öğleden sonra saat iki buçukta tüm maddi sorunları çözüleceği halde iş isteyecek kadar karakter di davrandığı için durmadan kendini tebrik ediyordu. Banka kasasının için dekilere göz atmadan önce gidip iş aramıştı. Aslında, saat iki buçuktan iti baren isterse bir daha hiç çalışması gerekmeyecekti, ama buna rağmen boy-' nu bükük, şapkası elinde iş istemekle oldukça dürüst davranmıştı. Bunun için Bolly'nin nasihatlarına ve vaazına bile katlanmıştı ki Bolly onun kişiliğindeki eksiklikleri sıralarken bile çekinmemişti.

Yine de Bolly'nin hafızasının ne kadar kuvvetli olduğu hayranlık yandırıyordu. Bu adam Griff'in doğasının derinliklerini de son derece iyi lamıştı. Ondan kendisini bağışlamasını istememesinin ya da kendisini lı çıkmaya çalışmamasının nedeni de buydu. Hiçbir zaman hassas, do-unakh bir adam olmamıştı. Büyük bir oyun çıkardıktan soma hiçbir ta kım arkadaşının kıcına şaplak indirmek gibi bir istek duymamış, kimsenin ile kendisinininkine vurmasını istememişti. Sahadayken üzerine saldıran ve onu durdurmaya, başardıklarında da kasklarına çizik atan savunma oyuncu-lan ile kıyasıya mücadele ederken, tezahürat gibi saçmalıkları hep yedek kulübesindekilere bırakmıştı.

Peki o halde Bolly'nin eleştirileri onu neden bu kadar üzmüştü? Söy lediklerinin hiçbirinin artık bir önemi yoktu. Bundan böyle yalnızca iki ta kım arkadaşı olacaktı ve yapmak zorunda olduğu tek şey ikisinden birini hamile bırakarak onları mutlu etmektir. Bundan kolay ne olabilirdi? '

Banka binasından içeriye girdiğinde midesi altüst durumdaydı, di kendine bunun nedeninin sinirleri değil, yemiş olduğu acı biberler < duğunu söyledi. Yeryüzündeki en büyük, en saf sersem olduğunun işar olarak, bütün ışıkların üzerine çevrilmesini bekleyerek çevresine bakırı

Ama her şey Foster Speakman'in olacağını söylediği gibi gelişti.' de noktasından virgülüne kadar, önce danışma masasında bir form doldu du, sonra bankanın bodrum katma inen bir asansöre

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

götürüldü, orada; derece nazik, büyükanne havasında bir kadın ondan bir kartı imzalama nı rica etti. Bu imzayı Foster Speakman'ın verdiği imza kartıyla karşılaştı. Büyükanne sonuçtan memnun kalarak Griff'i küçük bir kabine aldı.

Yüreği, yukarıdaki hoparlörden süzülen Yanni'nin melodisiyle aj tempoda atıyordu. Büyükanne, Griff'e acele etmesine gerek olmadığına bittikten sonra duvardaki düğmeye basması gerektiğini söyleyerek dışa ya çıktı. Speakman'ın önceki gece verdiği anahtar kot pantolonunun cebini deydi. Anahtarını cebinden çıkararak kutuyu açtı.

Griff bankadan çıktıktan sonra alışveriş yapmak üzere doğruca Norj Park'a gitti. Eski ve kullanılmış görünümlü kot pantolonunu seviyordu; yine de yeni iki tane daha aldı, çünkü artık buna imkânı vardı. Botları < değiştirilmeyecek kadar rahattı, bu nedenle onları cilalamakla yetindi. Ne imans'ta onu eşcinsel gibi göstermeyecek üç tane gömlek buldu. Mağadan dışarıya çıkmadan önce giyinme kabininde üzerini değiştirerek bu gömleklerden birini giydi.

Armani mağazasındaki spor ceketlerden hiçbiri, omuzlarının sığabilceği kadar geniş değildi. Yine de sonunda biraz düzeltmeyle işe yaraya lecek bir ceket bulabildi. Tezgâhtar ceketini birkaç gün içinde gelip alabilceğini söyledi.

Dört yüz dolara bir güneş gözlüğü aldı. Son beş yılda her şeyden çok güneş gözlüğü modellerinin değişmiş olması ne kadar da tuhaftı. Bir de cep telefonu satın aldı. Hiç kuşkusuz bir ev satın almak bile bu kadar uzun sürmezdi. O bir an önce kendisini dışarıya atıp telefonu kullanmak üzere sabırsızlanıp dururken, ona telefonun bütün özelliklerini göstermeleri, aramaları ve tarifelerini, sesli mesaj kutusuna nasıl ulaşabileceğini açıklamaları oldukça zaman almıştı.

Dışarıya çıktığında doğruca Marcia'nın verdiği kartvizitteki ilk numaranı aradı. Tanımadığı birinin banttan gelen sesi ona not bırakmak isteği yip istemediğini sorunca, Griff ona kısa bir not bıraktı. Marcia'nın geri aramasını beklerken arabasıyla etrafı dolaştı ve bir zamanlar en sevdiği restoran ve lokallerin önünden geçti. Bazıları hâlâ oldukları yerdeydi, bazılarının yerine ise yenileri açılmıştı.

Marcia, aradan bir saat geçmesine karşın aramayınca, kızlarından birisinin numarasını çevirdi. Genç, nefes ve yüzde yüz hoşnut edici bir ses, "Alo?" dedi.

Kızın kısık ve seksi bir ses tonu vardı. Griff ondan daha görmeden ihoşlanmıştı. "Selam, adım Griff Burkett. Ben Marcia'nın müşterilerinden biriyim. Seni aramamı tavsiye etti."

Önce kızı hıçkık tuttu zannetti, ama sonra onun ağladığını anımsadı. "Marcia..." Kız heyecandan sözlerine devam edemedi. Ama sonra ağlamaklı bir sesle devam etti. "Tann'm, çok korkunç bir şey oldu!" "Nedir korkunç olan?" "Marcia hastanede."

Presbyterian Hastanesi'ni çevreleyen yolların çoğunda inşaat vardı. Griff yol yapım çalışmalarının olduğu yerlerden zorlukla ilerlemeye çalışırken, bir yandan terliyor, bir yandan da sövüyordu.

Koşar adım otoparktan geçerek hastanenin ana girişi Kapısından lobiye girdi. Danışma masasında sabırsızca sıranın kendisine gelmesini beledi. Görevli, sonunda Marcia'nın oda numarasını verdiğinde, sabırsız! tan çatlayacak noktaya gelmişti.

Griff'in önceki akşam asansörden inerken gördüğü Marcia'nın kati komşusu, oda kapısının önünde duvara dayanmış duruyordu. Adam, Griff'ün koridor boyunca kendisine doğru ilerlediğini görünce, sanki anımsı gibi yerinden fırlayarak oda kapısının önüne dikildi.

Çılgınca ellerini yüzüne doğru sallayarak, "Hayır hayır, git burda Senin, onu bu halde görmemi istemeyecektir," dedi.

"O neden burada?" Griff kendini kaybetmiş gibi ağlayan kızıdan bir şey öğrenememişti.

Adam itiraz etmeyi keserek ellerini aşağıya indirdi. Bir tilkiyi ran keskin hatlı yüzünde büyük bir üzüntü ifadesi belirdi. Ağlamaktaki kırmızı kesilmiş olan gözlerinden yeniden yaşlar boşalmaya başladı. "şına gelenlere inanamıyorum. Öyle birisine benzemesen de, önce bunu panın sen olduğunu sandım. Gördüğüm vahşet..."

"Vahşet mi?"

Adam yeniden ellerini yüzünün önünde sallamaya başladı; bu utançtan, sıkıntıdan. Griff onu kenara itti ve ziyaretçi giremez işaretine dırmadan odaya girdi. Öğleden sonra güneşine karşı panjurlar aşağıya indirilmişti ve odadaki bütün ışıklar söndürülmüştü. Yine de içeriye göreliliyordu ve gördükleri yüzünden yan yolda, kapı ile yatak arasında gibi kalakaldı.

"Aman Tanrı'm!"

"Sana vahşet olduğunu söylemiştim." Marcia'nın komşusu Griff ardından içeriye girmişti. "Bu arada benim adım Dwight." "Griff. Ve bunu ona ben yapmadım." "şimdi ben de anlıyorum."

"Ne oldu?"

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Seni lobide gördükten yaklaşık bir saat sonra kapı zilim çaldı. Ko nuk beklemiyordum ve kapıcı da yukanya gelen biri olduğunu bildirme mişti. Güvenlik ekranına bakınca antrede Marcia'yı gördüm. İki büküm duruyordu... ve bu haldeydi."

Marcia'da en ufak bir yaşam belirtisi bile yoktu. Griff her tarafını göremiyordu ama görebildiği kadarıyla yüzünde yara bere olmayan tek bir .okta bile kalmamıştı. Eğer bedeninin geri kalanı da bu durumdaysa hayat ta olması bile bir mucizeydi. Bir kelebek pensle yüzüne sayısız kesik atıl* | mıştı. Saçları kandan yapış yapış olmuştu. Yüzü o kadar şişmişti ki, kim olduğunu bilmeseydi, Griff onu tanıyamayacaktı bile.

"Çenesi kırılmış," diye fısıldadı Dwight. "Bu sabah ameliyatla düzelttiler. Dün gece ne kadar morfin verdilerse de acısını dindirmeyi başa ramadılar."

Griff başını öne eğerek birkaç kez soluk alıp verdi. Başını yeniden kal-dırdığında ölümcül bir sükûnetle, "Benden sonraki müşterisi kimdi?" diye (sordu. "Gece yansı birini bekliyordu. Ona hazırlanabilmek için beni ace leyle gönderdi. Sen adamın adını biliyor musun?" Bir anda Dwight'a dön dü ve adam yüzündeki ifadede n ürkerek bir adım geri çekildi. "Adını bi liyor musun?" diye sorusunu öfkeyle yineledi.

Yataktan gelen bir inleme sesi üzerine dikkatlerini Marcia'ya çevir-diler. Griff iki hamlede yanına koştu. Elinin üzerine takılı olan serum iç nesine dikkat ederek Marcia'nın elini avuçlarının arasına aldı. Yumuşacık bir ses tonuyla, "Hey, sen," dedi.

Marcia'nın her iki gözü de şişip kapanmıştı. Yine de Marcia zorlukla [gözlerinden birini aralamayı başardı. Griff'in o çok sevdiği yeşil göz, kır-' tı nızı bir kân gölüne dönmüştü. Çenesini oynatamadığı için Marcia gırtlak tan hafifçe inledi.

"Şşş..." Griff öne doğru eğilerek Marcia'nın alınına hafif bir öpücük kondurdu. "Dinlenmen gerek." Alınına yeniden minik bir öpücük kondur duktan sonra doğruldu ve yavaşça burnunu çekerek yatağın arka» bekleyen Dwight'a döndü.

"Polis çağırdın mı?"

Dwight başını iki yana salladı.

"Lanet olsun, bunu neden yapmadın?"

"Çenesi yüzünden konuşamıyordu ama ben polis çağırmaktan edince isteri krizi geçirdi. Sanırım..." Kimsenin konuşmalanna kulak safiri olmadığından emin olmak istercesine omzundan geriye doğru b; "...mesleği yüzünden polisi işe karıştırmak istemedi."

"Ama 911'i aradın."

"Hemen. Ambulans birkaç dakika içinde geldi." "Onlara Marcia'nın durumunu nasıl açıkladın?"

"Benim dairede bir döner merdiven var, onlara Marcia'nın tuvalet gitmek için merdiveni kullandığım aşağıya inerken de düştüğünü şöyle "Ve onlar da buna inandı mı?"

"Herhalde inanmadılar. Ama polise bildirme işini acil servis göre; sine bıraktılar. Merdiven hikâyesine o da inanmadı ve Marcia'dan sal ganin adını bir kâğıda yazmasını istedi ama Marcia bunu reddetti."

Marcia güçsüzce Griff'in elini sıktı. Griff yeniden ona doğru eğiled yarası dikilsin diye bir bölümü tıraşlanmış olan saç tutamını okşadı nu kim yaptı Marcia? Benden sonra seni görmeye kim geldi?"

Marcia başını belli belirsiz iki yana salladı. Griff'in elini biraz dahi sıktı. Griff onun bir şey söyleyebilmek için iyice yaklaşmasını istediğ in» aynmsadı. İyice eğilerek kulağını dudağının önüne getirdi.

ve

Marcia'nın fısıldadığı sözcüğü duymasıyla başı yukarıya fırladı Marcia'nın açık duran tek gözüne baktı. Marcia onun duyduklarının doğ ru olduğunu anlaması için gözünü birkaç saniye kapattı.

"Bu benim yüzümden mi oldu?" Marcia evet anlamında başını salladı.

Griff içinde kabaran büyük öfke dalgası ile sarsıldı. Kan beynine sıç ramıştı- "Bunu hayatıyla ödeyecek," dedi beklenmedik bir sükûneü. "Stan ley Rodarte bu yaptıkları için geberecek."

Marcia'nın neden polis çağırılmasını istemediğini şimdi anlıyordu. Rodarte, kendisini suçlaması halinde, bu yaptıklarından çok daha kötüsü nü yapmakla tehdit etmişti onu.

En kötüsü de Rodarte'in Marcia'ya saldırmasının tek nedeninin, Griff'e bir mesaj iletmek olmasıydı. Bunda da başarılı olmuştu. Griff mesajı son de kçe net ve açık bir biçimde almıştı. Rodarte'in onunla henüz işi bitmemişti.

Seni pislik bekle de gör, diye geçirdi Griff içinden, ben seninle uğ raşmaya daha başlamadım bile.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

"Sana yemin ederim," diye fısıldadı. "Ona bunu ödeteceğim."

Marcia yeniden elini sıktı. Griff kulağını bir kez daha onun dudakla nna doğru eğdi. Marcia gırtlaktan gelen bir sesle onu uyarmaya çalıştı. "Onu yabana atma."

ı^ş^mm 9. BOLUM pğmâ \

Beklediği telefon, pazartesi sabahı erken saatte Griff yavaş yavaş uya nırken, ama daha yataktayken geldi. Yana doğru yuvarlandı, uykulu bir hal de komodinin üzerine bıraktığı yeni cep telefonuna uzandı ve, "Alo?" dedi.

"Bay Burkett?"

Griff bir anda uyandı. "Evet, benim."

Telefondaki kadın kendini tanıtmadı. Buna gerek yoktu. "Bu öğlen saat bir sizin için uygun muS^M

"Saat bir mifr Sanki bunu düşünmesi gerekiyordu da! Sanki bu onun için bir sorunmuş, sanki o saatte bir işi varmış gibi.

Adres şu. Kadın ona Windsor Sokağı'nda bir numara söyledi. "Af ladiniz mı?" [f] "Anladım."

Kadın telefonu kapadı. Griff elinde telefon öylece kalakaldı. Demek bu işi gerçekten yapacaklardı. Sonra yatağın içinde dimdik oturdu. Sırtı» saplanan ani ağrıdan nefesi kesilir gibi oldu. Yorganını geriye attı, yataktan kalkarak çıplak halde adresi yazmak için dairenin dörtbir köşesinde kalem kâğıt aradı. Adresi aklına kaydettiğinden emindi ama yine de işini şansa bı rakmak istemiyordu.

Sonra banyoya girdi. Tuvaletin başında durarak kendini tepeden tır nağa süzdü ve, "Sakın sahne korkusuna kapılayım deme," diye mırıldandı.

Kirli Oyun

Bekleneceği üzere sağlık kontrolünü başarıyla geçmişti. Hemşire bü tün kontrolü iki günde bitirmeyi başarmıştı. Raporda EKG'si normal, akci ğerleri temiz görünüyordu. Tansiyonu, kolesterolü ve PSA(*) değeri -ga liba prostatıyla ilgili bir şeydi- düşüktü. Buna karşılık sperm sayısı yük sekti. Mükemmel.

Griff raporu cep telefonunun numarası ile birlikte Speakman'in bu amaçla kendisine verdiği adresli, pullu zarfa koymuş ve en yakındaki pos ta kutusuna atmıştı.

Bunun üzerinden iki hafta geçmişti. O zamandan beri başka bir da ireye taşınmış ve bronlaşmıştı.

Yeni kavuştuğu serveti kullanarak o pireli, küflü daireden ayrılarak dubleks bir daireye geçmişti. Yalnızca nakit para harcayabiliyor olması, beklenen bazı sorunlara yol açıyordu. Kira sözleşmesini imzaladığında kaş lar kuşkuyla havalanmışsa da site yönetimi nakit parayı sorgu sualsiz kabul İtmışti. Yeni oturduğu yer tavsiye mektubu gerektiren ya da kiracı adaylan-nın çok ince elenip sık dokunduğu en zengin semtlerden birinde olmamak la birlikte, daha önceki dairenin bulunduğu yerden katbekat üstündü.

Sitenin bir güvenlik kapısı, bakımlı çim alanları, bir spor salonu ve teninin rengini borçlu olduğu bir yüzme havuzu vardı. Daireyi yeni mo bilyalarla döşeyip, gelişmiş bir ses sistemi ve plazma ekranlı bir HD tele vizyon (yeryüzündeki gelmiş geçmiş en iyi buluş) ile donattıktan sonra egzersiz yapıp -yağ bağlamaya hiç niyeti yoktu- havuz başmda güneşlen mekten başka pek yapacak işi kalmamıştı.

Ayrıca hemen hemen her gün hastaneye Marcia'yı ziyarete gitmiş ve her defasında da ona yanında bir şey götürmüştü. O kadar çok çiçek getir mişti ki, hemşireler sonunda odanın bir çiçekçi dükkânına dönüştüğünden

(*) Prostat-spesifik antigen

Sandra Brown

şikâyet etmeye başlamışlardı. Sadık ve düşünceli bir dost olduğunu kanıt layan Dvviht, Griff'i daha yaratıcı olmadığı için azarlamıştı. Bu nedenle bir gün Griff, Marcia'ya bir oyuncak ayı götürmüş, ertesi gün ise yanında bir soytan şapkasıyla gelmiş, "Buradan çıkıp saçlarını yaptırana kadar tak-man için," demişti.

Marcia hâlâ konuşmıyor ama anlamlı gözleriyle, bu ziyaretlerden ne kadar hoşnut kaldığını ona gösteriyordu. Bu arada koridorda kısa yürü yüşler yapmasına izin verilmeye başlanmıştı. Dvviht bir

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

plastik cerrahi başvurmuştu ve Dwight'ia zengin ve iyi müşterileri arasında yer alan b^ adam bir dahiydi. Marcia'yı muayene ettikten sonra harikalar yaratabile ceğini söylemiş ama öncelikle yaraların tamamıyla iyileşmesini bekleme leri gerektiğini belirtmişti.

Marcia hâlâ yemeklerini bir kamış yardımıyla yiyor, Griff ise buna her tanık olduğunda öfkeden deliye dönüyordu. Görünüşe göre Rodarte otoparktaki karşılaşmalarından sonra doğruca Marcia'nın teras katına çık mıştı. Müşterisini bekleyen Marcia hiç düşünmeden kapıyı ona açmıştı. Adam ondan Griff hakkında bilgi almaya çalışmış, Marcia ona bir şey söylemeyince -daha doğrusu söyleyemeyince- de amacına zor kullanarak ulaşmaya çalışmıştı.

Rodarte açıssıdan bakıldığından, hâlâ Griff'in gelecekle ilgili tas lannı öğrenemediği için bütün çabalan boşa çıkmıştı. Öte yandan Griff yakından tanıdığı güzel bir kadına şiddet uygulamak ve onu tanınmaz ha le getirmek, Rodarte'a büyük bir tatmin duygusu sağlamış olmalıydı. Ka dının mesleği yüzünden bu yaptıklarının cezasız kalacağını bilmek de ca bası olmalıydı. Rodarte, ona nedensizce acı çektirmekten zevk alacak kadar aşağılık ve canavar biriydi. Adi zevklerini tatmin etmek istemekten başka bir motivasyona gereksinimi yoktu.

Bütün bunlar her aklına geldiğinde Griff büyük bir öfkeye kapılıyor du. Hastaneye ziyarete gittiği bir gün yeniden Rodarte'ı polise ihbar etme

Kiri Oyun

konusunu gündeme getirdi, ama Marcia 'nin gözlerinde beliren korku ve 1s tırap dolu bakışları görünce hemen bu niyetinden vazgeçti.

"Bu işten yakasını sıyıramayacak," demişti Marcia'ya. "Bunun için sana söz veriyorum."

Saldırıdan beri Rodarte'tan hiç iz yoktu. Griff, onu nerede bulacağı nı bilmekle birlikte, oraya gidip bakmaya cesaret edemiyordu. Rodarte onun kan bürümüş gözlerle gelip kapısını tekmelemesinden büyük zevk alırdı kuşkusuz. Rodarte'ın Griff'in böyle saldırgan bir tepkide bulunmasını bek lediğine hiç kuşku yoktu.

Griff'in, Rodarte'a kendisini yeniden demir parmaklıklar ardında görme zevkini tattırmaya da, sevgili arkadaşına daha fazla acı çektirmeye de niyeti yoktu. Bu nedenle şimdilik Marcia'nın sessiz yakarışlarına kulak verip, intikam alma girişiminde bulunmamaya karar vermişti.

Bugün Laura Speakman'in telefonu Rodarte ile ilgili düşüncelerini bi raz olsun geri plana itmişti. Bu ana, ruhen hazırlanmak için İki hafta zama nı olmuştu ama yine de şaşırtıcı derecede tedirgindi. Randevu saatine kadar Oyalanmak için beş mil koşuktan sonra spor salonunda biraz ağırlık çalıştı. Amacı yeniden futbol oynadığı zamanlardaki beden ölçülerine ulaşmak de ğil, şimdi sahip olduğu formu korumak, yağ bağlamamaktı.

Ağırlık çalıştıktan sonra biraz havuzda yüzdü. Birden aklına çok faz la egzersizin cinsel performansı olumsuz etkileyebileceği gelince, he men havuzdan dışarı çıktı.

Fırçalamadan önce dişlerinin arasını diş ipiyle iyice temizledi. Tır naklanın kesti. Üzerine yeni Armani spor ceketini geçirdi. Saat on iki otuz da evden ayrıldı. Saat on iki otuz yedide söylenen adrese vardı. Ama hâlâ yirmi üç dakika zaman öldürmesi gerekiyordu.

Evin bulunduğu sitede, orada yaşayanların etrafta aylak aylak dolaşan kuşkulu kişileri kolladığı bir semt gözleme grubu vardı. Eşgalinin çay saat

tefinin konuşma konusu olmasını istemediğinden, arabasıyla üç şeritli yolun kenarına park edip beklemenin pek uygun olmayacağına karar verdi.

Bu nedenle dar bir sokağa sapıp, evin arka tarafına doğru ilerledi. Burada iki dev çınar ağacının gölgesinde, etrafı korunaklı bir otopark ve ? zenli bir avlu vardı. Çitler, evi iki yanındaki komşu evlerden ayınyordu.

Eskiden oturduğu semtte insanlar satın aldıkları evleri ya tamamen yıkıp o çok imrenen ağaçlı arsalarda yeni evler inşa ediyor ya da baştanj aşağıya yeniliyorlardı. Griff bu evin ikinci kategoriye girdiğini düşüğü* yordu; çünkü eskiden garaj olan yer odaya dönüştürülmüştü. Ama inşaat çok başanlı gerçekleştirilmiş ve ev karakterinden ve albenisinden hiçbir şey yitirmemişti.

Griff, kırmızı Honda'yı Wyatt Turner'dan satın almıştı. Kullanmak' tediği marka bu değildi ama araba iyi gidiyordu ayrıca dubleks dairenin de* pozitosunu nakit olarak ödedikten hemen sonra, bir de nakit parayla gıcaj gıcır yeni bir araba almaya kalkması durumunda, gözetim memuru, maliye ve FBI alarmı geçerdi kuşkusuz. Arabası için kaç para istediğini sorduğu» da ve istenen parayı yüz dolarlık kâğıt paralarla ödediğinde, avukatı bile! Griff'i kuşkulu gözlerle süzmüş, ama bu kadar çok parayı nereden buldu ğunu sormamıştı. Griff de bu konuda kendiliğinden bilgi vermeye gönttji değildi zaten!

Klimanın çalışmaya devam etmesi için arabasının motorunu kap madı. Radyoda çalan müziğe mırıldanarak eşlik ederken, parmaklanylS direksiyona vurarak tempo tuttu. Aynı şarkıcı Cowboys

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

takımının kendi sahasında oynadığı maçlardan birinde milli marşı söylemiş, sonra da bütün maçı saha kenarından izlemişti.

Tampa Bay'a karşı alınan kolay galibiyetten sonra Griff'ten bir şey istemişti. Söz konusu şarkıcı o zamanlar çok tutulan yeni bir yıldızdı. Sa yısız Grammy Ödülü kazanmıştı. Yine de Griff'e elindeki program broşu rünü ve kalemi uzattığında utanıp sıkılmış, kekelemiş, dili tutulmuştu.

Bugün ise bu yıldız, Griff alev alev yansa onu söndürmek için işe meye bile kalkışmazdı.

Radyodan gelen müzik sesine ve kendi mırıltılarına bir araba moto runun sesi karıştı. Honda'nın motorunu kapattı, derin bir soluk alıp verdi ve arabadan indi.

Evin batısındaki sokaktan dolaşarak, ön kapıyı açmakla meşgul olan Laura'nın arkasında, dar verandada durdu. Laura birinin geldiğini hisse derek irkilip ve arkasını döndü.

"Selam."

"Burada olduğunuzu fark etmemiştim." "Arabamı arka tarafa park ettim."

"Ya," diyerek aceleyle kapının kilidini açtı ve Griff'in önünden içeri riye girdi. Griff eşikten içeriye adımını atar atmaz Laura kapıyı sıkıca kapadı. Oturma odasına açılan küçük bir antrede bulunuyorlardı. Geniş pen-cerelerdeki panjurlar ve kepenkler örtülü olduğu için oturma odası loştu. Şömineli, ahşap parkeli, standart mobilyalarla döşenmiş oldukça sade bir odaydı.

Laura çantasını omzundan indirmekle birlikte, sanki Griff'in kapma sından korkuyormuşçasına göğsüne bastırmaya devam etti. "Senden önce burada olacağımı düşünmüştüm," diye konuştu.

"Evim buradan pek uzak sayılmaz."

"Anlıyorum."

"Yalnızca birkaç mil. Buraya sandığımdan daha çabuk geldim." "Çok beklediniz mi?"

"Hayır. Geç kalmadınız zaten tam zamanında geldiniz."

Bu hararetili konuşma esnasında Laura klimayı açmış ve tavandan odaya serin hava yayılmaya başlamıştı. Terlemeye başlamış olan Griff, için» hemen buna şükretti. Üzerindeki ceket çıkarmak istiyor ama Laura'nın onu yanlış anlamasından çekiniyordu. Bu işin akışının nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikri olmadığından, terlemek pahasına, yönetimi Laura'ya bırakmaya karar vermişti.

Laura ofise gider gibi giyinmişti. Üzerindeki tayyör siyahtı, ama yi lık hafif bir kumaştan dikilmişti. Keten olabilir, diye düşündü Griff. Eteği dizlerinin hemen üzerindeydi, ceketinin bel kısmı daraltılmıştı. Ceketin altında yumuşacık görünen, göğüs kısmı drapeli parlak pembe bir tişört vardı. Takıları yine aynıydı. Ayaklarında yüksek topuklu siyah sandaleti vardı ve tırnaklarına fildişi rengi sedefli oje sürmüştü.

Griff bütün bunları daha verandada Laura'nın arkasında dururken fark etmişti. Şimdiden Laura'yı çözümlemeye çalışmaya cesareti yoktu, çünkü bir piyano teli kadar gergindi, tedirgin hareket ediyordu ve sanki bir iş topu lantısına gelmiş gibi davranıyordu. Eğer alına DOKUNMA yazılı bir dövme yaptırmış olsaydı, ne hissettiğini bundan daha iyi ifade edemezdi.

Laura köşedeki dolabı işaret ederek, "Orada bazı dergiler var," dedi. "Bir de televizyon ve... ve video filmleri." Aynı anda dolabın kapalı dur kapılarına, sonra yine birbirlerine baktılar.

"Tamam," dedi Griff.

"Bana beş dakika verin. Hazır olduğunuzda gelebilirsiniz, ben y odasında olacağım."

Bu sözlerden sonra Laura oturma odasının öbür ucuna doğru ilerledi ve koridorun sonundaki odaya girerek kapıyı arkasından kapadı, i

Pekâlâ, hiç değilse artık işin seyrini biliyordu. Bu işi kirpiller gibi; pacaklardı.

Silkinerek spor ceketini üzerinden sıyırdı ve katlayarak bir san nin üzerine bıraktı. Dolabın başına giderek kapısını açtı. İçi adeta biri noğrafi hazinesiydi. Bir öbek dergi seçti. Her zevke göre bir şey vardı, m şey video filmleri için de geçerliydi.

Bütün bunları kim topladı acaba, diye düşündü merakla. Foster mı? Laura mı? Her nedense ikisini beraber video kiralayan bir dükkânda kendi sine tahrik edici film seçerken hayal edemiyordu. "Sence hangisinden hoşlanırsın tatlım, bundan mı yoksa şundan mı?"

Belki de bu iş için Manuelo'yu görevlendirmişlerdi; dergilerden bir tanesi İspanyolcaydı. Belki de Manuelo porno işindeydi. Belki o ahmak ça gülümsemesinin nedeni buydu?

Griff evin arka tarafında bulunan mutfığa girdi. Buzdolabında şişe su yu ve diyet kola vardı. Bir şişe su aldı, kapağını açtı ve çok pencereyle gü neşli bir odaya dönüştürülmüş olan eski garaja doğru yürürken şişeyi ka fasına dikti. Adı güneşli oda olmasma karşın, burada da panjurlar kapalı olduğu için içeriye güneş filan girmiyordu. Ev de tıpkı Bayan Speakman gibi adeta mühürlüydü.

Griff oturma odasına dönerek dolaba bakan kanepeye oturdu. Botla rını çıkarıp ayak parmaklarını sallarken kendini, son derece rahat olduğu na inandırmaya çalıştı. Yeniden dergileri karıştırdı ve dergi kapaklarında ki açık saçık fotoğraflar, sonunda bir anda hareketlenmeye yol açtılar. Yi ne de kendi hayal gücünü kutlamaya karar vererek dergileri kenara bıraktı, gömleğinin eteğini dışarıya çıkardı ve pantolonunun düğmelerini çözdü.

Tarama : Onlyrea18

Düzenleme : Ametis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bizim Kosemiz

Sırtım kanepenin yastıklarına dayadı, gözlerini kapadı ve Marcia'yla geçirdiği geceyi gözlerinin önünde canlandırdı. Ama Marcia'nın erotik görüntülerinin yerini bir anda hastane yatağındaki savaştan çıkmışa ben-wen görüntüleri aldı.

Lanet olsun!

. Elindekini yitirmemek için zihninde başka resimler aradı. Son zamanlarda hayal gücünü ne çalıştırmıştı, merakım ne uyandırmıştı? Zihin tara ması işlemi yalnızca birkaç saniye sürdü bulduğu şey yaptığı büyük anlaşılmaydı.

129

Bir anda arzulan kabardı. Ve bu konuya iyice yoğunlaşmasıyla...

Kapalı kapıyı tıklattı.

"İçeriye girebirebilirsiniz."

Griff kapıyı açarak yatak odasına girdi. Oda dayalı döşeliydi ama da ha sonra Laura'nın beline kadar çekmiş olduğu pastel renkli çarşaftan baş ka bir şey anımsayamayacaktı. Sırtüstü yatıyordu, başının altında bir yas tık vardı, ellerini midesinin üzerinde kavuşturmuştu. Üstünde hâlâ çingenepembesi tişörtü vardı ve Griff onun koluna düşen sutyen askısını da görebiliyordu.

Peki ya çarşafın altında?

Ceketi ve eteği katlanmış durumda bir sandalyenin üzerindeydi. Ay kabloları yatağın yanında yerdeydi.

Ya külotu? Griff onu hiçbir yerde göremiyordu. Acaba Üzerinde

miydi, değil miydi?

Ne olursa olsun Griff içindeki sese uyarak giysilerini çıkarmadığı için memnundu. Görünüşe göre çıplaklık programın bir parçası değildi.

Ama öyle gerektirdiği için pantolonunun düğmeleri açıktı. Laura'nın o bölgeye bakışı o kadar kısaydı ki, Griff onun gözlerini kaldırıp tavan' ki bir noktaya dikmeden önce bir şey görebildiğini hiç sanmıyordu. I

Griff yatağın yanına doğru yürüyüp yüzünü öte tarafa çevirdi. Laura hiçbir şey söylemedi, Griff de öyle. Pantolonunu çıkardı ama şort külotunu üzerinde bıraktı. Laura'ya fark ettirmeden elini hafifçe bastırarak ' kumaşa yansıyan nem oranını kontrol etti. Sonra geriye doğru yaslanarak tüyü kaldırdı ve yatağa uzandı. Bunu yaparken kendini her ne kadar gülünç hissetse de, örtüyü bacaklarının üzerine çekti.

Otuz saniye kadar gözleri tavana dikili sırtüstü uzanmaya devam et ti. Ama bu çocuk yapmak için gereken koşulları yok eden, son derece can sıkıcı bir durumdu.

Bedenini Laura'nın tarafına doğru döndürdü. Laura konuşmak bir yana, gözünü bile kırpmadı. Ama bacaklarını açtı. Griffin tarafında olan bacağı onunkine dokundu. Laura'nın baldırının dış tarafı onunkine doku nuyordu. Bu ten teması sayesinde Griff yeniden önceki gücüne kavuştu.

Griff, Laura'nın üzerine yattı, bacaklarının arasında pozisyon aldı ve şort külotunu kalçasından aşağıya doğru sıyrıldı. Laura dizlerini davetkâr bir havada olmasa da havaya doğru kaldırdı ve bu şekilde anatomik ola rak cinsel birleşmeye hazır duruma geldiler. Griff gerekli bölgeyi yokladı.

Birden yüreği gümbürdemeye başladı. Külot yoktu... yalnızca o vardı.

Laura başını yana çevirerek gözlerini kapadı.

Bu hareket Griff'i öfkeliendirdi. Bunun berbat, hatta çok zor bir an ola cağı önceden belliydi, ama Laura da işleri kolaylaştırmak için o ana kadar hiç çaba sarf etmemişti. Kendisi dışarıda havaya girebilmek için gözünün önüne açık saçık sahneler getirirken o ne yapmıştı? Görünüşe göre hiçbir şey. Anlaşılan masturbasyon onun sözlüğünde bulunmayan bir terimdi ama onu daha kolay içine almak için neden sanki başka bir şey düşünmemişti? Griff için değilse bile, bunu kendisi için yapabiliirdi. Kalçalarını biraz olsun havalandıramaz mıydı? Öne arkaya doğru hareket edemez miydi? Elinin [arasına alıp ona rehberlik edemez miydi? Herhangi bir şey?

Yaptığı tek şey yüzünü öte yana çevirmektir.

Düşündükçe öfkesi daha da artıyordu. Bu kendisinin değil, onun fık rıydı. Bütün bunları ayarlayan Laura'ydı. Önceden sohbet etmek isteme mişti. Tamam. Zaten Griff de onunla ne konuşabileceğini bilmiyordu.

Laura bu işi üzerindeki giysileri çıkarmadan mı yapmak istiyordu? Tamam.

Ön sevişme istemiyor muydu? Buna kim gerek duyuyordu ki? En azından Griff değil.

Sanki kurban ediliyormuş gibi başım öteye mi çevirmek istiyordu? Bırak istediği gibi yapsın.

Bir tahta parçası gibi hareketsiz ve kaskatı mı yatmak istiyordu? Ona da tamam.

Ama bu hiç iyi değildi. Çünkü canını yakmadan onunla birleşmesi nin mümkün olmayacağını anlaması uzun sürmemişti ve onun canını yak ma düşüncesi...

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Haydi durma," diye konuştu Laura.

Ve Griff de durmadı.

Ve o anda ilkel dürtüler ağır bastı. Karşıdan gelen direnç onun yalnız ca daha hızlı ve sert tepki göstermesine yol açtı. Laura'nın yüzündeki çar pık ifadeyi görmemek için gözlerini kapattı. Zihnini boşaltmaya, bunun kendisine kazandıracağı para dışında hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

işte bu, parayı düşün. Laura'yı düşünme. Bunun nasıl bir duygu ol duğunu aklına getirme... Lanet olsun! Sıcaklığı düşünme. Aklına bile ge-tirme... aah, kahretsin...

Griff derin bir inlemeyle boşaldı, sonra kuralları unutarak Laura'nın üzerine yığılıp kaldı. Başı Laura'nın başının hemen yanında yastığa gö mülü kalmıştı. Laura'nın bukleleri burnunu gıdıklıyordu. Sonunda yeni den sakın sakın soluk alıp vermeyi başarabildi.

Griff doğrulup üzerinden çekilirken, Laura yerinden kıılmıdamadı. Yüzü hâlâ duvara dönük durumda, gözleri kapalı, kaşları arasında dikle mesine derin bir çizgiyle öylece yatmaya devam etti. Griff yataktan kalk tı, şort külodunu yukarıya çekti ve kot pantolonunu giydi. Düğmelisini ilik leyip kemerini taktıktan sonra, omzunun üzerinden yatağa doğru baktı. Laura dizlerini aşağıya indirmiş, yatak örtüsünü yeniden belinin üzerine doğru çekmişti. Kollarından biri gözlerini kapatacak şekilde yatıyordu.

"İyi misin?

Laura evet anlamında başını salladı.

Griff sebebini bilemediği bir suçluluk duygusuyla oracıkta öylece durdu. Ellie'ye cüzdanından on dolar çalarken yakalandığında ve Ellie pa ranın kendisinde kalması konusunda ısrar ettiğinde de buna benzer bir duy gu hissetmişti. Bir şey söylemek için ağızını açtı, sonra vazgeçti ama en so nunda konuştu. "Bakın, bana demiştiniz ki..."

"İyiym Bay Burkett." Laura kolunu aşağıya indirerek gözlerini aç tıysa da Griff'in bulunduğu yöne bakmadı. "Yarım saat kadar bu şekilde yatmak hamile kalma şansımı arttırabilir. Hepsi bu."

"Ya. O halde iyisiniz, değil mi?"

"Evet."

Laura ona teşekkür etmedi, kendisinin de ona teşekkür etmesi uygun düşmezdi herhalde.

Laura tayyörünün ceketini giyerek salona girdi. Griff'in kanepede oturduğunu görünce, durdu; onun hâlâ orada olmasına şaşırılmıştı. Yüzün deki ifadeye bakılacak olursa bundan biç hoşnut kalmadığı da gün gibi or tadaydı. Kolunu ceketin kolundan içeriye sokup ceketini düzeltti. "Neden gitmediniz?"

Griff ayağa kalktı. "Ben..."

"Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydınız."

"Ben..."

"Beklememeliydiniz Bay Burkett." Laura'nın sesi yırtılan kumaş se si gibi çıkmıştı. Ya çok öfkeliydi ya da bir isteri krizinin eşiğindeydi. Griff hangisinin doğru olduğunu bilemiyordu ama bu, o ana dek ondan gördü ğü en büyük duygu belirtisiydi. Yanakları kızarmıştı. Malikânenin sakın, serinkanlı ve akli başında hanımefendisi kendisini kaybetmek üzereydi. "Neden çekip gitmediniz?"

Griff sakın bir ses tonuyla, "Arabanız benimkinin önünde duruyor."

Dimdik duruşu bir anda gevşedi. Tutmuş olduğu soluğunu yavaşça bıraktı, parmaklarının ucuyla alnına, sonra da parmaklarının arkasıyla alev. alev yanan yanaklarına dokunarak, "Ya," dedi. Utanmış görünüyordu.

"Ben çekerdim, ama anahtarlar sizdeydi."

Griff eliyle Laura'nın el çantasını işaret etti. Laura bakışlarını om zunda asılı duran çantasına çevirdi. "Doğru." Sonra birden her zamanki iş kadını havasına bürünerek, "Sizi tuttuğum için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil."

"Bunu bana gelip söylemeliydiniz."

"Bir süre kalkmadan yatmak... yani bu şansınızı arttırdığı için... Her neyse, bir süre beklemek benim için sorun değildi. Burada önemli olan tek şey sizin hamile kalmanız."

Laura evet anlamında başını sallayarak saatine baktı. "Gitmek zo-rundayım yoksa bir toplantıya gecikeceğim. Acaba klimayı kapatabilir mi siniz?"

"Elbette."

"Çıkarken kapıyı arkanızdan çekip kapatmanız yeterli. Kapı otomatik kilitleniyor. Ben sonucu bildirmek için sizinle temasa geçeceğim."

Laura oradan bir an önce ayrılmak için o kadar acele ediyordu ki, Griff kendini varlığına katlanılamayan biri gibi hissetti. Ama hiçbir şey söylememeye karar vermişti. Aklı biraz çalışıyorsa bir şey söylemezdi.

Ne var ki söyledi.

Bizim Kosemiz

"Bunu neden kabul ettiğinizi merak ediyorum Bayan Speakman."

Antrenin ortasına varmış olan Laura olduğu yerde kalarak arkası" döndü ve Griff'e baktı.
"Nedenini biliyorsunuz Bay Burkett. Çocuk sahi bi olmak istiyorum."

"Ama neden böyle?" Parmağının ucuyla organına dokunduktan sonra onun belinin aşağısını işaret etti. Bu hareket Laura'nın serinkanlı kesinde bir yırtık oluşmasına neden oldu. Yanakları yeniden kızardı. Griff, ona doğru yürüdü ve yalnızca birkaç adım önünde durdu. "Her ikinizle ta nıştığımda kocanızı neredeyse anladığımı söylemek isterim."

"Sizin anlayışınız bizim için çok önemli ya da daha doğrusu gerekli."

"Pekâlâ. Bu davranışınızın nedenini kendi iç huzurum içki öğrenmek i s t i y o r u m. Eşiniz eksantrik belki de çılgın biri ve onun bakış açısından ya ni çok zengin bir adamın bakış açısından bu çocuk onun vârisi olacak, bu yüzden onu bir şekilde anlayabiliyorum. Bir şekilde." Aklı karışmış bir ifa deyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama sizi, sizi anlayamıyorum..."

"Anlamaya çalışmayın zaten."

Griff, ona rahatsızlık ve sıkıntı verdiğini bile bile, bir adım daha yak laştı ama yatak odasında kendisini bir bakirenin ırzına geçiyormuş gibi his settirdiği için bu umurunda değildi. "Ama sizin bebeği bu şekilde yapmayı neden kabul ettiğinizi bir türlü anlayamamıştım." Laura'nın gözlerinin içi ne baktı. Sesini alçalttı. "Ama artık biliyorum."

Laura buz gibi bir ses tonuyla, "Artık mı^' diye sordu.

"Artık kocanızın neden tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu bi liyorum çünkü."

Laura toplantı salonuna girerken kendi kendini, bunu yapabilirim, diye telkin etti. Herkes toplanmıştı. Masanın başına doğru ilerledi. "Üzgü nüm, geciktim."

Bölüm müdürlerinden biri, "Merak etme, Foster'a söylemeyiz," diye espiyi yaptı.

"Teşekkür ederim. Dakikliğin onun için ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Öğle yemeği fazlaca uzun mu sürdü?" diye dalga geçti bir diğeri.

Laura su şişesine uzandığında eli hafifçe titriyordu. "Hayır yalnızca dışarıdaki işim düşündüğümde daha uzun sürdü."

Aslına bakılırsa uzun süren işin kendi değil, Laura'nın kendini topar-lamasıydı. Gün ortasında evlilik dışı bir ilişki yaşayan kadınların günün devamını nasıl huzurlu geçirebildiklerini anlayamıyordu. Ofisine geri döndüğünde asistanı Kay'in ona bakıp, "Az önce birisiyle seks yapmışsın," diyeceğini sanmıştı.

Ama görünüşe göre öğle saatini nasıl geçirdiğini ele veren, görünür hiç bir işaret yoktu. Kay ona her zamanki gibi davranmış, önem derecesine göre sıralanmış bir dizi telefon mesajını iletirken, ona toplantıyı ammsatmıştı.

Geri kalan herkes için bu sıradan bir pazartesiydi. Foster açısından bu muazzam önem taşıyan bir günken, kendisi için büyük belirsizliklerle dolu bir gündü. Foster gününü evde geçiriyordu. O ise böyle bir lükse sa hip değildi. Bir saatten daha kısa bir süre önce bir yabancıyla yatağa gir mişti ve şimdi de bu yönetici topluluğuyla yüzleşmek zorundaydı.

Evet, bunu yalnızca ama yalnızca çocuk sahibi olmak için yapmıştı; evet, her şey kocasının rızasıyla gerçekleşmişti ve evet, ortak geleceklerinin hatırına başarılı olana kadar bunu tekrarlayacaktı. Evet, bunu yapacaktı.}

Bardağından bir yudum su içtikten sonra konferans masasının başın dan sonuna kadar oturan herkese gülümsedi. "İlk kim başlıyor?"

Bağaj işlerinden sorumlu olan müdür, "Ben," dedi. "Ne yazık ki Aus tin'de başımıza bir iş geldi. Foster bu işten hiç hoşlanmayacak."

Foster, şirkette hâlâ büyük ölçüde varlık gösterse de, Laura son za manlarda pek çok yönetim kurulu toplantısında ona vekâlet etmişti. Yol her ne kadar fazla uzun olmasa da her gün evle iş arasında gidip gelmenin Manuelo'nun yardımıyla da olsa, oldukça zor olduğunu anlamaları uzun sü memiştir. Böylece Foster, şirketi geliş gidişlerini haftada iki güne indirmişti. Bölüm müdürleriyle toplantı yapıldığı günlerde firmaya gelmemişse top-

lantıya Laura başkanlık yapıyor, akşam da evde ona toplantıda tartışılan konularla ilgili ayrıntılı bir rapor sunuyordu.

Yalnızca birkaç yıl içinde, yolculara, "Çay mı alırsınız, kahve mi?" diye soran uçuş görevlisi pozisyonundan yedek CEO pozisyonuna gelmiş ti. Foster, onu Hazel Cooper 'in pozisyonuna getirdiğinde yönetici konumu na geçişi çok rahat olmuştu. Laura kendisini yıllarca böyle bir pozisyona hazırlamıştı. Her zaman hedefi bu olmuştu ve kendisine bu fırsat verildi ğinde de bu mücadeleye hazır dı.

Ne var ki işi bir anda sakat bir kocayla ilgilenmenin yanı sıra onun tüzel sorumluluklarının da büyük bir bölümünü üstlenmeye dönüştüğün de, bu geçiş daha önceki kadar rahat ve sorunsuz

Bizim Kosemiz

olmamıştı. Hayatının o noktasına dek sorumluluklarını asla başkalarına devretmemişti. Ama artık başka seçeneği yoktu. Önceden kendi halletmekte ısrar ettiği daha az önem li ve rutin işleri yardımcılara devretmeye başlamıştı.

Yine de işin bütün yükü Onun omuzlanındaydı. Ayrıca Foster adına yaptığı işleri başkasına devretmesi de mümkün değildi. Bu işleri yalnızca o yapabiliirdi, çünkü Foster işlerin belli bir şuada ve belli bir biçimde, ken di belirlediği biçimde yapılması konusunda ısrar ediyordu ve ondan başka kimsenin Foster'ın titizliğiyle başa çıkması mümkün değildi. Foster'ın bu mükemmelliyetçiliği Laura'nın zamanım örseliyordu.

İş programı ne kadar ağır, ne kadar yoğun olursa olsun, Laura'nın bu nun alanda ezilmeye niyeti yoktu. Pes etmek ya da gevşemek ona göre de ğildi. O yalnızca yapılması gerekeni yapıyordu ve buna da devam edecekti.

Öte yandan anneliğin, tutturmayı başardığı bu özenli dengeyi sarsma sından korkuyordu. Bir eş, bölüm müdürü ve CEO vekili olarak görevle rini aksatmadan nasıl çocuğuyula bütün gün ilgilenen, iyi bir anne olabilir di? Bu yeni sorumluluğunu yaşamına katmak gözünü korkutuyordu. Ne var ki bununla yüzleşmek zorunda kaldığında bundan kaçmayacaktı.

Ama şimdi dikkatini yoğunlaştırmak zorunda olduğu başka şeyler var dı. Bunlardan biri de bagaj işlemleriydi. Bölüm müdürüne bakarak, "Nasıl bir iş?" diye sordu.

"Olabilecek en kötü iş. Bagaj hırsızlığı."

"Haklısınız. Bu Foster'ın hiç hoşuna gitmeyecek. Tam olarak ne oldu?"

Oldukça uzun ve karmaşık açıklama masada yoğun bir tartışmaya yol açtı. Laura konuşulanlara adapte olmaya çalışsa da, akli hep başka yana kayıyordu. Konuya odaklanma yetisinin yerinde yeller esiyordu. Onuruyla birlikte bu yetisini de Windsor Sokağı'ndaki düzenli, küçük evde bırakmış tı anlaşılan.

Neden bu şekilde bebek sahibi olmayı kabul ettiğinizi sordum kendi kendime.

"Laura?"

Laura dikkatini yeniden önündeki iş meselesine çevirdi. Herkes ona bakıyordu. Acaba kendisi farkına varana kadar ona kaç kere hitap etmiş lerdı? "Üzgünüm. Bir an aklım başka bir konuya takıldı."

Soru yinelendi. Laura karşılık verdi. Toplantı devam etti. Laura her ı kadar konuşulanlara tam olarak yoğunlaşmasa da bir daha dikkatini dağı madı ve gerekli yerlerde düşüncesini belirtti. "Geri kalanını bir dahaki top lantıda hallederiz, tamam mı? Bu öğleden sonraki programım çok yoğun."

Diğerleri dosyalarını toplarlarken, Laura'nın dalgınlığının ya da top lantıyı erteleme nedeninin ne olduğunu fazla merak ediyormuş gibi görün müyorlardı. Joe McDonald kapıya doğru ilerlerken durup, "Zor bir gü mü?" diye sordu.

"Çoğu günden daha zor."

"Belki bu seni biraz neşelendirir." Sırtının arkasında gizlediği uzun beyaz zarfı çıkarıp gösterişli bir hareketle Laura'nın önüne, masanın üst" ne bıraktı. "Ta tam!"

"Nedir bu?" "Senin bebeğin." "Neyimi"

"Şey..." Onun bu tepkisi karşısında şaşalayan Joe, "Uzun süredir bek lediğin şey olduğunu söylemek istedim. İyice incele." dedi.

Laura, adamın sözcük seçiminin yarattığı şaşkınlıktan sıyrılarak zarfı açtı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı. Bu, üzerinde yeni ve özel lo gonun olduğu bir SunSouth jeti maketi idi.

Laura küçük bir çığlık atarak, "Tann'm!" dedi. "Bu harika görünüyor Joe! Gerçekten harika!"

Joe başparmaklarını pantolon askılarına takarak, "Hoşuna gideceği ni biliyordum," diye karşılık verdi.

Laura coşkusunu dizginlemeyi başaramayarak, "Hoşuma gitmek mi?" dedi. "Tek kelimeyle bayıldım." Elindeki sanat eserini okşayarak uçak göv desinin üzerindeki harfleri okudu. "SunSouth Select."

Joe'nun gözleri ışıldadı. "Az önce de söylediğim gibi bu senin bebeğin."

10. BOLUM

Joe yanından ayrıldıktan sonra Laura konferans salonundaki yalnız lığının tadım biraz daha çıkarmaya karar verdi. Masanın başucundaki yük- sek arkalıklı deri koltukta -Foster Speakman'i ilk gördüğünde bu koltukta oturuyordu- oturmayı sürdürerek yeniden elindeki dört renkli jet m baktı.

SunSouth Select projesi üzerinde bir yıldan daha uzun bir süredir ç lşıyordu. Bu, iş dünyası yolcularına hitap edecek, hizmet odaklı bir yeni likti ve Laura bu yeniliği SunSouth'un rakipleri de

Bizim Kosemiz

benzer bir uygulamaya geçmeden önce devreye sokmak istiyordu. Laura, SunSouth'un öncü olma sıını istiyordu, taklitçi değil.

Joe, Foster'ın taslağı henüz görmemiş olmasına şaşırılmış gibiydi. Laufa bunun üzerinde aylarca çalışmıştı ve işi bittiğinde, Joe onun, bunu doğruca Foster'a götüreceğini sanmıştı. Ama Laura, "Hayır," demişti. "SunSouth Select'in bir sürpriz olmasını istiyorum. Ona, bunu eksiksiz olarak sua istiyorum."

"Önce her şeyi bitirmiş olmak istiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Ayrıca hâlâ beklediğim bazı pazarlama analizleri ve ma liyet hesaplan var, onlar hazır olduğunda ve ben inceleme fırsatı bulduk tan sonra bütün planı önüne koyacağım."

Bu aslında onların geleneklerine ters düşüyordu. O güne dek Foster ile hep bir ikili olarak çalışmışlardı. İkisi de diğerinden habersiz tek bir adım atmazdı. Bir yandan Foster'a sürpriz yaptığında her şeyin eksiksiz olmasını istediğı doğrudu, öte yandan bunu yaptığında onun konuya tüm dikkatini vermesini istiyordu. Ama Laura aylardır bunun için uygun fırsatı bulamamıştı, çünkü Foster hep çocuklarını yapmak için doğru adamı aramakla meşguldü.

Bunun dışında hemen hemen hiçbir şey düşünmüyor ve neredeyse başka hiçbir konuda konuşmuyordu. Çocuk ya da bu çocuğun nasıl yapı lacağı konusu her konuşmalarında, kısa bile olsa, mutlaka yer alıyordu. Şu anda hayatlarının en önemli konusu buydu. Hamile kalması durumunda Laura, Foster'ın doğum öncesi bakım, beslenme ve egzersiz konularında uzmanlaşacağını biliyordu. Her anını hamilelik konusunda araştırmalar yaparak ve öğrendiklerini zihnine yazarak geçirecekti. Bebeklerinin geli şimi ile ilgili günlük çizelge tutacağına da hiç kuşku yoktu.

Business Week's, vermiş olduğu bir röportajda başarısını büyük ölçü de takıntılı-saplantılı rahatsızlığına borçlu olduğunu söylemişti. Muhabir onun şaka yaptığını sanmıştı ama bu bir şaka değildi.

Çocukluk yıllarından itibaren bu belirtileri göstermiş olmasına kar şın, hastalık teşhisi erişkin yaşta konulmuştu. Annesi ve babası onun bu saplantılarının parlak zekâsı ile paralellik gösterdiğini düşünmüş ve duru munda kaygılanacak bir şey görmemişlerdi. Ancak saplantıları normal davranış ve günlük hayada çatışmaya başlayınca ailesi bir psikiyatrin yar-dımına başvurmuştu.

Saplantılarının kontrol altına alınabilmesi için Foster'a bir ilaç teda visi uygulanmaya başlanmıştı. Gerçek anlamda hiçbir zaman "iyileşmemiş-ti" ve SunSouth'un olağanüstü başarısını da bir bakıma bu rahatsızlığına ve ayrıntılara olan fanatikçe düşkünlüğüne borçluydu.

Hava koşullarından doğan engeller dışında, SunSouth Havayolla-n'nda geç kalkış ve inişler hoşgörülmezdi.

Her yerfistiğı poşetinin içinde tam tamına aynı sayıda fıstık vardı. Bir tane eksik olması müşterinin aldatılması anlamına gelirdi. Bir tane fazla ise havayolu şirketi için masraftı.

Uçuş görevlilerinin ve pilotların üniformalarında herhangi bir değişik lik yapmaları yasaktı; yönetmelikle belirlenmiş kol düğmeleri dışında kot düğmeleri takmaları ya da farklı tonda iç çamaşırı giymeleri bile yasaktı. 4

Eğer Foster daha az karizmatik olsaydı, onun bu saplantıları çalışan lar arasında isyan çıkmasına neden olabilirdi. Ama o kadar cana yakın b-' adamdı ki çoğunluk onun bu tavırlarını hoşgörüyordu. Çoğunluk bunu s kıntıyla değil, keyifle karşılıyordu. Hatta bu özelliğinden dolayı ona tak lanlar bile oluyordu. Herkes onun şahsına münhasır bir kişilik olduğa düşünüyor, tuhaflıklarını sevimli bile buluyordu. Ayrıca en ateşli eleştir menleri bile onun başarısını yadsıyamazdı.

Ancak Laura, Foster'la birlikte yaşadığı için onun bu rahatsızlığı k nusunda daha farklı düşünüyor, şirket çalışanlarının çoğu şeyi fark et meleri için elinden geleni yapıyordu. Bu rahatsızlığın Foster'ın yaşamı ne kadar egemen olduğunu ve bunun günbegün arttığını yalnızca o bil» du. Saplantıları onun ayrılmaz bir parçasıydı. Kocasını sevdiği için bun n kabulleniyor ve hoşgörülle karşılıyordu. Ama böyle davranmak buj manlar daha kolaydı. O olaydan önce.

Laura ayağa kalkarak pencerenin yanına gitti, havalandırmadan len serin havayla ürpererek kollarını ovuşturdu ve panjurun aralıklarına dışarıda, anayolda akıp giden trafiğe baktı. Kalkalı yalnızca birkaç daki olan bir SunSouth jeti batıya doğru ilerliyordu. 03.45 Denver uçağı, dş düşündü otomatik olarak;

Yükselmekte olan jeti izlerken, gövdesinden yansıyan gümüş re parlak ışık gözünü aldı. Ama sonra gözlerindeki batma hissinin, aslın içindeki ani ağlama isteğinden kaynaklandığını aynmsadı. Başım pen renin çerçevesine yaslayarak gözlerini sıkıca kaparken göz pınarlarında yaşlar süzüldü. "Eski hayatımı geri istiyorum," diye fısıldadı.

Foster, Laura'ya çıkma teklifinde bulunmadan önce, Elaine'in ölü münün üzerinden bir yıl geçmesini beklemişti. En başında Laura, onun da vetini yanlış yorumlamış, Foster'ın kendisini yardım demeğı toplantısına davet etmesinin nedeninin iş amaçlı olduğunu sanmıştı. Ne var ki, Foster'ın onu almaya gelmeden önce dairesine birkaç düzine gül yollaman üzerine Laura bu davetin

Bizim Kosemiz

nedeninin başka olabileceğini düşünmüştü. İtiraf etmesi gerekirse, bu düşünce için kıpır kıpır olmasına yol açmıştı.

Gecenin sonunda bunun gerçek bir randevu olduğuna dair hiçbir şüp hesi kalmamıştı. Eğer Foster başka bir yöneticiyi -örneğin finans müdürü nü- kendisine eşlik etmesi için davet etmiş olsaydı, hiç kuşkusuz her iki elini tutup yanağına iyi geceler öpücüğü kondurmazdı.

Zamanla akşamları iyice sık çıkar olmuşlardı. İşten sonra birlikte ye nen akşam yemekleri, cumartesi öğleden sonraları çevre göllerde yapılan yelkenli turları, Laura'nın kendi elleriyle yemek yaptığı pazar akşamları... Laura, onun polo maçlarına katılıyor ve kazanılan bir zaferden sonra Foster, onu takım arkadaşlarının gözlerinin önünde öpmekten çekinmiyordu. Fos ter bütün özel yemeklere ve davetlere Laura ile birlikte katılmaya başla mıştı. Artık Laura başka davetleri geri çeviriyordu. Tenis partneri hayatın daki bu züppe sevgili yüzünden onunla dalga geçmeye bile başlamıştı.

Foster Speakman'e böylesine ciddiyetsiz bir lakap takmak Laura'nın aklına bile gelmezdi ne var ki Foster iş saatleri dışında gerçekten böyle dav ranıyordu. Baş başa geçirdikleri saatler çoğaldıkça, kucaklaşmaları daha az saf bir hal alıyordu. Laura sık sık onu, gülümseyişini, gözlerini, davranışlarını düşünmeye başlamıştı. Daha önce, genç kızlığında bile, hiçbir er kek hakkında bu tür hayaller kurmamıştı. Hep hareketli bir sosyal yaşamı olmuş, bundan da zevk almıştı. Çok sayıda erkek arkadaşı ve ona çekici liğini hissettiren birkaç sevgilisi olmuştu; ama bunların sayısı utanmasına neden olacak kadar çok değildi.

Ve bunların arasında hiç serseri kalp kıran ya da yalan vaatlerde bulu nan olmamıştı. Çünkü o güne dek yaşadığı bütün duygusal ilişkilerin kah ramanları, ilk araba randevusundan son yattığı adama kadar hepsi, kalite li erkekler olmuşlardı ve ilişkileri hiçbir zaman hedefleriyle çatışmamıştı.

Ama Foster ile. birlikte çözümlenmesi zor bir duruma düşmüşlerdi. Çünkü iş ilişkileri yüzünden aralarındaki yakınlaşmayı ve daha ileriye git me arzularını hemen fark etmemişlerdi. Her öpüşüklerinde, her kucaklaştık larında alev alev yanarak bu kadarının yeterli olmadığını düşünsele rde, her ikisi de aralarındaki iş ilişkisini korumaya kararlıydı.

Bir akşam Laura'nın küçük dairesinde sarmaş dolaş kanepede oturmu birlikte film izlerlerken Foster bir anda uzaktan kumandayı alarak televizyonu kapatmış, Laura da, "Çok sağ ol," demişti. "Bu film beni de sıkımsı.

"Ben Elaine'i tüm kalbimle sevdim Laura."

Laura, Foster'in ses tonundaki ciddiyetin ayırımına vararak oturdu: yerde doğrulmuş ve onun yüzüne bakmıştı. "Evet sevdim, bunu biliyorum.

"Eğer yaşasaydı onu sonsuza kadar sevmeye devam ederdim."

"Bundan asla kuşkum yok."

"Onun anısını ve birlikte geçirdiğimiz yılları hep yüreğimde sakla yacağım."

Foster'in bu sözleri Laura için hiç de şaşırtıcı değildi; evlerinde davetten sonra onları daha sayısız kez bir arada görmüştü. Birbirlerini n kadar derin bir aşkla sevdikleri bir bakışta belli oluyordu. Elaine öldükte sonra Foster onun adını yaşatmak amacıyla, lösemi araştırmalarına yükl bağışlarda bulunan bir vakıf kurmuştu. Foster yüklü çek defterini kullan makla kalmıyor, bir çözüm bulunabilmesi için adeta bir savaşçı gibi mü cadele ediyordu. Hayattayken olduğu gibi öldükten sonra da Elaine onu hayatının önemli bir parçası olmaya devam etmişti.

Sonra Foster, Laura'nın yanağına okşamıştı. "Ama artık Elaine yok Sen varsın. Ve ben sana âşık oldum."

Foster o geceyi Laura'yla birlikte geçirmiş ve buna daha pek çok ge ce izlemişti. Ofiste her şey alışlageldiği gibi devam diyordu; her ikisi de kendi görevlerini yerine getiriyor, birbirlerine diğer iş arkadaşlarından fark lı davranmıyorlardı. Aralarındaki kişisel ilişkiyi kimsenin bilmediğinden emindiler ama Laura daha sonra buna inanmakla yalnızca kendilerini kan dırdıklarını, herkesin olanların ayırımında olduğunu öğrenmişti.

Bir sabah, önceden haber vermeden Foster'ın ofisine girerek masa sınırına üzerine bir zarf bırakmıştı. "Nedir bu?"

"İstifa dilekçem."

Foster gülmemek için kendisini zor tutarak, "Sana yeterince maaş vermiyor muyuz? Daha iyi bir iş teklifi mi aldın?" diye sormuştu.

Laura çalışma masasının karşısındaki koltuklardan birine oturarak,

"Foster, son dört ay hayatımın en mutlu ama aynı zamanda en berbat aylarıydı," diye karşılık vermişti. f

"Umarım mutlu olan yanı benimle birlikte olduğun zamanlardı."

Laura yumuşacık bir şekilde ona bakmıştı. "Seninle birlikte olmanın be ni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun. Ama bu gizlilik yüzünden ilişkimiz..."

Bizim Kosemiz

"Kirli mi görünüyor?"

"Evet ve de adi. Ben patronumla yatıyorum. Bir iş kadının olarak bu nun benim için ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. İş arka daşlarımın bundan çıkaracakları sonuç hoşuma gitmiyor. Bu noktaya ge lebilme için çok çalıştım. İşimi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.

"Ama sanırım senden vazgeçmem olanaksız," diye eklemişti yaşad ığı yoğun duygulardan ötürü boğuk çıkan bir sesle. "İkisini karşılaştırd ı ğımda, seni işimden daha çok seviyorum. Bu nedenle..." Masadaki zarfı işaret etmişti. "SunSouth'tan ayrılmam gerekiyor."

Foster zarfı eline alarak bir önünü bir arkasını çevirip sanki içinde ne olduğunu anlamak istercesine elinde tartmış, "Ya da..." demişti, "Benimle evlenebilirsin."

145

Elaine Speakman yönetim kurulunda gerçeklen örnek bir çalışma sergilediği için, kimse onun bu pozisyonda Foster'ın kayırması sonucu oturduğunu düşünmemişti bile. Foster ile Laura diğer yöneticilere ve yö netim kurulu üyelerine evlilik planlarını açıkladıklarında tek tartışma, dü ğün tarihinin ne zaman olacağı ve balayılarına bir SunSouth jeti ile çıkıp çıkmayacakları olmuştu.

Foster'la yalnızca parası ya da başka bir çıkar için evlendiğine dair dedikodular yapılmışsa da Laura'nın kulağına hiçbir gelmemişti. Gerçi b tür lafların döndüğünü bilse bile bunu duymazdan gelirdi. Bazıları olanla rı bir külkedisi masasına benzetirken -bu haber bir gazetede bunu ifade? eden bir manşetle çıkmıştı- Laura, Foster'la, yalnızca onu tüm kalbiyle sev diği için evlendiğini biliyordu. Kötü niyetli insanların varsayımlarının ken disini üzmesine izin vermemişti.

Tek bir fotoğraf bile bulunmasa da, düğünlerine basında geniş yer ve& rilmışti. Kilisedeki törene ve bunu izleyen akşam yemeğine yalnızca en ya kın arkadaşlarını davet etmişler, evliliklerini kendi aralarında kutlamışlardy

Foster pek içten olmasa da aile yadigârı malikânenen başka bir yere taşınabileceklerini söylemişti; ancak Laura bunun Foster için ne kadar büf yük bir fedakârlık olduğunu biliyordu. Laura bu evi çok sevdiğini ve onunla birlikte yaşamak istediği yerin burası olduğunu söyleyince, bu eve, çok bağlı olan Foster, Laura'ya sıkı sıkı sarılmışti.

Laura eve taşındığında Elaine'in dekorasyonunda yalnızca ufak t fek değişiklikler yapmışti. Serveti kadar, Elaine'e duymuş olduğu aşk Foster'ın bir parçasıydı. Ve eski karısının anısı Laura'yı tehdit etmiyo onun serveti kadar gözünü korkutmuyordu.

Foster, onun Fiji'deki halaylarından eve döndüklerinde hamile kaimi olmasını tercih ederdi. Laura buna itiraz edince Foster gülerken ona biy lojik saatini anımsatmışti. "Ben otuz bir yaşındayım!" diye feryat etmiş Laura da.

Bunun üzerine Foster kulağını onun bedeninin aşağı kısmına doğru indirerek, "Ama ben onun atmaya başladığını duyabiliyorum," demişti.

Yine de Laura ondan anne olmadan eş olmaya alışabilmesi için biraz zaman istemişti. Daha sonra bu kararın son derece bencilce olduğunu dü şünecek ve bundan hep pişmanlık duyacaktı.

Evliliklerinin ilk yılında havayolu şirketini geliştirmek ve evlilikle rini oturtmakla meşgul olmuşlardı. Gerçi Laura'nın, "oturtmak" kavramı nın kocasına son derece yabancı bir kavram olduğunu anlaması uzun sür memişti. Adam dinlenmek nedir bilmiyordu. Yapılması gereken işleri ço ğaldıkça, daha fazlasının üstesinden geliyordu. Yorulmak bilmeyen, ara lıksız çalışan bir jeneratör gibiydi. Bir Truvalının çalışma ahlakına sahip olduğu kadar, sonuna kadar bir "la dölce vita" l* savunucusuydu. Hayata ve iyi yaşamaya karşı duyduğu coşku adeta bulaşıcıydı. Bir kasırgayı an dıran yaşam biçimleri Laura'yı çok eğlendiriyordu.

Foster medyayı kendi yararına kullanıyordu. SunSouth'un sürekli ola rak akıllarda kalması için önemli bir yenilik olmasa bile, sürekli olarak ha vayolu şirketiyle ilgili bilgi kırıntılarıyla besliyordu. Adı Laura'nın adıyla birlikte sürekli olarak gazetelerin ekonomi sayfalarında yer alıyordu.

Bir defasında Başkan ve eşiyle tenis oynarken çekilmiş fotoğraflarıyla, ulusal bir derginin kapağında bile yer aldılar. Televizyondaki haber-ma-gazin programı 20/20 onlara bir bölüm ayırarak onları, ekonomi uzmanla rının tüm olumsuz tahminlerine karşın batmış bir havayolunu yeniden ha yata geçirmeyi başarmış bir ekip olarak tanıttı. Elaine Speakman Vakfı ve bu vakfın desteklediği tıbbi araştırmalar hakkında konuşmak üzere Good Morning Amerika programına katıldılar.

(*) Tatlı hayat

Daha önce sinsice Laura'nın bir servet avcısı olduğunu ima etmiş olan dedikodu köşesi yazarları, artık onun aklım, iş zekâsını, kusursuz zevkini ve yapmacıksız zarafetini dile getiriyorlardı. Speakman'ler sosyete sayfa larının sevgilileri konumuna gelmişlerdi ve bu sayfalarda sürekli ev sahi bi, konuk ya da sponsor olarak katıldıkları çeşitli davetlerde çekilmiş fo toğraflarına yer veriliyordu.

Bizim Kosemiz

Yine böyle bir davetten ayrılırken verdikleri bir karar tüm hayadan-nin akışını sonsuza dek değiştirecekti.

Bir salı gecesi idi. Saygın bir Dallaslının emekliliği onuruna verdiği bir akşam yemeği davetine katılmışlardı. Yemek davetinin verildiği otel ile Speakman'lerin malikânesini yalnızca üç millik bir mesafe ayınyordu.

Otopark kâhyası Foster'ın arabasını getirdiğinde Laura şoför koltuğu na geçerek, "Sen onunla daha çok kadeh tokuşturdun," demişti.

"Kullanacak kadar iyiyim."

"Neden kendimizi tehlikeye atalım ki?"

Böylece Laura direksiyonun arkasına geçerken, Foster da sağ ön kol tuğa oturmuştu. Ertesi günün programını konuşuyorlardı. Laura, kocasına öğleden sonra bir toplantısı olduğunu anımsattığında Foster, "Yann çok dolu bir gün," diye belirtmişti. "Bunu değiştirmenin bir yolu var mı?"

Ve birden her şey değişmişti, .

Bir kamyonetin sürücüsü kırmızı ışıktaki geçmiş, kemerini takmadığı i de ön camdan fırlayarak yola çakılmıştı ve bu hata yaşamına mal olmuştu.

Kemerli bağlı olsaydı, belki de çarpışma sırasında metallerin arasına sığacak, Foster'ı yaptıkları gibi, onu da kesip çıkarmak zorunda kalacaklardı. Kamyonetin şoför bölümü ile Foster'ın arabasının ön sağ tarafı iç içe girmişti. Foster'ı enkazdan çıkarmak, kurtarma görevlilerinin tam dört saatini almıştı.

Laura çarpışma sırasında bilincini yitirmişti. Ambulansta kendine geldiğinde ilk aklına gelen kocası olmuştu. Onu tedavi eden doktorlar yal

sadığı paniği hemen fark ettilerse de dürüstçe, "Kocanızın durumunu bil miyoruz, hanımefendi," demişlerdi.

Kocasının hayatta olduğunu ama durumunun kritik olduğunu öğrenene ne kadar ıstırap dolu saatler geçirmişti. Daha sonra kocasının iç kanamalar yüzünden acil ameliyata alındığını öğrenmişti. Laura kazayı ufak bir beyin sarsıntısı, kırık bir kol, birkaç çizik ve yara bereyle atlattı. Bu yüzden kocasının yaşam savaşı verdiği acil servis ünitesine girmesine izin verilmişti. Uzmanlar gelip gitmişler, kısık seslerle bilgi alışverişinde bulunmuşlardı. Hiçbirisi iyimser görünmüyordu.

Günler geçmişti, Foster hayata sıkı sıkı sarılmıştı. Monitörler türlü bip sesleriyle onun inanılmaz yaşama arzusunu iletirken, Laura gözünü bile kırpmadan onun yatağının başında beklemişti.

Foster toplam altı kez ameliyat edilmişti. Laura daha en başından or topedistlerin Foster'ın bir daha asla yürüyemeyeceğini bildiklerini anlamıştı. Kınlan kemiklerini tutturmak için sayısız çivi ve vida kullanılmıştı ve bir hareket ettirmedikçe bacaklarının hareket etmesi olanaksızdı. Yine uzmanlar kan dolaşımını normale döndürmek için damarlarının uçlarını birbirlerine bağlamışlardı. Bağırışındaki ilk ameliyat sırasında fark edilmeyen bir yırtığın onarılması için ikinci bir ameliyat geçirmişti.

Laura, diğer ameliyatların neden yapıldıklarını bile tam olarak anımsıyordu.

Foster'a sağlık durumu ve iyileşme olasılıklarıyla ilgili bütün gerçeği, kazadan ancak haftalar sonra söylenebilirdi. Foster bu haberi büyük bir cesaret ve özgüvenle karşılamıştı.

Baş başa kaldıklarında Laura'nın elini tutarak ellerinin arasında sıkışmış, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Ona derin bir aşkla bakan rak, onun bu kazayı ciddi bir zarar görmeden atlattığı olmasından duyduğu minneti defalarca dile getirmişti.

Bir kez bile kazadan onun sorumlu olduğunu ima etmemişti. Ancak Laura o gün yaş dolu gözlerle ona baktığında, onun aklından geçtiğini bilirdiği ve kendi aklından da hiç çıkmayan gerçeği dile getirmişti. "Arabayı sana kullandırtmalıydım."

Laura iki yıl sonra, SunSouth'un konferans odasının penceresinden dışarıya baktığı o an, o gece arabayı kullanma kararından dolayı hâlâ derin bir acı duyuyordu. Acaba kamyonun kırmızı ışıktaki durmadan geçtiği O; an, arabayı Foster kullansaydı çarpışmadan kurtulabilirler miydi? Ya da Foster kamyonu zamanında fark edip direksiyonu kırar mıydı, kendisinin yapmadığı herhangi bir şeyle kazayı önleyebilir miydi?

Tam o anda o noktada bulunmaları kaderleri idiyse de, sağ ön kol tuğta oturan kişi kendisi olacaktı.

Foster bu konuda onu asla suçlamamış, o gece kimin ne kadar içtiği ve arabayı kimin kullanmasının daha doğru olacağı konusundaki kısa konuşmalarına bir daha değinmemişti. Yüksek sesle dile getirmeseler de, aynı soru hep kafalarında vardı: Eğer direksiyonda Foster olsaydı aynı şey olur muydu?

Bizim Kosemiz

Laura bu sorunun ne kadar manasız olduğunu bilincindeydi. Yine de bu soru ona derin bir acı veriyordu; çünkü aynı şey Foster'ın da kafa sından geçiyor olmalıydı. Mezara kadar beyinlerini aynı soru kemirecek ti? Arabayı Foster kullansaydı ne olacaktı?

Griff Burkett bir şekilde kazayı öğrenmişti. Laura onunla bu konuyu enine boyuna tartışmak için orada kalmamıştı, ama eğer Burkett, Foster'ın tekerlekli sandalyede oturmasıyla ilgili ayrıntıları biliyorsa, Laura'nın Foster'ın bu planını neden onayladığını, ondan gelecek bütün teklifleri ne den gözünü kırpmadan kabul edeceğini anlıyor olmalıydı.

Foster ölmemiş, ama kaza gecesine kadar sürdüğü yaşamı sona ermişti ve Laura bundan duyduğu suçluluğu ömrü boyunca omuzlarında ta? şıyacaktı.

Onun yitirdikleriyle kıyaslandığında, Laura'nın Foster'm arzuladığı biçimde bir çocuk sahibi olması çok küçük bir fedakârlıktı. O gece elinden alınan hayallerinden bir tanesi de çocuk ve vâris sahibi olma hayaliydi. Bel ki de onun bu hayalinin gerçekleşmesini sağlayarak Laura suçluluk duygusu bir az olsun hafifletecek, biraz olsun eski hayatına geri dönebilecekti.

Kendine böylesine acıdığı için sinirlenerek bir hamleyle pencereden uzaklaştı. O anda bacaklarının arasında duyduğu sızıyla hafifçe inledi. Ama inlemesinin nedeni fiziksel acıdan çok, bu sızıya yol açan olayın anısıydı.

Onunla birlikte olmak Griff Burkett için hiç kolay olmamıştı. Kup kuru ve kaskatı oluşu özel yaşamıyla ilgili yeterince ipucu vermiş olma lıydı. Neyse ki Griff, onun durumunu fark edecek hassasiyeti göstererek biraz duralamış, Laura'nın canını yaktığını bile bile devam etmek isteme mişti. Gerçekte Griff..."

Yoo. Bu konuyu düşünmek istemiyordu. Onu düşünmek istemiyor du. Düşünmek bu işi kişiselleştirecekti. Ve kişiselleştğinde de iddiasını çürütmüş olacaktı. Foster'ın planını kendine kabul ettirmek için kullandı ğı, hamile kalması için bir baba vekili kullanmalarının, doktor muayene sinin steril ortamında, işe duyguları karıştırmadan yapılacak, bir suni döllenme kadar klinik bir deney olacağı iddiasını...

Ne var ki bacaklarının arasındaki hoş duygu ona bir erkekle birlikte olduğunu, bir erkeğin içinde hareket ettiğini, içine boşaldığını anımsattırı yordu.

Bunun klinik bir deneyden farksız olacağını bir an bile olsun nasıl düşünebilmişti?

11. BÖLÜM

Sports Bar kalabalık ve gürültülüydü ama Griff dairesinde bir akş daha kapalı kalsaydı, hiç kuşkusuz çıldırırdı.

Gün boyunca yapacak gerçek bir işi olmadığı için, geceler de bir tü lü bitmek bilmiyordu. Cildi sağlıklı olamayacak kadar kararmıştı ve eg sizlerini askeri bir disiplinle yerine getirse de, bunlardan sıkılmıştı. Ba lanm birden fazla olmak üzere, vizyondaki bütün filmleri görmüştü. Ye; den kitap okumaya başlamıştı; eğlenceli bulduğu her şeyi zaten okuyord

Marcia nekahat dönemini evinde tamamlıyordu ve Dwight aracıl ğıyla Griff'ten kendisini ziyaret etmemesini rica etmişti. "Şu aralar iyileşebilmek için her şeyi yapıyor. Daha sonra da estetik ameliyat olmayı d şünüyor," diye anlatmıştı Dwight. "Şimdi biraz zamana ihtiyacı var. Es görkemli görünüşüne kavuşunca seni arayacağından eminim."

Mesaj son derece nazik olmakla birlikte, Griff, Marcia'nın satır a smda söylemek istediklerini anlamıştı. O, Marcia'nın şimdi hiç ihtiy duymadığı fazladan bir sorundu. Olanlar için Griff'i suçlamıyordu a onunla arasına mesafe koymak daha güvenli ve sağlıklı olacaktı; hem ke dişi için, hem de işi için.

Bu nedenle artık günlük hastane ziyaretleri de son bulmuştu. Canı kılıyordu. Ve belki de hayatında ilk kez, yalnızlık çekiyordu. Toplum dışlanmak, bilinçli olarak yalnızlığı seçmekten çok ayrıydı.

Mahkûmiyeti sırasında en çok nefret ettiği şeylerden biri de kişisel mahremiyeti olmayıştıydı. O beş yıl boyunca biraz yalnız kalabilmek için yanıp tutuşmuş ve dışanya çıkar çıkmaz bu durumu bir daha asla sıradan bulmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Ama en azından canı ko nuşmak istediğinde çene çalabileceği mahkûmlar vardı. Yemeklerini de tek başına değil başka insanlarla birlikte yiyordu.

Şimdiyse birlikte bir şeyler yapabileceği tek bir kişi bile yoktu. Gün lerce kimseyle tek bir sözcük konuşmadığı oluyordu.

Bizim Kosemiz

Çok girişken bir adam değildi tamam. Bolly'nin nazikçe ifade ettiği gibi yaradılış olarak, başkalarıyla pek sıkı fıkı olmayı sevmeyen biriydi. Bu eğilimin kendisine çocukluğundan miras kaldığına kuşku yoktu. Anne sinin ihmalkârlığı kendi kendine yeten biri olmasını sağlamıştı. Hayatım sürdürme, uzlaşma, eğlence, ne olursa olsun... Her konuda yalnızca kendi ne güveniyordu.

Kendine yetme zorunluluğu kişiliğinin bir parçası haline gelmişti ve başka insanları ister hoşlanmadığı, isterse de güvenmediği için olsun, ken disinden uzak tutmak için kullandığı bir silah haline dönüşmüştü. Başka bir insana hükmetmenin ne gibi bir avantajı olabileceğim anlamıyordu. En sıradan arkadaşlık bile çok şey gerektiriyordu. Bir dostlukta ise insanın bir şeyler aldığı gibi vermesi de gerekiyordu ve her ikisi de Griff'e çok zor geliyordu. Koç ile Ellie sonunda bunun aynmına vararak, arkadaş edin mesi konusunda ona baskı yapmaktan vazgeçmişler, onun tek basma ol maktan mutluluk duyduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardı.

Ne var ki önceki yaşamında aralarına kanşmasa da çevresinde hep insanlar olmuştu. Okulda, Cowboys takımında, Big Spring'de... Şimdiyse gerçekten yalnızdı. Bu nedenle birkaç gün önce çaresizce eski takımından, az çok iyi geçindiği arkadaşlarından birini aramıştı.

Şimdilerde başarılı bir yazılım firmasının sahibi olan eski takım ar kadaşı serbest bırakıldığı için onu kutlamış, aradığına çok sevindiğini be-

inerek yalan söylemişti. Griff birlikte birer bira içmelerini önerdiğinde ise herif otuz saniye içerisinde bir düzine bahane uydurmuştu. Bu ba hanelerden bir tanesi de evli olduğuydu.

"Beni yanlış anlama, muhteşem bir kızla evlendim. Ama dizginleri mi oldukça Sıkı tutuyor. Anlarsın ya!"

Aslına bakılacak olursa, anlamıyordu. Ama anladığı, bu iriyarı es'ki NFL oyuncusunun Griff'le bir bira içmektense, onun kılıbık bir koca duğunu düşünmesini tercih ettiğiydi.

Bu gece, dairesinde yapayalnız bir gece daha geçirmek istemedi için Griff giyinerek kalabalığın arama karışmaya karar vermiş, aradığı hemen yakındaki pahalı bir barda bulmuştu. Burası biradan çok meyve k kulu martinilerin servis edildiği, düzgün, hoş bir mekândı. Genç, güzel zinde insanlara hitap ediyordu. Aralarında ten rengi en soluk kişi Griff'ti.

Üzerlerinde yazlık, kısacık etekler ve daracık bluzlar olan, yirmi yaşlarda çıtırlar gözlerini ayırmadan onu kesiyorlardı. Griff çok istekli ol masa da bakışlara karşılık veriyordu. Aslında bu çok tuhaftı, çünkü Mar-cia'dan sonra hiç kimseyle cinsel ilişkisi olmamıştı.

Laura Speakman dışında.

Bu konuya hiç girmeyelim.

Bu konu aklına ne zaman gelse, kendi kendine söylediği şey buyd Yuvarlak barın etrafı tıklım tıklıydı. Bar taburelerinden birinin bor ması için yarım saatten fazla beklemesi gerekmişti. Tabureye oturarak bira ile hamburger söyledi. Hamburgerini yerken, bir yandan da barın ı ortasındaki dev televizyon ekranında bir beysbol maçı izlemeye koyul Birden barın öte ucunda, karşısında oturmakta olan kumral bir kız dik katini çekti. Kız, erkek arkadaşı -kocas ı ya da her kimse- bakmadığını ona bakıp gülümsüyordu. Bunun dışında Griff barda olup biten hiçbir şe ye aldırmadan hamburgerini yiyip, birasını içmeye devam etti.

Kufi Oyun

O kadar yavaş yiyordu ki, bu süre içerisinde atış sarası tam beş defa Rangers takımına geçmişti. Bar taburesinin mülkiyet hakkını korumak ve boş dairesine dönmek zorunda kalmamak için, istemediği halde ikinci bi rasını ısmarladı.

Çok iyi bir sezon geçirmekte olan Rangers takımı üç sayı öndeydi. Play-off'a kalmaları durumunda iş iyice ilginç bir hale gelecekti. Yoksa za ten beysboldan pek hoşlanmıyordu. Bir şey olmadan geçen maçların mü kemmel maç sayıldığı spor türlerine bir anlam vermiyordu. Beysbol hay ranları buna itiraz ederdi kuşkusuz ama Griff onlara katılmıyordu.

Elbette maçın sonucuna dair bahis oynadıysan, maçı izlemek çok da ha eğlenceliydi.

Kumar tutkusu işte böylesine zararsız bir hevesle başlamıştı. Daha Teksas Üniversitesi'ne devam ettiği yıllarda bahis oynamaya başlamıştı. Üniversite futbol liginde Longhorns takımında oynadığı halde hiçbir za man onun maçına para yatırmamışö. Oysa bunu yapmak istemişti. Cowboys takımına gelene dek hiç kendi oynadığı takım için bahse girmemişti.

Big Spring'de kendisiyle ilgilenmiş olan psikiyatristin bu konuda bir teorisi vardı. Ona göre Griff çok şanslı olduğu için suçluluk duyuyordu. Üni versitenin dördüncü sınıfındayken Longhorns takımı ulusal şampiyonayı ka zanmıştı. Heisman Ödülü'nü yalnızca iki oyla kaybetmişti. O yıl bir numa ralı oyuncu seçildiği için Cowboys takımının emekliye ayrılan oyunkurucu-sunun bile kışkandığı bir ödöl olmuştu bu. Takımla sözleşme imzaladığı sı rada çekilen fotoğraf Sports Illustrated dergisine kapak olmuştu. Yirmi üç yaşında üne ve servete kavuşmuştu. Bu gerçekten güçlü bir lokmaydı.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Psikiyatristin bu konudaki düşüncesi, Griffin bilinçaltında, yakalanmayı, cezalandırılmayı istediği ve Koç ile Ellie'nin sevgisi dahil olmak üzere her şeyini yitirmeyi umarak kumar oynadığıydı. Psikiyatristi bu konu üzerine önemle durmuş, "Koç Miller belki de senin dünya üzerinde saygı ve sevgi duyduğun tek kişi. Böyle olduğu halde, bile bile, Onun affedemeyeceği, ilişkinize onarılamayacak darbeyi vuracak tek şeyi yaptın," demişti.

Analizinin sonunda özetle; Griffin, Koç'un kendisine bir yuva vermesinden, Dallas Cowboys takımının birinci oyunkurucusu olmasına kadar, hayatındaki tüm iyi şeylerden suçluluk duyduğunu, aslında ruhunun derinliklerinde bunları hak etmediğine inandığını belirtmişti. Bu sonuca da kendini gerçekleştiren kumar kehanetinin neden olduğunu ifade etmişti.

Belki bu doğrudu.

Belki de saçmalığın danskasıydı.

Aslında eğlenceli olduğu ve her defasında yakasını sıyırmayı başardığı için bahis oynamıştı.

Ancak büyük bir borç batağına batınca iş eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Ve sonunda da bu işten yakasını sıyıramamış, hak ettiği cezayı almıştı.

Acele etmemeye çalışarak ikinci birasını yudumlamaya başladığında, acaba Rangers takımının bu maçta ne kadar bahis oynandı, diye düşündü. Las Colinas'taki sözde ofiste oturan eski iş ortakları bu maçtan ne kadar para kazanacaklardı kim bilir? Rakamın büyük olduğundan emin olabileirdiniz. Vista Üçlüsü'nün ülkenin dörtbir yanında, kendi adlarına çalışan çok sayıda bahisçisi vardı.

İçlerinden biri artık yoktu: Bill Bandy artık onlar için çalışmıyordu.

Griff, o sümüklü küçük garnmazcının bir şişe geçirilmiş şekilde, ce hennemin en yakıcı ateşinde döne döne yandığını umuyordu.

"Buna da para yatırdın mı?"

Derin düşüncelere dalmış olan Griff bu cümlelerin gerçekten kendine yöneltilmiş olduğundan emin olmak için başını sağa doğru çevirdi. Yan tarafta oturan adam, yüzünde saldırgan bir ifadeyle, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Efendim?" dedi Griff,

"Haydi bir daha sor," dedi ilk konuşan adamın arkasında duran baş?, ka biri. Yüzünde arkadaşının yüzündekine benzer saldırgan bir ifade vardı ve çok içmekten gözleri kan çanağına dönüşmüştü.

Griff sakın bir ifadeyle, "Ne sorusu bu?" dedi.

Taburedeki adam başparmağıyla televizyon ekranını göstererek, "Bu maça para yatırıp yatırmadığınızı sordum," dedi.

"Hayır, yatırmadım." Griff bu yanıtıyla konunun kapanmasını umarak öte yana dondu.

"Artık bahis oynamıyor musun?"

Griff, onu duymazdan gelerek bira bardağına uzandı.

Taburedeki adam kolana çarparak birasının tezgâhının üzerine taşma sına neden oldu. "Bana bak pislik, sana soru sordum, duymadın mı?"

Bu arada yakın çevrelerinde oturanlar bu söz düellosunun farkına varmışlardı. Müzik hoparlörlerden bangır bangır çılmaya devam ederken, televizyon ekranında heyecan da sürüyordu, ancak konuşmalar kesilmiş, tüm dikkatler onların üzerine çevrilmişti.

Griff nefesini tutarak, "Bela çıkmasını istemiyorum," dedi. "Neden ikiniz buradan çıkıp başka bir yerlere gitmiyorsunuz?" Ama bu işten ya kasını bu kadar kolay sıyıramayacağını bilincindeydi. İkinci adam oturduğu taburenin arkasına geçmiş, ona iyice yaklaşmıştı. Griff, sırtı dönük olduğu halde adamın kafa tutan düşmanca tutumunu hissedebiliyordu.

Barmene bakarak ona hesabı istediğini işaret etti. Barmen bunun üzerine hızla kasaya doğru yöneldi. Griff sürekli kendisini kesen kumrala bir bakış fırlattı. Kadın kamışla içkisini yudumluyor ve buzlu bardağının üzerine rinden ona bakıyordu. Yanındaki adam da kadına bakıyordu.

Griff'in taburesinin arkasında durmakta olan adam, "Korkarım yalnızca kendi kaybettirdiği maçlara oynuyor," dedi.

"Kahrolası sahtekâr!" İlk adam yeniden, sertçe kolunu dürtüklendi. "Kahrolası, kahrolası sahte..."

Griffin eli saldırıya geçen bir yılan hızıyla öne doğru fırlayarak adamın bileğine dolandı ve kol güreşindeki gibi, hızla bar tezgâhının üzerine indirdi.

Adam acıyla bağırды. İkinci adam kurşunla doldurulmuş bir döşeğe zıplar gibi Griffin sırtına zıpladı. Griff tabureden inerek adamı üzerinden silkelemeye çalıştı. Bir yerlerde bir bardak kırıldı. İki irikıyım fedai gele^rek adamı Griffin sırandan aşağıya çektiler. "Kesin anık!"

Fedailerden biri Griff'i omzundan yakalayarak onu birkaç adım geri itti. Griff karşı koymaya kalkışmadı. İki elini havaya kaldırarak, "Ben bela çıkmasını istemedim," dedi.

Bizim Kosemiz

İki fedai saldırganları sıkıca kavrayarak dışarıya çıkardı. Adamlar sarı sarı sarı itiraz etmeye kalkıştıysa da, kendilerini kapının önünde buluverdiler. Kim olduğu anlaşıldıktan sonra içerideki tüm gözler Griffin'ün rinde toplanmıştı. Fısıltıyla söylenen adı tüm mekâna sıçrayan boya gibi yayılmıştı.

Barmen ona hesabı uzattı. Griff daha hesabı ödeyemeden, üzerinde son moda takım elbise olan genç bir adam yanında belirdi. Görünüşe göre, mekânın yöneticisiydi. Adam barmene bakarak, "İçkiler ikramımız," dedi. Bunun üzerine barmen başını sallayarak hesap pusulasını geri aldı.

Griff, "Teşekkürler," dedi.

Ancak genç adamın yüzündeki ifade hiç de dostça değildi. "Sizden gitmenizi ve buraya bir daha gelmemenizi rica ediyorum."

Yüzünü, öfkeden ve utançtan ateş basan Griff, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Sizden gitmenizi ve buraya bir daha gelmemenizi rica ediyorum," diye tekrarladı genç adam.

Griff, adama birkaç saniye daha bakmayı sürdürdükten sonra onu ke nara doğru itti ve geriye doğru uzun bir adım attı. Kalabalık insan grubu ona yol açmak üzere iki yana doğru çekildi. Griff kapıya vardığında iki feda iden biri ona kapıyı tuttu. Griff dışarıya çıkarken adam, "Kendini beğenmiş sahtekâr," diye homurdandı.

Dışarıda hava Griff'i nemli bir örtü gibi sarmaladı. Ama bu sıkıcı, nemli havadan kurtulmak, öfkeden kurtulmaktan daha kolay olacaktı onun

için. Yalnızca kendi işine bakmış, kimseyi incitmemişti, yine de üzerinde fazlaca züppe durduğuna için Neiman'da kenara attığı gömleklerden biri olan bir herif, ona, oradan ayrılmasını ve bir daha geri gelmemesini söylemişti.

Hepsinin canı cehenneme! Orada harcadığı paranın kaçta kaçına Da iry Queen'de hamburger yiyebilirdi, o halde bu olanları neden bu kadar umursuyordu ki?

Umursuyordu, çünkü bir zamanlar ona hayran olan insanlar önünde aşağılanmıştı. Dallas Cowboys takımının etrafı fotoğrafçılar ve çılgınlık atan hayranlarla sarılı süperstarından, fedailer eşliğinde bir sosyete barın dan dışarıya çıkanları biri olmak, gerçekten büyük bir düşüştü.

Arabasının yanına giderek kilidi açtı. Kapıyı açmaya zaman bulamadan arkadan saldırıya uğradı ve arka kaputun üzerine uçtu.

"Seninle işimiz henüz bitmedi!" Bu, barda onunla ilk konuşan adam dı. Arkadaşı da hemen yanında duruyordu. Sarhoş değillerdi. Her ikisi de son derece ayıktı. Ve Griff bir anda karşısındakilerin düş kırıklığına uğramış eski hayranları olmadığının aynına vardı.

Bu bileğim için, diye hırladı adam ve yumruğunu Griff'in midesi ne gömdü.

Yoo, diye geçirdi Griff içinden, dizlerinin bağları çözülürken, bu he rifler birayı fazla kaçırmış futbol taraftarı filan değil, bunlar profesyonel.

12. BÖLÜM

"Foster?" "Hımm?"

"Bugün ofise gelecek misin?"

Foster okuduğu kitabı aşağıya indirerek Laura'ya baktı. Laura ofisten eve çalışmak için dosyalar getirmişti. Akşam yemeğinden beri kütüphane deki kanepeye oturmuş, raporlarla boğuşuyordu.

"Eğer gelmemi istersen.**

"Buradakilerin bazıları beni aşılıyor," dedi Laura. "Konu fazlasıyla teknik ve senin bilgine ihtiyaç var. Ofise gelmeyi neredeyse bir hafta oh du. Bence her fırsatta ofise gitmen senin için çok önemli."

"Yani fareler mi cirit atmaya başladı?"

Laura gülümsedi. "Hayır, çünkü kaytaranların tepesine çökeceğimi biliyorlar." Bir an duraksadıktan sonra sözlerine devam etti. "Ben gitmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum."

"Ha, demek benim kaydettiğimi düşünüyorsun."

Laura sözde bir öfkeyle ellerim kalçalarına dayayarak, "Benimle ga etmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Pekâlâ bu kadar şaka yeter. Ama fiziksel olarak ofiste olmamamın çal ışmıyor olduğum anlamına gelmediğini sen de biliyorsun, öyle değil mi?"

"Aklının hep şirket içi çalıştığını biliyorum, ama gerçekten ofiste olmanın verdiği aynı bir enerji var."

Foster bir an karısına hayranlıkla baktı. "İşine de benim bakımına gösterdiğin özeni gösteriyorsun. Bu çiftte sorumluluk sana ağır mı gelmeye başladı?"

Bizim Kosemiz

Foster hassas bir noktaya dokunmuştu. Laura buna hemen tepki gösterdi. "Sence öyle mi?" rajlfe

"Kesinlikle hayır. Yalnızca yorgun görüldüğünü fark ettim."

Laura bir an bir şey söylemedi. "Ben kendim için değil, senin için kaygılanıyorum. Sen SunSouth'u seviyorsun. Orası senin canın, kanın. Senin de havayolu şirketine, en az onun sana ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı var. Ayrıca birlikte en son ne zaman yemeğe çıktık?"

Foster'ın başı bir an geriye gitti. "Üzgünüm sanırım bir kopukluk oldu. Konuyu ne zaman değiştirdik?"

"Değiştirmedik. Hâlâ aynı konudayız."

"öyle mi?"

"Dostlarımızı artık neredeyse hiç görmüyoruz. En son birlikte ne zaman dışarıya çıktığımızı, kâğıt oynamaya ya da pazar kahvaltısına arkadaş-lanımızı çağırdığımızı anımsamıyorum bile. Sen çoğu gün burada kalıyor sun. Benimse yaptığım tek şey çalışmak. İşimi seviyorum, şikâyet de etmiyorum ama..." Laura durdu, çenesini kilitledi ve cümlelerin sonunu getirme den yanm bıraktı.

"Âdet mi gördün?"

Laura başını kaldırdı, kocasının gözlerinin içine baktı, sonra omuzları çöktü ve evet anlamında başını salladı. "Üzgünüm." Foster kederle omzunu silkti. "Biliyordum." "Sızlanmamdan mı?"

"Hayır. Sana âdet görüp görmediğini ilk defa bu sabah sormadım."

"Foster." Yüzündeki ifade keder değil, kendi kendini kınamayı. Her gün, bazen günde birkaç defa âdet görüp görmediğini sorarak âdet döngü süni özenle takip etmişti.

161

"Bu sabah zamanında kalkıp, toplantına gitmeden önce seni göreme mem uğursuzluk getirdi. Ben sana sabahlan hep ilk iş, âdet durumunu sormuyordum. Bu sabah sormadım."

"Foster, ister inan, ister inanma ama benim âdet döngüm senin sorup sormamana dayanmıyor."

"Gecikmiştin."

"Yalnızca iki gün."

"Neden geciktin?"

"Bilmiyorum."

"Daha önce hiç gecikmezdin."

"Genellikle öyle."

"Peki öyleyse neden bu kez?"

Laura sabırsızlığını gizlemeye çalışarak, "Bilmiyorum Foster," diye karşılık verdi. "Belki stresten."

"Kahretsin!" Tekerlekli sandalyesinin kollanna üç defa vurdu. "Sen iki gün önce âdet görmeyince, ben de umutlanmaya başlamıştım. Sormak lıydım. Eğer sormuş olsaydım..."

"Her durumda âdet görecektim."

"Bunu asla bilemeyiz."

"Ben biliyorum. Vücut ısım düştü ve bu da hamile olmadığımı i retiydi. Günlerdir âdet öncesi belirtiler mevcuttu. Sinirli ve yorgun olma-mım nedeni de bu. Yanılmış olmayı umuyordum ama..." Üzüntüyle başını salladı. "Sana söylemekten çekindim."

"Bu senin suçun değil. Haydi yanıma gel."

Yumuşak ses tonu, Laura'nın elindeki kâğıtları kenara bırakmasına neden oldu. Yanına vardığında, Foster onu dizlerinin üzerine çekti. Laura yavaşça oturdu. "Canını yakmama izin verme."

"Sanki yakabilirmişsin gibi." Birbirlerine bakıp gülümserlerken, her zaman olduğu gibi kaza ve kazanın yaşamları üzerinde yarattığı büyük etki ile ilgili söylenmeyen şeyleri dile getirmekten yine kaçındılar. Foster karısının omuzlarını şefkatle sıktı. "Belki bu raundu kaçırdık ama henüz yenilmedik. Sen elinden gelen her şeyi yaptın." "Görünüşe göre bu yeterli değilmiş."

"Basan yalnızca sonraya ertelendi. Bu başarısızlık anlamına gelmiyor." Laura, "Beni o kadar iyi tanıyorsun ki," diye mırıldanarak başını öne eğdi.

"O süper zeki beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Bazen bu faydalı olmaktan çok zararlı oluyor."

Her ikisi de A tipi kişilikli ve çocuklukları karşılaştırdıklarında, iki aile arasındaki maddi uçuruma karşın, benzer şekilde büyüdüklerini keşfetmişlerdi. Foster'ın ebeveyni gibi Laura'nın anne ve babası da çocuklarından çok fazla şey beklemişlerdi.

Her ikisinin de babaları ailede hâkim ama yine de sevgi dolu insanlar lardı. Başarılı olmaları için çocuklarına uyguladıktan baskı aleni olmak tan çok örtülüydü ama daha az etkili değildi.

Bizim Kosemiz

Laura'nın babası Hava Kuvvetleri'nde bombardıman uçağı pilotuydu ve iki dönem Vietnam'da görev yapmıştı. Savaşın sonra iş yaşamına test pilotu ve eğitmen' olarak devam etmişti. Haddinden fazla cesur, gözü pek bir adamdı, risk almayı sever, kask takmadan motosiklet kullanır, ka yak yapar, paraşütle atlar, bungee jumpingden hoşlanırdı.

Bir gece uykusunda ölmüştü. Beyin damarlarından biri çatlamıştı. Bir daha kendine gelmeden hayata veda etmişti.

Babasına hayran olan Laura, onun ölümünden çok etkilenmişti; yalnızca onu yitirmenin büyük bir haksızlık olduğunu düşündüğünden değil, kızının istediği hedeflere ulaştığını göremeden öldüğü için de.

Annesi gözü pek kocasını eşsiz bir kahraman gibi görürdü. Taparca sına sevdiği kocasını yatakta yanında cansız yatarken bulmak onu çok sars-

mış ve bu şoktan hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı. İçinde bulunduğu büyük yas, depresyona dönüşmüştü. Annesinin yaşamına mal olacak bu yaman hastalığı durdurmak için Laura'nın elinden hiçbir şey gelmemişti.

Laura tam anlamıyla bir A tipi öğrenci olmuştu; şeref listesine girmiş, üniversiteyi birincilikle bitirmiş, diploma töreninde veda konuşması o yapmıştı. Anne ve babası kızlarıyla ne kadar gurur duyduklarını açıkça gös termiş, onu hayatlarının en büyük, en parlak başarısı olarak nitelendirmiş lerdı. Ama her ikisinin de trajik ve zamansız ölümü Laura'da, onlara ken dini yeterince kanıtlayamama duygusunu bırakmıştı.

Foster bunu biliyordu. Laura parmağıyla kocasını işaret ederek, "Sa kın 'annenle babanı düş kırıklığına uğratmaktan korkuyorsun' gibi psiko lojik zırvalara başlama," dedi.

"Peki."

"Ama böyle olduğunu düşünüyorsun," dedi suçlayıcı bir tonla. "Tıp kı âdet görmemin, bu sabah bana sormadığın için, kendini suçlu hissetmen gibi."

Foster güldü. "Kim kimi iyi tanıyormuş?"

Laura parmaklarını Foster'ın saçlarının arasında gezdirdi. "Rutinini değiştirmekten hoşlanmadığım, bunu yapman durumunda kötü şeyler ola çağım düşündüğünü biliyorum. Senin yaşam ilkelerinden biri de bu değil mi Foster Speakman?"

"Ve işte bu ilkenin ne kadar mantıklı olduğunu kanıtı da burada."

"Doğa kanunları da mantıklıdır." Laura omuzlarını silkti. "Yumurta döllenmemişti, açıklama bu kadar basit."

Foster inatçı bir edayla başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bu kadar basit değildir."

"Foster..."

"Hayatımızı yazılı olmayan kanunlar belirler Laura, bu tartışmasız bir gerçektir."

"Belli bir noktaya kadar olabilir, ama..."

"Aması yok. Yeryüzünde insanların bozmamak için çok dikkat et mek zorunda oldukları kalıplar vardır. Bozulmaları durumunda sonuç çok acı olabilir."

Laura başını aşağıya indirerek yumuşak bir ses tonuyla, "Son anda şoförleri değiştirmek gibi diye sordu."

"Ulu Tanrı'm, şimdi daha da mutsuz olmana yol açtım." Karısının başını göğsüne yaslayarak sırtını okşadı.

Laura'nın bu konuda onunla tartışması olanaksızdı. Bunu denemesi bile boşa çabaydı. Evlendikten kısa bir süre sonra Laura, kocasının rahat sızlığını daha iyi anlayabilmek amacıyla psikiyatrist ile konuşmuştu. Doktor, ona Foster'ın, düzenin bozulmasının felaketlere yol açtığına inandığını açık lamıştı. Kalıpların bozulmaması, rutin işlerin aksamaması durdurulmaması gerekiyordu. Foster buna tüm yüreğiyle, aklıyla ve ruhuyla inanıyordu ve doktor, Laura'ya onu aksi yönde ikna etmeye çalışmanın boşa nefes tü ketmekten başka bir şey olmayacağını söylemişti. O bu durumla son derece iyi başa çıkıyor, demişti. Ama sizin gözünüzde küçük bir aksaklıktan iba ret olan bir şeyin onun için büyük bir karmaşa olabileceğini unutmamanız sizin için iyi olabilir, diye eklemişti.

Konuyu burada sona erdirmenin iyf tutacağına karar vererek, konuş madan öylece oturdular. Bir süre sonra Foster, "Eminim Griff Burkett de hayal kırıklığına uğrayacaktır," dent1.

"Evet. Yarım milyonunu almak için en az bir ay daha beklemek zo runda kalacak."

Burkett'le ilk buluşmalarıyla ilgili hiçbir ayrıntı sormamıştı Foster. O akşam eve geldiğinde Laura, kocasına ofiste Olanları en ince ayrıntısı na kadar anlatmış ama o sorana kadar bu konuya hiç değinmemişti. "Bur-kett'le randevun nasıl geçti?"

"Kısa. Üzerine düşen görevi yerine getirdi ve gitti."

Laura ayrıntılara girmemiş, Foster ise, belki de bu konuda konuşma nın ona rahatsızlık vereceğini düşünerek, başka bir şey sormamıştı.

Bizim Kosemiz

"O halde birkaç hafta sonra onu yeniden arayacaksın, değil mi?" di ye sormuştu Foster.
Laura doğrularak kocasının gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmamı istiyor musun Foster?"
"Evet. Senin için dayanılmaz değilse elbette."
"Böyle olması gerektiği konusunda anlaşılmamış mıydık?"
"Evet."
"Biz böyle olmasını istiyoruz."
"Biliyorum. Tek umudum bir an önce olması."
"Bu, her ikimizin de isteği."
"Seni seviyorum Foster."
"Ben de seni seviyorum." Bu sözlerden sonra Laura'nın başını yeni-i den göğsüne yaslamış ve,
"Bu her ikimizin de isteği," diye yinelemişti, i

Dayaktan bir hafta soma Griff yaşamaya devam edeceğine karar ver di. Önceki altı gün bundan pek de emin değildi.

Orospu çocukları onu bayıltacak kadar dövmek nezaketinde bile bu lunmamışlardı. Ve bu da üzerinde durulması gereken bir noktaydı. Onun; her yumruğu, her darbeyi, her işkenceyi hissedecek kadar uyanık olması nı istemişlerdi. Saçlarından yakalayarak başını kaldırıp ileride duran ara bayı işaret ettiklerinde, Griff'in bu arabanın Rodarte'nın zeytin yeşili seda nı olduğunu anlamasını ve farlarının ışığını görmesini istemişlerdi. Onla rın amacı onu bayıltmak ya da akımı karıştırmak değildi. Tam tersini amaçları bu dayanın her anını anımsamasını ve bu işin arkasında kimin ol duğunu hiç unutmamasını sağlamaktı.

Beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuşlardı. Futbol oynadığı sıra larda da birkaç defa beyin sarsıntısı geçirmişti. Beyin sarsıntısıyla birlik te sıkça rastlanıldığı gibi amnezi geçirmediyse de, yirmi dön saat boyun ca mide bulantısı, baş dönmesi yaşamış ve etrafı bulanık görmüştü.

Aslına bakılırsa, cep telefonuyla 911'i arayarak otoparka bir ambu lans çağırmak dışında hiç yerinden kıpırdamaması gerekirdi. Ama acil ser vise yapacağı kısa bir yolculuk tutanak tutulmasına, işe polisin karışması na, kim bilir daha neler olmasına yol açardı.

Bir şekilde arabasına binmeyi ve gözleri iyice şişip kapanmadan evi ne ulaşmayı başarmıştı. O andan beri birkaç saatte bir ağrı kesici hap alı yor ve canı yanmadan yatabileceği uygun pozisyonu bulmak için dönüp duruyordu. Herhangi bir organının zarar gördüğünü sanmıyordu. Onlar pro fesyoneldi, ona ancak acı hissettirecek kadar zarar verir ama öldürücü dar beler vurmazlardı; ne de olsa amaçları cinayet işlemek değildi. Eğer iste selerdi, o şu anda öbür dünyada olurdu zaten. Onların tek amacı Griff'in acılarını hissetmemek için ölü olmayı dilemesiydi.

Yattığı yerden yalnızca çış yapmak için, o da mesanesi artık dayana mayacağı kadar dolup baskı yapmaya başladığında kalkıyordu. Yataktan çıktığında tıpkı yaşlı bir adam gibi eli belinde, ayaklarını suniye suniye iler liyordu; çünkü ayağını her kaldırmaya çalışında kalçasında beliren keskin ağn gözlerine yaşların hücum etmesine neden oluyordu.

Dün hareket edebilme kapasitesi birazcık artmıştı. Bu sabah ise du şa gidecek kadar kendisini cesaretlendirmeyi başarmıştı. Sıcak su gerçek ten iyi gelmiş, ağırları ve sızılan biraz olsun azalmıştı.

Çarşafı değiştirmek girişiminde bulunmadığı içici yatak odası pis pis kokuyordu. Hep aynı dön duvara bakmaktan sıkıldığı için o hafta ilk defa odasından dışarıya çıktı. Kahve kulağa iyi geliyordu. Birden kurt gi bi acıkmış olduğunu fark etti. Dununu demek ki iyiye gidiyordu.

Kapı çalındığı şurada çırpılmış y umurtalarını doğruca tavadan mide ye indirmekle meşguldü. "Kahrolası, bu da kim?" Aklına hatırı sormak için gelebilecek tek bir insan bile gelmiyordu.

Ön kapıya gidip delikten kapıyı kimin çaldığına baktı. "Bu bir şaka olmalı," diye homurdandı. Sonra da, "Kahretsini!"

"Griff?"

Griff kötü şansına lanet ederek başını iki yana salladı. "Tamam, bil dakika lütfen." Dayak geces i eve döndükten sonra, Rodarte'nın köpekleri nin ikinci tur dayak faslı için gelmelerinden korkarak sıkıca kilitletiği ka pıyı açtı.

"Selam."

Şartlı salıverilme gözetmeni ağzı açık vaziyette ona bakarak, "Lanet olsun, sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Griff telefonda görüşmelerinden bir hafta soma Jerry Arnold ile c sinde bir araya gelmişti. Griff yüz yüze görüşmelerinin kendisi için avantaj olabileceğini düşünmüştü. On dakika süren toplantıdan ayrıldığı da, lehine birkaç puan kazanmış olduğundan emindi.

Şimdiyse Arnold'un kendisiyle ilgili iyi görüşleri sallantıdaydı. Nor mal koşullarda Griff bu kısa boylu, tıknaz, zenci adamın önünde bir kul.' gibi dikilirdi. Şimdiyse neredeyse altmış derecelik bir açıyla öne eğik d duğu için hemen hemen göz göze bakıyorlardı. "Ne oldu?" diyerek so sunu yineledi adam.

Bizim Kosemiz

Bu, Griff'in bir haftadan beri yatak dışında geçirdiği en uzun zaman dır, başı dönmeye ve titremeye başlamıştı. "İçeri gir." Sırtını konuğuna dö nerek yavaşça en yakındaki sandalyeye doğru yürüdü ve elinden gelebil-diğince dikkat göstererek oturdu. Sıcak duş sırasında azalan ağn ve sızı ları yeniden artmıştı. Bir başka sandalyeyi göstererek, "Lütfen otur Jerry," dedi.

Arnold tıpkı bir bürokrat gibi giyiniyor ve hareket ediyor, dev sorum lulukları olan ve akli çok şeyle meşgul •bir eş, bir ipotek, bir devlet memu runun maaşının yeteceğı kadar çocuk- bir adam gibi görünüyordu. Griff'e, Koç'u anımsatan bir edayla ellerini kalçalarına dayadı. "Bana her şeyi an latacaksın, değil mi?"

"Hayvanat bahçesinde goril kafesine kapatıldım. Lanet hayvanlar ol dukça acımasız olabiliyorlar."

Arnold bu espiriden hiç de hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Griff pes ettiğini gösteren bir ifadeyle ama daha çok acıyla içini çekti. "Birkaç eski hayranımla karşılaştım. Geçen, hım, perşembeydi sanırım."

"Ve hâlâ bu kadar berbat mı görünüyorsun?*"

"Kaygılanma. Acısı görüldüğünden çok daha beter." Sırıttı ama kar şısındaki adamın kaşları hâlâ çatıktı.

"Acil servise gittin mi? Doktor muayenesinden geçtin mi?"

Griff hayır anlamında başını iki yana salladı. "Polise de rapor etme dim. Yalnızca birkaç sarhoştı hepsi bu. Bir restoranın park yerinde üze rime çullandılar." Durumu olduğundan daha hafif göstermek istercesine boş veren bir el işareti yaptı. "Onlara karşılık vermedim bu yüzden şarhlı salıverilme koşullarına aykırı bir şey yaptığımı düşünüp endişelenmene gerek yok."

Sonunda Arnold oturdu. "Bu tür şeyler basma sık mı geliyor?"

"Pis pis bakanlar çok oluyor ama düşmanca bakışlar ilk defa bu kez fiziksel saldırıya dönüştü. Ayrıca söylediğim gibi sarhoştular." Bu olanla rın iyice basite indirgenmiş haliydi.

"Sence bu işin arkasında Vista Üçlüsü olabilir mi?*"

"Vista Üçlüsü mü?" diye homurdandı Griff. "Eğer bu işin arkasında kiler onlar olsaydı şu anda burada olup sana olanları anlatamazdım. Boş ver Jerry, önemli değil. Yemin ederim, şimdi kendimi çok dahaiyi hisse diyorum."

Arnold, Griff'in alnında biriken soğuk ter damlacıklarına baktı ama bu konuda bir yorum yapmadı. "Bunun dışında nasıl gidiyor?" "İyi."

Arnold gözlerini odada gezdirerek yeni televizyona, müzik setine ve mobilyalara baktı. "Burası güzel bir ev." "Sağ ol."

Adamın bakışları yine Griff'in üzerinde yoğunlaştı. "Bunların para sın nasıl ödedin?"

"Nakit olarak. Yasal yollardan edindiğim parayla." "Nasıl?"

"Bunun Vista Üçlüsüyle ve o işlerle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir yasayı çiğnemedim. Kumar da oynamadım." "Yoksa bir iş mi buldun?" "Elimde birkaç şey var." "Bir iş görüşmesine gidiyordun..." "Ne yazık ki başarılı olamadım." "Ne tür bir işti?"

"İş alamadığıma göre işin ne olduğunun ne önemi var?"

Arnold bu sorunun ardındaki tutuma bozulduğunu açıkça göstermedi ve sorusunu umursamaz bir ses tonuyla yineledi. "Ne işiydi?"

Griff pes ederek, "Bir spor yazarına kendisi için ayak işlerini halle dip edemeyeceğimi sordum. Bolly Rich'i tanır mısın?"

"Köşe yazılarını okurum."

"Onun adına muhabirlik yapmayı önerdim. Ama o beni geri çevirdi.!! Aslında Griff, Arnold'un bu konuda ısrar etmiş olmasından hoşnuttu. Şart lı salıverilme gözetmeninin söylediklerinin doğruluğunu kontrol etmek için Bolly'yi aramasını umuyordu. Bolly, Griff'in kendisine iş vermesi için ciddi olarak başvuruda bulunduğunu doğrulayacaktı.

"Başka bir şey yok mu?"

"Somut bir şey yok." Griff, Arnold'un bu kadarıyla yetinmesini umu yordu. Aslına bakırsa Griff bu adamdan hoşlanmıştı. Kişisel olarak ona kar şı hiçbir düşmanlığı yoktu ve ona yalan söylemek hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Bir şey bulur bulmaz bana haber ver. Bu kayıtlarına artı puan ola rak geçer."

Tamam, bir şey bulur bulmaz ararım."

"Bu arada kumar da yok, Vista Üçlüsü ile görüşmek de."

"Tanrı'm, bunu biliyorum."

"Umudun ne kadar kınılırsa kınılsın."

"İnan bana Jerry, onları görmek bile istemiyorum."

"Sana inanıyorum." Bunu, inanmayı istiyormuş ama tam olarak ina-namıyormuş tonlamasıyla söylemişti. "Futbol taraftarlarıyla karşılaşabile ceğin mekânlardan uzak durmaya çalış."

Griff, ona şöyle bir baktı.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Arnold mahcup bir ifadeyle ekledi. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama birilerini kıskırtıp başına yeni bir kaza gelmesini engellemeye çalış." "Ben kıskırtacak bir şey yapmadım."

"Buna da inanıyorum." Ve bu defa sözlerinde samimi görünüyordu. Gitmek üzere ayağa kalktı. Griff ne kadar rahatladığını göstermemeye ça lıştı. Tam güç bela yerinden kalkmaya çalışırken Arnold, "Olduğun yerde kal," dedi. "Ben kendim giderim." Gitmek üzere kapıya yöneldi, sonra birden yeniden Griff'e döndü. "Stanley Rodarte'tan haber aldın mı hiç?"

Griff yüzündeki ağırlardan kaynaklanan ifade yüzünden şaşkınlığını fark ettirmeden, "Doğrusunu istersen, tahliye edildiğim gün cezaevinin ka pışma geldi," dedi. Bunu itiraf etmesinin nedeni, sorunun bir kandırmaca olmasından kuşkulanasıydı. Arnold, Wyatt Turner ile bağlantı kurmuş, Rodarte'ın o hiç hoş olmayan ziyaretini öğrenmiş olabilirdi.

"Onunla konuştun mu peki?"

"Hayır." Bu da doğrudu.

"Bu adam senin için bela demek, inan bana görmek isteyeceğin son kişi odur."

"Bundan emin olabilirsin."

"Yeniden çevrende bitecek olursa bundan haberim olsun. Aslına ba karsan bunu bilmek zorundayım." "Kesinlikle."

"Onunla tek başına başa çıkamazsın." "Biliyorum."

Arnold düşünceli bir ifadeyle kravat iğnesiyle oynayarak, "Namını düşünecek olursak senden uzak durması oldukça şaşırtıcı. Cezaevinden çıktığın günden beri ondan hiç haber almadın öyle mi?" diye sordu.

"Hayır."

Şartlı salıverilme gözetmenine yalan söylememe kararı buraya ka darmış demek.

Fiziksel gücü ve kondisyonu Griff'in işine yaradı ve sağlığına ka vuşmasına yardımcı oldu. Jerry Arnold'un sürpriz ziyaretini izleyen hafta boyunca gözlerinin ve ağzının çevresindeki şişlikler indi ve yüzü yine es ki haline döndü.

Yara bereler yeşilimsi sarı çirkin bir renk aldılar, sonra yeşil renk ya vaş yavaş kayboldu ve geriye yalnızca san kaldı. Kaşının üzerindeki ya radan geriye yalnızca açık pembe bir çizgi kalmıştı. Bu çizginin rengi, ya nağının üzerindeki, Rodarte'la otoparkta karşılaştıkları gecenin anısı olan açık pembe çizige çok iyi uyum sağlıyordu.

Rodarte'ın vermesi gereken bazı yanıtlar vardı ve şartlı salıverilme gözetmenine nasıl bir söz vermiş olursa olsun, Griff hergeleyle her şeyi ödem mek için sabırsızlanıyordu.

Birkaç millik koşularına daha başlayamamıştı ancak son iki gün bir kaç tur yüzmüştü. Kasları sızlıyordu ancak bunun nedeninin yumrukların darbeleri değil, yüzme egzersizlerinin etkisi olduğunu bilmek güzel bir duy guydı.

Henüz eskisi kadar hareketli olmasa da, en azından artık romatizma lı doksanlık bir ihtiyar gibi hareket etmiyordu. Şimdi kendini eskisi gibi his setmeye başlamıştı. Bu çok iyiydi. Çünkü bir sabah tam duştan çıktığı sı rada Laura Speakman aradı.

"Saat bir nasıl?"

"Bana uyar."

"Görüşürüz o zaman."

Banyonun arka tarafındaki boy aynasında kendisini inceledi. Daha önce başını öte yana çevirdiğine göre, bu defa onu görmemek için belki de basma bir örtü çekmişti. Birkaç gün öncesine göre çok daha iyi görünüyordu, ama hâlâ feci dayak yemiş olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Aynada kendisine, önden ve arkadan, eleştiren bakışlarla bir kez da ha baktı. Neyse ki beni çiplak görmeyecek.

13. BÖLÜM

Laura kapıyı açtıktan sonra yana çekilerek, eliyle onu içeriye buyur etti. Bu defa Griff'in üzerinde spor ceket olmadığını fark etti. Griff kot pan tolunun içine soktuğu yakalı beyaz bir tişört ve daha önce görüştükleri iki seferde de ayağında olan kahverengi kovboy çizmelerini giymişti. Elinde beyaz küçük bir kâğıt torba vardı.

Laura kapıyı kapattıktan sonra Griff'in arkasından oturma odasına girdi. Tam o sırada Griff gözündeki güneş gözlüğünü çıkardı. Laura çığlık atma isteğini güçlükle bastırdı. Griffin yüzü, özellikle de gözlerinin çevresi ve çenesi yara bere içindeydi.

Bizim Kosemiz

Yaraların rengine göre yaklaşık bir hafta öncesinden kalma olmalıydılar. Yaralar tazeyken herhalde çok daha korkunç görünüyorlardı. Kaşı nın üzerindeki çizik yeniydi. Yanağındakinin rengi ise bir ay öncesine göre daha soluktu.

Griff ya hep kaza geçiriyordu ya da...

Laura diğer olasılığın ne olabileceği hakkında tahmin yürütmek bile istemiyordu. O an aklına gelen şeylerden hiçbiri olumlu değildi.

Griff, Laura'nın bakışlarını fark etmişti ancak ne bu konuda bir şey söylemeye, ne de herhangi bir açıklama yapmaya çalışmıştı. Laura da bir şey sormadı. Griff kâğıt torba ile güneş gözlüğünü sehpanın üzerine bıraktı. Bir kaç saniye dolabın kapaklarına baktıktan sonra, "Olmadı mı?" diye sordu.

Kıfın Oyun

Laura hâlâ Griff * in yüzünün neden bu hale geldiğini düşündüğünden, bu soruyu anlaması birkaç saniye sürdü. Başını öte yana çevirerek ha yır anlamında salladı. "Eğer olsaydı şimdi burada bulunmazdık."

"Doğru."

Klimanın hafif uğultusu dışında evin içi normal olamayacak kadar sessizdi.

'4 "Şey..." ^^Ben..."

Her ikisi de aym anda söze girmişlerdi. Laura eliyle Griff'e sözüne devam etmesini işaret etti.

Griff yanında getirdiği küçük torbayı alarak Laura'ya uzatı. İçindeki küçük kutuyu görünce, Laura'nın yüreği hopladı.

"Şey, bu sperm öldüren cinsten değil," dedi Griff. "İki defa kontrol ettim, çünkü bazıları buna yol açıyor. Al bunu."

Laura konuşursa sesinin titreyeceğinden korkarak başını salladı.

Kovboy çizimleri hafifçe geriye doğru çekildiler. "Düşündüm ki, geçen sefer..."

"Evet, teşekkür ederim." Başka bir şey söylenmesine fırsat bırakma dan hızla yatak odasına doğru gitti.

İçeriye girer gizmez kapıyı kapatarak, sırtını kapıya yasladı. Torbayı ellerinin arasında sıkı sıkı tutuyordu. Avuçlarının içi nemlenmişti. Bu kadar heyecanlanması çok aptalcaydı. Ama onu heyecanlandıran vazelin tü pünden çok, Griff'in bunu getirmeyi düşünmüş olması, onun bugün olacaklar konusunda kafa yormuş olmasıydı.

Çantasını komodinin üzerine bırakıp banyoya girdi. Lavabonun üzerindeki aynaya yansıyan görüntüsü şaşırtıcı derecede normaldi. Koyu renk saçlar; sağ taraftakinde ayırt edici küçük siyah bir leke olan, yeşile çalan gri renkli gözler; alın bölümü çene bölümünden biraz daha geniş olan üç-

gen biçimli bir yüz... Son derece seksi göründükleri söylenen dolgun dudakları yüzünün çok ciddi görünmesini engelliyordu.

Yüzü biraz fazlaca kırmızıydı. Laura bunu öğlen sıcağına yormayı tercih etti.

Bir ay önce olduğu gibi, bugün de giyeceklerini özenle seçmiş, en ciddi görünümlü iş kıyafetlerinde karar kılmıştı. Özellikle fazla kadınsı ve tahrik edici giysiler giymemişti. Tayyörünün ceketini, eteğini ve ayakka bılarını çıkardı. Daha önce olduğu gibi tişörtünü bu kez de üzerinde bıraktı. Bu kez açık mavi, V yakalı, üzerine çok sıkı oturmayan, sade bir tişört seçmişti. Boynundaki üç sıralı gümüş kolyeyi de çıkarmadı, her nedense bununla kendini çok fazla çıplak hissetmiyordu.

Kutuyu torbadan çıkarıp açtı ve tüpü içinden çıkardı. Griff'in yanılabilceği olasılığın göz önünde bulundurarak kâğıdındaki bütün yazılan dikkatle, hem de iki kez okudu.

Çok fazla zaman yitirmiş olduğundan korkarak aceleyle banyodan çıktı, yatak örtüsünü açtı ve yatağa uzandı. Külodunu çıkararak, geçen sefer yaptığı gibi döşegin kenarına sıkıştırdı. Örtüyü beline kadar çekti; sonra biraz daha çekti.

Gözlerim kapayarak rahatlamaya ve soluk alıp vermesini düzenlemeye çalıştı. Yüreği gereğinden fazla hızlı çarpıyordu. Bu bekleme işi çok sinir bozucuydu.

O dışarıda ne yapıyordu acaba?

Aslında ne yaptığını biliyordu elbette. Ama tam olarak ne yaptığını merak ediyordu. Oturuyor muydu? Kanepeye mi uzanmıştı? Kendini güven de hissediyor muydu? Başardı olup olamayacağı konusunda kaygılanıyor muydu? Kendisini beklerken Laura'nın onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyor muydu?

Geçen sefer olduğu gibi bugün de oturma odasından hiçbir ses duyulmuyordu. Bu nedenle Laura onun video filmleri izlemektense dergilere bakmayı tercih ettiğine karar verdi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Ya da belki hiçbirine ihtiyacı yoktu ve şehvet uyandırıcı sahneleri kendi kafasında yaratıyordu. Hiç kuşkusuz sayısız kadınla birlikte olmuş tu. Futbol yıldızıyken kadınlar kendilerini düpedüz kollarına atıyorlardı. Çoğunun bunu şimdi de isteyeceğine hiç kuşku yoktu. Başından, şimdi gözünün önüne getirebileceği yüzlerce erotik deneyim geçmiş olmalıydı.

Acaba onu cezbeden kadınlar nasıldı? Uzun boylu mu, ufak tefek mi? İnce ve atletik yapılı mı, yuvarlak hatlı ve dolgun mu? Sarışın mı, kı zıl mı? Yoksa kumral mı?

Griff'in kapıyı hafifçe tıklatmasına karşın, Laura yine de yerinden sıçradı. Derin bir soluk alıp, "Girin," dedi.

Griff içeriye girdi. Evde ikisinden başka kimse olmadığı halde kapı yı arkasından kapattı. Kovboy çizmelerini çıkarmış olmasına karşın yine de yatak odasının duvarları arasında dev gibi görünüyordu. Griff yatağa doğru yürürken gözleri saniyenin binde biri kadar bir süre için karşılaştı. Sırtı Laura'ya dönük biçimde yatağın kenarına oturdu.

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra kalçasını pantolonunu sıyr maya yetecek kadar kaldırdı. Kotunu bacaklarından aşağıya çekerek, yer de olduğu gibi bıraktı. Laura onun çoraplarını da çıkardığını düşünüyordu ama bundan tam olarak emin değildi.

Griff yavaşça örtüyü kaldırırken, Laura'nın anlayamadığı bir şey mı rıldandı. Laura tam gözlerini kapatıp ne dediğini soracakken Griff başpar maklarını şort külodunun lastiklerinden içeriye sokup, iç çamaşırını aşağı ya indirdi.

Laura gözlerini kırıştıtarak belindeki bronz çizgiye baktı. Yukarıda ki esmerleşmiş tenle aşağıdaki -aman Tanrı'm - beyaz ten arasında çok be lirgin bir renk farkı vardı.

Griff örtüyü kaldırarak yatağa girdi. "Kullandın mı?" "Evet."

Başka bir şey söylemeden Laura'nın üzerine uzanarak dizleriyle ba caklarını araladı. İlk önce cinsel organının ucunu ileri doğru yöneltti. O kadar. Laura yeniden gözlerini kapatarak başını öte yana çevirdiyse de, Griff'in kendisine umutsuzluk ve öfkeyle baktığını hissedebiliyordu.

Griff bir koluyla bedenini desteklerken, diğer elini ikisinin bedeninin arasına götürdü. Laura iyice gerildi. Ama Griff onu ellemedi, kısa ve sert hareketlerle kendisine dokundu. Birkaç defa parmaklarının eklem yerleri Laura'ya temas etti.

Az sonra Laura, Griff'in kaslarının gerildiğini hissetti. Sıcak ve dü zensiz soluklan yüzüne vurdu. Elini uzaklaştırmadan hemen önce hafifçe inledi sonra tamamen içeri girerek boşaldı.

Kendisini desteklemek için kullandığı kolu gevşedi. Tüm ağırlığı la, boylu boyunca Laura'nın üzerine yığıldı kaldı. Esmerleşmiş ten ve be yaz ten. Griff derin bir soluk alıp yavaş yavaş bıraktı. Sağ bacağının du ruşunu düzeltti. Laura bu kaslı ve kıllı bacağı baldının iç kısmında his sediyordu. Gömleği terden hafif ıslanmıştı. Bu nem Laura'nın tişörtünden çıplak tenine nüfuz ediyordu. Griff'in terinin kokusunu duyabiliyordu. Ve sabun kokusu. Ve de sperm kokusu.

Aniden hareket etti; bu uykuya dalmış olan birisinin bir yeri tutuldu ğu için sıçrayarak kalkmasına benzeyen bir hareketti. Başını kaldırdı, göv*» desini havalandırdı ama yeniden Laura'nın üzerine yığıldı. Ne olduğunu anlayamayan Laura onu üzerinden itmeye çalıştı.

"Rahatla!" diye homurdandı Griff.

İşte o anda Laura sorunun ne olduğunu anladı. Boynundaki zincirler den bir tanesi Griff'in gömleğinin düğmesine takılmıştı. Griff söyleneaS1 düğmeyi kurtarmaya çalıştı.

Şort külodunu aşağıya indirmesinden yalnızca beş dakika sonra onu yeniden yukarıya çekti. Laura gözlerini kapalı tutsa da, öfkesini zorlukla dizginlemeye çalışan kızgın bir adamın hızlı ve sinirli hareketlerini kafa sınını içinde izleyebiliyordu.

Griff tüm hırsını ondan çıkarmak istiyormuş gibi gömleğinin etekle rini kot pantolonunun içine tıktı. Pantolonun düğmelerini aceleyle ilikledi ama kemerinin tokası sorun çıkardı. Sonunda kemerini düzeltmeyi ve ka pamayı başardıktan sonra yüzünü Laura'ya doğru çevirdi.

"Neden bana yalan söyledin?"

"Farklılık yaratacağından korktuğum için kullanmadım." "Farklılık yaratacağı konusunda sonuna kadar haklısın. Onu alma mın nedeni de bu."

"Yani hamile kalmamı engellemesinden korktum." "Sana bunun olmayacağını söylemiştim."

"Belki spermilerin hareketliliğini etkilerdi ya da bunun gibi bir şey, bilmiyorum," diyerek kendisini savundu Laura. "Riske girmek istemedim, o kadar."

"Pekâlâ, ben de yeniden canını yakmak istememişim." Bu hararetili konuşma Laura'yı olduğu kadar kendisini de şaşırtmıştı. Bu, her ikisini de suskun kalmaya itti. Sonunda ilk konuşan Griff oldu. "Bak, benim hakkım da pek iyi şeyler düşünmediğini biliyorum. Sen benim bir suçlu, bir cani olduğumu düşünüyorsun. İriyari, vurdum duymaz bir futbol oyuncusu. İyi tamam. Ne istiyorsan düşünebilirsin. Bu umurumda bile değil, yeter ki pa ramı alabileyim."

Bizim Kosemiz

Soluk almak için kısa bir ara verdi. Yeniden konuşmaya başladığın da sesi boğuktu. "Ama canını yaktım. Hem de iki kez. Ve senin benim bu nu umursamadığımı düşünmeni kabullenmeye niyetim yok. Çünkü bu doğ ru değil."

Laura, örtünün beline kadar çekil i kalmasına dikkat ederek, oturdu ğu yerde doğruldu. "Senin için fark etmemeli." . "Ediyor ama."

"İyi, etmesin o zaman!" Griff ondan herhangi bir duygu işareti ala bilmek için onu kışkırtmaya çalışıyordu ama Laura herhangi bir şey his setmek istemiyordu; öfke bile. "Burada senin ya da benim ne hissettiğimin bir önemi yok."

"Bunu anlıyorum. Ama bu meseleyi böyle çözmek istiyorsan, en azın dan isteri kendin için biraz kolaylaştırabilirsin. Neden o pis filmleri sen iz lemiyorsun?" Laura'nın herhangi bir yorumda bulunmasını engellemek amacıyla ellerini havaya kaldırdı. "Unut söylediklerimi."

Yine birkaç derin soluk almak üzere durdu sonra, "Duygulanmak ya sak, tamam. İyi. Duygulanmış filan değilim. Öpme, ön sevişme hepsi ya sak, çünkü bu... çünkü... Öpüşme ve ön sevişmenin neden yasak olduğunu anlıyorum, tamam mı? Ama hiç değilse önce biraz sohbet edemez iniyiz?"

"Neden?"

"Çünkü o zaman belki bu kadar kaşılmazsın ve ben de sana şiddet uyguladığım hissine kapılmam."

"Ben bunu şiddet olarak algılamıyorum."

Griff, bu düşünceye katılmıyormuş gibi homurdandı. "Yanılmış ola bilirim. Bana bakmaktan bite kaçınıyorsun ama."

Laura, Griff'e anlam yüklü bir bakış fırlattıysa da, aklından geçenle ri söze dökmekten kaçındı; birbirlerine bakmaları her şeyi kolaylaştırmaz, tersine zorlaştırır.

Görünüşe göre Griff de bunun doğruluğunun aynmındaydı, arkasını döndü ve birkaç küfür mırıldandı. Yüzünü tavana dikti, ellerini kalçaları na dayadı ve tutmuş olduğu soluğunu kesik kesik bıraktı. Parmaklarını saç larının arasından geçirdi. "Tanrı'm." Bir süre sonra yine Laura'ya baktı.

"İçeriye giriyoruz, birbirimize hemen hemen hiç bakmıyoruz. Sen olum* den bile beter olan kaderine lanet ederek orada hareketsiz ve sessizce ya tıyorsun. Sence bu benim nasıl hissetmeme neden oluyor?"

"Senin ne hissettiğin benim umurumda değil."

Aslında umurundaydı ama Griff'in bunu öğrenmesine izin veremez di. Aslına bakılırsa onun bu kadar düşünceli olması Laura'yı oldukça duy gulanıyordu ve bu da tehlikeli bir durumdu. Dost olmaları olanaksızdı. Ya da düşman. Birbirlerinin bir şeyi olamazlardı. Aralarında mutlak kayıt sızlık dışında hiçbir şey olmamalıydı, yoksa bir daha asla evine dönemezdi.

Duygusuz bir yüz ifadesi ve soğuk bir ses tonuyla, "Bu biyoloji Bay Burkett. Hepsi o kadar," dedi.

"Peki o halde neden bir şişenin içine boşalıp sana vermeme izin ver miyorsun?"

"Beni üzerinde hissetmenin senin için ne kadar berbat bir duygu ol duğunu açıkça gösterdin. İtiraf et, elimi aşağıya indirdiğimde kusacak ha le geldin. Kahretsin, zincirin düğmeye takıldığında panik oldun. Bu iş se nin için bu kadar korkunçsa neden yapıyorsun?"

"Anlamış olduğunu sanmıştım."

"Kocanın erkekliğini yitirdiği gece arabayı sen kullanıyordun. Çok yazık sana. Ömrünün sonuna dek omzunda bu yükü yaşamak zorundasın. Sanırım bedelini de bu şekilde, benim gibi aşağılık bir adamla yatarak öde meye çalışıyorsun. Öyle mi?"

Griffin hâlâ açık olan yaraya parmağını basması üzerine Laura der hal savunmaya geçti. "Ben buna katlanabiliyorsam, sen de katlanabilirsin herhalde."

Griffin yüzündeki ifade değişerek Laura'nımkine dönuştü. Yüzün deki yaralar biçim değiştirirken cildinin iyice gerildiğini hissetti. "Hakaret görmek için imza atmadım."

"Ve ben de sana kibarca sohbet etme sözü vermedim. Benim nasıl hissettiğim konusunda kaygılanmayı bırak ve yalnızca..." "Damızlık görevini yerine getir." "Bunu yapmayı kabul etmiştin."

"Pekâlâ o halde anlaşılmamızı bir kez daha gözden geçirmem gereke cek. Benim bu saçmalıklara ihtiyacım yok."

"Hayır yalnızca sana vereceğimiz milyonlara."

Griff birkaç saniye boyunca Laura'yı süzdükten soma arkasını dön-
dü. İki uzun adımda kapıya vardı ve kapıyı öyle bir hızla açtı ki, kapı du-
vara çarparak aynı hızla geriye döndü. "S " diyeceğim, ama bunu za
ten az önce yaptım.

Griff dışanya çıkarken ön kapıyı çarparak kapattı ve bunun, bu evden son çıkışı olduğunu düşündü. Geri dönmek istese bile, ki istemiyordu, b ~* veda sahnesi kovulması için yerterli nedendi.

Bizim Kosemiz

Kovulmak mı? Normal bir işten çıkarılmak gibi mi yani? Sanki IT işin koşulları kayıtlara geçecekmiş gibi. İleri bir tarihte kendisini bir iş görüşmesi yaparken düşündü:

En son hangi işte çalıştınız Bay Burkett?

Şu zengin piskopatın karısını becermek için para aldım.

Vay canına. Peki gerekli performansı gösteremediniz mi?

Yo yo, performansım oldukça iyiydi.

Peki o halde görevinizi başarıyla yerine getirememenizin nedeni neydi?

Tepem attı ve kadına ağızma geleni söyledim.

Anlıyorum. Ve yapmanız gereken tek şey istenen zamanda istenen yerde olmanız, çenenizi tutmanız ve kadını becermenizdi, öyle mi?

Öyle.

Pek zeki biri sayılmazsınız Bay Burkett. Anlaşılan öyle.

Kulağa üçüncü sınıf bir espiri gibi geliyordu.

Laura arabasını evin arka tarafında, ilk gün park ettiği yerde bırakmış olmalıydı, çünkü evin girişindeki tek araba kırmızı Honda'ydı. Araba'nın yanına varana kadar geçen zaman, geriye dönüp ondan özür dilemesi gerektiğini düşünmesi için yetmişti. Hâlâ barut fıçısı gibiydi ama bu öfke ona kaldıramayacağı kadar pahalıya mal olacaktı. Bunun bedeli peşin ya rım milyon ve iş bittikten sonra gelecek olan sayısız milyonlardı. Bunu mahvetmeye değmezdi. Uzun vadede kesinlikle değmezdi.

Topuklarının üzerinde dönerek eve doğru yürümeye başlamıştı ki, gözüne takılan bir şey onu olduğu yere adeta çiviledi.

14. BOLUM

Yolun aşağısında Rodarte'ın arabası duruyordu. Arabanın altında durduğu ağacın dalları ve yaprakları ön cama yansdığından, Griff onu göre-miyordu. Ancak Rodarte elini sürücü tarafındaki pencereden çıkartarak, onu dostça bir ifadeyle selamladı.

Griff, Laura Speakman'den özür dilemeyi tamamen unutarak Hon-da'sına doğru depar attı, içeriye atladı ve hızla motoru çalıştırdı. Geri geri giderken arabanın lastikleri asfaltın üzerinde iz bıraktı. Kısa mesafeyi hızla alarak Rodarte'ın arabasının ön tamponuna bir santim kala durdu. Griff araba daha tam olarak durmadan aşağıya adadı.

Rodarte, onu bekliyordu. Arabanın motoru çalışıyordu ancak sürücü tarafındaki cam indirilmişti. Griff, onu ensesinden yakalayarak camdan dışarıya çekmemek için kendini zor tutuyordu. "Sen kahrolası bir ödleğ sin Rodarte."

"Duygulanım incitmeye mi çalışıyorsun?"

"Karşında bir erkek olduğu zaman pis işlerini senin yerine halletmeleri için adam tutuyorsun. Ama kadınları kendin dövüyorsun."

"Sözü geçmişken, en sevgili fahişen nasıl oldu?" Rodarte, Griff'in yüzünde beliren öfkeyi görerek güldü. "Kabul ediyorum, kemlimi fazla kap tırdım. Neden gidip beni polise ihbar etmiyorsun?"

"Bu, Marcia'nın kararıydı."

"Ama bahse girerim sen de onu caydırmak için fazla uğraşmadın, öyle değil mi? İşe polisin karışması düşüncesi seni korkuttu, değil mi? Duyduğuma göre sen de birkaç eski hayranının saldırısına uğramışsın."

"Onlar profesyoneldi."

"Bundan emin misin?"

"Bu işin arkasında sen varsın."

Rodarte parmağını ona doğru salladı. "Ama polise bu konuda da tu tanak tutturmadın. Bundan avukatına bile söz etmediğine bahse girerim. Ya da şartlı salıverilme gözetmenine. Adı Jerry Arnold'du değil mi?"

"Şartlı salıverilme gözetmenimin kim olduğunu biliyor musun?" Griff daha sözler ağzından çıkar çıkmaz bunu sorduğuna pişman olmuştu. Bu şekilde Rodarte'ın hayatıyla ilgili bu kadar çok bilgiye sahip olmasının onu ne kadar şaşırttığını ve telaşlandırdığını göstermiş oluyordu.

Rodarte sırtıttı. "Senin hakkında pek çok şey biliyorum On Numara."

Görünüşe göre gerçekten öyleydi. Rodarte onu yakından izliyor olmalıydı, yoksa üzerine köpeklerini saldırdığı o gece özellikle de o bara gideceğini bilemezdi. Ayrıca bugün, onu burada, bu sokakta da bulamazdı.

Tanrı'm.

Bizim Kosemiz

Ve Griff daha işin bütün tehlikeli boyutlarını aklında canlandırma-dan Rodarte, "Bilmediğim tek şey, oradaki yeni sevgilinin adı," dedi.

Griff hızla başını çevirip baktığında Laura Speakman'ın arabasıyla geri çıktığını gördü. Neyse ki Laura arabayı aksi yöne doğru sürdü.

"Emlak komisyoncusu o," dedi Griff. "Bana evi gezdirdi."

Rodarte kıkırdadı. "Dubleks dairene henüz taşınmışken ev mi bakı-

"Komşularla pek anlaşılamadığımı fark ettim." "Bütün bu pahalı oyuncakları alacak parayı nereden buldun? Ses düzeni, büyük ekranlı televizyon. Bütün bunlar..."

Griff'in başı dönmeye başlamıştı. Yumruğunu Rodarte'ın ağzına indir mek için çıldırıyordu çünkü bu ağızdan çıkan her yeni sözcük paniğini art-tınıyordu. Adam parasını neye harcadığını biliyordu. Ve evi de biliyordu. En korkuncu, Speakman'lerle yaptığı anlaşmayı öğrenmesi olurdu kuskusuz.

"Bak," dedi Rodarte ağdalı bir ses tonuyla. "Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Kocaman, güçlü oyunkurucu ellerinle Bill Bandy'nin boğazını sıkmadan önce bu elleri onun özel kasasına daldırdın."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Oradan nasıl para çıkarabiliyorsun ki? Ben olay yerinde tutuklandım."

Rodarte, boş ver anlamına gelen bir el hareketiyle, "Bu teknik bir ayar değil yalnızca," dedi. Alevler boğazına kadar yükselmeden önce sen ele geçirdiğin kirli paraları kimselerin bulamayacağı bir yere saklamayı başarmışsındır. Bu paracıklar da bir yerlerde değer kazanarak senin dışarı çıkmam beklediler. Ve tam planlanmış olduğun gibi şimdi işine yarıyorlar."

Sözlerine kısa bir ara verdi, kaşlarını çatı ve üzgün bir ifadeyle şöyle dedi: "Mesele ne biliyor musun Griff? Vista Üçlüsü bu parayı kendi markası olarak görüyor. Bu parayı toplayıp kendilerine geri getirecek kişiye min nettar kalacaklarına hiç kuşku yok."

"Diğer bir deyişle sana."

"Ben yalnızca her şeyi senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum, o kadar. Ben herkese iyilik yaparım. Onlar paralarını geri alacaklar ve karşılığında da senin zavallı Bandy'ye yaptıklarını unutacaklar. Bu işi neden yaptığımı görebiliyor musun? Bunun herkese yaran olacak." Sevimli gülmemesi bir anda silindi. "Para nerede?"

"Büyük bir yanlışlığın içindesin; Bandy ve kirli para konusunda. Ortaya attığın lanet olası her şey yanlış. Sence param olsa bu pisliği mi kullanırdım?" Elini Honda marka arabasına doğru kaldırdı. "Avukatımdan satın aldığım ikinci el bir arabayla mı gezerdim sence?"

Rodarte bir an için onu süzdükten sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Yeni Armani ceketin sana gerçekten çok yakışmış," dedi.

Griff yüzündeki ifadenin değişmemesine gayret ederek, "Sağ ol. Senin üzerinde bok gibi dururdu," dedi.

Rodarte alçak sesle bir kahkaha attı. "Korkarım haklısın. Ben de sen deki vücut yok, ne yazık ki."

"Cesaretin de yok ayrıca. Eğer olsaydı, üstü örtülü gözdağı vermekten vazgeçer, bu iğrenç arabadan iner, benimle erkek gibi dövüşürdün."

Rodarte sanki onun bu sözleri üzerinde kafa yoruyormuş gibi durak-sadıktan sonra, "Bunu yapmamı istediğinden emin misin Griff? İyi düşün," dedi.

Griff köpürmekle birlikte, öfkesini açıkça gösteremeyeceğinin bilincindeydi. Rodarte'a saldırmaması durumunda kadın döven bu orospu çocuğu amacına ulaşmış olurdu. "Marcia'nın sana söyleyebileceği hiçbir şey yok tu," dedi. "Onun yüzünü bir hiç uğruna dağıttın."

Rodarte omuzlarını silkti. "Sanırım öyle. İşime yarayabilecek hiçbir şey anlatmadı ve anladığım kadarıyla da uzunca bir süre hiç kimseye her hangi bir şey anlatamayacak. Çenesi tellerle tutturulduktan sonra bir daha eski işine dönebilecek mi diye merak ediyorum zaten. Ha bir şey daha var." Griff hiç merak etmiyordu ama Rodarte nasıl olsa söyleyecekti. "Bir fahişenin sırf arkadan yapıldığı için bu kadar yaygara koparacağı insanın aklına gelmezdi doğrusu."

Acı kırmızı bir alev Griff'in tüm bedenini kapladı.

Rodarte bunu fark ederek sırtıttı. "Sen onunla hiç bu şekilde birlikte oldun mu?"

Griff, Rodarte'ın saldırısına tecavüzün de dahil olup olmadığını hep merak etmişti. Onu daha fazla üzme istemediği için bunu Marcia'ya hiç sormamıştı. Belki de onun kendi yüzünden ne kadar eziyet çektiğini tam olarak bilmek istememişti. Şimdi tüm gerçeği biliyordu ve kendisine sırtı tarak bakan bu adamı öldürmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Bizim Kosemiz

Rodarte başıyla karşı kaldırımda, ortalarda bulunan evi göstererek, "Peki ya ona ne demeli? Yeni sevgilinin oldukça çekici küçük bir kızı ol duğu uzaktan bile anlaşılıyor. Bana adını söyleyebilirsin. Söylemesen de ben nasıl olsa öğrenirim."

Griff in alev alev yanan öfkesi yalnızca birkaç saniyede buz gibi bir soğuğa dönüşmüştü. İçindeki öfkenin büyüklüğü onu ürkütüyordu ve Ro darte da bu öfkeden korkmalıydı. Sakin ve inandırıcı bir ses tonuyla, "Günlerden bir gün," diye konuştu. "Seni öldürmek zorunda kalacağım."

Rodarte vitesi geriye taktı ve arabayla geri geri giderken sırtıttı. "Bu nu deneyeceğin günü büyük bir heyecanla bekliyorum."

Kapıcı, Marcia'nın dairesinin telefonunu isteksizce çaldırdı. Sura Griff'e dönük vaziyette kısık sesle birkaç kelime söylerken, Griff bir ham lede yanına gelerek parmağıyla omzuna vurdu.

"Telefonu bana ver." Ve sabırsızca ekledi. "Lütfen." Adam almacı is temeye istemeye Griff'e uzattı. "Marcia?"

"Hayır, ben Dwight."

"Selam Dwight. Griff Burkett. Yukarıya gelmek istiyorum." "Üzgünüm, Gelemezsin." tMHR "Kim demiş?"

"Marcia kimseyi görmek istemiyor." "Onu görmek zorundayım." "Şimdi dinleniyor." "Beklerim."

Dwight abartılı bir edayla içini çekerek, "Herhalde bunun için beni öldürecektir ama peki," dedi.

Daire kapısını Dwight açtı. Kenara çekilerek Griff'i içeriye aldı. "Bu gün iyi günlerinden biri."

"Benim de öyle." Griff hiddetle dönerek Marcia'nın komşusunun peşi sıra geniş oturma odasına girdi. Marcia orada kanepeye uzanmış ya tıyordu. Uyuyormuş gibi görünse de, başındaki sargılar yüzünden bundan tam olarak emin olması mümkün değildi.

"Ameliyat mı oldu?"

"Pekçok ameliyatın ilkiydi bu. Üç gün önce oldu. Bumu yeniden kı rılarak düzeltildi. Hâlâ çok ağrısı var ama doktorlar eve dönecek kadar iyi olduğunu söylediler." -

"Genel durumu nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz. O..."

"Sizi duyabiliyorum, haberiniz olsun." Başındaki sargılar yüzünden sesi boğuk çıkıyordu ayrıca çenesi henüz eski hareket kabiliyetine ulaş mamıştı ama sesinde şakacı bir ton vardı ve bu da Griff'in yüreğine biraz su serpmişti.

Kendi ses tonunun da şakacı çıkmasına özen göstererek, "Amanın! Mumya konuştu," dedi.

"Ocakta İstakoz çorbası kaynıyor," diye araya girdi Dwight. "Marcia tıpkı anne ayı gibi homurdanıp duruyor ama yine de ona karşı sevecen ol." Mutfağa gitmek üzere yanından geçerken Griff'in kolunu sıvazladı.

Griff koltuklardan birini kanepenin yanına doğru çekerek Marcia'nın başını çevirmeden rahatça görebileceği biçimde oturdu. "Eğer şimdi kötü göründüğümü düşünüyorsan bir de sargıların çıkmasını bekle," dedi Mar cia. "Gerçek bir ucubeye benziyorum."

Marcia boynundan ayak bileklerine kadar uzanan bir bornoza sann-mıştı ancak Griff onun bir zamanlarki gösterişli hatlarından pek bir eser kalmadığını böyle bile anlayabiliyordu. Marcia son görüşmelerinden beri kaç kilo vermişti acaba? Kadının eline uzanarak üzerine bir öpücük kon durdu. "Ne kadar uğraşsan da sen asla ucube olamazsın," dedi.

"Annemin bile beni bu durumda görmesini istemem. Görmek isteye ceğinden değil; o beni daha yıllar önce evlatlıktan reddetmişti."

"Nasıl göründüğünü bırak artık, kendini nasıl hissediyorsun, onu anlat"

"fjyüşmüş."

Griff güldü. "Uyuşturucular iyi mi bari?"

"Aldığım ilaçları satsam bir servet kazanırdım. Ama ne yazık ki bu yasalara aykırı. Tıpkı fahişelik gibi."

"Söz yasaları çiğnemeye gelmişken..." Griff dosdoğru, bandajların arasından kendisine dönmüş gözlere baktı. "Rodarte'ı polise ihbar edeceğim."

Marcia hiç duraksamadan, "Hayır!" diye tepki gösterdi.

"Beni dinle Marcia. Sana neler yaptığını biliyorum. Bana her şeyi övüne övüne anlatmasının üzerinden henüz bir saat bile geçmedi."

Marcia uzunca bir an ona baktıktan sonra sanki onu, hafzasını, her şeyi yok etmek istercesine gözlerini kapattı. Griff onun, için için titrediği-ni hissedebiliyordu.

"Neden bana söylemedin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyordum."

"Canını yaktı."

"Evet."

Bizim Kosemiz

"Hem de çok."

Bu sözler karşısında Marcia gözlerini açtı. "Ben bir fahişeyim. Yap madığım şey kalmadı. Ama kontrol hep bendeydi. Bunun zorla yapılmajB apayn bir şey." Yemden gözlerini kapattı. "İnan bana." Ve gözlerini yeni den açarak ekledi. "Bunu bir polise açıklamayı denesene."

"Bunu yapacağım. Sana tecavüz edildi."

"Onlar da sana bunun önemli olmadığını söyleyecekler."

"Benim için önemli!" Koltuğunu hızla geriye doğru iterek ayağa fırladı. Dwight belinde önlük, elinde sular damlayan bir kaşıkla koşar adım içeriye girdi. "Çorbanın başına geri dön," diye buyurdu Griff. Dwight bir an duraladıktan sonra boş elini kaşığın altına tuttu ve geri geri yürüyerek] mutfağa döndü. İç mimarın Marcia'ya yardım etmek için koşar adım içe~j riye daldığı sırada verdiği komik görüntü Griff'in alevini biraz olsun azaltmıştı. Koltuğu düzelterek yeniden oturdu ve Marcia'nın elini tuttu. I

"Rodarte'in pes etmeye niyeti yok. Orospu çocuğu beni adım adım takip ediyor. Hayatımda olup biten her şeyden haberi var. Ama sana yap tıklarının yanında bu bir hiç. Olanları duyduğumda onu gebertmek iste dim. Ama bunu yapamam ve o da bunu biliyor. Şartlı salıverilme koşulları ihlal etmeden hiçbir şey yapamam. Peşimden ayrılmayacak o Marcia. Beni kışkırtmaya çevremdeki insanları incitmeye devam edecek. Tek bir çare var, o da onu polise ihbar etmek."

"Sana yalvarırım, Griff bunu yapma."

"Ama..."

"Bak bana!" Gözlerinden oluk oluk yaşlar süzülüyordu. "Eğer bunu yaparsan bütün dikkatlerin benim ve mesleğimin üzerine çekilmesine neden olursun. İncil'e bağlı bütün o sözde dini bütünler -ki bir kısmı müşterimdir-gizlendikleri çalırlıkların arasından çıkarak beni ve yaptığım işi lanetleyecekler. Kemiklerim kırılmış vaziyette, kanlar içinde acil servise kaldırılmış olmam bu kendim üstün gören ukalaları etkilemeyecek bile. Tam tersine ba şıma gelenleri işlediğim günahların cezası olduğunu söyleyecekler."

"Rodarte sorgulanacak olursa, ki buna hiç ihtimal vermiyorum, beni dövdüğünü inkâr edecek ve suçu kendisinden sonra gelen bir müşteriye ya da erkek arkadaşına atacak. Örneğin sana. Ortada DNA izleri yok. Pre zervatif kullandı." Yüzünü buruşturarak ekledi. "Aslında böyle yaptığına memnunum bile."

Griff, "Tann'm," diye fısıldadı. Marcia'nın söylediklerinde haklı ola bileceğinin farkındaydı. "Yani benden hiçbir şey yapmamamı bekliyorsun, öyle mi?"

"Senden bir şey yapmamamı rica ediyorum," diye karşılık verdi Marcia. "Eski göz alıcı, gösterişli günlerinde bile kalabalıkların'dikkatini üze rime çekmemeye çalışırdım, şimdiki halimle mi bunu yapayım? Bunu ya pamam Griff. Bunu yapacağıma çatıdan atlarım daha iyi." Marcia bu sözleri öyle bir söylemişti ki Griff'in, onun bunu gerçekten yapabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. "Afiş olma tehlikesi bütün müşterilerimin kaçmasına ve bir daha dönmemesine neden olacaktır. Ben de sahip olduğum her şeyi yitiririm. Eğer senin için az da olsa bir şey ifade ediyorsam, beni biraz olsun seviyorsan, işi oluruna bırak." Marcia elini Griff'in avcundan çekerek gözlerini kapattı.

"Sanırım artık gitsen iyi olacak. Marcia'nın uyuması gerekiyor." Dwight sessizce odaya geri dönmüştü. Kendisini Marcia'nın avukatı ve koruyucu» su ilan etmiş olan Dwight'in ses tonu kaba olmamakla birlikte itiraz kabul etmeyeceğini gösterir biçimde kesindi.

Griff evet anlamında başını sallayarak ayağa kalktı. Arkasını dönmeden önce eğilerek Marcia'nın kapalı gözlerinin üzerine bir öpücük kondurdu.

Dwight, onu kapıya kadar geçirdi. "Bir daha gelmeden önce aramam öneririm," dedi. Griff hiçbir şey söylemeden başını olur anlamında salladı.

Kapının önüne çıkıp asansörün düğmesine bastı. Ancak o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, asansörün geldiğini anlayana kadar boş kabine bir süre öylece baktı.

Aşağıya vardığında söyleyeceği hiçbir şeyin Marcia'nın fikrini de gıştırmeyeceğini anlamıştı. Ona baskı yapmak onu ruhsal durumunu olumsuz etkilemekten başka bir işe yaramayacaktı. Zaten ona yeterince zarar vermiş, yeterince acı çekmesine neden olmuştu, Marcia eğer her şeyin söylendiğini, her şeyin yapıldığını düşünüyorsa bu doğru olmalıydı. Bu işi polise intikal ettirmek dikkatleri yalnızca Marcia'nın üzerine değil, kendi üzerine de çekecekti. Bunu o da en az Marcia kadar istemiyordu.

Hayır, Rodarte sorununu tek başına, o orospu çocuğuyla teke tek çözmeliydi.

Lobideki çiçekçiye uğrayarak Marcia'nın dairesine yollamak üzere orkide aldı. Çiçeğe ilıstırdığı karta, "Tamam. Olanlar aramızda sır kala cak. Ama o bunun bedelini ödeyecek," diye yazdı.

Altım imzalamadı.

Bizim Kosemiz

Griff evin içinde yankılanan zil sesini ve yaklaşan ayak seslerini duydu. Nasıl karşılanacağını bilmediğinden boğazı endişeyle sıkışmıştı adeta. Belki de kapı yüzüne çarpılacaktı.

Buraya gelmek kötü bir fikir miydi?

Artık kararım değiştirmek için çok geçti. Çünkü kapı açılmış, Ellie Miller'ın gülümseyen yüzü eşikte belirmişti.

Griff, Ellie'nin yüzündeki gülümsemenin solmasını beklerken tam tersi oldu. "Griff!"

Ellie genç adamın üzerine atlayıp ona sıkı sıkı sarılmak istemiş gi bi görünse de, kendisini dizginleyerek eşiğe yanaştı ve Griff'in elini yaka layarak, onun gibi ufak tefek bir kadından beklenmeyecek güçle sıktıktan sonra onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Zayıflamışsın."

"Ağırlık çalışmak yerine daha çok yüzüyorum."

Kadın hâlâ gülümsemeye devam ediyordu, "içeriye gir, içeriye gir, burada durmuş bütün soğuk havanın içeriye dolmasına neden oluyoruz, son ra da elektrik faturamız neden bu kadar yüksek diye şaşırıyoruz."

Griff içeriye girer girmez tanıdık koku, görüntü ve dokularla sarma landı. Durarak çevresine şöyle bir bakındı. Portmanto her zamanki yerin de duruyordu. Duvar kâğıtları değişmemişti. Asılı bulunduğu yer için hep biraz fazla küçük duran çerçeveli ayna da yine aynı yerindeydi.

193

"Oturma odasındaki halıyı geçen yıl değiştirdim." "Çok güzel."

Halı dışında her şey tıpatıp en son gelişinde olduğu gibiydi. Yalnızca üzerinde üçünün bulunduğu fotoğraf artık sehpanın üzerinde durmuyordu. Fotoğraf kupa maçı galibiyetinden birkaç dakika sonra çekilmişti; Griff nil rinde hâlâ çimen izleri olan formasıyla kan ter içinde Ellie ile Koç Miller'ın arasında duruyordu. Üçünün de yüzünde pınl pınl birer gülümseme vardı. Ellie bu fotoğrafı çerçevelemiş ve herkesin görebileceği bir yere koymuştu

Miller'lar Griff ile, hiç Orange Bowl zaferi sonrasında olduğu kadar gurur duymamışlardı; Teksas Üniversitesi ile anlaşma imzaladığı gün dı şında elbette. O gün evleri eyaletin dörtbir yarımından gelen spor muhabirle riyle dolup taşmıştı. Ellie evde yarattıkları kargaşa nedeniyle söylenip durmuş, bir yandan kurabiye kırıntıları toplarken, bir yandan da içki servisi yapmıştı. Koç ise televizyon kameraları yüzünden sigortalatın atmasından şikâyet etmişti.

Ama homurtularını ciddiye alan olmamıştı. Miller çiftinin Griff ile ne kadar gurur duyduğunu herkes apaçık görebiliyordu. Yalnızca üniver sitede oynaması için bir burs almakla kalmamış, liseden de takdirle mezun olmuştu. Koç'un onu himaye altına alma karan gerçekten amacına ulaşmıştı. Dik kafalı on beş yaşındaki delikanlıya yaptığı tüm yatırımların kar şılığını fazlasıyla almıştı ve bu yalnızca Griff'in sporcu yetenekleriyle sı nırlı değildi.

Griff, Teksas Üniversitesi'nde oynadığı dört yıl boyunca en saygın ve en bilgili antrenörler tarafından çalıştırılmış olsa da, hep Koç Miller'ın öğütlerini dinlemeyi sürdürmüştü. Koç'tan öğrendiği her şeyi Orange Bowl maçına taşıymıştı. Bu, kendisinin olduğu kadar Koç Miller'ın da zaferiydi.

Griff, akıl hocasının öğütlerini dinlemeyi Cowboys takımı ile sözleş me imzaladıktan sonra bırakmıştı. Artık onun duyarlı bir rehber olduğunu değil, bir baş belası olduğunu düşünmeye başlamıştı. O çerçeveli fotoğra fin artık oturma odasındaki sehpanın üzerinde durmaması, Koç'un bugün ona neler hissettiğini açıkça gösteriyordu.

Ellie onu mutfığa doğru iteleyerek, "Arka tarafa gel," dedi. "Taze be zelye ayıklıyordum. İstersen ayıklanmış da satın alabiliyorsun ama bana tatları o kadar iyi gelmiyor. Buzlu Çay ister misin?" •*

"Lütfen."

"Ya meyveli kek?"

"Varsa elbette."

Ellie sanki evde meyveli kek bulunmazsa cehennem donacakmış gi bi bir ifadeyle kaşlarını çattı. Masayı bezelyelerden temizledi. Griff, o ev deki ilk akşam yemeğinden itibaren kendisine ayrılan sandalyeye oturdu. İçi anılarla doldu, boğazı düğümlendi. Burası yaşamı boyunca tanıdığı ol duğu tek gerçek yuvaydı. Kendisi ise ona bu yuvayı veren insanlar rezil etmişti.

"Koç yok mu?"

Ellie kızgın bir ifadeyle, "Golf oynuyor," diye karşılık verdi. "Ona günün bu saatinde oynamayacak kadar sıcak olduğunu l söyledim ama hâlâ çok dik kafalı; hatta eskisinden bile inatçı."

Bizim Kosemiz

Ellie, Griff'e çay servisi yapıp önüne kekini koyduktan sonra karşı sındaki sandalyeye oturdu. Griff, Ellie'nin ince ellerine bakarken, oraya ta şındığı gün takmış olduğu san lastik eldivenleri ve onun dokunuşundan ka çınmadığı ender zamanlardan birini anımsadı. Gripe yakalanmıştı. Ellie ya taşının yanma oturarak elini alnına götürmüş, ateşi olup olmadığına bak mıştı. Eli ne kadar yumuşak ve serin gelmişti ve alev alev yanan tenine ne kadar iyi geldiğini bugüne kadar unutmamıştı. Ellie için bu yalnızca içgü düsel olarak yapılmış bir hareketti, ancak Griff'in o güne dek, annelerin ço cukları hastalandıklarında ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ellie ile Koç'un hiç çocukları olmamıştı. Bunun nedenini Griff'e hiç açıklamamışlardı ve genç bir delikanlıyken bile Griff bunu sormayacak kadar hassas davranmışa. Belki de çocuk sahibi olmamaları sayesinde bu hırçın ve alaycı çocuğa yuvalarım açmışlardı.

Ellie asla aşın anaç tavırlarla Griff'i boğmamış, onun bu tür davra nışları reddedeceğini sezinlemişti. Ancak Griff ne zaman ona gereksinimi olduğunu hissettirse hep yanında olmuştu. Ne zaman bir sorunu olsa, El lie onu can kulağıyla dinlemişti. Binlerce küçük ve örtülü jestle ona karşı duyduğu annece eğilimi belli etmişti. Griff bunu şimdi de gözlerinde oku yabiliyordu.

"Seni görmek çok güzel Ellie. Burada olmak harika." "Gelmene çok sevindim. Mektuplarımı aldın mı?" "Evet, onlar benim için çok değerliydi. Sandığından çok daha fazla." "Neden hiç cevap yazmadın?"

"Hangi sözcükleri kullanacağımı bilemedim... Ben..." Çaresizce omuz lanın silktili. "Yapamadım Ellie. Ayrıca Koç'la aranda huzursuzluk çıkma sın da istemedim. Bana yazdığım bilmiyordu, öyle değil mi?"

Ellie oturduğu yerde doğrularak, "Benim ne yapıp ne yapamayaca ğıma o karar veremez," diye zekice bir karşılık verdi. "Ben ne yapılması gerektiğine kendim karar veririm."

Griff gülümsedi. "Bunu biliyorum ama Koç'un en büyük destekçisi olduğunu da biliyorum. Siz ikiniz bir takımsınız."

Ellie nezaketle susarak bu konuda herhangi bir yorumda bulunmadı.

"Bana ne kadar kızdığım biliyordum," dedi Griff. "Uçurumdan yuvar lanmamam konusunda beni uyarmaya çauştı ama ben onu dinlemedim."

Adım adım uzaklaşan ilişkilerinin tamamen kopma noktasına geldi ği o günü iyi anımsıyordu. Antrenman çıkışı Koç, onu arabasının başında bekliyordu. Cowboys takımının çalıştırıcıları Koç Miller'ı iyi tanıyor, onun yeni oyunkurucuları üzerinde ne kadar olumlu bir etkisi olduğunu biliyor, onu görmekten daima memnuniyet duyuyorlardı.

Griff ise onu gördüğüne artık hiç memnun olmuyordu. Tartışmaları neredeyse her defasında kavgaya dönüşmeye başlamıştı. Koç' un onun fut bol sahasında gösterdiği performansla ilgili hiçbir şikâyeti yoktu ama onaylamadığı başka şeyler vardı. Bunların başında da Griff'in paraya kar şı olan eğilimi geliyordu.

Griff'e göre; eğer parayı dilediğin gibi harcayamayacaksan ona sa hip olmanın önemli olmadığını düşünüyordu. "Sıkıntılı günler için kenara biraz para koymak akıllıca olur," diyordu Koç. Griff ise onun bu tavsiye lerini duymazdan geliyordu.

Koç, onun yaşam biçiminden de pek hoşnut değildi. Özellikle, Griff sezon aralarında antrenmanlarını savsakladığında, gecenin geç saatlerine kadar Dallas'ın ve sahilinde daire satın aldığı Miami'nin gösterişli gece ku lüplerinde eğlendiği zamanlarda onu, mumu iki ucundan yakmaması ge rektiği konusunda uyarıyordu.

"Seni bulunduğun yere disiplin getirdi," diyordu Koç. "Eğer disip linli olmayı sürdürmezsen çok çabuk batarsın. Aslına bakarsan şimdi ön cekinden bile daha katı olmalısın."

Griff içinden, tabii tabii diye geçiriyor, Koç'un hoşnutsuzluğunu, kısı kançılığa yoruyordu. Artık Griff'in verdiği kararlar ya da onun yaşam biç i mi üzerinde Koç'un hiçbir söz hakkı yoktu ve bu da yaşlı adamın içine otu ruyordu. Griff, Koç'un yaptığı her şey için ona müteşekkir de olsa, o eski moda görüşlere sahipti. Onun katı dersleri artık uygulanmıyordu. Onu bu lunduğu yere Koç getirmişti ama artık buradaydı ve sıkı bağlan kesmenin zamanı gelmişti.

Böylece Griff ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Onu gittikçe daha az ziyaret eder olmuş, telefonlarına yanıt vermemeye başlamıştı. Bu neden-

lerden dolayı o gün Koç'u arabasının başında beklerken görünce hiç mem nun olmamıştı. Koç her zamanki patavatsızlığıyla doğruca söze girmişti. "Yeni dostların beni endişelendiriyor."

"Yeni dostlarım mı?"

"Bana aptal rolü oynama Griff."

Koç'un sözünü ettiği dostlar ancak Vista Üçlüsü olabilir ama on lardan nasıl haber almış olabilir ki? Gerçi o güne dek yaşlı adamın arka? sından hiçbir gizli iş çevirmeyi başaramamıştı ya. Delikanlılığında Koç'un gözlerini daima dört açması Griff'i az sıkınamıştı. Ama bir yetişkin olarak

Bizim Kosemiz

duyduğu sıkıntı çok daha büyüktü. "Arkadaş edinmem konusunda bana sürekli baskı yapan sensin. Şimdi birkaç arkadaş edindim ve sen onlardan hoşlanmıyorsun."

"Bu heriflerle çok samimi olmaktan hoşlanmıyorum."

"Neden? Onların ne gibi bir kusurları var?"

"Bana göre onlar biraz fazla parlaklar."

Griff kahkahalarla gülerken, "Parlak mı?" demişti.

"Kaypak. Düzenbaz. Onlara güvenmiyorum. Onları biraz araştırırsan iyi olacak."

"Ben dostlarımdan arkasından casusluk yapmam." Sonra doğruca Koç'un gözlerinin içine bakarak tartışmayı sonlandıracağını umduğu söz leri söylemişti. "Benim burnumu başkalarının işine sokmak gibi bir alış kanlığım yok."

Koç bu kinayeli sözlerle hiç aldırılmamıştı. "Bu kez değişiklik yap ve kimlerle arkadaşlık ettiğini araştır." "Bunu neden yapayım?"

"Gerçek yüzlerini gör. Bütün o limuzinlerin, şoförlerin parasını ner-den buluyorlar, öğren."

"Onlar işadamı." "Ne iş yapıyorlar?"

"Güney Amerika'da kalay madenleri var."

"Kıçımın kalay madeni! Tanıdığım hiçbir madencinin fedailere ge reksinimi yok."

Duydukları Griff'e yetmişti. "Bak, limuzinlerin parasını hangi pa rayla ödedikleri umurumda bile değil. Limuzinler de, şoförler de hoşuma gidiyor, özel uçaklarıyla bana sağladıkları çıtırlar da cabası. Neden başım dan gidip beni rahat bırakmıyorsun? Anladın mı?"

Koç gerçekten de anlamıştı. Bu son konuşmaları olmuştu.

Griff, Ellie'ye bakarak başım üzüntüyle iki yana salladı. "Ben ondan daha akıllı olduğumu sandım. Herkesten akıllı olduğumu. Yakalandığım da Koç beni ele verdi. Bunun Kin onu suçlamıyorum. Bunu neden yaptı ğını çok iyi anlıyorum."

"Sen onun kalbini kırdın."

Griff, Ellie'ye acı gözlerle baktı. Yaşlı kadın evet anlamında başını sallayarak ciddi bir ifadeyle, "Sen onun kalbini kırdın Griff," diye yinele di. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Evet, şey, sanırım burada bulunmaması iyi oldu. Eğer evde olsaydı sanırım bana kek ikram edilmesi şansım olmazdı."

"Dürüst olmam gerekirse, ben de öyle sanıyorum."

"Buraya gelerek şansımı denemde istedim."

"Bunu neden yaptın? Gelmene çok sevindim ama neden geldin?*"9

Griff masanın başından kalkarak tezgâha doğru yürüdü. Kahverengi kese kâğıdından bir bezelye aldı, iki başparmağıyla bastırarak içini açtı ve küçük yeşil toplan paslanmaz çelik kâsenin içine attı. Bezelyenin boş ka buğunu yeniden kese kâğıdının içine bıraktı.

"Pek çok kişiyi incitiyorum ama bunu istemiyorum."

"O halde incitme."

"Kimseyi incitmek istemiyorum ama incitiyorum işte." "Nasıl?"

"Kendim olarak Ellie, yalnızca kendim olarak." Yüzünü ona dönerek kalçasını tezgâha yasladı, ayak bileklerini çarpı biçiminde üst üste dayadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve botlarının ucuna baktı. Parlatılmaya ihti yaçları vardı. "Ben yıkıcı bir insanım. Sanırım bu benim hayatımın laneti."

"Kendine acımayı bırak."

Griff başını kaldırarak yaşlı kadına baktı.

"Sızlanmayı kes ve bana neler olduğunu anlat. Kim incindi?"

"Tanıdığım biri. Benim yüzümden biri onu çok kötü hırpaladı. Zarar görmesinin tek nedeni benimle olan arkadaşlığı."

"Buna çok üzıldüm ama anladığım kadarıyla olanlarda senin bir su çun yok."

"Ama öyle hissediyorum. Sorunun kaynağı öncesine dayanıyor..." Elini geriye doğru attı. "Bir adam var. Serbest bırakıldığımdan beri hep buramda," diyerek elini burnunun birkaç santim ötesinde tuttu. Beni gö züne kestirdi ve ben topuklarının altında un ufak olmadan beni bırakmaya niyeti yok."

Griff buraya gelirken yol boyunca gözünü dikiz aynasından ayırma-mıştı. Rodarte ya da Rodarte tarafından görevlendirilmiş herhangi biri ta rafından izlenmediğinden emin olmak için dolambaçlı yollardan geçmiş, birkaç kez keskin sapaklara dönerek yol değiştirmişti.

Rodarte elbette Miller'lann nerede oturduğunu biliyor olmalıydı. Eğer Griff'e, onlara zarar vermek yoluyla ulaşmak isteseydi, bunu çoktan yapardı.

Griff, Rodarte'ın Koç'u Marcia kadar kolay saldınlabilir biri olarak görmediğini sanıyordu. Koç'un karşısına çıkma düşüncesi onu ürkütüyor bile olabilirdi. Ürkütmeliydi de.

"Başın dertte mi Griff?"

Ellie'nin aslında, onun yasadışı işlere bulaşıp bulaşmadığını sordu ğunu anlamıştı. "Hayır, yemin ederim." 200

Bizim Kosemiz

"Sana inanıyorum. O halde yetkililere git ve seni izleyen adamdan şikâyetçi ol ve..."

"Bunu yapamam Ellie."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü tek başına hareket etmiyor."

"Yani..."

"Vista, Koç'un kaypak ve düzenbaz diye tanımladığı adamlar. Üstelik de bildikleri, buzdağının tepesiydi yalnızca."

"O halde kesinlikle yetkililerle görüşmelisin."

Başını olmaz anlamında sallarken, bir gün önce Marcia'nın evinden ayrılırken vermiş olduğu kararı düşündü. "Geçtiğimiz beş yıl boyunca boğazıma kadar yetkililere boğuldum. Yetkililerle başka işim olmasını istemiyorum."

Kendini ve Marcia'yı pisliğe bulaştırmadan Rodarte'ın yaptıklarını ihbar etmesi olanaksızdı. Ama en kötüsü susarak Rodarte'ı koruyup ona manevra olanağı tanımlarıydı. Rodarte onu gerçekten tehdit edebilirdi; Griff'in eli kolu bağlıydı.

"Ama polis yada FBI neler olduğunu bilirse..."

"Ben artık sisteme güvenmiyorum Ellie. Y yapmak zorunda olduğum şeyleri yerine getiriyorum. Şartlı salıverilme gözetmenimle iyi bir ilişki kurdum. Sanırım o benden yana. Tek istediğim dikkatlerin yeniden üzeri me çevrilmemesi."

"Ne pahasına olursa olsun."

"Ne pahasına olursa olsun," diye onayladı Griff.

"Bandy denen adamın karilini bulamadılar, değil mi?"

"Hayır, bulamadılar."

Odadaki sessizlik yoğunlaşarak iyice büyüdü. Elbe bir türlü sormak is tediği soruyu soramıyordu. Bunu sorarak Griff'i suçlamak istemiyordu. Ya da belki yanıtı duymak istemiyordu. Çayından bir yudum aldıktan sonra bar dağım gerektiğinden daha büyük bir özenle masanın üzerine bıraktı.

"Bu kötü adamları atlatmaya çalışarak yaşamaya devam edemezsin Griff. Onlan görmezden gelmelisin."

"Bunu denedim. Bu o kadar kolay değil. Aslına bakarsan olanaksız. Ben onlan görmezden gelmeye çalıştıkça, onlar dikkatimi çekmek için da ha büyük çaba harcıyorlar. Ayrıca beni yanlarına çekmek için başka insan-ıan kullanıyorlar. Onlarla oyun oynamak istemiyorum Ellie. Yeniden ya salara karşı gelmek istemiyorum. Ama başka insanların incinmesini, zarar görmesini de istemiyorum."

Özellikle de Speakman'lerin. Rodarte aralarındaki anlaşmayı öğre necek olursa bunu mahvedebil irdi ve Griff'in sahip olduğu tek şey buydu. Bunun ötesinde Rodarte kankocanın iyi namına da gölge düşürebilirdi. Speakman kaçığm biri olabilirdi ama nezih ve efendi birine benziyordu. Kamu yararına yaptığı hizmetler ve hayır kurumlarına bağışladığı büyük paralar nedeniyle büyük saygı görüyordu.

Ayrıca Laura Speakman'ın Marcia gibi Rodarte'ın şiddetine maruz kalabileceği düşüncesi Griff'in midesini bulandınyordu. Eline fırsat geçse Rodarte onu hiç düşünmeden incitirdi. Ne yazık ki onun varlığını öğrenmiş ve onun hakkında Griff'i öfkeden delirtecek şekilde konuşmuştu bile.

Griff, Ellie'nin kaygılı bakışlarını fark edince kaskatı duruşunu gev şeterek gülümsedi. "Buraya seni kaygılandırmaya gelmedim. Yalnızca be* ni dinleyecek birisine ihtiyacım vardı ve sen bu işi hep çok iyi yaptın." I

Ellie ayağa kalkarak yeniden Griff'in elini tuttu. "Senin mutlu olma nı her şeyden daha çok isterim Griff."

"Mutlu mu?" Sanki yabancı dilde bir sözcük duymuş gibi tekrarladı. Mutluluk onun için ulaşılmaz bir hedefmiş gibi görünüyordu.

"Bir iş buldun mu?"

"Birkaç yere başvurdum. Birinin sonucunu yakında alırım." "Bu arada para işini ne yapıyorsun?"

"Avukatım her şeyimi sattı. Borçlar ödendikten sonra da geriye ufak bir miktar kaldı. Satılmayan şeyleri de bir depoya kaldırdı. Birkaç hafta önce orayı boşalttım. İnternet üzerinden birkaç şey sattım. Başımın çare sine bakabiliyorum yani."

Ellie arka kapının yanındaki askıdan el çantasını alarak cüzdanından elli dolar çıkardı. "Al bunu."

Griff, onu engellemeye çalışarak, "Ellie, bu parayı alamam," dedi.

"Evet, alabilirsin. İsrar ediyorum. Bu Havai paramın bir kısmı."

"Havai parası mı?"

Bizim Kosemiz

"Yıllarca bu konuda kafasını ütüledikten sonra Joe nihayet bu yaz sonunda beni Havai'ye götürmeyi kabul etti. Orada harcamak üzere biraz para biriktirdim. Sen şimdi bu parayı almazsan orada elli dolara beş para etmeyen ve bir daha görmek istemeyeceğim hediyelik eşyalar satın alacağım. Haydi al

Griff elli dolar aldı. Bunu parayı istediği ya da ihtiyacı olduğundan de ğil, Ellie mutlaka vermek istediği için yaptı. "Sana bunu geri ödeyeceğim."

Arabanın sesim aynı anda duyular. Ellie başını kaldırıp cesaret ver mek istercesine ona hafifçe gülümsedikten sonra yüzünü arka kapıya, içe riye girmekte olan Koç'a çevirdi. "Kimin arabası..."

Ancak buraya kadar konuşabildi. Griff'i mutfağında otururken görme siyle olduğu yerde donakaldı. Seyrek saçları daha da beyazlaşmıştı. Aşa ğı yukarı beş kilo kadar almış olmasına karşın şişman de ğil, hâlâ tuğla bir duvar kadar sağlam görünüyordu. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler artmış ve her zaman güneşten kararmış yüzünde bu beyaz çizgiler göze ba tıyordu. Bunlar dışında Griff'i yaklaşık yirmi yıl önce bu eve getirdiği gün den pek farklı görünmüyordu.

Griff bütün bunları saniyenin onda bili kadar bir zaman içerisinde al-1 gılamıştı. Bu arada Koç da mutfağı dosdoğru geçerek oturma odasına gir-miş, oradan da hole geçmişti. Hızla kapanan yatak odası kapısının sesi bü tün evde çınlamıştı.

Ellie bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Üzgünüm Griff," diye konuştu.

"Beni gördüğüne sevinmesini beklemiyordum."

"Sevindi, ama bunu gösteremiyor."

Griff'in Ellie'ye yanıldığını söylemeye cesareti yoktu. "Gitinelijim." Ellie ona karşı çıkmadı. Kapıda Griff'e kaygıyla baktı. "Kendine dikkat et."

"Edeceğim." "Buna söz veriyor musun?" "Veriyorum."

"Sana bunu söyleme fırsatım hiç olmadı ama beş yıl önce o olaylar olduğunda senin için çok üzıldüm. Yaptığın yanlıştı Griff. Çok yanlıştı ve bu kabahatin hiçbir özrü olamaz. Ama kendi canımdan kanımdan olsaydın da senin için daha fazla üzülemezdim."

"Bunu biliyorum." Sesi üzgün bir biçimde boğuktu.

"Cesaretini yitirme." Griff'in elinin üstünü okşadı. "Senin için en iyisi kendin olman. Bundan eminim."

Griff buna da itiraz etmedi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Laura bu nazik yardım teklifini kabul etmeye hazır biçimde arkasını döndü. Ancak Griff Burkett'i görünce yüzündeki gülümseme dondu ve gözlerinde alarm ışıkları yanıp sönmeye başladı. "Burada ne arıyorsunuz?"

Griff, Laura'nın taşıdığı büyük kutuyu onun kucağından alarak, "Bu nu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Laura onu süzmeye devam ediyordu.

"Bana öyle bakmayın lütfen, insanların dikkatini çekeceksiniz." de di Griff. "Bu kutuyu nereye taşıyordunuz?"

"Arabama." Başıyla, az önce arabasıyla girdiği çalışanlara ait park yerinin bulunduğu yeri işaret etti. Tedirgin bir biçimde çevresine bakındı. Kavurucu güneşin altında fırın gibi ısınmış, sıra sıra araba vardı ama et rafta hiç kimse görünmüyordu, ki kutuyu onun taşıyor olmasının nedenle rinden biri de buydu.

SunSouth Havayolları Şirketi'nin bürolarının bulunduğu Una çelik konstrüksiyondu ve tamamen cam kaplıydı. Bu nedenle binanın bu tarafın dan dışarıya bakan herkes park yerini olduğu gibi görebiliyordu. Dolayısıyla herkes yanında Griff'in olduğunu görebilir, hatta birileri onu tanıya bilirdi bile.

Ne var ki, bu kadar yakınında olmasına rağmen kendisi bile onun kim olduğunu anlamayabilirdi. Beysbol şapkası ve güneş gözlükleriyle görünüşünü de ğiştirmişti. Üzerinde neredeyse lime lime dökülen solgun bir tişört, dizlerine kadar uçları söküğü bir şort ve her zamanki kovboy botlarının ye rine spor ayakkabıları vardı. Ancak, yürürken başını eğse de, uzun boyunu ve omuzlarının genişliğini fark etmemek olanaksızdı.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye yineledi Laura.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorum."

"Foster bilse..."

"Öfkeden deliye dönerdi, biliyorum. Ama sizi görmem çok önemliydi."

"Telefon edebilirsiniz."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Telefona çıkar ımydntt?"
Muhtemelen hayır, diye düşündü Laura. "Pekâlâ, şimdi buradasınız. Bu kadar acil olan nedir? Anlaşmadan vaz mı geçiyorsunuz?"
Griff olduğu yerde durarak ona baktı. "Bunu yapmamı istiyor mu sunuz?"
"En son görüştüğümüzde bu pislige ihtiyacınız olmadığını söylemiş tiniz, hatırladınız mı?"
"Ve siz de ne kadar ihtiyacım olduğunu anımsatmıştınız."
Birkaç saniye birbirlerine baktılar, sonra bir arada görülmelerinin ne kadar büyük sorunlara yol açabileceğini anımsayarak, park yerine doğru yürümeye devam ettiler.
"Sizinki hangisi?"
"Siyah BMW:"
"Bagajınızı açabilirsiniz." Laura anahtarlarını şmgırdatarak düğmeye bastı ve bagaj kapağı oto matik olarak havalandı. Griff hantal kutuyu aşağıya indirerek bagaja yer leştirdi. "İçinde ne var? Ebadına göre oldukça hafif." "Uçak modeli. Eve götürüyorum."
"Speakman'e mi? Onun bugün işe gelmediğini fark ettim."
Griff hâlâ öne doğru eğilmiş kutuyu yerleştirmekle meşguldü. Dışarıdan bakan biri onun taşıma sırasında kutunun içindekine zarar gelmemesi için en uygun konumu bulmaya çalıştığını düşünebilirdi.
"Bunu nereden biliyorsunuz?"
"Çünkü en baştaki park yerinde onun adı yazılı ve park yeri boş du ruyor. Daha önce gelip gitmediğini de biliyorum, çünkü yolun öbür yanın dan burayı gözlüyordum..."
"Gözlüyor muydunuz?"
"Pizzacıdan. Saatlerdir. Sizinle konuşma olanağı bulabilme umuduy la kapıyı gözlüyordum."
"Bir dahaki buluşmamızı bekleyemeyecek kadar önemli olan nedir?"
"Bir bir dahaki buluşma olacak mı?" Doğrularak Laura'nın yüzüne baktı.
Laura hafifçe başını salladı, "Siz... şey..."
"Evet. Difti değil, ondan ©nceki gün."

Griff olduğu yerde öylece durdu.
Laura ise anahtarlarını inceliyordu.
Sonsuzluk hissi veren bir sessizlik oldu.
Sonra Griff konuştu. "Düş kırıklığına uğramış olmalısınız."
"Elbette uğradım, ikimiz de uğradık. Foster da, ben de." Hızla nefes aldıktan sonra ekledi. "Bu nedenle yeniden buluşmamız gerekiyor." O ana kadar ona yüzeysel bakmakla yetinmiş olan Laura başını hafifçe geriye doğru atarak gözlerini onun koyu renkli gözlük camlarına dikti. "Vazgeçtiyseniz ayn elbette."
"Bu konuda anlaşmıştık."
"Peki o halde buraya gelmenizi gerektirecek kadar önemli olan nedir?" "Buraya sizi uyarmaya geldim."
Laura onun daha fazla para isteyeceğini sanmıştı. Ya da son görüş melerinde söyledikleri için özür dileyeceğini. Ama uyarmak? "Beni hangi konuda uyarmak istiyorsunuz?"
"Birkaç hafta önce, birlikte olduğumuzda yüzümdeki yara bereleri fark ettiniz mi?"
"Ve kaçanızda." JEM
Griff başını geriye doğru attı. Laura, onun gözlerini göremese de, şu anda kendisine meraklı bakışlar attığından emindi. Kalçasındaki yaralan bilmesinin tek bir yolu vardı ve Laura kendisini ele vermişti. Ama şimdi bir şeyler uydurmaya çalışması durumu daha da çıkmaz bir hale getirirdi.
Sabırsız bir ifadeyle, "Ne olmuş bu yaralara?" diye sordu.
"Öbür heriflerin benden berbat görüldüğünü söyleyebilmeyi çok is terdim."
"Herifler mi? Bunu birden çok kişi mi yaptı?"

"İki kişiydiler. Bir restoranın otoparkında beni evire çevire dövdüler. Ondan birkaç hafta önce de bir arkadaşımı daha da kötü bir duruma sok tular." Dudakları sert bir çizgi görünümündeydi.
"Çok daha kötü. Hâlâ iyi-leşemedi."
Laura kulaklarına inanamıyordu. "Nasıl bir işe bulaştınız?" "Hiçbir şeye!"
"Siz ve arkadaşınız bir hiç uğruna mı dayak yediniz?"
Griff hafifçe Laura'ya sokularak, "Beni dinleyin," dedi. "Bu iş beş yıl öncesine dayanıyor ama şimdiki benle hiçbir ilgisi yok. Hayatımı ce henneme çevirmeyi kendisine hayati bir görev olarak seçmiş olan bir he rif var. Adı Stanley Rodarte. Yeşil renkli çirkin bir araba kullanıyor. Onu görecektir."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

olursanız mutlaka yolundan çekilin. Yalnız başınızayken hiçbir koşulda size yaklaşmasına izin vermeyin. Beni duyuyor musunuz?"

"Ben çok ender yalnızımdır."

"Az önce öyleydiniz. Bakın yanınıza yaklaşmak benim için ne kadar kolay oldu." Söylediklerini vurgulamak istiyormuşçasına aralarında bir adım lık mesafeye baktı.

"Beni uyardığınız için çok teşekkür ederim," dedi Laura ondan uzaklaşarak. "Ama boş zaman aktivitelerinizin Foster ve benimle hiçbir ilgisi yok. Şu Stanley mi, adı her neyse, bizim için bir tehdit değil."

"Adı Rodarte ve yanılıyorsunuz," dedi Griff sözcüklerin üzerine ba sa basa. "Beni dinleyin. Adam çok tehlikeli biri. Eline fırsat geçirdiğinde hayal bile edemeyeceğiniz biçimde canınızı yakmaktan kaçınmayacaktır. Saçmalamıyorum. O..."

"Laura?"

Her ikisi de suçüstü yakalanmış gibi yerlerinden sıçradılar. Laura ge riye doğru döndüğünde ilerideki park sırasından kendilerine doğru yaklaşmakta olan Joe McDonald'ı gördü. Sesine onu görmekten hoşnut olduğu havasını vermeye çalışarak, "Selam Joe," dedi.

Griff uyaran bir ses tonuyla, "Size söylediklerimi unutmayın," de dikten sonra hızla oradan uzaklaştı.

Laura güçlükle hareket ederek, meraklı bakışlarla arabaların arasın dan hızla uzaklaşan Griff'e bakan olan pazarlama müdürüne doğru ilerle di. "Kimdi o?"

"Bizim otoparka park etmiş biri. Şansım varmış. İçinde uçak mode linin bulunduğu kutuyu taşımayı teklif etti." "Kapıdaki koruma görevlisine oldu?"

"Ben geldiğimde yerinde yoktu ve ben de beklemek istemedim." Joe'yu, ona fark ettirmeden, giriş kapısına doğru yöneltti. "Yeni modeli Foster'a göstermek için sabırsızlanıyorum doğrusu."

"Demek büyük gün bugün, öyle mi?"

"Evet. Bana şans dile."

Girişe vardıklarında Laura fark ettirmeden omzunun üzerinden geri ye baktı. Griff Burkett gözden kaybolmuştu.

16. BOLUM

Laura, Foster'a Griff Burkett'in beklenmedik ziyaretinden söz etmedi.

Aslında kocasından hiçbir şey gizlemezdi. Ne var ki Burkett'in ken disini yeşil arabalı bir adam ile ilgili uyardığı konusunu onunla paylaşma ya pek gönüllü değildi. Tehlikede olabileceğine dair en ufak bir işaret bi le Foster'ın paniğe kapılmasına yeterdi. Böyle bir durumda tam Foster'a yaraşır biçimde tepki gösterir, daha bir saat geçmeden Laura'nın etrafına silahlı korumalar dikerdi.

Bunun da ötesinde o gece Foster'ın dikkatini çekecek başka bir şey olmasını istemiyordu.

Akşam yemeğine inmeden önce üzerini değiştirerek en sevdiği elbi selerden biri olan siyah, sade elbiseyi giydi. Saçlarına ve makyajına her zamankinden daha fazla zaman ayırdı. Parfüm sıkmayı da unutmadı.

Merdivenlerden aşağıya inerken yüreğinin pır pır ettiğini hissetti ve bu kadar heyecanlandığına şaşırdı. Sonra kendine bu gece için aylardır ha zırlandığını anımsattı. Biraz sahne korkusu duyması son derece doğaldı.

Laura yemeğine pek dokunmadıysa da, büyük bir coşkuyla, Manu elo'nun fizik tedavi programına yeni soktuğu egzersizi anlatan Foster bu nu pek fark etmedi.

"Bu hareket sırtımın ve kollarımın güçlenmesini sağlıyor. Şimdiden büyük bir gelişme hissettim bile."

"Bu egzersizi onu geçen ay yolladığın seminerde mi öğrenmiş?" "Evet. Görünüşe göre çok çabuk öğreniyor." "İngilizce bilse çok daha çabuk öğrenirdi." "O çok gururlu bir adam."

"İngilizce öğrenmek onun gururunu niye zedelesin ki?"

"O, bunu kültürel mirasına bir ihanet olarak kabul eder."

Laura bu konuda herhangi bir yorum yapamadan Foster ona büroda gününün nasıl geçtiğini sordu. "Bu konuya değindiğine sevindim," diye rek muzip bir ifadeyle gülümsedi. Yemekten sonra sana bir sürprizim var.

Yemekleri bittikten sonra Laura kocasından kendisini izlemesini ri ca etti. Foster önce tekerlekli sandalyesini üç defa ileri geri sürdükten son ra onu izledi. Bu alışkanlığı birkaç hafta önce edinmişti.

Bizim Kosemiz

Ayrıca evin dörtbir yanı ıslak mendil kutulan ile dolmuştu. Aslında Foster bunları Laura'nın bakmadığını sandığı zamanlarda kullanıyordu. Ama şimdi evin içinde, Foster'ın ulaşabileceği yerlerde, düzinelerce kutu duruyordu. Aşın temizlik ve mikrop kırma, başından beri onda sabit bir fi kirdi ama hastalığının son belirtisi Laura'yı rahatsız ediyordu. Psikiyatristi ile bu konuyu konuşması için ona ısrar edecekti.

Ne var ki bu gece onun rahatsızlığına ya da olumsuz herhangi başka bir konuya değinmeyeceklerdi. Zaten Foster, Laura'nın az sonra kendisine tanıtacağı projeye odaklanır odaklanmaz, hastalık belirtileri muhtemelen yeniden ortadan kaybolacaktı.

Önceden çalışma odasında gerekli hazırlıktan tamamlamıştı. Koca sını kapalı kapıya doğru yöneltti ve sonra kapıyı dramatik bir edayla açarak, "Ve karşınızda SunSouth Select" diye tanıttı. Yeni logonun bulunduğu sancağı, grafikleri, üzerinde kısa kısa bilgileri bulunan panolar ve uçak modelini Foster'ın görebilmesi için bir adım yana çekildi.

Karşısındaki görüntü karşısında büyük bir şaşkınlığa kapılan Foster tekerlekli sandalyesini rutin bir biçimde üç kez ileri, üç kez geri sürdü ten sonra odaya girdi. "Nedir tütün bunlar?"

Laura sanki podyumdan bir oda dolusu insana hitap ediyormuş eda sııyla, "Sık sık ya da iş gereği uçan yolcular için havayolları servisinde yapmayı düşündüğümüz bir yenilik," diye karşılık verdi. "Tizin verir misin?"

"Elbette."

Sanki sahnenin ortasında duruyormuş gibi, Foster'ın tam karşısında durdu. "SunSouth Select, Dallas ile Houston, Atlanta, Denver, Los Angeles, Washington D.C. ve New York gibi uçuş yoğunluğu yüksek birkaç uçuş noktası arasında, sınırlı sayılı uçuşla kırmızı-halı servisi sunacak. Bir saatte, bir de akşam geç saatte.

"Select yalnızca üyeler için olacak. Uçacak olan yolcular önceden beklenecek ve kayıtlara geçecek. Bu yolculara normal havaalanı kontrollerinde beklemeyi gerektirmeyecek geçiş belgeleri verilecek. Select, beyaz-eldivenli bagaj teslimi de sağlayacak. Havaalanına gidiş geliş için isteğe bağlı olarak servis sağlanacak, bu sayede daha iyi servis garantisi edilebileceği gibi, iş seyahatlerinde yaşanan birtakım sorunlar da ortadan kaldırılacak.

"Yüz otuz yolcu için tasarlanmış olan uçaklar, elli yolcuyu ağırlayacak biçimde yeniden tasarlanacak. SunSouth Select abonelerine sağlanacak lüks, birinci sınıf yolcularına en iyi hizmeti veren yabancı havayolları şirketleri karşılaştıldığında, onlar bile sönük kalacaklar.

"Pahalı mı olacak? Kesinlikle. Ama o paraya özel bir jetin ufak bir parçasına bile sahip olamazsın, ayrıca da bacaklar ve baş için daha çok yer olacak," diye ekledi gülümseyerek.

"İşadamları özel jet kiralamak yerine, aynı paraya, kendilerini bekleyen, bu iş için özel olarak yetiştirilmiş uçuş görevlileriyle, çok daha konforlu yolculuk edebilecekler."

O ana dek Foster hiçbir şey söylememiş ama kansını can kulağıyla dinlemişti.

Laura sözlerine devam etti. "Çünkü SunSouth Havayolları'nın göze timinde işleyeceği için, yolcu, Select'in güvenilirliğinden, sıkı emniyet standartlarından ve kıyas kabul etmeyen işlerliğinden emin olacak.

"Bu işlerlik SunSouth'un markasıdır, ama bu duruma bedavadan gelinmedi. Özellikle sık sık iş gezisine çıkan yolculardan en çok duyulan eleştirilerden biri, SunSouth ile yolculuk etmenin bir Greyhound otobüsüyle yolculuk etmekle eşdeğer olduğu. On ay önce, 'ilk gelen yerini ilk ayırır' sisteminin yerine, havayolumuz önceden ayrılmış koltuklar sunmaya başladı. Ve aradan geçen zaman, bunun son derece başarılı bir seçenek olduğunu kanıtladı.

"Yolcularımızın yüzde on sekiz nokta üçü belli bir koltukta yer ayırtmak ve uçağa ilk binenler arasında olma olanağından yararlanmak için fazladan yirmi dolar ödemeye hazır. Tahminen, bu yüzde on sekiz nokta üç yolcunun yalnızca yüzde yarımının SunSouth Select'e üye kaydı yaptırmaları durumunda uçaklar dolacak.

"Son yıllarda özel jet sahibi olmak oldukça rekabet gerektiren bir iş haline geldi. Bu tür taşımacılığa ancak çok az sayıda yolcunun maddi gücü var. Bir elinde SunSouth ve Southwest gibi ucuza havayolları öbüründe, özel jetler var.

"SunSouth Select bunların arasındaki uçurumu kapatacak. Şirketimizi zengin ekonomi sınıfı lehine birinci sınıf servisi gittikçe azalttığından, bu uçurum daha da büyüyecektir. Doğru pazarda oldukça az kâr getiren bir sektör, ancak çok canlı, çünkü yılda on binlerce mil uçmak zorunda olanlara hitap ediyor. Neyse ki bu kişiler aynı zamanda uçak yolculuğu için bir sermaye ödemeye gücü olanlar. Eğer SunSouth pazardaki bu boşluğu doldura-mazsa, bunu rakip havayollarından biri yapacaktır. Select, SunSouth'un ulaşım sektöründeki öncü konumunu korumasını sağlayacaktır."

Bu tanıtım konuşmasının bitiş cümlesiydi. Foster, onun sözlerini tamamlamış olduğuna kanaat getirdikten sonra tekerlekli sandalyesini üç kez geri sürdü ve Laura'nın uçak modelini

Bizim Kosemiz

yerleştirmiş olduğu masaya doğru ilerledi. Gövdenin bir tarafı saydam plastikten yapılmıştı ve en lüks ve ferah birinci sınıf kabinlerini gölgede bırakan i meknı gözler önüne

seriyordu. Foster, Laura'ya bitmek bilmezmiş gibi gelen bir süre boyunca modeli inceledi.

Sonunda konuştu. "Bu daha önce de denendi. Rolls-Royce fiyatına Rolls-Royce servisi. Ama bu havayolları şirketlerinin ömrü fazla uzun ol madı."

Laura'nın bu konuya yanıtı hazırdı. "Onlar yelik satmadılar. Onlar tekli rezervasyonlara güvendiler ve böylece nakit para sıkıntısına düştüler. Biz ise her yıl yenilenebilecek yelikler satacağız. Daha ilk uçak havalanı madan, en az bir yıllık servisi maddi olarak karşılayacak işletme kapitali ne sahip olacağız. ekeceğimiz ilgi de cabası."

"yelik sayesinde yolcular belli sayıda uçuş hakkına mı sahip olacaklar?"

"Hayır, uçuş mesafeleri fark gösterebileceğinden belli bir uçuş mili ne sahip olacaklar. Aşağı yukarı yetmiş beş bin mil gibi bir rakam dşn yoruz. Eğer yolcu bütün millerini harcamazsa bunları devredebilecek. Eğer daha fazla uarsa da her uçuş için başka bir havayolunda birinci sınıf uu şa ödeyeceği paraya eşit bir miktar ödeyecek."

"Bu rakamlar gerçekten işe yarayacak mı?"

"Raporlarda istediğin bütün bilgiler var," diyerek Laura kocasına, deri kaplarının üzerinde SunSouth Select logosu olan  halkalı defteri uzattı. Foster logoyu inceledikten sonra defteri kapağını açmadan masanın üzerine bıraktı.

"yelik için nasıl bir fiyat talep edeceğiz?"

"Söylediğim gibi, tüm finans taslaktan bu defterde yazılı. Eğer bu kadar istersek kr marjımız bu, şu kadar istersek şu olur, gibi."

"Finans taslağının ne olduğunu biliyorum Laura."

Foster'in ses tonu karşısında şaşkına dönen Laura, "Elbette biliyor sun," diye mınıldandı. "Ben yalnızca bütün bunları kabataslak hazırlan dığını söylemek istedim."

"Gerçekten mi? Oysa bana enine boyuna ele alınmış gibi geldi."

"Bu iş üzerinde uzun bir süre ve çok yoğun çalıştım Foster. Mevcut ve çıkabilecek tüm sorunları dikkatle ele aldım." "Senden başka kim var?"

Laura güldü. "Böyle sorunca kulağa sanki gizli ittifaklardan söz edi-yormuşsun gibi geliyor."

"Bir bakma gizli ittifakı çağrıştırıyor zaten. Sana birkaç hafta önce kedi yokken farelerin cirit atıp atmadığını sorduğumda şaka yapmıştım."

"Kızgın mısın?"

İleri, geri, ileri, geri, ileri, geri... Sonra doğruca bara giderek kendi sine bir kadeSViski doldurdu ama Laura'ya içki ikram etmedi. "yelere verilecek bu özel pasaportlar konusunu nasıl zeceksin?"

"Bu yeni bir düşünce değil. Sık uçan yolculara özel pasaportlar ve rilmesi zaten gündemde olan bir konu. Bazı seçkin havayolları şirketlerin de bu tür pasaportlar kullanılmaya başlandı bile."

"Uçakları nereden bulacaksın?"

"Ekonomik nedenlerden ötürü uçuş sayılarım azaltan onca havayolu şirketi varken devede kulak kalacak fiyatlara uçak satın almak hiç zor ol mayacak."

"Yine de bize milyona mal olacak," ve eliyle modeli işaret ederek ek ledi. "Uçakları bu hale getirmek içinse birkaç milyona daha ihtiyaç olacak."

"SunSouth olduğa geniş kapsamlı bir kredi sınırına sahip. Parayı borçlanıp..."

"Ve bu proje başarısız olursa dev bir borç yığınına saplanır kalır, pa rayı geri deyemeyiz."

"Yeni satın aldığımız uçakları normal faaliyetimize dahil edebiliriz. Uaklarımız her zaman dolu uçuyor, bazen talebi karşılayamadığımız bi le oluyor ve zaten önümüzdeki yıl filomuzu büyütmeyi düşünüyorduk."

Foster ikisini bir dikişte bitirdikten sonra yeniden barın önüne gitti ve bir kokteyl peetesi olarak boş kadehinin çevresini  defa sildikten

sonra, kadehi lavabonun altındaki rafa bıraktı. Kristal viski srahisinin tı pasını kapattıktan sonra sürahiyi aldığı yere aynı şekilde geri yerleştirdi» Sonra kolonyalı mendille elini sildi.

Sonunda, "Bu çok riskli bir iş Laura," diye konuştu.

"Ve az önce söylediğim gibi henüz bir taslak. Daha pek çok ince aya ra ihtiyaı var ve ben bu konuda sana güveniyorum."

Foster bu sözlere tepkisiz kalarak, "Bu işin başarıya ulaşma olasılığı olduğa zayıf," dedi.

"SunSouth'u devraldığında başanlı olma şansın da aynı derecede zayıf tı. Herkes sana Dallas'ta yeni bir ticari havayolunun iş yapamayacağını sy ledi. Ekonomistler deli olduğunu söylediler. İş

Bizim Kosemiz

analistleri sana kahkahalarla güldüler. Sen kimseyi dinlemedin. Bütün kuşkulan ezip yoluna devam ettin. Hiçbir şeyin seni düşünüyü gerçekleştirmekten alıkoymasına izin vermedin." i

"O zamanlar kötürüm değildim."

Foster, onu tokatlasaydı Laura ancak bu kadar şaşırabilirdi. Gerçek te Foster onu, canını en çok yakacağını bildiği, en hassas noktadan vur muştı. Laura ilk şaşkınlığından sıynlarak arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Laura! Laura, bekle! Üajgünüm." Laura eli kapı tokmağında durakla^ dı. Foster arkasından gelerek eline uzandı. "Tann'm, o kadar üzgünüm ki! Bağışla beni."

Laura'yı kucacağının üzerine çekerek başını ellerinin arasına aldı ve kendisine bakmasını sağladı. "Üzgünüm." Önce yanağını, sonra dudakla! nm öptü. "Üzgünüm, beni bağışla."

Laura, kocasının ses tonundan gerçekten pişman olduğunu anlayarak bedenini hafifçe gevşetti. "Neden böyle bir şey söyledin Foster?"

"Gerçekten çok yakışksız bir söz oldu."

Laura, kocasının omzunun üzerinden, kendisi ve sayısız diğer eleman için saatlerce çalışma anlamına gelen ekrana baktı.

Foster saçlarına dokundu. "Olumsuz tavrımla sürprizini mahvettim. Bunun için senden özür dilerim. Özellikle de bu hafta zaten bir darbe ye dikten sonra."

Foster, onun âdet görmesinden söz ediyordu. Gerçekten de bir darbey di bu, ama şimdi bundan söz ederek konuyu dağıtmak istemiyordu. "Se lect fikrine karşı mısın?"

"Bu konu on beş dakikada özümsememeyecek kadar kapsamlı." Özen le seçmiş olduğu sözcükler ve nazik gülümsemesiyle havayı yumuşatma ya çalıştığı açıktı. "Senin coşkunu ateşlemek için aylarca zamanın oldu. Bense bir anda ateşe atıldım. Bana bütün bunlan sindirebilmem için biraz daha zaman ver."

"Ama ilk tepkin başparmaklar aşağı, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Yalnızca daha üzerinde çok çalışılması gereken bir konuya dikkatli yaklaşmamız gerektiğini söylüyorum."

Yani bu tercüme edildiğinde, başparmaklar aşağıya, anlamına geli yordu.

Foster, Laura'nın başım omzuna yasladı. "Bu arada çıkardığın bu müt hiş iş için seni tebrik ederim. Bu hayatımda gördüğüm en iyi sunumlardan biriydi."

Foster fikri geri çevirmekle birlikte Laura'ya çabalan için on veri yordu. Laura kendisine patronluk yapılmasından nefret ediyordu ama o gece itiraz edemeyecek kadar morali bozuktı. Tüm enerjisini sunuma har camıştı. Sunumu sona erip, arzu ettiği sonuca ulaşamadığı için kendisini içi boşalmış ve tükenmiş hissediyordu.

Foster sanki önemsiz bir meselenin üzerini kapar edasıyla, "Şimdi bana bugün başka neler olduğunu anlat bakalım," dedi.

Bolly Rich tribünlerden yukarıya tırmanarak Griff'in yanına oturdu. Altmış saniye boyunca öylece sahadaki oyunculara bakarak, tıpatıp ayısı! pozisyonda oturdular; her ikisi de kollarını bacaklarına dayamış, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu.

Sessizliği ilk bölen Bolly oldu. "Tfeun aşkına sen ne yapmaya çalışı yorsun Griff?"

"Antrenmanı izliyorum^

"Bu buraya arka arkaya üçüncü gelişin."

"Saydın mı?"

"Evet, saydım. Derdin ne?"

"Pekâlâ, benim naçizane görüşüme göre Jason bu takımdaki diğer oyuncuür kadar iyi. Geri koşuşlan pek güçlü değil. Savunmaları berbatı Jason mücadele ediyor, ama o..."

Bolly bu defa daha öfkeli bir edayla, "Kes bu saçmalığı Griff," diye | konuştu. Bir ortaokul futbol takımının antrenmanında işin ne?"

Griff başını çevirdi, sonra, "Zaman öldürüyorum Baly," diye karşılık (verdi. "Çünkü yapabilecek başka bir işim yo||Bildiğim kadarıyla burası ka^ mu sahası ve burada bulunmaya en az senin kadar hakkım var. Eğer istemez sen benimle konuşma. Seni buraya davet etmedim. O halde neden ben sana karşılık vermeden aşağıya inip o efendi çocukların yanma dönmüyorsun?"

Aşağıda sahada oyuncular koçlarının yanma yere çömelmiş bir yan dan su içip, bir yandan koçlarının oyunla ilgili söylediklerini dinliyorlar dı. Çocuklar omuzlarındaki geniş vatkalara göre çok çelimsiz kalıyorlar dı. Bu mesafeden bakıldığında biçimsiz, kafasını sallayan oyuncakları an dırıyorlardı. Griff de Amerikan futboluna Jason'ın yaşlarındayken başla mıştı. Herhalde o zamanlar o da bu kadar küçük görünüyordu.

Bolly olduğu yerde kaldı. "Benim oğlan sana tapıyor," dedi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Benden oldukça hüzünlü bir kahraman olur."

"Ona her şeyi anlattım."

Birlikte, koçların savunma ve hücum oyuncularını iki gruba ayınsın ve onları koşu egzersizleri için sahanın aksi iki tarafına yöneltişlerini izlediler. Aradan beş dakika geçti. On dakika.

Sonra Bolly boğazını temizledi. "Buffalo'daki o gece?"

Griff onu duyup duymadığından bile daha tam olarak emin değilken, hangi geceden söz ettiğini hemen anlamıştı.

"Hayatımda hiç o kadar üşümemiştım."

"Maç sırasında sıcaklık eksi oldu," dedi Griff. "Ya da en azından bana daha sonra öyle olduğunu söylediler. Bunu bize maçtan önce, soyunma odasında söyleme cesaretini gösterememişlerdi. Tipi altında altmış dakika futbol oynadık ve yalnızca tuhaf bir gol görmüştük. Tüm oyun boyunca ye dek kulübesinde sarınıp sıcak içecekler yudumlamış olan golcü sıkı kışım yerinden kaldırıp oyunun tek üç puanını kazandırmıştı. Bill'in çizgi oyun-culandan biri kramponlarını batıracağı için parmaklarının kanamıştı. O kadar donmuşlardı ki onları bükemiyordum bile. Ama sonunda bütün iltifatları o ufak tefek golcü almıştı."

Bolly burundan gelen bir sesle güldü. "Doğrusunu söylemek gerekir se kendini beğenmiş piçin biriydi."

"Sahi nereliydi o? Soyadımda hiç Ünlü harf yoktu."

"Doğu Avrupa ülkelerinden birindendi. Futboldan Amerikan futboluna geçmiş, böylece daha çok para kazanmak umuduyla Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmişti. Cowboys takımı ona başından savmakla iyi etti."

Sezonun sonuna denk gelen ve play-offları hiçbir biçimde etkilemeyecek bu maçta utanç verici bir galibiyet kazanmışlardı. Şiddetli kar fırtınası nedeniyle havaalanı kapalıydı ve eve geri dönememişlerdi. Bir gece daha kalmak üzere otele döndüklerinde hiçbir eğlence havasında değildi. Çoğu doğrudan odalarına çekilmişti.

Bolly sanki Griff'in düşüncelerini okuyormuş gibi, "Barda en son sen ve ben kalmıştık," dedi. "O akşam bitik durumdaydım." II BoBy..."

"Yoo, yoo bunun söylenmesi gerekiyor Griff. Dut gibi sarhoş olmuş, bebekler gibi sızlanarak sana evliliğimdaki sorunları anlatmıştım."

Griff'in en iyi anımsadığı, karısının Bolly'ye, o bir maçtan diğerine koşturup takımıyla eğlenirken, kendisinin küçük oğullarıyla evde tek başına oturmaktan bıktığını söylediği ve eşyalarını toplayıp evi terk ettiğiydi.

"Görünüşe göre işe yaradım," dedi Griff

"Şansım varmış."

Bolly'nin o gece ne derece sarhoş olduğunu bildiğinden, bu sinir krizini anımsaması bile şaşırtıcıydı. Belki de evde işleri düzeltmek için içini böylesine dökmeye ihtiyacı vardı. O ve karısı hâlâ birlikteydiler. Güzel bÜJ evi ve görünürde küpesi filan olmayan, saçları düzgün kesilmiş bir oğlu vardı. Şimdi neden bu konuyu açıyordu İri sanki?

"Sana hiç sırlarımı ortaya dökmediğin için teşekkür etmedim," dedi Bolly alçak sesle.

Griff başını kaldırarak ona baktı.

Bolly kendinden emin bir edayla omuzlarını silktikten sonra renkli camlı gözlüklerini çıkardı ve sapından çevirmeye başladı. "Meslektaşlarımla çoğu deplasmana gittiklerinde karılarından şikâyet ederler. Elbette arkaların dan ağlamazlar. Sana soyunma odalarında dedikodu yapmak üzere oldukça malzeme verdim. Ama sen bu konuda tek kişiye bile hiçbir şey söylemedin."

"Hiç arkadaşım yoktu, unuttun mu? Kime anlatabilirdim ki?"

Bolly, ona alaylı bir bakışla baktı. "Ama bana da bu konuda tek bir imalı söz etmedin. O akşamı yüzüme vurmadın. Bunu sen de biliyorsun. Gerçekten de böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandın." Başını eğip aşağıya, spor ayakkabılarına baktı. "Ve bu işi asla lehine kullanmaya çalışmadın, iş istemek için yanıma geldiğin zaman bile. Ve o günden bu yana da bu içimi kemirip duruyor."

Bolly gözlüklerini yeniden taktı. Birkaç saniye boyunca Jason'ın koçunun ona yakalaması için attığı pasları izlediler. Sonunda konuşan yine Bolly oldu. "Bu adam ortaokul koçu olarak fena değil, ama Jason için biraz daha fazla yardım almak hiç de fena olmaz. Bunun tam olarak bir iş olmadığına aynmındayım. Aslına bakarsan Griff..."

"Kabul ediyorum."

"Bekle. Sana ne kadar ödersem ödeyeyim, senin için hakaret gibi

"Bana para ödemen gerekmez. Yapıcı bir şeyler yapmam gerekiyor. Kullanmam için bana bir düzine futbol topu satın al, böylece ödemiş oluruz."

Bizim Kosemiz

Bolly bir an düşündükten sonra hemen kararım verdi. "Burada her gün bir saat antrenmana ne dersin?"

"Benim için uygun." El sıkıştılar. "Jason'a kan ter içinde kalana dek çalışmaya hazır olmasını söyle."

"Sevinçten deliye dönecek. Yarın başlar imsiniz?"

"Burada olacağım."

Bolly ayağa kalkarak birkaç basamak aşağıya indikten sonra, durdu ve arkasına döndü. "Bu yaptıklarım affettiğim anlamına gelmiyor Griff."

Sen yalnızca şartlı salıverildin, bu mahkeme için olduğu kadar benim için de geçerli. En ufak bir belada burada işin biter." "Bela çıkarmayacağım, yemin ederim."

Bolly olumlu bir ifadeyle başını salladıktan sonra, saha kenarında antrenmanı izleyen diğer babalara katılmak üzere aşağıya indi.

Griff, onlara katılması için davet edilmemişti, edilmeyecekti ama bu çok da önemli değildi. Kendisini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hisse diyordu. Artık bir projesi vardı, ileriye doğru bakmak için, sabahlan ya taktan kalkmak için bir nedeni vardı. Ve geleceği parlak bir oyunkurucu çalıştırmak için kendisinden daha iyi bir aday bulunamazdı. Bunu bilmek kendisini iyi hissettiriyordu.

Cep telefonu çaldığı sırada kendi kendine gülümsüyordu.

Griff, Laura'dan önce gelerek arabayı geri geri park etti. Birkaç da kika sonra Laura da gelerek arabasını onunkisinin arkasına park etti.

"Toplantım uzadı," dedi arabadan inerken.

"Ben de yeni geldim."

Birlikte evin ön tarafına doğru yürüdüler. Laura anahtarıyla kapıyı açarken Griff yolun her iki tarafını kolaçan etti. Görünürde zeytin yeşili bir araba yoktu. Griff buraya doğrudan ortaokulun antrenman sahasından gelmişti, izlenmediğinden emindi. Gerçekten de yaklaşık bir ay önceki son tar tışmalarından bu yana, ne Rodarte'ı ne de şüpheli başka birini görmüştü.

Ama Rodarte'ın ondan korkmuş olabileceğine bir an bile inanmıyor du. Aslına bakılırsa bu fark edilir yokluğu oldukça ürkütücüydü. Griff hiç değilse arada bir onu görebilmeyi tercih ederdi.

Aklında bu düşüncelerle içeriye girerken, Laura'ya şüpheli adamı görüp görmediğini sordu.

"Çirkin yeşil arabalı adamı nılp Kaşlanndan biri hafifçe kalkmıştı."

"Neden bana böyle bakıyorsunuz? Onu uydurduğumu mu düşünüyorsunuzİŞP"

"Ben yalnızca benimle birlikte görünerek gereksiz bir riske atıldığı nızı düşünüyorum."

"Kuralları biliyorum, ama Rodarte konusunu bilmeniz gerekiyordu."

"Bundan emin değilim."

m- "Bakın..." .İp|^

"Bu konuda tartışmak istemiyorum," diye onu susturdu Laura. Son ra alnını sıvazlayarak sıkıntıyla içini çekti. "Etrafta beni gözetleyen yeşil arabalı bir adam görmedim."

"Çok iyi. Teşekkür ederim. Bilmek istediğim yalnızca bundan ibaret ti. Neden bunu hemen söyleyip bizi tartışmaktan kurtarmıyorsunuz?"

Laura itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirdi ve ya tak odasına doğru ilerledi.

ft& "Ne modeliydi?" Çff^ .jff "Efendim?" 'Şl^

"Şu model. Arabanıza taşıdığım kutunun içinde bulunan." . "Uçak modeli." Ç||r: jff?^

"O kadarını ben de anladım. Onu eşinize göstermek üzere evinize götürüyordunuz. Neden ama",

"Bir sunum amacıyla."

"Öyle mi? Nasıl gitti peki?"

Laura, Griff ile göz göze gelmemeye çaba göstererek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunun şu anda hiçbir önemi yok." Griff'e bu konuda bir şey söyleme fırsatı vermeden koridorda ilerledi ve yatak oda sına girerek gözden kayboldu.

Griff onun arkasından bakarak öylece kalakaldı. Bu soruya neden bu kadar sinirlenmişti ki? Acaba evde tartışma mı yaşanmıştı? Yoksa ofiste kötü bir gün mü geçirmişti? Yoksa Griff'e bir kez daha katlanmak zorun da olduğu için mi öfkeliydi?

Aman boş ver. Bırak istediği kadar sinirli olsun. Bırak surat assın. Neyse ne. Umurunda değildi. Tann'dan tek istediği bu defa olumlu sonuç elde etmeleriydi. Esip savurmaya hazırdı.

Gömleğinin ucunu pantolonundan dışanya çekip botlarını çıkardı. Du vardaki klimaya bakıp dereceyi birkaç derece düşürdü. Mutfağa geçerek buzdolabına baktı. Aynı marka şişe suyu ve yine altılı diyet kola paketi var dı. İstemeye istemeye gömleğinin düğmelerini açarak buzdolabının açık kapısının önünde durdu ve soğuk havanın göğsüne çarpmasını bekledi.

Bizim Kosemiz

Oturma odasına geri döndüğünde, dolabı açarak içindeki filmlerin başlıklarını gözden geçirdi. Belki değişiklik olsun diye içlerinden birini dene yebilirdi. Bir bakalım. Erkekler ile kadınlar. Kadınlar ile kadınlar. İki Şehrin Hikâyesi. Hımm... Hangi iki şehir, diye geçirdi içinden merakla. Filmin kapağının üzerinde motosiklete binmiş, yalnızca siyah deri iç çamaşın giymiş bir kız görünüyordu. Yüzündeki haşın ifade ve kırmızı ojeli sivri tırnakları onu etkilemekten ters etki yarattı.

Bir kez daha kendi hayal gücüne uygun dergileri video izlemeye tercihi ederek dolabın kapılarını kapattı,

j Girin." ı^

Griff yatak odasına girerek kapıyı kapattı. Yatağa doğru ilerlerken yolun yansında durdu. Laura daha önce olduğu gibi beline kadar örtüye sannmış, gözlerini tavana dikmiş, sırtüstü yatıyordu. Belden yukarıya giyinikti.

Ancak bu defa yanaklarında gözyaşları vardı.

Griff doğrudan yatağa gelmediği için Laura ona kısa bir bakış fırlattıktan sonra, gözlerini yeniden tavana dikti.

^(Griff yatağın ayak ucuna gittiyse Ne oldu?" W "Hiçbir şey." I

"Ağlamışsınız."

"Yalnızca yorgunum."

"Yorgun olduğunuzda ağlar mısınız?"

Laura gözlerini Griff'e çevirerek ters bir ifadeyle, "Bazen," diye karşılık verdi. "Şimdi lütfen bir an önce işi halledip bitirebilir miyiz?"

Laura'nın ses tonundaki tenezzül dolu ifadeye sinirlenen Griff, "Hiz metinizdeyiz hanımefendi," diye homurdandı ve iç çamaşının altından belli olan kabarıklığın Laura'yı utandırmasını umarak pantolonunu aşağıya indirdi. Gerçekten de öyle oldu. Laura başını öle yana çevirdi.

Griff kot pantolonunu bir tekmeyle öteye fırlatıp şort külotunu sıyırdı ve yatağın içinde emekleyerek Laura'nın üzerine uzandı. Bir süre kenarına adeta meydan okuyan örtüyle boğuştuktan sonra örtünün altına geçmeyi başardı. Laura bacaklarını iki yana ayırdı. Griff doğru pozisyona geçti, ileri atıldı, hedefi şaşırdı, bir kez daha denedi.

İki defasında olduğundan daha kolay oldu. Ve de daha hızlı. Her şey çarçabuk olup bitti.

Griff soluklanmayı bile beklenmeden yerinden kalkmaya hazırlanırken Laura'nın öte yana çevrili yüzüne kaçamak bir bakış fırlattı. Ve dondu kaldı. Laura'nın yanaklarından gözyaşları yuvarlanıyordu. Üst dudakları titrememesi için dişlerinin arasına kısırmıştı.

Lanet olsun. Ne kadar berbat geçmiş olabilir ki?

Görünüşe göre gerçekten berbat geçmiş olmalıydı, çünkü göğsü de hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Tanrı'm, canınızı mı yaktım?"

Laura başını iki yana salladı.

"Bir an önce olup bitmesini istediğinizi söylemişsiniz."

Laura bir şeyler söylemeye çalıştıysa da, sözcükler boğazına takılıp kaldı. Umutsuzca içini çekti.

Ne yapması gerektiğini bilmeyen Griff şaşkın bir biçimde susmaya devam etti. Konuşmak yerine elini Laura'nın ıslak yanağına dayadı. Bu

225

dokunuş karşısında Laura kaskatı kesildi. Elini kaldırdığında, Griff onun elini kenara iteceğini sandı. Ne var ki Laura elini Griff'in elinin üzerinden kapattıktan sonra yüzünü Griff'in avcuna gelecek biçimde yana çevirdi. Griff'in başparmağı Laura'nın çenesinin altındaydı ve parmakları Laura'nın saçlarına değiyordu.

İçini saran duygu kasırgası karşısında Laura'nın soluğu kesilir gibi oldu. Gözyaşları Griff'in avcuna hapsolmüştü. Griff, hıçkırık sesleri sustürmeye çalışan Laura'yı izliyordu. Hıçkırıklarıyla başa çıkamayacağına anlaşıncaya Laura yeniden dişlerini kenetledi. Ama bu kez dişlerinin arasına üst dudaklarını değil, Griff'in başparmağının alt tarafındaki etli bölgeyi kısırmıştı. Dişlerini iyice bastırdı.

Bunun Griff üzerinde yarattığı etki çok ani oldu. Griff duyulur bir biçimde hızlı bir nefes aldı. Laura'nın dişleri yavaşça gevşedi. Griff elini onun yüzünden kaldırdı. Gözleri az önceki ısı kadar güçlü bir etkiyle buluştu. Griff'in kontrol edemediği, kontrol etmek de istemediği durumu fark etmesiyle, Laura'nın yaşlarla örtülmüş gözleri bir anda kocaman oldu. Griff aniden hücum eden kâna Laura'nın içinde o kadar sıcak ve ısrarlı bir biçimde kabarmıştı ki, bunu engellemeye ne iradesi yeterdi ne de geri çekilme isteği.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Griff mi onu tamamen doldurmuştu, yoksa Laura mı onu tamamen kaplamıştı söylemesi güçtü. Zaten önemi de yoktu. Çünkü bu Gt\$ff'in o güne dek yaşadığı en erotik şeydi.

Laura'nın tepkisi kollayarak kalçalarını usulca ileriye doğru bastırdı. Laura'nın kirpikleri ıslaktı ve çok hoş bir biçimde sivrice dikilmişlerdi. Sağ gözünün irisinde siyah bir benek vardı. Griff bunu o güne dek fark etme mişti, zaten ona hiç bu kadar yakın olmamıştı da. Aslında Laura'nın gözle rinin içine daha önce hiç bakmamış, kendisini hep engellemişti.

Griff yine usulca kalçaların aşağı yukarı oynatmaya devam etti. Laura dişlerinin arasından soluk alıp verdiğinden, ıslığı andıran hafif bir ses çıka nyordu. Gözleri kapalıydı. Bundan cesaret alan Griff kolunu onun bedeni nin altına geçirdi ve onu kalçasından tutarak hafifçe kaldırdı ve aynı anda da kendi kalçalarını olabildiğince ileriye doğru itti. Laura'nın gırtlğından aç bir inleme sesi yükseldi. Dudaklarını içeriye doğru yuvarlamış, sıkıca birbirlerine bastırmıştı ve burnundan hızlı hızlı solumaya başlamıştı.

Griff iyice geri çekilip yeniden ileriye hamle yaptı. Laura inledi. Griff hareketini tekrarladı. Vuruşları uzun, yavaş ve derindi ve Laura da bedenini uygun biçimde hareket ettirerek ona karşılık veriyordu. Griff so luğunun kesildiğini hissetti.

Laura'nın daha önce hep iki yanında hareketsiz kalmış olan elleri hu zursuzca kıpırdanıyordu. Laura önce çarşafı yakaladı ve kıvrıp büktü, son ra daha fazlasını aradı ve Griff'in düğmeleri hâlâ ilikli olan gömleğinin ön yüzünü buldu. Laura kumaşı sıkıca kavradı ve sırtı çıplak kalana kadar çe kiştirdi. Yastığa gömülürken başını geriye doğru attı. Kalçaları onun şimdi biraz daha hızlı ve sert olan vuruşlarını karşılamak üzere havalandı.

Bir süre sonra Griff, Laura'yı sıkıca kendine bastırdı ve ona sıkıca sarılarak boşaldı, Laura da öyle. Ceset gibi, tükenmiş bir halde üzerinde yatarken onun artçı şokları andıran bedensel tepkisini hissetti. Bu tıpkı or ganının ucunun öpücüklerle boğulması gibi bir duyguydu. Gülümseyeme-cek kadar bitik vaziyetteydi ama içten içe gülümsedi.

Sonunda tamamen hareketsiz kaldılar.

Griff, Laura'nın başının arkasını tutarak, onu bırakmadan yana doğ ru yuvarlandı ve tek eliyle Laura'nın başını çenesinin altında tutarken, öbür eli de kalçasının üzerine koydu. Hâlâ içindeydi. Tarif edilmesi ola naksız duygular içindeydi. Aynı pozisyonda hiçbir şey düşünmeden öyle ce kalma ve ona bakma arzusu arasında gidip geliyordu.

Griff, hiç hareket etmeden giysilerinden sıyrılabilmelerinin bir yolu olmasını çok isterdi. Teninin onun tenine değmesi için dayanılmaz bir ar zu duyuyordu. Laura'nın göğüslerine bakmak istiyordu. Tüm bedenine.

Daha önce aklından bile geçirmeye cesaret etmediği o nefes kesici nokta lara dokunmak, keşfetmek, okşamak...

Daha sonra. O anda Laura uyukluyordu, hatta belki uykuya bile dal mıştı. Griff onun yüzünü görebilecek biçimde başını geriye itti. Laura'nın ısrmaktan şişmiş ve kızarmış olan nemli ve yumuşacık görünüşlü dudak ları aralıktı. Daha dolgun olan alt dudağın üst dudakla buluştuğu yerde mi-nik bir gamze vardı. Tann'm, bu dilinin ucuyla okşanmayı bekleyen sek si bir noktaydı.

Tam düşündüğünü yapmak üzere başını eğerken Laura'nın bedeni kaskatı kesildi. Gözleri ardına dek açıldı ve bir hamlede bedenini Griff'in bedeninden uzaklaştırarak oturdu. "Aman Tann'm." Yüzünü ellerinin ara sına gömdü. "Tann'm, Tann'm, Tann'm!" "Laura..."

"Sakin bir şey söyleme! Lütfen sadece... sadece... Tann'm!" Elini ya taktan aşağı sarkıtarak bir şey aramaya koyuldu. Griff bunun iç çamaşır! olduğunu anladı. Laura külodunu giyerdi yataktan kalktı ve banyoya da larak kapıyı arkasından gürültüyle kapattı.

Griff de yataktan kalkarak şort külodunu giydi ve banyo kapısının önüne giderek kapıyı tıklattı. "Laura." İzin beklemeden kapıyı açarak iç e riye girdi.

Laura bir yandan eteğini kalçalannın üzerine çekmeye uğraşırken, bir yandan da ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. Eteğinin fermuvannt çektikten sonra kapının arkasındaki askıda duran ceketine uzandı ve aynı anda da Griff'i kenara iterek banyodan dışanya çıktı. Yazı masasının üze rinden çantasını aldı ve yatak odasının kapısını ardına dek açtı.

"Laura bekle!" Griff, Laura'nın peşinden hole doğru gitti. Yolun ya nsında, oturma odasının ortasında onu dirseğinden yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. "Kahrolası bir dakika bekler misin? Konuş benimle."

Laura, ona bakmamak için direnerek hışımla kolunu çekip kurtardı. "Konuşulacak hiçbir şey yok." "Her şey dışında."

"Bu olanlar hiç olmadı," dedi Laura sözcüklerin üzerine basa basa. "Olmadı."

"Oldu." .

Bizim Kosemiz

Laura gözlerini sıkı sıkı yumarak başını çılgın gibi iki yana salladı. "Hayır, olmadı. Ben..." Hıçkırılmamak için eliyle ağzını kapattı. "Aman Tan n'm." Griff'ten uzaklaşarak hızlı adımlarla sokak kapısına doğru yürüdü.

Griff arkasından fırladıysa da, Laura yıldırım kadar hızlıydı. "Laura!" diye bağırdı. Laura arkasına dönüp bakmadı.

18. BOLUM

Laura ofisine girdiğinde Foster telefındaydı. Laura eşikte bir an du-raladı ama Foster elini sallayarak içeriye girmesini işaret etti. Karısının gelmesi, yönetim kurulu üyelerinden biriyle yapmakta olduğu telefon ko nuşmasını sonlandırmak için iyi bir bahaneydi. Sıkılmaya başlamıştı.

Havayolu şirketini yönetmek onu eskisi kadar eğlendirmiyordu. Anah tar pozisyondaki personel, içinde o kadar başarılıydı ki, onun denetimi ol madan da işin üstesinden gayet iyi gelebiliyorlardı. Yöneticilik açısından bakıldığında, onlan işe almakla akıllıca bir seçim yapmış olduğu bilmek, oldukça tatmin edici bir duyguydu. Öte yandan onların bu derece güveni lir olmalan, kendisini gereksiz kılıyordu.

Böyle günlerde kendim tıpkı fişli bir sakat eleman gibi hissediyordu.

Yakında yeniden görüşme dileğiyle telefon görüşmesini sonlandırdı. Laura'nın sırtı ona dönüktü; camdan dışarıyı seyreliyordu. "Bu onuru ne-| ye borçluyum?" diye sordu Foster. "Normalde iş saatlerinde beni ziyaret edemeyecek kadar meşgulsündür. Yoksa bu bir iş ziyareti mi? Bölüm mü dürü olarak mı buradasın, yoksa kanm olarak mı?"

"Kann olarak. Bana ayıracak zamanın var mı?"

"Her zaman."

Foster'ın SunSouth Select'i geri çevirmiş olması Laura'ya çok dokun muştı; hem de Foster'ın tahmin bile edemeyeceği kadar çok. Havayolu!

şirketinin yönetici kadosuna dahil olduğundan beri Laura'nın önerilerinin oy çoğunluğuyla reddedildiği ya da geçersiz sayıldığı durumlar olmuştu, ancak Laura bu uzun yol üzerindeki ufak tefek yenilgileri kolayca kabul lenmiş ve çoğunluğun kararlarını tüm yüreğiyle desteklemişti.

Ama bu defa durum farklıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Her ne kadar diğerlerinin yaratıcı fikir ve bilgilerinden yararlanmışsa da, Select, Laura'nın vizyonuydu ve Foster onu tamamıyla etkisiz duruma getirmiş ti. Son birkaç haftadır içinde bulunduğu ruh durumuna bağlı olarak da, La ura bunu kişisel olarak algılamıştı.

O günden beri bu konu yalnızca bir defa açılmıştı. Önceki hafta, yö netim kurulu toplantısı sırasında. Joe McDonald laf arasında Select konusu na değinmişti. Laura ona derhal bu konudan söz etme anlamına gelen, uyarı cı bakışlar fırlatmıştı. Bir daha bu konuya hiç girilmemişti, en azından Fos ter'in yanında ve Foster, arkasından fısıltıyla bu konunun konuşulduğuna hiç ihtimal vermiyordu. Binanın hiçbir yerinde Laura'nın sunum sırasında kullandığı malzemelere rastlamamıştı. Herhalde kendisi konuşmadıkça di ğerleri bu konuya kapanmış gözüyle bakacaklardı.

Foster, SunSouth Select'i, taşımacılıkta alternatif servisler sunma dü şüncesini oldukça heyecan verici bulduğu halde öldürmüştü. Laura'nın bun dan haberi yoktu, ama aynı düşünce onun da aklına gelmiş ve hızla geliş mekte olan bu pazarda olabildiğince büyük payı nasıl kapabileceği ile ilgili kendi araştırmalarını yaptırmıştı.

Yeni jetleri incelemiş, birinci sınıf bir servis başlatıp patentini almak için bu uçaklardan bir filo ısmarlamayı düşünmüştü. Laura'nın önerilerini uygu lamayı ve SunSouth'a yeni bir bölüm kurmayı bile aklından geçirmişti.

Ne var ki bu yenilik hangi biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin, Laura'nın ya da herhangi birinin değil, kendi konseptini ve dizaynını taşıyacaktı. Es ki etkinliğini yitirmiş bir kötürüm olmak yerine, bu işin patronu olacaktı.

Laura'nın mahzun ve neşesiz görünümünü dile getirmeyerek, ona yaralarını sarması için zaman ve olanak tanımıştı. Ofisine yaptığı bu prog ram dışı ziyaret, onun nihayet düş kırıklığını ve üzüntüsünü aşmış olduğu nun bir işareti miydi? öyle olmasını umuyordu.

"Bu defa yanında şarap getirmemişsin," dedi.

Laura gözlerinde soru işaretleri ile ona doğru döndü.

"Unutacak kadar uzun zaman mı oldu? Bana bu ofiste öğle yemeği sürprizi hazırlamıştın. Üç aylık beraberliğimizi kutlamak için."

"Dört aydı ve şampanya getirmiştin."

"Ne olmuş yani? Aklımda kalan kısmı ne içmiş olduğumuz değil. Öte yandan tatlıyı çok iyi anımsıyorum."

Bizim Kosemiz

Laura gülümseyerek alçakgönüllü bir edayla başını hafifçe öne eğdi. "Güzel günlerdi."
"O günleri özliyorum."
Laura birkaç saniye öylece durduktan sonra başını kaldırarak koca sına baktı; bu defa son derece ciddi. "Şimdi de güzel günlerimiz olabk lir Foster."
"O zamanki gibi olamaz."
"Tam olarak aımsı olmaz. Daha farklı ama aynı derecede hoş." Foster neşesiz bir kakhaha attı.
"Benim açımdan olamaz." Laura bir an gözlerinin içine baktıktan sonra, "Bir daha gitmeyeceğim," dedi
"Nereye?"
"O eve. Griff Burkett'e. Bu işi bir daha yapmayacağım."
Demek öyleydi. Duygularını incitmiş olmasını ona bu şekilde ödete cektı yanı. Foster yüzünde kayıtsız bir ifade olmasına özen göstererek el-* lerini kucağına koydu ve hafifçe kavuşturdu. "Öyle mi?"
"öyle."
"Bu ani..."
"Ani değil. Son... son defadan bu yana bu konuyu defalarca düşün düm. Bir daha o eve gitmeyeceğim."
"Bunu söylemişin. Sanınm bunun nedenini öğrenmeye hakkım var." "Çünkü yanlış."
"Neye göre yanlış? Ben rıza gösteriyorsam nasıl yanlış olabilir?"
"Sen istemiyorum. Benim anlayışıma göre yanlış."
"Anlıyorum. Yanlış olduğuna ne zaman karar verdin?"
Laura bakışlarını öte yana çevirerek imalı bir ses tonuyla, "Sen bu konuyu ilk önerdiğinde," diye karşılık verdi. "Bu işe en başından beri kar şıydım. Bunu yalnızca seni sevdiğim ve ricam yerine getirmek istediğim için kabul ettim. Ama artık yapamam. Yapmayacağım."
"Benim kadar senin de çocuk sahibi olmak istediğini sanıyordum."
"Bence bunun için doğru yol bu değil."
"Bence öyle ama. Hem B planına geçmek için henüz çok erken de ğil mi? Yalnızca üç defa âdet gördün."
"Kaç defa olduğunu ben de biliyorum," dedi Laura sertçe. "Hem yal nızca bir defa bile olsa, bunu bir daha yapmayacağım."
"Burkett'i mi istemiyorsun? Sana kötü mü davranıyor?"
"Hayır."
"Kaba ya da sert mi?" "Hayır."
"Çünkü eğer öyleyse^ « "Hayır, değil."
"Pekâlâ." Foster bu yalanı yorumsuz bırakarak kendini toparlaması için Laura'ya zaman verdi.
Laura derin bir soluk alarak yavaşça bıraktı. "Kararımın onunla hiç bir ilgisi yok. Sorun benimle ve bu fikrin kendisiyle ilgilfc^ <
"Bu fikri aylarca tartıştık Laura. Her yönüyle bu konuyu defalarca ele aldık."
"Bunun farkındayım." "Ve sen de kabul ettin."
"Evet ama bundan soyut bir düşünce olarak söz etmek çok farklı, gerçekte..." Laura ani bir harekede boyunun tüm uzunluğuyla ayağa dikildi. "Nasıl hissettiğimi haklı çıkarmaya çalışmak zorunda değilim. Ya da açık* lamaya çalışmaya. Ben bunu bir daha yapmak istemiyorum," dedi hırçın bir ifadeyle. "Bu iş burada biter."
Foster bir süre geçmesini bekledikten sonra, "Buna çok şaşırdım doğrusüÇr dedi. "Başladığın işi yarım bırakmak hiç de sana göre bir tutum değil."
"Doğru."
"Şimdiye kadar hiçbir anlaşmadan geri dönmedin."
"Evet ve bu anlaşmayı bozmaya da niyetim yoktu. Bu işi de bir mey dan okuma gibi görebileceğimi düşündüm. Ama yapamıyorum."
"Bu işin senin üzerinde bu kadar büyük bir duygusal baskı yarataca ğını düşünmemiştim."
"Ama öyle."
"Belki de her şeyi fazla kişisel algılıyorsundur."
Laura, Foster'a şaşkınlıktan donakalmış bir biçimde baktı. "Ben se nin karınım. Başka bir erkekle cinsel ilişki yaşıyorum. Tanrı aşkına bu işi nasıl kişiselleştirmeyeyim?"
"İsterikleşıyorsun Laura." Foster ofis kapısına doğru kaygılı bir ba kış fırlattı.
Laura dirseklerini kavrayarak kocasına sırtını döndü. Foster tekerlek li sandalyesini üç defa ileri geri sürdükten sonra çalışma masasının başından ayrılarak, onun arkasında durdu. İleri doğru uzanarak, ellerini Laura'nın belinin iki yanına koydu. Laura ürkerek kenara kaçmaya çalıştı ama Fos

Bizim Kosemiz

ter onu sıkıca tuttu. "Sonuç tahmin ettiğim gibi olmadı. Bu işin duygulanıncı incitebileceğini tahmin edemedim."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Foster. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu İnliyorum. Ama bu işin ahlaki yanıyla başa çıkamıyorum."

"Elbette hislerine saygı duyuyorum. Kararlarına da öyle."

Laura yavaşça soluğunu bıraktı. "Teşekkür ederim."

Foster yüzünü görebileceği biçimde Laura'yı kendisine doğru çevir di. "Son birkaç haftadır çok sıkıntılıydın. Bu konuda bir şey söylemedim ama fark etmediğimi düşünme."

"Kabul ediyorum, her zamanki ben değildim. Bu iş aklımı gerçekten çok kurcalıyor. Kendimi işimle avutmaya çalıştım. Ama bu da ters tepki yarattı ve ikimizin arasının açılmasına neden oldu. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için söylemeyi hep erteledim ama Burkett'le ne niden buluşma zamanı gelmeden önce sana söylemek zorundaydım. Sana söyleme korkusu sinirlerimi altüst etti. Bu konuşmayı nihayet yapmış ol duğumuz için rahatladım." Belli belirsiz gülümsedi, sonra öne doğru eği lerek Foster'ı dudaklarından Öptü.

Geri çekildikten sonra Foster, "Burkett ile son buluşmanızın üzerin den on beş güürgeçti, doğru mu?" diye sordu.

Laura evet anlamında başını salladı.

"O halde belki de bu tartışmayı boşu boşuna yapıyoruzdur," dedi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle.

"Belki de hamilesindir."

Ya gerçekten hamileyse?

Bu şimdi Griff'in hayatında kocaman yer tutan bir "eğer"di. Her sa bah o günün katlama telefonunu alacağı gün olup olmadığı düşünerek uyanıyordu.

Elbette hedefleri buydu, öyle değil mi? Döllenmiş bir yumurta tüm sorunlarının çaresi olacaktı. Çocuksuz bir çifti mutlu edecek, kendisini de yaşamının sonuna dek milyoner yapacaktı.

Ama eğer Laura hamile kaldıysa, onu bir daha hiç göremeyecekti.

Ve bu da kutlamak için bir neden değildi.

"Griff?"

Bolly'nin antrenman sahasının kenarında kendisiyle dirsek dirseğe durduğunu fark ederek şaşırdı. Spor yazan kendisine tuhaf tuhaf bakıyordu! "Üzgünüm, ben..."

"Bir milyon mil uzaktaydın. Adını tam üç defa söyledim. Uyuyor muydun?"

Griff güneş gözlüğünü çıkardı ve kavurucu güneş karşısında gözle rini kırptırdı. "Bu sıcakta mı? Dikkatim Jason'daydı. Bugün birkaç iyi hamle yaptım."

"Senin sayende."

"Hayır, öğrettiklerimi uygulamak ona düşüyor. Bu övgüleri o halâ ediyor."

"Oğlan futbola aşın tutkun. Hem de o kadar çok ki, annesi kaygılan maya başladı." "Neden?"

"Kendini hırsına fazla kaptırıp riske girmesinden ve yaralanmasın dan korkuyor."

"Anneler böyledir," diye tahmin yürüttü Griff.

"Sanırım onun tenis oynamasını tercih ederdi."

Griff "aman kalsın" der gibi yüzünü buruşturunca, Bolly güldü. "Ben de seninle aynı fikirdeyim. Dinle, az önce bir telefon aldım. Stars takımının dün sözleşme imzaladığı yeni golcüyle röportaj yapmamı istiyorlar. Amal evine, Detroit'e dönmeden bu röportaj içki çok kısıtlı bir zaman kalıyor. Eğer acele edersem belki uçağı kalkmadan önce onu Dallas Havalima-nı'nda yakalayabilirim. Ama Jason'ı antrenmandan yoksun bırakma düşün cesi hiç hoşuma gitmiyor. Acaba sen onu antrenmandan sonra eve biraka bilir misin?"

"Elbette bırakmı,"

"Senden bunu istemezdim, ama kayınvalidemin doktora gitmesi ^ -rekiyor ve karım da arabayla onu götürecek, bu nedenle..."

"Bolly, haydi git Sen eve dönene dek Jason'ın yanında kalayım mı |

"Hayır, eve girdiğini görmen ve kapıyı arkasından kilitlediğinden emin olman yeterli. Evde yalnızken hangi kurallara uyması gerektiğini o biliyor."

"Peki, sorun değil."

Bolly sahaya baktı ve diğer çocukların arasından oğlunu seçti. Jason karşı hücumla yere yığılmadan önce, son anda topu sağ arkasındaki koşu cuya çıkarmayı başardı. Yığıldığı yerde fazla kalmayarak ayağı fırladı ve koşucunun ilk hücumu yapışını izledi. Doğruca havaya fırladı, yumruğu nu kaldırıp coşkuyla bağırdı.

Bizim Kosemiz

Hâlâ oyunu izleyen Bolly gülümsedi ama çok geçmeden iki kaşının arasında kaygı dolu bir çizgi belirdi. "Griff, bir daha düşündüm de..."

"Onu bana emanet edebilirsin Bolly."

Bolly yeniden ona döndü ve içten içe ondan bu yardımı istemenin gerçekten uygun olup olmadığını hesaplayarak, birkaç saniye gözlerinin içine baktı. Sonra olumlu bir biçimde başını salladı. "Sana müteşekkirim Griff, çok sağ ol."

Antrenman sona erdikten sonra Jason sahaya koşarak geçti ve Griff'in yanına geldi. Griff başparmağını havaya kaldırarak, "Müthiş bir antrenman dı oyunkurucu," dedi. "özellikle de o son hücum serileri."

"Sağ ol." Çocuğun yüzü kıpkırmızıydı ve terden kaskının dışına ta şan saçları kafasına yapışmıştı. Bu övgüler karşısında sevinçle güldü.

Griff, ona babasının beklenmedik bir işi çıkırttığını anlattı. "Bu neden le bugün seni eve ben bırakacağım."

"Ciddi misin?"

"Boşuna heyecanlanma. Arabam bir hurda yığını."

Yol üzerinde Griff, Braum's'a saptı. "Bana şimdi bir milk-shake çok iyi gelecek. Sen ne dersin?£

•«

Ve orada oturdukları süre içinde içeceklerinin yanında hamburger ve patates kızartmasının da iyi gideceğine karar verdiler. Bir masada oturmuş, Jason'ın takımı ve çeşitli oyuncuların güçlü ve zayıf yanları hakkında konuşurlarken, Griff'in dikkatini üç inşaat işçisi çekti. İçeriye girdikle rinde onları fark etmiş, ancak dikkatini Jason'a yöneltmeden önce onlara yalnızca şöyle bir bakmıştı.

O anda adamların kendisini gördüklerini ve tanıdıklarını aynmsadı. İşçiler seslerini yükseltmeseler de, ona yönelttikleri bakışları düşmanlık do luydu. Başkaları da bu durumu fark etmeye başlamışlardı. Griff, üzerine bir düzine çift gözün döndüğünü hissedebiliyordu.

Aralıksız gevezelik eden ve sadece ağzına bir lokma atmak için ara veren Jason, bir anda havanın değiştiğini aynmsadı. Konuşması yavaşladı, sonra tamamen sustu. Üç adama doğru baktı, sonra bakışlarını Griff'e çevirdi, gözleri kaygıyla bulutlanmıştı.

"Tamamdır, Jason."

Ama tamam değildi. Çünkü adamların yemek paketlerini alıp kapıya doğru gitmeden önce, Griff ile Jason'ın oturduğu bölmenin yanından geç meleri gerekiyordu. Adamların sonuncusu yanlarından geçerken, "Sen pis-^ ligin birisin Burkett," dedi. Sonra bir ağız dolusu balgamı Griff'in üzeri ne tükürdü. Balgam hedefi şaşılarak Griff'in omzunun birkaç santimetûa ötesine, koltuğun döşemesine yapıştı.

Adamların oradan ayrılmasından sonra sanki büyük bir boşluk oldu. Kimse hareket etmiyordu. Griff, herkesin onun tepkisini beklediğini bili yordu. İçinden geçen, herifin arkasından dışarıya çıkıp kışına okkalı bir tekme yapıştırmaktı. Eğer yalnız başına olsaydı, bunu yapardı da.

Ama yanında Jason varken böyle bir şey yapamazdı. Az önceki ber bat sahne kendisinden çok, şimdi başı önde, elleri masanın altında kucağın da öylece oturan çocuğu utandırmişti.

Çok geçmeden çalışanlar ve diğer müşteriler kendi işlerine geri dön düler. "İyi misin?" diye sordu Griff.

Çocuk başını kaldırdı. "Bu hiç de adil değil!"

Griff, çocuğun hissettiğinin utanç değil de öfke olduğunu fark ede rek şaşırdı. "Nedir adil olmayan?"

"O adamın az önce yaptığı. İnsanların senin hakkında söyledikleri."

Griff tabağını kenara koyarak kollarını masaya dayadı. "Beni dinle Jason. Bu şekilde tükürmek gerçekten çok iğrenç bir şey. Bu adamın pis herifin biri olduğunu kanıtlamaktan başka bir işe yaramadı ama benim beş yıl önce yaptığım, çok ama çok daha kötü bir şeydi." Camdan dışarıya baktığında üç adamın kamyonetlerine bindiklerini gördü. "Sence bu herif ler yılda ne kadar kazanıyorlardır?"

Jason ilgisiz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Benim futbol oynarken kazandığım paranın çok az bir bölümünü. Bu adamlar çok çalıştıkları halde kazandıktan para benim el yapımı göm leklerimin kuru temizleme masrafından daha az. Ondan daha çok para ka zanmış olduğum için benden nefret etmiyor. O her erkeğin hayal ettiği ha yatı sürmüş ve bunu bir kalemde silmeyi göze almış olmamdan nefret edi yor. Şike yapmak için para aldım. Aptallık ve bencillik yaptım ve yasala rı çiğnedim. Bunun hiçbir özrü yok."

"Ama artık kötü değilsin."

Para için kötürüm bir adamın kansını beceriyordu. Bu da çok berbat bir şeydi. Bundan daha kötü olabilecek tek şey, kadını para alsada alma sa da becermek istemesi olacaktı.

Bizim Kosemiz

Olanları düşünmemeye çalışmıştı. Aklına geldiğinde de, her defasın da kendisini bunun fiziksel bir tepki, cinsel mekanizmanın işlemesinin öngörülebilecek bir sonucu olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Ya da bir hayal... Şanslı bir raslantı... İki yıldız çarpışmıştı ve aynı şeyin bir daha gerçekleşmesi için, aradan bir milyon yıl geçmesi gerekiyordu.

Ama hangi sözcüklerle açıklamaya çalışırsa çalışsın, olanlar hep ak-lındaydı. Sürekli. Ne zaman başparmağının altındaki etli kısmı ısırarak dişler aklına gelse sertleşiyor, içi arzusuyla doluyor, yeniden onun içinde ol maktan başka bir şey düşünemiyordu.

"Ben kimsenin kahramanı değilim Jason. Beni kahramana dönüştür me. Eğer bir kahraman istiyorsan babana bak."

"Babama nü?" diye sordu Jason alaycı bir edayla. "Onun yaptıkları mı kahramanlık?"

"Anneni seviyor. Seni seviyor. Seninle ilgileniyor, senin için kaygı lanıyor."

Jason suratını asarak, "Bu hiçbir şey sayılmaz," dedi.

"Yanıyorsun. Çok büyük bir şey." Sonra vaaz veriyormuş havası ya ratmamak için, "Ama futbol topunu atışı bok gibi. Ve sakın ona senin ya nında 'bok' sözcüğünü kullandığımı söyleme," diye ekledi.

"Ü bu sözcüğü sürekli kullanır."

Griff güldü, "öyleyse o benim kahramanımdır."

Jason yeniden gülümsemeye başladı.

Ertesi gün diğer günler gibi başladı. Griff yataktan kalkarak banyo ya gitti. Aylır ayılmaz duvara astığı takvime baktı. Bu hareket artık rutini ne dönüşmüştü. Her gün takvimde bir önceki günün üzerini çiziyordu.

Bir bilgisayar satın almış ve kendi kendine kullanmayı öğrenmişti. İnternetteki yoğun araştırmalardan sonra kadının üreme sistemi ve işleyişi ile ilgili, okulda biyoloji dersinde öğrendiğinden daha fazla ve ayrıntılı bilgiye sahip olduğunu düşünüyordu.

Girdiği bazı sayfalarda gereğinden çok bilgiyle karşılaşmıştı -mukus salgısı ile yolk keseleri kimi ilgilendirirdi?- ne var ki zamanlama ve yirmi sekiz günlük dönem sırasında neler olduğunu çok iyi öğrenmişti. LH yük selişimin ne demek olduğunu da öğrenmişti.

Eğer Laura'yla yumurtladığı gün birlikte olduysa, hangi gün âdet göreceğini -görürse elbette- hesaplamak hiç zor değildi. Söz konusu beş gün gelip geçmişti. Eğer Laura âdet görseydi ve Griff'in hesapları doğru olsaydı üç gün önce, yeniden yumurtladığında, ondan haber alması gerekirdi.

Ne var ki Laura onu Windsor Sokağındaki eve geri çağırma-mıştı. Pe ki bu Laura'nın âdet görmediği, yani hamile kaldığı anlamına mı geliyor du? Belki de iyi haberi bekletmesinin nedeni, hamileliğin önce bir dok tor tarafından onaylanmasını istiyor olmasıydı. Ya da son olanlar yüzünden, bir daha asla Griff'le konuşmak istemiyordu. Peki ama anlaşmanın bozulduğunun kendisine de bildirilmesi gerekmez miydi?

Ne yapacağını bilememek onu çılgına çevirse de, beklemekten baş ka çaresi yoktu.

Her sabah olduğu gibi takvime not düşüp, duş almak üzere banyoya "gitti. Küvetten çıkarken, gazetesinin ön kapıya bırakıldığı haber veren kapı sesini duydu. Hemen giyinmekten vazgeçerek havlusunu beline sardı.

Gazeteyi dar sundurmasının alıp mutfaka gitti ve kahve makinesini çalıştırdı.

Kahvenin olmasını beklerken gazetenin ilk sayfasını inceledi ve ku tudan portakal suyu içti. Gazeteyi çevirerek çizginin altındaki manşetleri gözden geçirdi. Dünyada yaşanan krizlerin önceki günden farksız olduğu nu görerek spor sayfasına geçti.

katle baktığında Griff bu sayfaların gazetenin diğer sayfalarına göre sararmış olduğunu görebiliyordu. Rodarte.

Hızla yerinden fırladı, ayağı mutfak sandalyelerinden birine takıldı-y-sa da, birkaç saniyede mutfaktan çıkıp, oturma odasını geçmiş ve sokak kapısını ardına dek açmıştı. Evin önündeki dar arsaya fırlayıp yolu kola çan etti. Yeşil arabayı görmeyi gerçekten beklemiyordu ve görmedi de. Rodarte'in çekip gitmek için yeterince zamanı olmuştu.

"Orospu çocuğu!" Griff belinden kaymak üzere olan havluyu tutarak içeriye daldı ve kapıyı çarparak arkasından kapattı. Rodarte neredeyse iki aydır ortalarda görünmemişti. Ve Griff tam hergelenin vazgeçip gittiğini düşünmeye -ummaya- başladığı sırada, yeniden ortaya çıkmıştı.

Eski spor bölümünü günlük gazetenin içine koymak akıllıca bir fi kirdi. Griff'in bunu görmemesi olanaksızdı. Rodarte burnunu kendisinin beş yıl önce boka çevirdiği hayatına sokuyordu.

Griff küçük harflerle basılmış olan yazılarla yüzleşecek kadar kendi ni toparladıktan sonra sandalyeyi ayağa kaldırdı, kendine bir fincan kah-f ve doldurdu ve mutfak masasının başına oturarak

Bizim Kosemiz

okumaya başladı. Söz cükler birer yumruk gibiydi, canını yakıyordu, çünkü okuduklarının hep si doğruydu,

Pete Rose'un kumar tutkusunu ve Jose Cansesco'nun uyuşturucu kul lanmasından beri hiçbir profesyonel sporcu, rekorlar kıran yıldız oyuncu-rucu Griff Burkett kadar büyük bir skandala konu olmamıştı. Medya bu konuya geniş bir biçimde yer vermişti. Amerikan spor kanalı ESPN bu olayla ilgili saatler süren programlar yayımlamıştı.

Ne var ki Rodarte Dallas Morning News' in bu baskısını seçerek iyi iş başarmıştı, çünkü buradaki makaleler uzun ve amansız düşüşünü çok iyi özetliyordu.

Bahis alışkanlığı çok küçük başlamış, sonra tıpkı büyümesi engelle nıp kontrol edilemez bir üzüm asması gibi yayılmış, kendisi için pazar maçlarından daha heyecan Verici bir hal almıştı. Bahislerde kazanmak, fut bol sahasında fark atmaktan daha büyük mutluluk veriyordu ona.

Sonunda bahis oynamak onda bağımlılık haline gelmişti. Denetimi elinden kaçırmadan, tehlike işaretlerini görecekt kadar akıllı olması gere kirdi. Belki de görmüştü. Belki onları yalnızca görmezden gelmişti.

Tehlikeli ama coşkulu bir girdaba yakalanmıştı. Kazandığında, bir sonraki bahiste daha fazla kazanmak amacıyla daha çok para yatırıyordu. Kaybettiğinde ise kaybını çıkarmak için yatırdığı miktardan yine arttıyordu. Sonunda girdap bir hotuma dönüşmüş ve onu suyun altına çekmişti.

Bill Bandy bir bahisçiden çok vergi muhasebecisini andırıyordu. Öl düğünde kilosunu muhtemelen liseden mezun olduğu günkü kilosuyla aynı olan, çelimsiz yapılı insanlardandı. Seyrek, kahverengi saçları, sivri çene li ufak bir suratı ve keskin bir burnu vardı. Dar burun delikleri ve soluk mavimsi gözleri havada uçan alenen maddelerle sürekli savaş halindeydi. Elleri bir kadınıninkiler kadar yumuşak, beyazdı ve insanda dokunulmaya cak kadar nemlilermiş hissi uyandırıyorlardı.

Kimse onun bir gangster olabileceğini aklına getirmeydi. Ama aslında tam olarak öyleydi. Ortada dolaşan söylentilere göre, Dallas'a yerleşmeden önce St. Louis'te kendisine kazık atan amcasını zehirlemişti. Griff bunun gerçek mi, hayal ürünü mü olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti.

Bandy, konsorsiyumun, görünürde Güney Amerika'da bir yerlerde salay madeni arayan paravan şirketlerinden biri olan Vista için çalışıyordu. Madenin tam olarak yeri ve öbür ayrıntılar belirsizdi. Vista'nın asıl işi yüksek miktarda para yatırılan bahisler ve kara para aklamaydı. Griff bir de onların uyuşturucu ticareti yaptıklarından kuşkulanıyordu.

Vista'nın Las Colinas gökdelenindeki madencileri, ünlü modacılar tarafından dikilmiş takım elbiseler giyiyor, pırlantalı Rolex saatler takıyorlardı. Tuvalet bile gittiklerinde yanlarına silahlarını alırlardı. Otomatik silahlar taşıyan korumaları ve kurşun geçirmez camları olan arabaları vardı.

Sandra Brown Böyle adamlarla oyun oynamazdı.

Bir gece Griff'in en sevdiği Meksika restoranında bir tabak tavuk-enc+ hilada eşliğinde Bill Bandy, Griff'e aynen böyle söylemişti. Griff, Cow boys takımında oynadığı dördüncü sezonun ortalamındaydı. Bandy iş ko nuşmak için onu yemeğe davet etmişti. En önemli konu da üç yüz bin doları aşmış olan kumar borcuydu.

"Bu tür adamlarla oyun oynayamazsın Griff. Eğer bana kalsa, ben sana biraz daha kredi verirdim. Ne de olsa milyonlar kazanıyorsun. Birkaç ay içinde parayı geri ödeyebileceğini biliyorum. Ama bu herifleau" demiş olan burnunu nemli bir mendille silmişti, "...iyilik ve yardım onlara yabancı sözcükler. Bana inan."

Griff elindeki tortilla cipsini acılı sosa banarak seslice çiğnemiş, sonra buzlu margaritasından bir yudum almış ve yan masada oturan kendisi ne hayran hayran bakan genç kıza el sallamıştı. "Ne yapabilirler ki? Gözlerine bacaklarını mı kırdırırlar?"

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben senin gereksiz yere panik yaptığını düşünüyorum. Her hafta faizlerini tahsil ediyorlar nasılsa. Onlar için ben çok kârlı bir yatırımdır. O halde sorun nedir?"

"Paralarını istiyorlar."

Nihayet Bandy'nin cenazedeymiş izlenimi yaratan ses tonu Griff'in dikkatini çekmişti. Bandy'nin daha önce tedirginlikle hareket eden solgun gözbebekleri taş gibi sertleşmişti. Burnu bile artık akıyordu sanki. Griff bir an, onun yaşlı amcasını zehirlediği yolundaki söylentilerin doğru olabileceğini geçirmişti aklından.

Bandy yüzündeki buz gibi ifadeyi değiştirmeden sözlerini sürdür müştü. "Ulak olarak beni yolladıklarına şükretmelisin, yoksa ne bu pazar, ne de sezon sonuna kadar herhangi bir pazar günü, bir daha sahaya çıka mazdın. Sakın hata yapma, yoksa seni ciddi bir biçimde yaralayabilirler Griff. Ve bunu yaparlar"

Bizim Kosemiz

"Beni yaralamak onların hiçbir işine yaramaz. Eğer oynayamazsam paralarını bir daha asla göremezler/*

Bu sözler Bandy'nin karartı ifadesinde hiçbir değişikliğe yol açma mıştı. Griff tabağını kenara itmiş, bu konuyla ilgilenmek zorunda bırakılacağı için hoşnutsuzca içini çekmişti. Takımı o pazar günü Atlanta'da Fal con' larla karşılaşacaktı. Favori takım Cowboys'lardı, ama iki takım arasındakı fark çok büyük değildi. Kolay bir maç olmayacaktı. Gangsterlerle pa zarlık yapmak yerine, kendisini psikolojik olarak zorlu bir maça hazırlaması gerekiyordu.

Sonunda Bandy'ye, "Pekâlâ, bana birkaç gün ver," demişti. "Bir şey leri nakde çevirmeye çalışacağım. Arabalardan birini. Florida'daki daireyi. Bakalım. Onlan hoşnut edecek minimum rakam nedir? İki yüz bin? Bu on lara olan borcumun yansından fazlası. Bu bana biraz zaman kazandırır mı?"

Bandy sulanan gözlerini mendilinin kenarıyla sildikten sonra, "Baş ka bir yolu daha var," demişti. "Zaman satın almak mı?" "Borcu iptal etmek."

Griff ona, sanki ıssız bir adada, yanında önceki yılın, hepsi de erkek delisi olan ve kendisi için yanıp tutuşan, bütün takvim güzelleriyle bir haf ta geçirebileceğini üstelik giyinmenin de yasak olduğunu söylemiş gibi bakakalmıştı.

Bandy, "Onlarla buluşup, sana ne gibi olanaklar sağlayacaklarım ko nuşmayı kabul ediyor musun?" diye sordu. "Nerede ve ne zaman?"

Bandy'nin "onlar" diye söz ettiği kişiler, Vista'nın gösterişli ofisinde Griff'in elini dostane bir tavırla sıkıp, ona sınırsız bir konukseverlik gös termiş olan üç adamdı. Ne içersin? Tepsideki sandviçlerden al sana. içinde yaban turpu soslu sığır fileto olanları özellikle öneririm. Toplantıdan son ra bir masaja ne dersin? Sana mutlu sonla noktalanacak masaj yapabile

cek bir masözümüz var. Ne demek istediğimi anladın mı? Muzır bir ifadeyle gözünü kırpmış ve Griff de onun ne demek istediğini anlamıştı tabii ki.

Bu gösterişli karşılama törenini gören biri, Griff'in onlara çeyrek mil yon dolar borcu olduğunu ve adamların alacaklarını derhal tahsil etmen için onu tehdit ettiklerini düşünmezdi bile.

Aralarındaki tek Teksaslı, uzun boylu, ince, atletik yapılı, koyu renk tenli bir adamdı; kocaman, bembeyaz dişleri vardı. Golf tutkunuydu, yükl sek sesle ve müstehcen sözcükler kullanarak, durmaksızın konuşuyordu. Kolunu Griff'in omzuna dolayarak sihirli elleri ve ağzı olan masözden söz eden de oydu. Adı Larry'di.

Martin, Akdenizli tipinde, esmer bir adamdı. Obezdi. Soluk alıp ver miyor, adeta akortsuz bir gayda gibi hınlıyor ve biraz fazla enerji harcat sa yüreği duracakmış gibi görünüyordu.

Üçüncü adam, Bennett, sessiz sedasız bir tipti. Saçları dökülmeye başlamıştı ve beyaz tenliydi. Öbürlerinden uzakta oturuyor, söze pek ka lışmıyor ama Griff'i gözlerini hemen hiç kırpmadan, düşmanca bakışlara la inceliyordu.

İlk hoşbeşten sonra iş konusuna gelmişlerdi. Tekliflerinin şartları son derece basitti: Pazar günkü Atlanta maçını aleyhlerine çevirmesi duru* munda borçları silinecekti. Bunu aynen bu sözlerle dile getirmemiştir!™ ama sözlerinin altında yatan anlam buydu.

Martin, ondan kaybetmeye çalışmasını beklemediklerini söylemişti. "Yalnızca oyunda tüm potansiyelini kullanma yeter."

"Ve kim bilir," demişti Martin hırıldayarak, "Falcon'lar sahadan gali biyetle aynılmayı başarlarsa borçlarının silinmesi dışında küçük bir ikra miye bile kazanabilirsin." Soluklanarak sormuştu: "Değil mi Bennett?"

En sessizleri olan Bennett, kelini örtecek biçimde taranmış saçlarıyla başını evet anlamında sallamıştı.

Griff, onlara bu teklifi düşünmesi gerektiğini söylemişti.

Çok iyi, demişlerdi. Karar vermek için pazar gününe kadar zamanı vardı. Ve ona iyi niyetlerini göstermek amacıyla onu masöz kızla baş ba şa bırakmışlardı. Kız müthişti. Dallas Cowboys takımının yıldızıyla bera ber olmak için yanıp tutuşan kızlar her zaman çevresindeydi ama bu kız çok özeldi.

Pazar günü giyinirken, ulusal marş söylenirken, hatta açılış atışından sonra sahaya çıktığında bile, hâlâ kararını tam olarak vermemişti. Dördün cü çeyreğin sonuna kadar ne yapacağını bilememişti. Skor 10'a 10'du ve Dallas kendi alanında idi.

Geriye fırlatılan topu kapmış, Dallas'ın çizgi oyuncusu Falcon atağı karşısında tıpkı bowling kukası gibi yere yığılmıştı. Griff'in en hızlı, en güçlü geri koşularından biri iki defans oyuncusu tarafından engellenmiş, üçüncüleri gözlerini kan bürümüş halde Griff'in üzerine saldırmıştı. Uy gun bir top karşılayıcı ararken, Griff direnişin kimseye fark ettirmeden inandırıcı biçimde kaybedilmesinin ne kadar kolay olduğunu anlamıştı.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Atlanta 17-10 kazanmıştı.
Bu şekilde ortaklıkları için ilk adım atılmıştı.

19. BÖLÜM

"Eğer onu çevirmek işliyorsan, başparmağını altına koymalısın." Griff bu sözlerle Jason Rich'e, nasıl yapması gerektiğini gösterdi. "Görü yor musun? Topu elinden çıkardığın anda başparmağını vurmalsın. Şim di bir kez daha dene."

Futbol topunu çocuğun eline tutuşturdu. Jason, topu Griff'in gösterdiği gibi kavrayıp, pasını atarken yüzündeki ifade, harcadığı dikkatten iyi ce gerilmişti. "Çok daha iyi."

"Bir kez daha deneyebilir m isin Griff? Sanırım topu biraz geç bı raktım."

"Tamam, ama yalnızca bir kere daha. Antrenmanın başlamak üzere."

Griff ikinci pasın daha başarılı olduğunu gördü. "Çok iyi Jason. Bu işi iyice kapmaya başladın. Birkaç bin pas daha attın mı, tamamdır. Rekor lar kıracağından eminim*"

Jason'ın yüzünde, maskesinin ardında, bir gülümseme belirdi. "Dün çok eğleneliydi. Yalnızca... biliyorsun işte."

"Evet. Buna tanık olduğun için üzgünüm"

"Babama anlattım. Yapabileceğin en iyi şeyi yaptığını söyledi. Eğer onlarla kapışsaydın işler daha kötüye giderdi."

"Sana söylemiştim. Şu çocukların vücutlarını gördün mü?"

Jason gülererek, "Belki yeniden birlikte milk-shake içmeye gideni,** dedi.

"Çok isterim."

"Ben de öyle. Yann görüşürüz."

Griff, çocuğun kaskının tepesine iki küçük şaplak indirdi. "Ben bura da olacağım."

Jason antrenman sahasının yan çizgisinde toplanmaya başlayan ta kim arkadaşlarının yanına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bolly di ğer babalann arasında duruyordu. Griff selamlamak amacıyla elini kaldırdı ve Bolly de elini sallayarak ona karşılık verdi.

Griff sahanın içinde koşarak Jason'ın attığı toplan topladı ve araba sının bagajında sakladığı bez torbaya doldurdu. Torbanın ağızını bağladık tan sonra, onu omzuna astı.

Tam o sırada tel örgünün arkasında durmuş, kendisine bakan Rodar-te'ı gördü.

Griff bir saattir Jason'la güneşin altında durmaktan kızıışmıştı zaten. Rodarte'ı görünce kanı yalnızca bir saniyede kaynama noktasına sıçradı. İleri doğru hücum etmemek için kendini zor tuttu.

Hiç acele etmeden kapıdan geçerek Rodarte'ın yanına gitti. Orospu ço cuğu ona bakmaya tenezzül bile etmedi. Bunun yerine; sahanın öbür yarım daki, genç oyuncularının antrenman sırasında fazla güneşte kavrulmamaları ve susuz kalmamalarına özen göt steren n ortaokul çalıştırıcısını izliyordu.

"Ne kadar da dokunaklı bir herifmişsin Rodarte," dedi Griff. "Tıpkı yaşlı bir teyze gibi eski gazete biriktiriyorsun."

Rodarte yine ona bakmadan küçük bir kahkaha attı. "Eğlenceli satır lardı. Onlan yalnızca kendime saklamak yazık olacaktı."

Griff'in içinden adamı omzundan kavramak ve zorla kendisine bak masını sağlamak geliyordu. Ama ona elini sürmeye cesareti yoktu. Rodarte lana karşılık vermekten geri durmayacaktı. Ve işlerin çirkinleşmesi duru

munda, ki öyle olması kaçınılmazdı, etrafta çok fazla tanık olacaktı. Özellikle de Bolly. Griff bela çıkarmayacağına dair ona söz vermişti. Önceki gün spor yazarı, oğlunu ona emanet etmişti. Griff şimdi bu güvene ihanet etmek istemiyordu.

Rodarte'a cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip, öylece çekip gidebilirdi. Bırak orada kalsın, sıcaklığın altında eriyip kavruk zeminde top-laşan bir ter gölü haline gelsindi.

Ama onu görmezlikten gelmek pek akıllıca olmayacaktı. Rodarte'ın orada bulunması raslantı olmadığı gibi, o sabah olanlar da zararsız bir mu ziplikten ibaret değildi. Haftalarca görünmedikten sonra, Rodarte yeniden ortaya çıkmıştı. Griff bunun nedenini öğrenene kadar ona sırtını dönme yecekti.

Rodarte elini cebine sokarak bir paket çiklet çıkardı. "Sigarayı bıraklj maya çalışıyorum."

"Sana iyi şanslar dilerim. Bu yüzden hastalanıp ölsen yazık olur."

Bizim Kosemiz

Rodarte çıkletinin kâğıdını sıyırıp ağzına atarken, Griff'e sinsi bul ifadeyle baktı. "Hâlâ eskisi kadar çok kadm beceriyor musun?"

Griff'in çenesi gerildi.

"En sevdiğin fahişe hâlâ devre dışı olduğuna göre, gereksinimlerini başka yerlerde karşılıyorsundur sanırım." Sırıltısı daha da sinsileşti. "Gerçek! ten hiç de fena sayılmaz. Bayan Speakman'ın zengin olduğu kadar tatlı bir poposu da var. Ama bunu zaten bildiğinden kuşku yok. Bugüne dek kimse seni aptal olmakla suçlamadı On Numara. Bir sürü çirkin yakıştırma yapıldı, ama aptal asla."

Griff oltaya gelmedi.

"Şu aralar faturalarım o mu ödüyor? Sana bütün o yeni oyuncakları o mu satın aldı?" Rodarte yeniden pis pis gülüp gürültüyle sakızını çiğne di. "Elbette o ödüyor. Ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyor. Başında ya-

250

rum erkek bir koca varken, senin gibi iriyarı, güçlü bir futbol kahramanıyla birlikte olmak için para ödemeye cam gönülden razıdır sanırım."

Rodarte'ı kanlar içersinde görmek için yanıp tutuştuğu halde, Griff kılım bile kıpırdatmadı.

Rodarte sesini alçaltarak manalı manalı, "Eminim yatakta panter ke silen şu aşın zeki kadınlardan biri o. Yanılıyor muyum? İşindeki bütün güvensizliklerin acısını senden çıkarıyor olmalı. Üstte olmayı tercih ediyor değil mi? Haydi Burkett, paylaş benimle. Anlattığım gibi değil mi?"

"Sen pis bir solucansın."

Rodarte havlar gibi bir kahkaha attı. "Sen kötürüm bir adamın karı sını heceliyorsun ama pis solucan olan benini, öyle mi?" "Ne istiyorsun?"

"İstemek mi? Hiçbir şey," diye karşılık verdi Rodarte masum bir ifa deyle. Sadece merhaba demek için uğradım. Sem unuttuğumu sanmam is temedim, intihar ettiğin zaman -ki bunu yapacağını sen de biliyorsun- bu nu görmek için orada olacağım. Umarım buna neden olan kişi de ben olu rum. O zamana kadar kıcından ayrılmayacağım Burkett. Bunu unutma."

Griff eğer orada biraz daha kalırsa, intihar etme yolunda ilk adımı at maktan korkuyordu. Rodarte'ın tam olarak istediği de buydu. Ona asla sır tını dönmeme konusundaki kararına karşın arkasını dönerek yürümeye başladı.

"Jason ilerleme kaydediyor."

Griff hızla ona doğru döndü. Rodarte yavaşça gülerek sakızını yere tükürdü. "Çocuk doğuştan yetenekli sayılmaz ama çok çalışıyor. Senm bastı ğın toprağa bile taptığı açıkça görülüyor. Herhalde senin yolunda ilerlemek istiyor. Elbette şike ve cinayet yolunu değil, futboldaki altın günlerini."

Rodarte, Griff'e bulunduğu mesafeden gözlerini kısarak baktı ve çöpür yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Bu çocuğun basma kötü bir şey gelse, gerçekten de çok yazık olur. Onu sakat bırakacak bir kaza ya da düşü nü gerçekleştirmesine engel olabilecek herhangi bir şey.-Ölmesi bile olası."

Griff aralarındaki mesafeyi birkaç adımda aşarak adamın yanına git ti. "Eğer o çocuğa elini süreceksin olursan..."

"Sakinleş," dedi Rodarte yapmacık bir güler yüzle. "Ben sade ce olası kötü kaderle ilgili tahminlerde bulunuyordum. Ne kadar da çabuk kızırıyorsun. Çocukların antrenman sahasında seninle dostça sohbet etmek, istemiştin, ama sen..."

"Ne istiyorsun Rodarte?"

Rodarte yapmacık dostane tavırlarını bir kenara bıraktı ve gözleri de zalim bir ifade belirdi. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Vista 'lann parası bende değil."

"Onlar buna inanmıyorlar. Doğrusunu istersen ben de öyle. Ve ser pes edip itiraf edene dek peşini bırakmaya niyetim yok. Ben bir doğum le keşi gibiyimdir, öyle kolayca kurtulamazsın."

Griff işaret parmağını ona doğru kaldırarak geri geri yürüdü. "B| den uzak dur. Çevremdekilerden de uzak dur."

Rodarte güldü. "Yoksa ne, On Numara? Yoksa ne?"

Griff şartlı salıverme koşullarından birini çiğneyecekti; bu Jerry, nold'un kendisine sürekli anımsattığı en önemli maddeydi: Eski işbirlikçi lerinin yanma bile yaklaşma.

Ama Griff başka bir çaresi olmadığı düşünüyordu. Rodarte, Jason'ı tehdit etmişti. Ve Laura hakkında söylediği şeyler... imalı, pis sözlerinin ardında dile getirdiği gizli tehdit, Griff'in tüylerinin diken diken olmasına yol açmıştı. Rodarte ikisine de hiç vicdan azabı duymadan zarar verebilecek

Bizim Kosemiz

yapıdaydı.-Serveti bile Laura'yı koruyamazdı. Laura'yı da, Jason'ı da, gözünü bile kırpmadan incitebilir, hatta bundan büyük zevk alırdı.

Buna engel olmak için Griff'in bu işi bir an önce halletmesi gerekiyordu. Rodarte'ın sürekli tehtidi altında yaşamak istemiyordu. Şimdiden masum iki kişinin bu işe bulaşmasına neden olmuştu. Marcia'dan sonra birinin daha Rodarte'ın zulmüne kurban olmasını istemiyordu.

Griff antrenman sahasından doğruca eve döndü. Çabucak duş alarak giyindi. Çok zenginmiş izlenimi yaratmamak için Armani ceketinin yerine eski ceketlerinden birini giydi. Vista'lann ofisine randevusuz girmek çok zordu ama üçlünün, yalnızca meraktan bile olsa, onu görmeyi kabul ede ceğine bahse vardı. Yanılmamıştı. Yarım saat kadar resepsiyon bölümünde bekledikten sonra, onlarla ilk karşılaştığı odaya çağrıldı.

Aynı lambri kaplı duvarlar, indirekt ışıklandırma ve sesi emen halı lar, ama önceki konukseverlilikten eser yoktu. Ne bir sandviç tepsisi, ne de açık bar vardı. Larry'nin teni yine o zamanki gibi bronz olmakla birlik te kulüp barında gereğinden çok zaman geçiriyormuş gibi görünüyordu. Bel bölgesi de hafifçe yumuşamıştı.

Martin'in hâlâ solunum aygıtının yardımını olmadan tek başına soluk alıp verebildiğini görmek Griff'i şaşırtmıştı. Ancak Martin, cüsseli bedi nini ayakta tutmak için tüm ağırlıyla bir bastona dayanmıştı.

Bennett saçlarını öne doğru taramaktan vazgeçmiş, başını kazıtmış tı. Kafası bembeyaz ve yuvarlaktı ve arkadan bakıldığında omuzlarının üzerine yerleştirilmiş dev bir bilardo topunu andırıyordu. Kirpiklerinin da-

!

ha da azalmasıyla gözleri artık daha çok bir sürüngeninkini andırıyordu. Larry tek kalçasıyla masanın ucuna tünemişti. Bennett koltukta oturmuş, bacaklarını üst üste atmıştı. Griff içeriye girdiği sırada Martin göv desinin ancak sığıdığı, alçak, deri bir kanepeye yığılmıştı. Otururken hem | ciğerlerinden, hem de deri döşemelerden bir tıslama sesi yükseldi. Griff'e oturması için yer gösteren olmadı. Söze Martin başladı. "Ne istiyorsun?"

Griff sözü hiç dolaştırmadan, "Rodarte'ı geri çekin," diye karşılık verdi.

Tam otuz saniye boyunca kimse tek bir kelime etmedi. Sonunda sıkın tılı sessizliği bozan kişi Larry oldu. "Sözünü ettiğin kişi Stanley Rodarte mı?"

Griff'in onun saf numaralarına kanmaya niyeti yoktu. "Köpeğinizin ne kadar inatçı olduğunu bilmek sanırım sizi mutlu eder. Dışanya çıktığım gün Big Spring'e geldi ve o günden beri başıma bela oldu. Arkadaşlarım dan birine saldırıp tecavüz etti. Bir kadına. Ona arkadan tecavüz etti vç yüzünü dağıttı. Bu yolla beni yenemeyeceğini anlayınca da üzerime ikil adam saldı. O olaydan bir hafta geçtikten sonra bile yürümekte zorlanıyor dum ve hâlâ kan işiyordum."

Larry alaycı bir ifadeyle, "Vah vah Griff, bunları duyduğumuza çok üzüldük," dedi. "Ve sen bunun bizim sorunumuz olduğunu düşünüyor sun... Neden?"

Griff, onların her şeyden habersizmiş gibi davranmalarına içerlemiş-ti. Onlara zaten bilmedikleri bir şey anlatmamıştı ama Marcia'ya ve ken dine yapılanlar bir de onlann ağzından duymayı tercih ederdi.

"Bakin, Bili Bandy'nin parayı bulamadığınız bir yere saklamış ol ması sizin için şanssızlık ama bu iş yüzünden benim peşimi bırakın. Beni ondan hiçbir şey almadım. Ve onu öldürenin ben olmadığımı da çok iyi bw liyorsunuz."

"Ama öldürmek için bir nedenin vardı."

"Sizin de öyle."

FBI, Bandy'yi yasadışı bahis oynatmak suçundan tutuklamıştı. Fe deral hapishanede birkaç yıl yatma olasılığı karşısında Bandy son kozunu -Griff Burkett'i- kullanmıştı. Federallere Griff ile Vista Üçlüsü arasındaki işbirliğinden, özellikle de Washington takımı ile çok yakında oynanacak play-off maçından söz etmişti. Dallas'ta o günkü yenilgiye, Cowboys takı mının oyunkurucusunun şike yaptığına dair iddianameyi hazırlayan fede ral ajanlar dışında hiç kimse sevinmemişti.

Federallerle yaptığı anlaşma Bandy'nin çok işine yaramıştı. Griff ya kalanmış, ona yapılan bütün suçlamalar geri çekilmişti. Ne var ki bu an laşma Vista Üçlüsü'nü tedirgin etmişti. FBI, Bili Bandy'den şike yapan bir futbol oyuncusundan daha fazlasını istediğinde ne olacaktı? Müşterek bahisçi gelecekteki serbest kalmak için onları da harcaayabilirdi.

Vista Üçlüsü, Bandy tehlikesinden, onu öldürerek kurtulmuştu.

En azından Griff öyle olduğunu sanıyordu. Onlan şimdi açık açık suçladığı halde adamlar hiç şaşırmamışlardı ve gözlerini bile kırpmadan ona bakmayı sürdürüyorlardı.

"Belki gizli bir deposu vardı," diyerek sözlerine devam etti Griff. "Ama son beş yılımı define hırsızlığı yapmak için harcamadım. Sizin ya nınıza dönmek istemiyorum ve rakiplerinizle de çalışmaya niyetim yok. Beni sonsuza kadar tehdit edebilirsiniz ama yine de eliniz boş kain*. Bu ne

Bizim Kosemiz

denle Rodarte'a bana baskı yapması için ödediğiniz para her ne kadarsa, boşa yatırım. Onu başımdan alın."

Sessizlik birkaç saniye devam etti. Adamların üçü de heykel gibi oturuyordu. Sonunda Martin başını kaldırıp Larry'e; Larry, Bennett'a ve Bennett da Griff'e baktı.

Eğer Griff hâlâ bahse girmeye devam etseydi üç adam arasında in-fazcının kim olduğu konusunda parasını Bennett'a yatırırdı. Larry boşboğazın biriydi, onun görevi insanlarla bağlantı kurmaktı, halkla ilişkilerdi. Martin grubun beyni ve kukla oynatıcı siydi. Bennett, damarlarından sanki buzlu su akıyormuş izlenimi veren, sessiz ve durağan biriydi ve ceza sis teminden sorumluydu. .

Sonunda konuşan kifi Martin oldu. "Senin böyle düşünmeni sağla yan nedir..." Hınltı. "Yani..." Yeni bir hınltı. "...Rodarte gibi bir süprüntüyle anlaşılmamız olduğunu?"

255

"Bunu bana kendi söyledi. Bana sizinle konuştuğunu söyledi. Bana, bu işi halletmenin başka bir yolu olabileceğine dair mesajınızı ilettili. Beni bağışlamaya ve olanları unutmaya hazır olduğunuzu söyledi."

"Bağışlamak ve unutmak mı?"

Griff o anda ilk defa Martin'in gerçekten gülümsediğine tanık oldu.

"Hayal gören Rodarte mı, yoksa sen misin?" diye sordu Larry. "Büyük jüriye bizi anlattıktan sonra seni bir daha aramıza alabileceğimizi mi sanıyorsun?" Boş versene der gibi homurdandı. "Bak pislik, birincisi bili ne bağışlarız ne de unutturuz, ikincisi sen aramıza almak isteyeceğimiz son kişisin. Bizler salak değiliz. Sen işimizi bitirmeye kalkıştın, senin işin bi tecek. Üçüncüsü rakiplerimizden birisinin -asında rakibimiz yok ya- seni yanına aldığı haberi bizi sevindirir. Bu, ancak onların ne kadar cahil ol duklarını gösterir.

"Son olarak da, bir noktada haklısın. Rodarte, sen salıverilmeden kısa bir süre önce buraya gelip etrafı kokladı. Nedense çok önemli bir hertli olduğu ve bizim de kendisinden çok etkilendiğimiz gibi yanlış bir düşünceye saplanmış, ama yanılıyor. O aşığılık bir eşkıya hepsi o kadar.

"Ama ona, hele de bu kadar ateşli birine karşı kaba davranmak isteme dik. Bu nedenle birtakım zırvallıklarla gözünü kamaştırıp ona birkaç kadeh on sekiz yıllık bir viski içirdik, sonra da yoluna gönderdik. Eğer seni rahatlatıyorsa bunu kendi istediği ve kendi nedenleri olduğu için yapıyor."

"Tann gücünü eksik etmesin," dedi Martin hınldayarak.

"Buna 'amin' denir," diye ekledi Larry. "Tann gücünü eksik etmesin. Senin öldüğün gün üzüntüden kalbimiz paramparça olmayacak Burckett' Hâlâ soluk alıp vermenin tek nedeni, Rodarte'tan daha iyisini hak etmiyor olman. Biz ellerimizi kirleteceğimize, senin gibi bir pisliği onun kalibre* sindeki birinin halletmesini tercih ediyoruz. Şimdi sana gerçekten ne kadar kızgın olduğumuzu hatırlamadan buradan def olup git!"

256

Las Colinas'tan dönüş yolunda Griff yoğun trafiğe takıldı. Anayol da ileride bir kaza olmuş ve yolun iki şeridi kapanmıştı. Gözlerini önündeki arabanın fren ışıklarına dikerek, Larry'nin kendisine söylediklerini düşündü. Doğruyu söylüyor gibiydi. Onun arkasından yas tutmayacakları bir gerçektir ama ölmesini isteselerdi çoktan ölmüş olurdu.

Vista Üçlüsü korkutucuydu ama Rodarte'ın kendi namına onun peşine düşmüş olması daha da korkutucuydu. Rodarte'ın bağımsız hareket ediyor olduğu bilgisi Griff'i rahatlatmamıştı.

Cep telefonunun çalmasıyla düşünceleri kesildi. Griff telefonunu açtı. "Alo?"

"Zamanın var mı?"

20. BOLUM

Yüreği yerinden oynadı. "Ne zaman?" "Şimdi."

"On beş dakika sonra orada olurum." Yol en az otuz dakika sürerdi, ama onun fikrini değiştirmesinden korkuyordu. "Görüşürüz o zaman."

Kaza yerini geçmesi beş dakikasını aldı; sonra Honda'sını, sanki Mans'ta yanlış yormuş gibi kullanarak, telefonun çalmasından tam yirmi iki dakika sonra eve ulaşmayı başardı. Kilitli olmayan ön kapıdan içeri girildiğinde, Laura'yı oturma odasının orta yerinde, ayakta buldu.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Üzerinde dar, beyaz bir etek ve beyaz düğmeli, omuzları beyaz şen li, kırmızı, kolsuz bir bluz vardı. Harika görünüyordu.

"Selam," dedi Griff.

"Selam."

"Aradığında 114 üzerindeydim. Yolda kaza olmuş." "Birkaç dakikanın zararı yok."

Griff silkinerek ceketini çıkardı ve en yakındaki sandalyenin arkasına astı. "Nasıl oldunuz?"

"İyiyim. Ya siz?"

"Ben de iyiyim. SunSouth yine bütün zamanınızı alıyor mu?" "Her zamanki gibi."

"Bu sıcak insanı mahvediyor."

"En son ne zaman yağmur yağdığını anımsamıyorum bile": "Sanırım geçen yıl bu zamanlarda."

O ana dek her ikisi de gözlerini diğerinin gözlerinden ayırmamıştı. Sonra Laura güneş ışığını çok hafif geçiren panjurları inik pencereye doğru yürüdü. "Seni bugün buraya çağırmanın nedeni, seninle şahsen konuşmak istemem."

Griff'in midesi kasıldı. "Hamilesiniz."

Laura olumsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Griff emin olmak için, "Değil misiniz?" diye sordu.

"Değilim."

"Hamile kalmış olabileceğinizi düşünmüştüm. Geçen defa olasılığı ikiye katlamıştık."

Laura'nın gözleri kısa bir an için ona yöneldi, sonra yeniden uzak laştı. "Hamile değilim. Ama ben... Foster ve ben, tüp bebek yöntemini de nemeye karar verdik."

Rodarte'la karşılaşması, Vista Üçlüsü ile yaptığı toplantı, Laura'nın telefonu, buraya kadar yaptığı çılgın araba yolculuğu, onu görmek, hepsi birden aklının allak bullak olmasına yol açmıştı. Laura'nın sözlerinin an lamını kavrayamamıştı. Başını hafifçe iki yana salladı. "Efendim?"

"Suni dölleme."

"Ha, doğru." Yeniden midesi kasıldı. "Bizim yerimize..."

"Evet."

"Huh."

Laura sözlerine devam etmeden önce bir sessizlik yaşandı. "Bu kararımızın sizi maddi açıdan etkileyeceğinin bilincindeyiz." "Hıhım."

"Bu nedenle sizin verici olmanızı istiyoruz." Tedirgin bir ifadeyle dudaklarını ıslattı. "Eğer siz de kabul ederseniz, durum bu. Eğer verici olmayı kabul ederseniz ve dölleme başanlı olursa ödeme koşullarında hiç bir değişiklik olmayacak."

Griff, Laura'nın yüzünü inceledi ama Laura ona doğrudan bakmak tan kaçındı. Bir süre soma kanepeye doğru yürüdü ve kenara ilişti. Ne la net bir gün olduğunu düşünerek, boş boş önüne baktı.

Laura onun bu sessizliğini tereddüt ya da kararsızlık olarak algılamış olacaktı ki, "Bana bugün yanıt vermek zorunda değilsiniz," dedi. "Düşünmek için zamanınız var. Benim önce bir uzmanla randevu ayarlamam gerekiyor. Birtakım testler isteyeceklerdir. Ayrıca destekleyici hormonlar da almam gerekecek sanırım. Bu nedenle size daha bir süre ihtiyacım olma yacak. Tahminen birkaç hafta sürebilir."

Griff başını kaldırarak ona baktı.

Laura hızlı hızlı konuşmayı sürdürdü. "İşlemin yapılacağı tarih belirlendiğinde ben sizinle bağlantı kuracağım ve birlikte spermlerinizi ne zaman ve nerede vereceğinizi belirleyeceğiz. Belki işlemin aynı gün ya pılması gerekebilir ama sizin düzeninizi olabildiğince bozmamaya çalışacağım. Size bir gün ihtiyacım olacak, belki de iki."

"Tamam."

"O güne dek bu işe... Katılmak istemediğinize karar vererseniz de beş yüz bin dolarınızı size ödeyeceğiz. Ayırdığınız zaman... çektiğiniz sıkıntı için."

"Çok cömertsiniz."

"İster bu teklifi kabul edin, ister şimdi ve şu anda geri çevirin, si den, daha önce kabul ettiğiniz gibi, bu konudan kimseye söz etmemeni beklediğimi tekrarlamama gerek yok sanırım."

Sonunda Griff aklından geçenleri söylemeden duramadı. "Kimser* öğrenmesini istemiyorsunuz..." Başını hızla yatak odasının bulundun na doğru çevirdi. "Geçen sefer o odada olanları..."

"Tek bir kelimesini bile Bay Burkett."

"Elbette, bundan hiç kuşum yok Bayan Speakman."

Laura sırtını dikleştirerek koltuğun üzerine bırakmış olduğu çantasını aldı. "Evet, sanırım söyleyeceklerim bu kadardı. Bu kadar kısa bir süre de geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bu sözlerin iki tarafa da çekilebilir." Griff bu sözleri minidanimışsa da, sesi Laura'nın duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

Bizim Kosemiz

Laura onun^özlerini duymazdan gelerek kapıya doğru yürüdü. "Git mem gerekiyor. Yarım saat soma bir toplantım var."

"Yalancı."

Laura hızla ona doğru döndü.

"Toplantın filan yok, kaçırıyorsun." Griff kanepeden kalkarak ona doğru ilerledi. "Korkuyorsun. Burada kalacak kadar kendine güvenmiyorsun. Geçen defa benimle gerçekten birlikte olduğunu kocana itiraf ettin mi?"

"Foster'ın ve benim ne hakkında konuştuğumuz..."

"Küçük anlaşmamızdan caymasının nedeni bu mu?"

"Vazgeçen o değil, benim."

O ana kadar Griff'in öfkesi anbean çoğalmıştı ama son sözlerle öfkesi bir anda uçup gitti. Bu Speakman'ın değil, Laura'nın kararıydı ve bu karan çift olarak vermemişlerdi. Griff aklına ilk gelen, bilmek istediği ilk şeyi sordu. "Neden?"

"Ben..." Laura bir anlık tereddüitten sonra konuşmaya devam etti. "Ben seninle bu şekilde devam edemem, hepsi bu kadar. Bu işi yalnızca Foster istediği için kabul etmiştim. Ve onu seviyorum. Ben kocamı seviyorum."

"Tamam."

"Bu işi onaylamış olmamın tek nedeni buydu."

"Bunu söylemiştin."

"Seninle bir daha birlikte olamam."

"Bunu da anladım. Ve aslına bakacak olursan başka bir şey söylemene de gerek yok. Bana herhangi bir açıklamada bulunmak zorunda değilsin."

Laura, Griff'e çekingen bir bakışla bakıp başını yere indirdi. Her iki si de hareket etmeden öylece durdu. Griff, Laura'nın başını bir taç gibi sa- ran saçlarına bakarken saniyeler geçti. Sonunda, "Bu karan ne zaman ver din?" diye sordu.

"Buradan geçen defa ayrıldığımda, bir daha dönmeyeceğimi biliyor dum. Ama bekledim ve bu kararımı Foster'a iki hafta önce anlattım."

"Neden bana da o zaman telefon açıp söylemediniz?"

"Size söylemeden önce hamile olup olmadığımı anlamak için bekle meye karar verdik. Eğer hamile olsaydım, zaten bu işin telaarlanma i söz konusu bile olmayacaktı. O zaman iş kendiliğinden hallolacaktı." La ura'nın derin bir nefes alması üzerine, üzerindeki kırmızı bluz gerildi ve be yaz düğmeler öne doğru çıktı. "Öte yandan Foster son iki hafta boyunca beni karanmdan vazgeçirmek için çok uğraştı."

"Hâlâ bebeğin normal yollarla döl lenmesini istiyor."

"Evet. Bana tam anlamıyla baskı yaptığını söyleyemem ama istekle rini de açıkça belli etti. Bir anda rotayı değiştirmeye karar vermemin, onun ne kadar büyük bir düş kırıklığına uğrattığını hiç saklamadı. En azından birkaç kez daha tasarlamış olduğumuz gibi denememiz gerektiği konusun da beni ikna etmek için kullanmadığı taktik kalmadı."

"Ama bu konuda hiç baskı yapmadı."

("S. "Doğru."

"O halde neden beni arayıp anlaşmanın suya düştüğünü bildirmedi-niz? Neden buradasınız?"

"Çünkü Foster'ın nihayet beni kandırabildiğini sanmasını istedim." Bakışları odanın içersinde dolaştıktan sonra birkaç saniye Griff'in gömleği nin üçüncü düğmesine takıldı sonra onun gözlerinin içine baktı. "Seninle son bir defa buluşmayı kabul edene kadar beni rahat bırakmadı. Eğer bu de fa da hamile kalamazsam benden bir daha buraya gelmemi istemeyeceğine ve tüp bebek yöntemine başvuracağımıza söz verdi."

Griff duyduklarını hazmetmeye çalışarak, "Son bir defa," dedi.

Kirli Oyun

"Evet." | "Bugün" "Evet." ;

"O halde ona göre biz şimdi..." jl "Evet."

"Ama bu doğru değil."

"Bunu asla bilmeyecek, yoksa yanı lıyor muyum? Girişimin bu defa da olumsuz sonuçlandığını düşünecek."

"İşin doğrusunu yalnızca ikimiz bileceğiz." "Sen ona her şeyi anlatmazsan." "Sırrın bende güvende."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Bu sözden nefret ederim," dedi Laura acı içinde. "Kocamdan her hangi bir gerçeği gizlemek hiç hoşuma gitmiyor."

Griff'in omzunun üzerinden yatak odasına giden koridora baktı, göz lerini o yana öyle bir dikkatle dikmişti ki, Griff merakla onun dikkatini çe ken şeyin ne olduğunu görmek için arkasını dönüp baktı. Ancak koridor bomboştu. Belki de Laura kendisini yatak odasında onunla yatakta, birlik te doruğa tırmanırken görüyordu. Aslında kocasından gizlemek isteyeceği gerçek buydu.

Laura'nın bakışlarını kendisine yöneltmesiyle, Griff başını yeniden ona doğru çevirdi. Göz göze geldiler, birkaç saniye sonra Laura sokak ka pısını işaret etti. "Pekâlâ..."

. "Toplantın." ^ Laura bezgin bir ifadeyle gülümseyerek, 'Toplantı filan yok,' diye -karşılık verdi.

"Biliyorum." içinden hiç gelmese de gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi.

Kapı tokmağını kavramak üzere kolunu geriye doğru uzattı. "Ceke tini unutma." "Doğru."

"Kapının sıkıca kapandığından emin ol."

J|| "Elbette."

Laura iterek kapıyı açtı ve bir sıcak hava dalgası bir anda içeriye dol du. "Vereceğin karara göre bu son görüşmemiz olabilir." "Olabilir"

Laura kısa bir duraksamadan sonra özgüven sergileyen bir edayla omuzlarını silkti. "Bu durumda söylenebilecek en uygun şeyin ne olduğu nu bilemiyorum."

"Fazla söze gerek yok."

Bu sözler, ilk karşılaştıkları gece ona söylediklerini anımsattığı için Laura hafifçe gülümsedi.

"Herhangi bir şey söylemene gerek yok Laura." "O halde..." Sağ elini uzattı. "Hoşça kal."

Griff kendisine uzanan eli tuttu. Önce başlarını öne eğip birleşen el-lerine, sonra birbirlerine baktılar. Laura elini ve gözünü aynı anda çekerek açık kapıya döndü.

Ama hepsi o kadar. Döndü ve olduğu yerde durdu.

Griff yalnızca birkaç saniye duraksadıktan sonra harekete geçti. Arka dan ona yaklaştı. Laura'nın omuzlarının üzerinden uzanarak kapıyı kapattı.

Laura tuvalet masasının aynasında yüzünü inceledi. Sanki oraya yansıyan yüz bir başkasına aitti. Aynadaki kadın darmadağınktı ve her za manki titiz ve özenli görünümünden eser yoktu. En rahatsız şey ise, göz lerinin şüphe dolu bakmasıydı. Her zamanki özgüveni neredeydi? Duru mun tamamen kontrolü altında olduğuna dair güveni nereye gitmişti? Kar şısındaki kararsız yabancı kimdi?

Parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu, sonra gözünün akmış bo yasını silmeye çalıştı. Aynadaki görüntünün kendisine ait olduğuna hiçbir şüphe yoktu.

"Laura?"

Laura ellerini göğsüne getirerek hızla sesin geldiği yana döndü. "Foster, seni duymamıştım."

"Belli oluyor. Olduğun yerde öyle bir sıçradın ki!" Tekerlekli sandal yesiyle, banyo ile yatak odasının arasındaki eşikte duruyordu. "Manuelo bana evde olduğunu söyledi."

Laura arabasını garaja park etmiş, eve portmantonun bulunduğu ka pıdan girmiş ve yukarıya arka merdiveni kullanarak çıkmıştı. "Senin tele fonda olduğunu söyledi." Laura hafifçe gülümsemek için kendisini zorla yarak, "Ya da en azından ben onun öyle söylediğini anladım," dedi. "Gö rüşmeni kesmek istemedim. Bugün evde kalmayı seçtiğine sevindim. Dı şarıda dayanılmaz bir sıcak var. Herkes çıldırmış gibi. insanlar manyak gi bi araba kullanıyorlar, bu nedenle dönüş trafiği her zamankinden daha teh likeliydi."

Laura gereğinden çok ve hızlı konuştuğunu ayımsayarak, kendini sakin olmaya zorladı. "Yani uzun lafın kısası, eve geldiğimde perişan du rumdaydım ve seni görmeden önce bir duş almak istedim. Senin günün nasıldı?"

"Sıradan. Hava ve trafik dışında seninki nasıldı?"

"Bu sabah art arda toplantılarım vardı. Bunlara Southwestern şikâyet-

I

erini görüşmek için gelen FAA(*) temsilcileriyle yapılan toplantı da dahil."

"Biraz daha ayrıntıya girmelisin. Southwest bildim bileli bizi şikâyet eder." :

"Dalkavukluğun daniskası."

Foster sırttı. "Eğer başarısız olsaydık onlardan çıt bile çıkmazdı. Griff Burkett ile randevun nasıl geçti?"

Bizim Kosemiz

(*) Federal Havacılık Dairesi

Bu o kadar ani ve konudan uzak bir soruydu ki, Laura bir an kalbi nin duracağını sandı. "Daha öncekiler gibi. Kısa ve başarılı."

"Eve bu kadar geç gelmenin nedeninin o olabileceğini düşünmüştüm." "Böyle bir şeyi neden düşünesin ki?" "Nedeni yok."

Laura sözü daha fazla uzatmadan, "Umarım akşam yemeği için beni beklememiştir," dedi.

"Bayan Dobbins açlığını yatıştırmak için bana bir sandviç yaptı." "İyi."

"Pekâlâ, neden geç kaldın?"

"Tam eve varmak üzereydim ki, ofiste bir şey unutmuş olduğum anımsadım ve bütün yolu geri dönmek zorunda kaldım. Myma hâlâ ora daydı."

"Benim asistanım genellikle ofisten en son ayrılan kişidir. Senin şında elbette."

"Elindeki birkaç mektubu tamamlamakla meşguldü, imzalaman için onları sana getirmem için biraz bekleyip bekleyemeyeceğimi sordu. İşte mektuplar."

Tekerlekli sandalye ile kapının arasından yatak odasına geçmeye ça lışırken, Foster elini yakaladı. "Mektuplar bekleyebilir. Bunun son buluş! manız olduğunu söylediğinde Burkett'in nasıl bir tepki gösterdiğim öğ renmek istiyorum. Yoksa bunu ona söylemedin mi?"

"Gelir gelmez söyledim."

"Ve?"

"Ve, hiçbir şey. Gerçekten. Verici olmayı kabul etmesi durumunda anlaşma koşullarında aleyhinde hiçbir değişiklik olmayacağına ikna et mem üzerine, bunun kendisi için fark etmeyeceğini söyledi."

"O halde geri adım atmıyor, öyle mi?"

"Edindiğim izlenime göre, hayır."

"Ben de buna ihtimal vermemiştim zaten. Spermlerini nasıl temin edeceğimizi konuştunuz mu?"

"Yalnızca ana hatlarıyla. Önce bir uzmana başvurmam gerektiğini, ona ihtiyacımız olduğunda da arayacağımızı söyledim."

"Belki de suni döllemeye gerek kalmaz. Hâlâ bir umudumuz var."

"Bu hepimizin umudu Foster."

Foster beklenmedik bir şekilde Laura'mn karın bölgesine dokunarak, "Bu kez çok umutluyum. İçime doğuyor. Bu kez farklı olan bir şey var. Sanki önemli bir şey olacakmış gibi hissediyorum."

Laura, onun bunu fark etmemesini umarak, titretilen bir ifadeyle gülüm sedi. "Bu umudu sakın yitirme." Ondan uzaklaşarak ekledi. "Bir an önce üzerimdeki giysilerden kurtulmak için yanıp tutuşuyorum. İstiyorsan ka labilirsin."

"Yoo, düşünme engel olmak istemiyorum. Sırtını sabunlamamı ister sen kalırım elbet."

"Bunun yerine bana bir kadeh şarap doldurabilirsin. İşim uzun sürmez."

"Her ihtimale karşı sodaya ne dersin?"

"Tamam."

Foster havaya bir öpücük savurduktan sonra tekerlekli sandalyesini banyoya bitişik yatak odasına, oradan da kapıya doğru sürdü; her hareke tinden önce sandalyesini üç defa ileri çevirmeyi de ihmal etmedi.

Laura yalnız kalana dek bekledi, sonra banyonun kapısını kapatarak keyleyle giysilerini sıyırdı. Duşa girmeden önce tüm cesaretini toplayarak boy aynasında kendisine baktı. Hâlâ cam gibi gözlerinden şaşkınlık okunu yordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Göğüslerinin ucuna, göbeğine ve ba caklarının arasına dokundu.

Suçluluk içinde inlememek için kendisini zor tutarak parmaklarını dudaklarına bastırdı ve, "Tann'm," diye fısıldadı. Ama ne için dua ettiğ i ni tam olarak kendisi de bilmiyordu.

21. BÖLÜM

O ay Griff'e, cezaevinde geçirdiğ i bütün zamandan daha uzun gel mişti. Bu ayla karşılaştırıldığında o günler tıpkı bir yıldızın kayması gibi hızla geçip gitmişti.

Griff yasağ ı delene dek üç gün dayandı. Sonra SunSouth'u aradı. Bant tan gelen bir sesin aktardığı akıl karıştırıcı pek çok seçenek arasından doğ ru tuşlara basarak, sonunda kanlı canlı bir insana ulaşmayı başardı. Hattın öbür ucundaki ses nazik ama meşgul bir tonla kendisine, Bayan Speak man'in ofisine bağlanmış olduğunu bildirdi. "Ben Kay Stafford, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Speakman ile görüşmek zorundayım."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Hangi konuda?"

Gerçeği olduğu gibi söylese bu serinkanlı ve deneyimli Kay Stafford ne derdi acaba? Ama bunu yapmak yerine, "Foster benim üniversiteden eski bir arkadaşımıdır. Birkaç ay önce ikisiyle karşılaşmıştım," diye karşılık verdi,

"Adınız nedir?"

"Bayan Speakman anımsayacaktır."

Kadın kendisini beklemeye alıp, bitmek bilmeyen bir süre boyunca yalnız bıraktı. Nihayet hatta geri döndüğünde, "Üzgünüm. Bayan Speak man şu anda uygun değil, sizinle görüşemeyecek. Acaba bir mesaj bırakmak ister misiniz?" dedi.

Laura'nın asistanı bu soruyu işinin gereği sormuştu. Eğer Laura te lefonunu geri çevirdiyse, asistanının bırakacağı herhangi bir notu iletme mesi de olasıydı. Ayrıca nasıl bir mesaj bırakabilirdi ki?

Zengin kocanı terk et, benimle ol.

Ya da, onu terk etme ama yine de benimle ol.

Ne yaptığın umurumda bile değil, yeter ki benimle ol.

Laura'nın âdet döngüsünün önceleri olduğundan daha büyük bir ti tizlikle takip ediyor, geçen her günü takvimde işaretliyordu.

Televizyondaki bir pembe diziyi takılıp kalmıştı.

Spor kanallarında, oldukça yavaş ilerleyen golf turnuvaları ve sat ranç karşılaşmaları izliyordu.

Seri ilanları her gün dikkatle inceliyor, ama telefonda satış elemanlı ğı dışında hiçbir iş bulamıyordu, zaten berbat bir üne sahip olan Griff Bur-kett'e kim iş vermek isterdi ki?

Umutsuzlukla geçirdiği bir öğleden sonra Marcia'ya telefon ederek, .endini onun evinde bir akşam yemeğine davet ettirdi.

"Bu önerine gerçekten sevindim. Ama lütfen bana biraz daha zaman tanı Griff."

Zaman... Tam anlamıyla ona düşman kesilmişti.

Sonra Marcia onu biraz olsun teselli edebilmek amacıyla kızlarından birini ayarlamayı önerdi. Griff'in bu öneriyi reddetmesi üzerine boğuk ve seksi bir kahkaha attı. Onun yeniden güldüğünü duymak Griff'e çok iyi gelmişti doğrusu, travma ile bandajların arasında sıkışmış eski Marcia'nın gizli olduğunun bir işaretiydi bu. "Yetenekli kızlarımdan biriyle buluşmak istemiyor musun? Bu çok ilginç. Görüştüğün biri mi var?"

Griff'in gözlerinin önüne hemen Laura geldi; altında kıvranırken du daklarından dökülen o seksi mırıltılar onu düşlerine kadar izliyordu. "Evet, görüştüğüm biri var."

Zamanının büyük çoğunluğunu dairelerinin odalarını arşınlayarak ge çiriyordu; düşünebildiği tek şey Laura'nın ne zaman arayacağı, eğer ger çekten ararsa neler söyleyeceğiydi.

Rodarte bir daha karşısına çıkmamıştı. Griff, Vista Üçlüsü'nün onu kendisini daha fazla rahatsız etmemesi için uyarılmış olduğunu umut edi yordu. Ama buna gerçekten inanmak iyimserlikten de öte saflık olurdu. İddia ettiklerinin aksine Rodarte, Vista Üçlüsü ile ne aynı ligdeydi, ne de onlara karşı bir sorumluluk taşıyordu, onlardan gelecek herhangi bir uya rı olsa olsa, Rodarte'ın Griff için tasarladığı kötü sonu hızlandırmaya ya rardı.

yri, Bolly ile Jason'ı çirkin arabalı çirkin bir adama karşı uyarma yı aklından geçirse de, bunun Bolly'yi ürkütmesinden ve bunun oğluyla antrenman yapmasına engel olmasından korkuyordu; Griff'in Jason'la sa hada geçirdiği bir saat, onun gün boyunca aklını tam olarak başka bir ye re verebildiği tek saatti.

Laura'yı ofisinden iki defa daha aradıysa da ona ulaşamadı. İkinci denemeden sonra işi pişkinliğe yurarak, onu cep telefonundan aradı. La* ura'nın telefonunun ekranında beliren numarayı tanıyacağını biliyordu, bu nedenle onun telefona yanıt vermesine hem şaşırdı, hem de sefandı. Jjg var ki Laura'nın telefonu suratına kapatmadan önce söylediği tek şey* "Beni aramaktan vazgeç. Sen beni arayamazsın," oldu.

Griff saatlerce bitkin düşene dekjpizüyordu. Yüzmediği günlerde de kilometrelerce koşuyordu. Spor salonunda hâlâ profesyonel sporcuymuş gibi çalışıyordu. Bunun dışında sinemaya gidiyor, vizyondaki bütün film leri izliyordu.

Yaptığı şeyte gerçekte zaman öldürmekti.

Meyveli içeceklerlepatan bir dükkânda çilekli-yoğurtlu siparişini bek lerken, sonunda istediği telefon geldi. Telefonunu hızla kemerinden çıkı rıp kapağını açarken neredeyse yere düşürüyordu. "Alo?"

"Griff, ben Foster Speakman. Tebrikler."

Bizim Kosemiz

Bir anda Griff'in görüş alanı bir toplu iğne ucu kadar daraldı ve etrafı karardı. O sırada tezgâhtar içeceğinin hazır olduğunu işaret etti. Griff an lamayan gözlerle adama baktı. Arkasını döndü ve dükkândan çıktı. Kaldı rımda, gölge bir yerde durdu, ancak sıcak güneş kalın tenteyi delip geçi yordu adeta. Sanki bir fırının içindeymiş gibi hissediyordu kendisini. Ne fes almakta güçlük çekiyordu. B-

"Griff? Beni duydun mu?"

"Şey, evet. Ben sadece..." Eli terden sırsıklam kesilmişti. Telefonu öteki eline geçirdi. "Sanırım 'tebrikler' demek, benim için iyi haberleriniz olduğu anlamına geliyor."

"Bu defa başardık," dedi Speakman saklamaya bile çalışmadığı bir zafer edasıyla. "Laura hamile."

Bu arada canının sıkkın olduğu her halinden anlaşılan tezgâhtar, elinde Griff'in içeceğiyle dükkândan dışanya çıktı. Kaşında gümüş bir küpe takılıydı ve sararmış dişleri iyi bir bakım istiyordu. "Sipariş verip çe kip gidemezsiniz!"

Griff onu görmezden gelerek, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Bu sabah evde yaptığımız üç test de olumlu çıktı. Sanırım bu du rumda yanılma payı sıfır."

"Hey, size söylüyorum," diye atıldı tezgâhtar. "Bunun parasını öde yeceksiniz." Bardağı Griff'e doğru itti.

Griff, Speakman'e, "Lütfen bir dakika bekleyin," dedi. Teleftnu ka patarak iğrenç köpüklü içeceği alıp en yakındaki çöp kutusunun içine fırlattı. Sonra tezgâhtann gömleğinin cebine beş dolar sıkıştınp, "Haydi, ben kaşındaki şeyi çekip kopartmadan gözümün önünden kaybol," dedi.

"Keşke seni serbest bırakmasalardı da, hapishanede çürüseydin." Tezgâhtar alaycı bir ifadeyle orta parmağını havaya dikip dükkândan içe riye girdi.

Griff birkaç kez (telin derin nefes aldı, ancak bu ciğerlerinin kavuru cu havayla şişmesinden başka bir işe yaramadı.

"Sanırım seni kötü bir anda yakaladım," dedi Speakman.

"Pek öyle sayılmaz. Bir dükkânda ödeme yapıyordum. Özür dilerim. Evde yapılan bu hamilelik testleri ne derece güvenilir?"

"Ben de, Laura da senin bu kuşkularını paylaşıyoruz. Hatta Laura uğur suzluk getirir diye önce inanmakta tereddüt etti." Güldü. "Ancak üçüncü test de olumlu çıkınca sonucun doğru olduğuna o da inandı. Doktorun mu ayenehanesinde yapılan test de bu sonucu doğruladı."

"Doktora da gitti yani?"

"Bu sabah. Kendisini araya almaları için jinekloğunun sekreterimi oldukça dil dökmesi gerekti. Orada kan testi yaptılar. Sonra telefonla, kani daki hormon seviyesinin hamile olduğunu gösterdiğini bildirdiler."

"Şimdi kendisi de sizin yanınızda mı?" Griff bir an için onlan mutlu luk içinde hem gülerек, hem ağlayarak sarmaş dolaş otururken görür gibif oldu.

"Laura ofisteydi ama şu anda eve dönmek üzere yolda. Şampanya şif şeşini buza yatırdım bile. Yani şampanyayı ben içeceğim, Laura elbette bi| süre içki içemez anık, onun için de buzlu soda hazırladım." Speakman ye-| niden güldü. Griff, ona eşlik etmek için kendisini zorladı. "Zaman yitirme den bu haberi seninle paylaşmak istedim. Anık gerçekten çok zengin bir adamsın."

"Evet. İnanması çok zor."

"Yarın akşam eve gelmen mümkün mü? Meseleyle ilgili aynntılan görüşmek istiyorum." "Mesele mi?"

"Laura'nın da, benim de senden önce ölmemiz durumunda parannfl nasıl ödenmeye devam edeceği meselesi." "Ha evet."

Köşkün kütüphane odasında kristal bardaktan kola içtiği ve bu tuhaf anlaşmanın ayrıntılarını birer birer görüştüğü o günün üzerinden sanki çok ama çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Şimdi dönüp düşündüğünde, ol

lar bir düšten ibaretmiş gibi geliyordu ona. Her şeyin tasarladıkları gibi gerçeğe dönüşeceğine hiçbir zaman tam olarak inanmamış olduğunu şim di ayırımsıyordu. Olayların herkesi memnun edecek biçimde sonuçlanacağını hiç hesaba katmamıştı. Ama öyle olmuştu. Speakman'ler arzu ettikle ri çocuğa kavuşacaklardı. Kendisi,ise yeniden milyoner olacaktı. Hayatı nın sonuna dek maddi sıkıntı çekmeyecekti.

Ne var ki üzerine bir çuval dolusu pislik fırlatılmış gibi hissediyordu.

"Bu oldukça düşük bir olasılık," diye konuşmayı sürdürdü Speak man. "Ama yine de bunu da hesaba kattık ve bir çözüm bulduk. Aynca ya rım milyonu sana elden ödemeye karar verdik."

"Bir daha hiç görüşmeyeceğimizi sanıyordum."

"Yalnızca bir kez daha. Bu çok özel bir durum ve ona hak ettiği öze ni göstermek istiyorum. Sana sonsuz derecede müteşekkirim ve bunu gös termek istiyoruz. Gelecek misin?"

Bizim Kosemiz

Griff ağzından, "Elbette," sözcüğünün döküldüğünü duydu. "Saat tahta?"

Griff saat tam sekiz otuzda oradaydı. Dış kapıdaki telefonda Manu-elo'ya kim olduğunu söyledi ve bahçe kapısının iki kanadı otomatik ola rak açıldı. Griff daha zili çalmadan uşak evin kapısını açtı. Adamın üze rinde geçen defa olduğu gibi siyah giysiler ve yüzünde ahmakça bir gü lümseme vardı. Tek bir kelime bile söylemeden Griff'i kubbeli giriş ho lünden Foster'ın tek başına beklediği kütüphaneye götürdü.

Speakman sevinçle, "Griff!" diye bağırdı. Tekerlekli sandalyesiyle öne doğru ilerlemeden önce komik bir hareket yaptı. Ağzı kulaklarında gülüm seyerek Griff'in sağ elini iki avcunun arasına aldı ve hararetle sıktı. "Gel mene o kadar sevindim ki!"

"Bunu kaçıramazdım."

"Bu zahmete değer, değil mi ha? Beş yüz bin dolar nakit para. Eve zırlı bir kamyonla mı döneceksin?"

273

Griff kendinden beklendiği gibi güldü.

MNe içmek istersin?"

Griff başıyla, Speakman'ın dirseğinin dayalı olduğu sehpadaki viski kadehini işaret ederek, "Bundan bir tane fena olmaz doğrusu," dedi.

"Unomas"dedi Speakman, Manu-elo'ya dönerek. Manu-elo doğruca bara giderek Griff'e sürahiden bir kadeh içki doldurdu. Kadehi Griff'e uzat tıktan sonra Speakman başıyla uşağına dışanya çıkmasını işaret etti. Ma nuelo dışanya çıkarak çift kanatlı kapıyı arkasından kapattı.

Speakman sehpadan kendi kadehini aldı. "Dün gece bir şişe şampan ya içtim ve bu sabah berbat bir baş ağnsıyla uyandım. Ama sanınm senin için iyi bir burbonla kadeh tokuşturmak sorun olmaz." Kadehini havay kaldırdı. "Başanmıza."

"Başanmıza," diye tekrarladı Griff. Viskisinden büyük bir yudum al dı ve içki değdiği her noktayı yakarak aşağıya indi. "Bayan Speakman bi-] ze katılmayacak mir*?"

"Ne yazık ki hayır. Austin'de aylardır patlak vermeye hazır bir sor™ vardı. Bağajlarla ilgili bir konu, mutlaka kendisinin ilgilenmesi gerekiyor muş. En azından o öyle olduğunu düşünüyor. Onu gitme fikrinden caydı maya çalıştım, ama o ikimizden birinin oraya gidip kararlan uygulamay koyması gerektiği konusunda ısrar etti ve böyle bir yolculuğun benim içi fazla eziyetli olacağını düşündü."

Griff, Laura'nın bunu gitmek için bahane ettiğinden emindi. Laura'n; apar topar Austin'e gitmiş olmasının asıl ned&^Griff'i görmek istememe siydi. Onun burada bulunmaması son derece açık bir mesajdı ve Griff onu yeniden görme arzusu ile, birlikte geçirdikleri son günden sonra bir dahi yüz yüze görüşme cesaretini gösteremediği için Laura'ya duyduğu öfke arasında bocalıyordu."

"Bundan böyle gereğinden fazla çalışmasına göz yummayacağım," dedi Speakman. "Şu andan itibaren bebeğimiz doğana kadar beni bekle yen en zorlu iş, onu sorumluluklarını geçici olarak devretmesi konusunda ikna etmek olacak, işleri başkasına emanet etmek söz konusu olduğunda son derece inatçıdır." Kendini beğenmiş bir ifadeyle güldü. "Ben de öyle-yimdir elbette. Ama her ikimiz de çocuğumuzla bütün gün ilgilenen birer anne ve baba olmak istiyoruz. Bebek doğduğunda kendisini tamamen an neliğe adayacağından hiç kuşku yok."

Zaten bütün olanlar bundan kaynaklanmamış mıydı? Laura bir be bek istiyordu. Kocasına bir bebek vermek istiyordu. Ve fazladan birkaç or gazm işin ikramiyeşiydi; bunlar onu asla planlarından caydırmayacaktı, Griff'in bunu ummuş olması büyük bir ahmaklıktı.

Aslında bir sperm bankasından farkı yoktu, fazladan birkaç avantajı vardı yalnızca; kalın bir organ, parmaklar ve dil gibi. Laura'yı birkaç kez be cermişti. Eee? Eeesi hiçbir şey. Laura da, doğuracağı bebek de Foster Speak-man'e aitti. Bingo! Görev tamamlandı. Şimdi şampanya patlatma zamanı. .

Buraya kadar Griff Burkett. Seninle tanışmak çok güzeldi. Seninle yatmak.

Griff'in Laura'nın duygulan konusunda kuşkusu olsa bile, kocasının coşkulu konuşması hepsini silip atardı. "Bu sabah üçüncü test de olumlu çıktığında onu görmeliydin." Speakman coşkusunu denetlemek için yumru ğunu ağzına bastırdı. "Yüzü... Onu hiç 'Bizim bir bebeğimiz olacak,' dedi ği anda olduğu kadar güzel görmemiştim. Bizim. Bu tek sözcük benim po zisyonumda bir adam için o kadar büyük bir anlam taşıyor ki!"

"Bundan hiç kuşku yok."

Speakman öyle heyecanlıydı ki, Griff'in ses tonundaki alaycı ifadeyi fark etmedi. "Laura daha testleri yapmadan ben onun hamile olduğunu bi liyordum. Göğüsleri şimdiden dolgunlaştı. O kadar

Bizim Kosemiz

hassalar ki Laura do kunmamı istemiyor." Güldü. "Sana bunları anlattığımı bilse çok utanırdı herhalde. Bu kadar çok konuştuğum için beni bağışla ama kendime engel olamıyorum. Yüreğim o kadar dolu ki. Ayrıca galiba hâlâ biraz sarhoşum."

Son sözleri ona Griff'e bir içki daha ikram etmesi gerektiğini anım sattı. Griff başını iki yana sallayarak bu ikramı geri çevirdi. Söz Laura'nın göğüslerine geldiğinde kadehindeki viskiyi bir dikişte yuvarlamıştı. Şimdi de kulakları uğulduyor, kalbi deli gibi atıyordu. Soğuk soğuk terliyor, midesi bulanıyordu.

"Ne olduğu ile ilgili herhangi bir tahminin var mı?" diye sordu Foster.

"Neyin ne olduğu?"

"Bebeğin. Sence bebeğin döllendiği gün X'ler mi, yoksa Y'ler mi da ha baskındı?"

Bebeğin döllendiği gün yalnızca Laura'yı hissetmişti. Onun tenini. Sıcaklığını. Tutkusunu. Viskiden boğazı yandığı halde, zor da olsa, "Bil miyorum," dedi. "Bunu hiç düşünmedim."

"Benşe sürekli düşünüyorum," diye itiraf etti Speakman mahcup bir ifadeyle. "Çocuğumuzun cinsiyeti -daha doğrusu, tüm özellikleri- yumur tanın döllendiği anda belirlendi. Sence de bu çok hayret verici bir şey de ğil mi?"

"Evet öyle." Asıl hayret verici olan onun içindeyken kaç defa geldiğini.

Speakman kıkırdadı. "Belki bundan beş ay sonra, bir elinde soğuk bir içecek, öbür elinde sıcak bir çitirle, bir Karayip adasının kumsalını yatıyor olacaksın."

Griff gülümsemek için kendisini zorladı. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Sanırım bebekle ilgili bazı şeyler ister istemez kulağına gelecektir. Ne olduğu. Adını ne koyduğumuz. Doğum ilanını gazetede okuyacaksınız."

"Eğer o Karayip adasına gazete geliyorsa."

Speakman süitti. "Bir içki daha istemediğinden emin misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Speakman uzanarak Griff'in bardağını aldı ve bara götürdü. Daha öt ce de yapmış olduğu gibi bardaktan lavabonun altındaki rafa bıraktı, te ğahı lekeden iz kalmayacak biçimde silerek parlattı. Havluyu bütün kö

led üst üste gelecek biçimde katladı, askıya astı ve kenarlarını düzelitti. Sonuçtan memnun kalınca ellerini sabunladı.

Sonra tekerlekli sandalyesinin kollarına üç defa hafifçe vurarak, "Şimdi iş konuşalım," dedi. Sandalyesini üç defa ileri geri sürdükten son ra yazı masasının başına geçti. Masanın üzerinde, büyük bir kalemligi an dıran bir kutu duruyordu. Speakman onu işaret ederek, "İşte paran," dedi.

Griff o yöne doğru hareket etmedi.

Onun duraksama nedenini yanlış anlayan Speakman güldü. "Durma. Hepsi senin. Kutunun içine bak."

Griff masanın başına gelerek isteksizce kutunun kapağını kaldırdı, ilcinde düzgünce kâğıt şeritlerle tutturulmuş yüz dolarlık banknotlar vardı.

"Çok hoş, değil mi?"

Griff hiçbir şey söylemeden yanağının içini kemirdi. Konuşursa Spe-'akman'e, hangi yüce amaç için olursa olsun karısıyla seks yapması için başka bir erkeğe para ödeyen bir adam hakkında pek de iyi şeyler düşünmediğim söylemekten korkuyordu.

Sırf merakından İncil'deki hikâyelerden birini okumuştı. Burada ko casına başka bir kadın yollayan kişi Sarah, yani bir kadımdı. Ama işin özü aynıydı. Yaradılış bölümünde bu işin sonuçları pek de iyi değildi. Daha [doğrusu işler iyice karışmıştı. Ve bunun tek nedeni Sarah'ın bir bebek is temesi ve bu işi kendi yöntemlerine göre halletmek istemesiydi.

Kendi kendini bunun biyoloji olduğuna inandırabilirsin ama eninde sonunda gerçekleşen bir cinsel ilişki var ortada. Burada alt alta üst üste ya ran bir erkek ile kadın var ve işlevsel olduğu kadar, haz verici ekipman Kullanıyorlar. Bugüne dek daha yakın ve daha özel olan hiçbir şey icat edilmemişti.

Bilmek istediği şeydu: Bir erkek nasıl olur da karısından böyle bir şey yapmasını isteyebilirdi? İçi yeniden Foster Speakman'e karşı duyduğu kü-çümseme ve kıskançlıkla doldu.

Elbette kendisi de erdemli bir prens değildi. Adamın parasını alıyor du ne de olsa. Bu utançla daha sonra yüzleşecekti. Ama şu anda karşısında sanki piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmış gibi sırttan Speakman'den tiksiniyordu. Adam kendi saçma sapan ve bencil arzusu yerine getirilsin di ye, Griff ile Laura'nın yaşadığı duygusal karmaşalara bir an olsun bile ka fa yormadan, böylece sırtıyordu.

"Eğer saymak istersen buna darılmam."

Griff başını iki yana salladı.

Bizim Kosemiz

Speakman onu merakla süzdü. "Samimi olmak gerekirse oldukça şa-sırdım." İ*^^ «Neye?".^
"Çekingen duruşuna. Benden çekiniyor musun?"
"Ne bekliyordunuz?"
"Daha fazla..." Ellerini havaya kaldırdı. "Tepki... Taşkınlık... Neredeyse parayı almak konusunda tereddütlü ve üzgün gibisin..." Sözlerini yanda kesip bir an için Griff'i süzdü, sonra gülmeye başladı. "Aman Tann'm!"
"Ne oldu?"
"Bitmesini istemiyorsun, öyle değil mi? Konu bu, değil mi? Laur ile öğleden sonra buluşmalannız sona eriyor diye üzülüyorsunuz." "Çok saçma."
Speakman işaret parmağını ona doğru salladı. "Hiç sanmıyorum."
"İşimizi halledelim de bir an önce gideyil!" Zonklayan kulaklarına sesi bir gürleme gibi gelmişti.
"Tamam Griff, sıkılmana gerek yok. Kanmla sevişmek hiç de eziyetli bir iş sayılmaz. Bunu çok iyi biliyorum. Ona tutulmaman mümkün de gildi. Tıpkı kumar alışkanlığın gibi onun da tadına vardın, öyle değil mi? Eline bir şeyler geçtikçe daha fazlasını istedin. Şimdi de ondan vazgeçmek sana zor geliyor. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."
Griff yumruklarını sıktı.
Speakman yeniden kıkırdadı, sonra her iki elini de ayalan dışanya dönük biçimde havaya kaldırdı. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm... Sana güldüğüm için özür dilerim, ama öyle eğlendirici bir durum ki! Görevin tamamlandı ve parayı aldın ama bu senin yüreğini burkuyor. Bunun ne kadar ironik bir durum olduğunu görmüyor musun?" Speakman, ona doğru ilini salladı. "Çok üzgün görünüyorsunuz, onu becermek gerçekten hoşuna gitmiş olmalı."
İşte bu sözler Griff için bardağı taşıran sözler oldu. Kendisini daha fazla tutamayarak, tiksintiyle, "Sen hastasın!" diye bağırdı.
"Olabilir," diye karşılık verdi Speakman. "Ama en azından ben başkasının kansı, bir daha asla sahip olamayacağım bir kadın için yanıp tu-jiuşmuyorum; Zavallı Griff, zavallı Griff, zavallı Griff..."
Griff başını eğerek alev alev bir öfkeyle ona baktı, sonra gözlerini yazı masasının üzerinde gezdirerek, bu çıldırtıcı, alaycı sözleri sona erdi rebilecek bir şey aradı.
H "Bayan Speakman?" ' ffi)^
Uçak, Dallas'a doğru inişe geçtiği sırada Laura gözlerini uçağın pen ceresinden dışanya dikmişti. Seslenen, yanındaki boş koltuğun üzerinden kendisine doğru eğilmiş olan bir uçuş görevlisiydi.
"Kapıya vardığımızda ben sizi diğer yolculardan önce dışanya çıka racağım."
"Yo, lütfen buna gerek yok." SunSouth ile uçuğunda özel muamele görmek hiç hoşuna gitmiyordu.
Genç kadın gülümsedi. "Üzgünüm, kokpitten gelen emir böyle." "Neden?" . Âm^MhÛM^î
|^y\$^mi%\$ "Kuleden bildirildi, iner inmez çok acil olarak beklen i yormuşsun uz."
"Beklenmek mi, kim tarafından?"
Uçuş görevlisi ses tonunu iyice alçaltarak fısıltıyla, "Belki de yakı şıklı kocanız tarafından," dedi. "Bir defasında yaş gününüzde bagaj alma bölümünde sizi bir yaylı sazlar orkestrasıyla karşılamıştı. Ne kadar romantik bir sürprizdi. Her neyse, kaptan pilotun emrine uyarak uçaktan il olarak sizi indireceğiz."
Foster'ın o gece fazla gösterişli bir karşılama töreni hazırlamamış ol masını tercih ederdi. Son derece yorucu bir gün geçirmişti. Güne çok erken başlamış, işi düşündüğünden çok daha geç sona ermişti. Tek istediği eve gitmek, çabucak duş almak, sonra da uzun ve derin bir uykuya dalmaktı.
Pilotlar tam zamanında mükemmel bir iniş yaptılar. Laura bunu Fos ter'a anlatmayı aklının köşesine not etti.
Uçak geçide kadar olan kısa yolu aldıktan sonra bir uçuş görevli yolculann koltuklarından kalkmamalannı anons etti. Laura uçuş görevli-4 sinin peşi sıra koridorda ilerlerken oldukça mahcup görünüyordu. Göz gö ze geldiği yolculara özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi.
Kokpitin kapısına vardığında kaptan pilot ayakta kendisini bekliyor du. Parmağın kasketine getirerek Laura'yı selamladı. "Bayan Speakman."S
Laura, pilotun cebine iştirilmiş isim etiketinden yıllar önce kendi sinin seçtiği süslü yazı karakteri ile yazılmış olan adını okuyarak, "Kusur suz bir uçuş gerçekleştirdiniz Kaptan Morris," dedi.
"Teşekkür ederim."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Ne var ki pilotun yüzünde derin bir üzüntü okunuyordu ve onun ken disiyile sohbet etme girişiminde bulunmaması içine kötü şeylerin doğma sına yol açmıştı. "Bir sorun mu var?"

Kaptan pilot eliyle uçağın kapısını işaret ederek, "Lütfen buyrun," dedi. Uçak ile havaalanı binası arasındaki kapalı geçide girdiğinde hayreti le pilotun da kendisini izlediğini gördü. Adam kendisini dirseğinden tu

tunca daha da şaşırdı. Daha buna herhangi bir tepki gösteremeden, iki ada mın kendilerine doğru geldiğini gördü.

Adamların üzerinde yüksek rütbeli polis memurları olduklarını göste ren üniformalar vardı. Laura'yı görür görmez saygıyla şapkalarını çıkardılar.

Laura bir an sendeledi. Pilot, onu dirseğinden sıkıca tutarak düşmeme si için destek oldu.

"Ne oldu?" Neredeyse duyulamayacak kadar alçak ve titrek bir tonla konuşmuştu. Sonra bağırdı. "Ne oldu?"

Cinayet masası dedektifi yerdeki cesete bakarak tuttuğu soluğunu bir anda bıraktı. "Ulu Tann'm."

Pek fazla konuşmayı sevmeyen ortağı onaylarcasına homurdandı.

I

Bir saattir kanıt toplamakla meşgul olan olay yeri inceleme ekibinden bir görevli başını üzgün üzgün sallayarak onlara katıldığını belli etti. "Ber bat, ha? Şimdiye kadar gördüğüm en berbat manzara. Belki bazı cinayetler kadar ürkütücü değil, ama... şey ancak gerçekten serinkanlı bir katil bunu yapabilir." "Ya da gerçekten sıcakkanlı biri," diye belimi ilk dedektif. "Tutku cinayeti olduğunu mu düşünüyorsun?" "Olabilir. Nedeni ne olursa olsun bunu yapan herif zehirli iğneyi hak Ortağı yeniden homurdandı. "Affedersiniz dedektif!" Üniformalı bir polis memuru kütüphanenin açık kapısında belirmişti. "Bayan Speakman gelir gelmez haber vermemi ..istemiştiniz. Şu anda oturma odasına getiriyorlar." Ve eliyle işaret ederek

(

ekledi, "İşte şurası." Cinayet soruşturmasını yürüten iki dedektif odaya girdiklerinde Laura Speakman, polis teşkilatında çalışan iki din adamının arasında duruyordu. 281

İçlerinden biri fark ettirmeden başıyla Laura'ya her şeyin anlatıldığını işar: etti, ama bu zaten açıkça görülüyordu. Rengi cesetinki kadar soluktu.

Konuşmayı pek sevmeyen dedektif duvarın önünde yerini alırken, öbürü odanın ortasına doğru ilerledi. "Bayan Speakman?"

"Kocam öldü mü? Bu doğru değil, değil mi?"

"Evet, doğru. Üzgünüm."

Laura'nın dizleri çözüldü. İki din adamı onu bir kanepeye oturtular. Biri yanına oturup kolunu koruyucu bir edayla koltuğun arkasına yasladı.: Diğeri, üniformalı bir polis memurundan bir bardak su getirmesini istedi.

Dedektif yanına geldiğinde göğsündeki kimlik kartını yerinden çıkai rarak Laura'ya uzattı. "Stanley Rodarte, hanımefendi. Dallas Polis Teşkjf latı Cinayet Masası dedektifi."

22. BÖLÜM

"Laura, o burada."

Kay Stafford, Laura'nın, bir yatağa uzandığı odanın eşiğinde belirmiş-. Perdeler sıkıca kapatılmıştı. İçerisi serin ve loştu. Sanki Laura kristal-miş ve ani gürültüden kırılabilirmiş gibi, asistanı da o gün herkesin yaptığı gibi, alçak sesle ve yavaş yavaş konuşmuştu.

"Onu çalışma odasına aldım," dedi Kay. "Aşağıya inmek için acele etme. Bekleyeceğini söyledi."

Laura doğrularak ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. "Onunla hemen şimdi de konuşabilirim. Gerçi ona dün gece anlattıklarımın daha fazla ne anlatabilirim bilmiyorum ya!"

Dedektif Rodarte neredeyse bütün gece orada kalmıştı. Bu zamanın ir kısmını Laura'yı sorgulamakla geçirmişti. Geri kalan zaman boyunca ise o, ortağı ve geri kalan görevli polisler, cinayet yeri olduğu açıkça bel li olan kütüphaneye girip çıkmış, gerekenleri yapmışlardı.

' Arada bir onun bulunduğu tarafa kaçamak bakışlar fırlatarak araların da alçak sesle bir şeyler konuşmuşlar, zaman zaman ondan belirli konular da bilgi istemişlerdi. Kaygılı görünen bir kadın polis arayabileceği birileri olup olmadığını sormuştu. "Bu gece yanınızda kalabilecek biri var mı?"

Bizim Kosemiz

Ne kendisinin, ne de Foster'ın ailesi hayattaydı. Kazadan sonra arka daşlarıyla olan yakın ilişkilerini sürdürmemişlerdi. "Asistanım," diye kar şılık vermişti Laura.

Polise Kay'lp telefon numarasını vermiş ve Kay de aradan daha bi saat geçmeden oraya varmıştı. Kay hem üzüntüsünü paylaşmış, hem Laura'nın yapacak durumda olmadığı sıradan işleri bir anda düzene koy muştı. Sağa sola talimatlar vermiş, basit sorunlara pratik çözümler bulmuş,* çıldirtıcı sıklıkta çalmaya başlayan telefonla ilgilenmişti.

Birlikte merdivenlerden aşağıya inerlerken Kay'in elinde bir not de ri vardı. "Seni şu anda bu işlerle rahatsız etmekten nefret ediyorum Laura. l

"Sen devam et. Şu anda kendimi kaybetme lüksüne sahip değilim. O da olacak ama daha sonra... Her şey halledildikten sonra. Neye ihtiyacın var?"

Foster'ın evlendiklerinde vasiyetnamesine eklediği bir hüküm uya rınca, ölümü halinde yönetim kurulu başkanı seçilene kadar, SunSouth'M başına Laura geçecekti. Laura sahip olduğu vekâletname ile karar verip işi yürütecek konumdaydı. Böylece, önceki gece dul kalmasının yanı sıra* yöneticilik rolünü üstlenmek de ona kalmışış.

"Medya, kapımızın önüne kamp kurdu ve bir açıklama bekliyor," de di Kay.

"Joe'dan genel bir açıklama yazmasını iste. SunSouth'ta herkes bu trajik olay karşısında şoka uğradı filan. Ama bana fakslayıp onayımı alma^ dan önce kimseye vermemesini söyle." Uygun bir basın açıklaması yaz ması konusunda pazarlama bölümünün müdürüne güveniyordu ancak tıp kı Foster gibi, Laura da her şeyi önce imzasıyla onaylamayı alışkanlık ha line getirmişti. "Resmi bir basın toplantısı düzenlememesini ve ona şeyle ilgili... cinayetle ilgili hiçbir soruyu yanıtlamamasını söyle. Bu işi polise bırakalım."

Kay listesinde bu noktaya bir çarpı işareti koydu. "Yönetim, Foster'ın anısına bir dakikalık saygı duruşu yapmayı önerdi. Ne derman?"

Laura hafifçe başını iki yana sallayarak, "Foster iş akışının bir da kalığına bile durdurulmasına asla izin vermezdi. Ama böyle bir öneri ya-i pıldığı için teşekkür ederim. Bunu herkesin bilmesini sağla."

"Cenaze töreniyle ilgili herhangi bir düşüncen var mı?"

Merdivenin en alt basamağına inmiş olan Laura durarak Kay'e dön dü. "Cenaze bize verilmeden önce tören düzenleyemem."

Aniden gözleri yaşlarla doldu. İki yıl önce, araba kazasının ardından, Foster acil serviste makinelere bağlı yaşam savaşı verirken, Laura onun ver diği her nefesin son nefesi olacağından ve eninde sonunda cenaze töreni dü zenlemek zorunda kalacağından korkmuştu. Ama şimdi bunları konuşmak için yeterince zamanı yoktu. Bu kez gerçekten ölmüştü ve bir cenaze töreni düzenlenecekti. Bunun ne zaman olacağını henüz bilmiyordu.

Önceki gece Laura'ya kütüphaneye girmemesinin daha iyi olacağını söylemişlerdi. O da bu uyarıyı dinlemişti. Kendisine anlatılanlar o kadar şaşırtıcıydı ki, aklında Foster'ın son görüntüsü olarak o resmin katmasını istememişti. Tekerlekli sedye üzerinde dışanya çıkarılan fermuarlı ceset \ torbasını görmek bile ona yeterince acı vermişti. Torbanın içinde kocası nın bedeni vardı ama polis için o yalnızca bir kanıttı.

Kay, patronunun ne kadar bunaldığını görerek, "Bu konuya değindi ğim için özür dilerim," dedi. "Ancak evdeki ve şirketteki telefonlar durmak bilmiyor, herkes cenaze töreninin ne zaman ve nerede olacağını öğrenmek istiyor. Lobi şimdiden çiçeklerle dolup taştı bile."

Laura, asistanının eline dokundu. "Gerekli bilgileri edinir edinmez sa ba ileteceğim. Bu arada*Joe'ya basın açıklamalına, insanların çiçek gön dermek yerine Elaine'in vakfına bağışta bulunmalarını eklemesini söyle. Foster da bunu tercih ederdi."

"Elbette. Son bir şey daha var. Vali bu sabah, Foster'ın girişimci kişi liği ve onu Teksas hemşerisi, örnek insan olarak yücelten bir açıklamada Bulundu. Sonra telefonla arayarak, her ikinizin dostu olarak, şahsen yapa bileceği bir şey olup olmadığını sordu."

"İlk fırsatta onu aranm. Bu arada sen ona çok teşekkür ettiğimi ilet."

Kay, ona neredeyse çalışma odasının kapışma kadar eşlik etti. İçeride Dedektif Stanley Rodarte bekliyordu. Rodarte. Laura bu adı duyar duymaz anımsamıştı. Griff Burkett, onu bu adama karşı uyarmıştı. Griff, zeytin ye-

Bizim Kosemiz

şili arabadan söz etmiş, ama nedense Rodarte'ın Dallas Polis Teşkilatı Ci nayet Masası dedektifi olduğunu söylemeyi ihmal etmişti.

Rodarte, İngiliz av sahnesi temalı tabloyu inceliyordu. Laura içeriye girince, ona döndü. "Bu tablo orijinal mi?"

"Sanırım öyle."

"Himm," dedi adam sıkıntılı bir ses tonuyla. "Epey pahalı olmalı."^ Laura bu sözlerle herhangi bir karşılık verme gereğini görmedi. "Gerçekten çok güzel bir eviniz var Bayan Speakman."

"Teşekkür ederim."

"Bay Speakman'le evlenip buraya taşındıktan sonra dekorasyo^J değiştirdiniz mi?"

"Elaine Speakman evi o kadar mükemmel döşemişti ki, herhangi değişiklik yapma gereği duymadım."

Adamın gülümsemesi, bakışlarıyla tuhaf bir biçimde çelişiyöjB "ikinci eşlerin çoğu ilk eşlerin izlerini silmek ister."

Bu sözler yersiz olduğu kadar ilgisizdi de. Laura, onun yalnızca ken" sinin vereceği tepkiyi görmek için böyle konuştuğunu düşündü. Bu adam], önceki gece de hiç ısınmamış, onun son derece kaba ve sinsi biri olduğ» sezinlemişti. Şimdi, ona karşı duyduğu olumsuz hisler iyice pekişmişti.

"Herkes cenaze töreninin ne zaman yapılacağını öğrenmek istiyce dedi.

"Adli Tıp, otopsiyi bu öğleden sonra yapacak. Buradan çıkacak sonul ca göre cenazeyi size yarın ya da sonraki gün teslim edebiliriz. Ama benim le konuşmadan önce bu konuyla ilgili kesin planlar yapmamanızı öner,

"Anlıyorum."

Laura sırtını ona dönerek deri kanepelerden birine yöneldi. Tam ot: racakken Rodarte onu durdurdu. "Eğer isterseniz size kütüphaneyi şimd! göstermek isterim. Herhangi bir hasar olup olmadığına bakın. Bazı şeyi-dışında elbette."

Laura er ya da geç kütüphaneye girmesi gerekeceğini zaten biliyordu. Ama büyük bir ikilem yaşıyordu. Bir yandan Foster'm öldüğü yeri görme ihtiyacı duyuyor, bir yandan da o odaya bir daha adım atmak istemiyordu. Eğer seçme şansı olsaydı, o am olabildiğince geciktirirdi. Ama gerçekte bu, korkusunun bir işkenceye dönüşmesinden başka bir işe yaramazdı. Bir ba kima Rodarte onu karar vermekten kurtardığı için de memnundu.

Her yanı tutulmuş gibi çalışma odasından dışanya çıkarak antreyi geçti ve kütüphanenin çift kanatlı kapısının önünde durdu. Kapı kollan parmak izlerinin alınması için toza bulanmıştı. Rodarte, Laura'nın koyu renkli bulaşkan tozu fark ettiğini görerek, "Cinayet çok pis bir iştir," dedi.

Rodarte kapılan iterek açtı ve Laura içeriye girdi. "Sanırım Carter'ı [anımsıyorsunuz."

Bu, Rodarte'ın ortağı olan dedektifti. Laura onun önceki gece kitap raflarından oluşan duvarın önünde, tıpkı bir nöbetçi gibi asık suratla ve hiç [konuşmadan durduğunu anımsıyordu, içeriye girdiğinde ne yüzündeki ifa dede, ne de duruşunda bir değişiklik olmuştu.

S

Onun dışında oda şaşırtıcı biçimde normal görünüyordu. Yalnızca ça-ışma masasının yakınındaki bir bölge dağınık görünüyordu. Masa ve üze-; irindeki her şey parmak izi almak için toza bulanmıştı. Bir sehpa yana dev rilmışti. Sehpanın üzerinde durmuş olan lamba ve diğer şeyler halının üze rine düşmüş ve çoğu kırılmışti. Halı da bir yerinden toplanarak bombeli hale gelmişti. Foster halının tek bir saçığının bile yerinden oynamasına izin vermez, saçakların günde birkaç defa taranmasını isterdi. Laura tekerlekli sandalyeyi görünce istemeden hıçkırdı. ' Ve biraz da kan vardı. Tekerlekli sandalyede... halıda... masada... Rodarte, Laura'nın dirseğine dokundu. "İsterseniz daha sonra devam edelim."

Laura'nın o anda tek istediği Rodarte'ın kendisine bir daha dokunma-masıydı. Dirseğini adamın elinden çekti. "Bazı şeyler dışında herhangi bir hasar olduğunu sanmıyorum."

"İyi." Eliyle oturma grubunu işaret etti. "Oturalım." "Burada mı?"

Rodarte omuz silkerek, neden olmasın anlamına gelen bir ifadeyi baktı.

Ya aptal, duyarsız, kaba saba biriydi ya da basbayağı zalim bir adam dı. Laura daha çok ikinci olasılığın doğruluğuna inanıyordu ama onunla sorgunun nerede yapılacağı konusunda tartışmak istemiyordu. "Bütün gün ya oturdum ya da yattım, ayakta durmayı tercih ederim." Pencerelere doğru yllüyerek sırtını odaya döndü.

Rodarte nezaket gösterisinden vazgeçerek doğrudan, "Dün Austin'e neden gittiniz?" diye sordu.

Bizim Kosemiz

Laura gözücüyla, Carter'ın nihayet kımıldadığını aynmsadı. Adei cebinden küçük bir not defteri ile kalem çıkardı. Ancak onun yalnızca de tek güç olduğu, soruşturmayı Rodarte'in yönettiği açıkça ortadaydı.

"Kocamın isteği üzerine, bir sorunu halletmeye gittim. Bir süredir b gaj hırsızlığıyla ilgili raporlar alıyorduk. Bu konuda bagaj bölümünde ça lışan elemanlarımız suçlanıyordu. Sonradan içlerinden birinin suçlu old ğu ortaya çıktı. Eğer görmek isterserfp bu konuyla ilgili tutanaklar Austi polisinde."

"Dönüşte SunSouth Havayolları'yla mı uçtunuz?"

"Dün akşam son sefer olan saat dokuz uçağıyla döndüm. Uçak ini geçtiği sırada uçuş görevlisi yanıma gelerek, beni diğer yolculardan ön uçaktan indireceklerini bildirdi. Geçitte beni iki polis memuru karşılad Beni havaalanındaki özel bekleme salonuna götürdüler ve kocamın öld" günü söylediler. Ama siz bana söyleyene kadar cinayete kurban gittiği bilmiyordum."

"Uçaktan indirildiğiniz andan önce, evde kötü bir şeyler olduğund haberiniz yok muydu?"
"Nasıl olabilirdi ki?"

"Telefonla? Yazılı mesajla?"

K

"Kötü bir şey olduğundan&aberim yoktu." "Evden bütün gün uzak kaldınız. Dün hiç eşinizle telefonda konuş tunuz mu?"

"Öğle vakti beni cep telefonumdan arayarak işlerin nasıl gittiğini sordu. Sonra ben onu altı gibi arayıp işin hallolduğunu, eve saat dokuz uça ğıyla döneceğimi ve akşam yemeğine beni beklememesini söyledim." "Yalnızca bu iki konuşma mı?"

"Evet."

"Dün akşam Bay Speakman'ın herhangi bir randevusu var mıydı?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Pekâlâ görünüşe göre dün burada birini kabul etmiş." Laura dönerek Rodarte'a baktı.

"İçeriye zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu," diye açıkladı. "Koca nızı her kim öldürdüyse, kapı ona içeriden açılmıştı." "Kapıya Manuelo bakmış olmalı."

Rodarte kaşlarını çatı. "Onu hâlâ bulamadık Bayan Speakman."

Önceki gece Rodarte cinayet anım yeniden canlandırma konusunda yardımını istediğinde Laura ona uşaktan söz etmiş, Rodarte da adım ve so yadını not etmişti. Laura, Manuelo 'nun görev tanımını açıklayınca da ada mın eyalet sınırlarında aranması için harekete geçmişti. Ama adamdan tek bir iz bile yoktu.

"Odası da, garaj da hâil boş," diye açıkladı Rodarte. "Yatağı yapılı, la vaboda bulaşık yok. Giysileri dolabında. Ona ait bir araba yoktu değil mi?" "Bildiğim kadanyla hayır."

"Size ve Bay Speakman'e ait olan araçlar arasında eksik yok, öyle mi? O halde Bay Ruiz buradan nasıl ayrıldı ve nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey Foster'ı yalnız basma bırakıp gitmeyeceğidir."

289

"Hiç akrabası var mı?"

"Sanmıyorum. En azından bildiğim kimse yok." "Dün gece işinin başında olduğundan emin misiniz?" "O daima işinin başındadır Bay Rodarte." "Haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati mi?" "Evet."

"Peki ya kâhyanız ve aşçınız Bayan şey..."

g "Dobbins."

"Doğru. Evden akşamları saat altıda ayrıldığını söyledi." "Akşam yemeği hazır olur olmaz gider. Dün durumun farklı olması

için ortada hiçbir neden yok. Siz Bayan Dobbins'i dün geceyle ilgili sor-guladınız mı?"

"Tavuğu finnda sıcak kalacak biçimde bırakıp, saat altıda evden ay-nlmış. Evden çıktığı sırada Manuelo Ruiz'in burada olduğunu söyledi. Bun dan emin, çünkü giderken ona haber vermiş. Bu nedenle burada olduğun: düşünüyoruz."

"Bjırada olduğundan kesinlikle eminim. Foster'ı asla yalnız bırak mazdı," diye tekrarladı Laura. "Asla."

Rodarte çalışma masasının yanına, halının toplanmış olduğu bölgeye doğru ilerledi. Üzerindeki koyu renk lekeleri inceliyormuş gibi dikkati" baktı. "Hiç hoşuma gitmese de cinayet hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bizim Kosemiz

"Gerçekten gerekiyor mu? Dün söylediklerinizden anladığım kada-nyla çok korkunç ve vahşi şeyler yaşanmış."

"Gerçekten öyle. Kocanızın cesedini görmemenizi tavsiye etmemin nedeni de buydu. İnanın bana, onu o halde görmek istemezsiniz. Hâlâ teker lekli sandalyesinde oturuyordu ve mektup açacağı ensesine saplanmıştı."

Laura ellerini sıkıca kamına bastırdı. "Sözlerinizden bunun Foster'ın mektup açacağı olduğu anlaşılıyor. Excalibur'un kopyasıydı. Yuvarlak Ma-" sa Şövalyeleri Efsanesi'ni çok sevdiği için, ona bu Noel'de armağan etmiş tim. Hep orada masasının üzerinde dururdu."

"Bayan Dobbins de bunu söyledi. Ancak, hiçbir şüphe kalmaması için, Adli Tıp geri verir vermez sizden de bunu doğrulamanızı isteyeceğim.*"

Beni korkutmak için daha neler söyleyecek, diye geçirdi içinden Laura.

"Görünüşe göre katil, mektup açacağını sapladıktan sonra geri çıkar maya çalışmış. Ancak ana damarlardan biri kesildiği için, katil silâhı eşi nizin ensesinden geri çıkarmaya çalıştığında, yaradan oluk oluk kan fişkir maya başlamış. Sanırım bunun üzerine paniğe kapılarak onu orada bırak maya karar vermiş."

"Ve kocam kan kaybından öldü."

"Doğru." Rodarte ayağa kalktı. "Halının üzerinde iki farklı kan izi ne rastladık. Biri kocanıza aitti."

"İki mi?" Laura önce kan izlerine, sonra Carter'a, en sonunda da tek rar Rodarte'a baktı.

Rodarte omuzlarını silkti. "Diğer kan izlerinin kime ait olduğunu bil miyoruz. Manuêlo Ruiz'in olabilir ama karşılaştırma yapma olanağına sa hip değiliz. Trafik şubesi dışında hiçbir yerde Ruiz'e ait bir kayıt bulama dık. Yalnızca Teksas eyaleti tarafından verilmiş bir ehliyeti olduğunu bili yoruz, hepsi o kadar."

"Foster'ın engelliler için tasarlanmış minibüsünü kullanıyordu."

"Ruiz'in belgeleri var mıydı?^"

"Göçmen kimlik belgeleri mit Olduğunu sanıyorum."

"Yoktu."

"Madem biliyorsunuz, o halde neden sordunuz?" diye sordu Laura ani bir öfke kıvılcımıyla.

Rodarte muhtemelen onu rahatlatılabileceğini düşündüğü bir ifadeyle gülümsedi. "Alışkanlık. Sürekli karşımdakinin yalanlarım yakalamaya ça lışırım. Meslek alışkanlığı diyelim."

I

"Ben size doğruyu söyleyeceğim dedektif." Rodarte'ın yüzü aydınlandı. "Söyleyecek misiniz?"

291

"Evet."

"İyi. Bana Griff Burkett'ten söz edin."

Rodarte, Laura'nın ayaklarının üzerinde durmakta zorlandığını fark ederek kanepeyi işaret etti. "Oturma konusundaki kararınızı bir kez daha düşünmek ister misiniz?"

Oturmak zorunda hissettiğini kabul etmekte nefret etse de Laura nu yapü. Koltuklardan birine oturdu. Rodarte, ona bir bardak su getirdi, ura başını iki yana sallayarak bu ikramı geri çevirdi. Rodarte, Laura'nın karşısındaki sandalyeye oturdu, ona doğru eğildi ve kollarını iyice ayrık d ran dizlerinin üzerine dayayarak ellerini kavuşturdu. Laura, adamın tim lannın kesilmesi gerektiğini fark etti.

"Her ikimizin de zamanını boşa harcamak istemiyorum Bayan S akman. Kocanızı öldüren mektup açacağı boydan boya Griff Burkett' parmak izleriyle kaplıydı."

23. BOLUM

Laura iki dedektifin önünde fenalaşmaktan korkarak ağzını eliyle ka pattı.

Il^yi misiniz?" diye sordu Rodarte.

Laura başını iki yana sallayarak ayağa fırladı ve koşarak odadan dı şarıya çıktı. Tuvaletе güç bela yetişt i ve midesini olduğu gibi tuvaletin iç i ne çıkardı. Aslında bir önceki akşamdan beri bir şey yemediğinden çıkaracak pek bir şey de yoktu. Ne var ki çıkan safranın tadı çok acıydı ve bir kaç dakika öğürmesine neden oldu. Kasılmalar nihayet kesildiğinde giysi leri terden sıırılsıklam kesilmişti. Kulakları uğulduyor, kolları bacadan tit riyor, tüm bedeni kontrolsüzce zangırdıyordu.

Elleriyle yüzünü kapadı. Daha geçitte polisleri gördüğü anda kendisi ne bir felaket haberi vereceklerini ve söyleyecekleri her neyse, Griff Bur kett'in de işin içinde olduğunu anlamıştı. İçine

Bizim Kosemiz

doğınlar şimdi doğrulan mıştı ve bunun üstesinden gelebileceğinden emin değildi. Onun Foster'ı öldürdüğünü bilmek, kendisinin ve taşıdığı bebeğın de ölümü anlamına gelebilirdi.

Ama şimdi bebeğı düşünmenin zamanı değildi, yoksa gerçekten çıl dirabilirdi.

"Laura?" Kapıyı tıklatan Kay 'di. "Laura?"

"Bir saniye." Laura ağzını duruladıktan sonra tebeşir kadar beyaz gö rünen yüzüne soğuk su çarptı. Parmaklarıyla saçlarını düzelitti ve kendini toplamaya çalışarak tuvaletin kapısını açtı. Kay oradaydı. Rodarte da he men arkasında duruyordu. Bakışları ilgili olmaktan çok incelemek içindi. "Şimdi seni yukarıya çıkarıp yatağına yatıracağım," diye konuştu Kay.

"Yo, şimdi daha iyiyim. Ama bana kola, gazoz ya da gazlı herhangi bir içecek getirebilir misin?"

Kay gitmekte kararsız görünüyordu ama sonunda Laura'nın istediğı | içeceği getirmeye gitti. Laura, Rodarte'ın yanından geçerek onun örfü sırú kütüphaneye döndü. Dizleri lastik gibiydi. Nemli giysileri yüzünden kli madan yayılan serin hava onu ürpertti. Aceleyle kalktığı koltuğa dönme den önce, bir şala sarındı.

Öbür dedektif değil yerinden ayrılmak, Laura'ya göre kımıldama-mıştı bile. Kay istenen içeceği getirene dek, üçü sessizce bekledi. Kay| Rodarte'a kötü kötü baktıktan sonra, "Bana ihtiyacın olursa hemen çağır, 'l diyerek Laura'nın kolunu hafifçe sıktı.

"Sağ ol Kay. Çıkarken kapıyı lütfen arkandan kapat."

I

Laura bulantısını azaltması umuduyla sodasından bir yudum aldı. Rodarte yine söze doğrudan girdi. "Onu cezaevine girmeden önce ta nıyor muydunuz?"

Laura başını iki yana salladı. "Yalnızca çıktığından beri mi tanışıyorsunuz?" Laura bu soruyu başıyla evetledi. "Nasıl ve nerede tanıştınız?"

"Bu odada." Laura, Rodarte'ın bu yanıt karşısında şaşılığında emin di. "Foster'ın ilgisini çekmişti. Haberlerde cezaevinden salıverildiğini du; muştı. Bir mektup yazarak buraya gelmesini rica etti."

"İlgisini mi çekmişti? Neden? Suç işlemiş bir futbol oyuncusunu neyi kocanızın ilgisini çekmişti?"

Laura doğruca adamın gözlerinin içine bakarak, "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. Doğruyu söylemesi söz konusu bile olamazdı. Çocuğının geleceğini koruması gerekiyordu. Foster'ın ısrarla korumaya çalıştığı giz liliğı de sürdürmesi gerekiyordu. "Bay Burkett buraya yalnızca bir defa geldi. Tanışmak için onlara katıldığımda görüşmelerinin işle ilgili kısmım tamamlamışlardı ve karşılıklı içki içiyorlardı."

"Dostça bir ortam mı vardı?"

"Çok. En azmdan öyle görünüyordu."

Rodarte bir an için onu süzdü. Laura, onun kendisine inandığını pek sanmıyordu. Hatta inanmadığından emindi. Ama Rodarte, Laura'nın söz lerine karşı çıkmadı. "Peki Burkett ile sizin aranızdaki ateş bu dostça top lantı sırasında mı alev aldı?"

"Efendim?"

"İkiniz bu görüşmeden ne kadar sonra Windsor'daki o evde buluş maya başladınız?"

Soda bardağı Laura'nın titreyen elinden neredeyse kayıp yere düşü yordu.

Rodarte sırttı. "Romantik ilişkinizi nereden bildiğimi merak ettiğı nize bahse varım. Pekâlâ, bakın, Big Spring'den çıktığı günden beri gö züm Burkett'in üzerinde."

"Neden?"

"Bill Bandy cinayetini soruşturuyorum. Bu isim size herhangi bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Griff Burkett, onu öldürmekle suçlanmıştı."

"O, bu cinayeti işledi Bayan Speakman. Banc göre buna hiç kuşku yok. Ama son derece akıllı davrandı ve geride hiçbir iz bırakmadı, en azm dan bulduklarım onu büyük jürinin karşısına çıkarmama yetmedi. Ancak cinayet davalarında zaman aşımı yoktur. En son yapacağım iş bu olsa bi le, müteveffa Bill Bandy için adaletin yerine gelmesini sağlayacağım."

Griff, dedektifin kendisini izlediğini biliyordu. Şimdi neden kendisi nin Rodarte'la konuşmasını istemediğini, onunla yalnız kalmasını önle mek için neden korkutucu taktikler kullandığı açıklık kazanıyordu. O, cinayeti işledi derken Rodarte'ın ne kadar ikna edici bir ses tonuna sahip olduğunu duymasını istememişti.

"Bu defa daha dikkatsiz davrandı," dedi Rodarte. "Ya da daha dan galak. Geride bıraktığı suç aleti. Parmak izleri."

"Sizce bunu neden yaptı?"

"Onu bulur bulmaz sormayı düşündüğüm ilk soru bu."

Bizim Kosemiz

Laura başım kaldırarak ona baktı. Rodarte onun gözlerindeki s< işaretlerine bakarak, "Hayır, henüz yerini bulamadık. Yeraltına indi. Otur duğu daireye memur gönderdik ama ondan hiçbir iz yoktu. Kullandığı o es ki Honda? Onu Addison'da bir alışveriş merkezinin otoparkında buldulg Laboratuvardan arkadaşlar oraya gitmek üzere yola çıktılar. Windsor'd evin önüne de birini yerleştirdim, fakat henüz oraya da uğramadı. Bu da bu sabah bir bahçe işleri şirketinin elemanları gelerek çimleri biçti ve k dınma uzanan taflanları kesti. Evin bakım parasını kim ödüyor?"

"Ben ödüyorum. Evi ben kiraladım."

Rodarte çevresine bakınarak bu lüks evle öbür evi karşılaşırdı. Tek rar Laura'nın yanına döndüğünde, doğrudan, "Ne için?" diye sordu.

Laura, ona anlamlı bir şekilde baktı.

Rodarte, onu kısa bir an süzdükten sonra kışkırtıcı bir edayla sırtı "Evi sizin kiralamış olduğunuzu biliyordum zaten."

"Biliyorum," dedi Laura buz gibi bir ifadeyle.

Rodarte ellerini iki yana açtı. "Üzgünüm, bunu araştırmak benim revim Bayan Speakman. Kira sözleşmesi sizin adınıza değil ama izleri kip ederek sonunda size ulaşmayı başardım."

"Bunun çok da zor olduğunu sanmıyorum." Bu onun soruşturma biliyetine bir göndermeydi ama Rodarte bu kinayeli anladıysa bile, hangi bir yorumda bulunmadı.

Kiti Oyun

"Burkett'i en son ne zaman gördünüz?*"

Laura gözlerini, kucağına bırakmış olduğu terden sırlıslıkla elleri ne dikti. Az konuşan dedektifin onun beden dilini anlayacağından kuşku su yoktu, ama elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Altı hafta önce."

I

"Altı hafta mı? O kadar uzun zaman mı oldu?" -Evet.- j ^mmş ^ıyö^|S| "Emin misiniz?"

Laura, adama tam tarihi söylerken, Carter'ın onun bu söylediklerini küçük not defterine kaydettiğini gördü.

"Bu buluşma tarihini bu kadar iyi anımsamanızın nedeni nedir?" di ye sordu Rodarte.

"Ona kendisiyle bir daha buluşmayacağımı söyledim."

Rodarte yumuşak bir tonla, "Bunu nasıl karşıladı?" diye fısıldadı.

"Kararımı anlayışla kabullendi."

"Bu doğru mu?" diye kuşkuyla sordu Rodarte.

"Doğru."

"Bu ilişkiyi neden bitirdiniz?"

"Bunun olayla bir ilgisini göremiyorum."

"Belki yoktur. Ama büyük bir ilgisi de olabilir."

Bir süre bakiştılar, mücadeleyi Laura kaybetti. Gözlerini kaçırarak, "Yaptığımız iş yanlıştı. Ben daha fazla devam edemedim. Ona birbirimizi !>ir daha göremeyeceğimizi söyledim."

"Ondan önce başka ilişkileriniz de oldu mu?"

"Hayır." *

"Bunun için kimse sizi ayıplayamaz. Bay Speakman'ın durumunu göz önünde bulundurursak..."

"Hangi durumunu?" diye sordu Laura buz gibi bir tonla.

Rodarte pes etti. "Bay Speakman ile evlendiğinizden beri Burkett ilk ve tek ilişkiniz oldu, öyle mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi."

"Peki ilişkiyi bitirdiğinizde Burkett buna karşı çıkmadı mı, sizinle tar tışmadı mı, karanmızı yeniden gözden geçirmeniz için size yalvarmadı mı? 5 "Hayır."

"Hım..." Rodarte düşünceli bir biçimde çopur yanağını kaşdı. "Bu hi de Griff Burkett'in tarzına uymuyor."

Bunun üzerine Laura serinkanlı bir ifadeyle, "O zaman belki de o yeterince tanıımıyorsunuzdur," dedi.

"Görülüyor ki siz de öyle, Bayan Speakman. Çünkü siz ilişkinizi tirdiğinizde Burkett bunu gözleri kapalı kabul etmedi. Hem de keşi™ İçin için öfkeleni. Sonunda dün gece buraya geldi, Manueto Ruiz'i e siz hale getirdi ve soma da mektup açacağını kocanızın ensesine sapla Klasik bir terk edilmiş sevgili cinayeti."

Laura bakışlarını ondan kaçırmamak için büyük çaba gösteriyor Onun bu küçümseyici itaalannı hak ediyordu, ama yine de çektiği sq acı ve duyduğu büyük suçluluk karşısında bu fazla zalimce bir ceza. Saydığın bir insan tarafından kınanmak ayn bir şeydi ama hiç saygı d madiğin birinin küçümseyici imalanna maruz kalmak ayn.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Rodarte ayağa kalkarak masaya doğru yürüdü. "Bu odadan bir kaybolmadığına emin misiniz?" "Sanmıyorum. Ama daha etraflıca bakmadan kesin bir şey söyle mem."

"Kendinizi iyi hissettiğinizde bunu lütfen yapın." "Elbette."

"Bunun sizin için herhangi bir anlamı var mı?"

Masanın üzerinden tek bir sayfa almak için eline bir eldiven geçi Kâğıdı Laura'ya götürdü.

"Kanıt olarak almadan önce sizin görmenizi tedim."

Kâğıdı, Laura'nın daktiloyla yazılmış paragraftan okuyabileceği kilde tuttu. Toplam üç paragraf vardı. Laura birinci cümleyi birkaç defa duysa da hiçbir şey anlamadı. Başım şaşkınlıkla kaldırarak, "Hiçbir anlam ifade etmiyor." dedi.

Rodarte şöyle bir güldü. "Bunu söylemenize sevindim. Ben de bir şeyler kaçırdığımı sanmıştım. Bana da hiçbir anlam ifade etmedi. Bu yal nızca bir araya getirilmiş sözcük kümeleri, öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bununla ilgili herhangi bir açıklamanız var mı?" "Hayır."

"Sizce bu paragrafları eşiniz mi yazdı?" "Neden yazsın?"

"Bilemem. Akli fonksiyonlarının bazılarını da yitirmiş olabileceğini üşündüm."

Laura bu cümleye çok sinirlenmişti ve bunu da açıkça göstermekten kaçınmadı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer duyarsız davranıyorsam kusura bakmayın. Kocanızın fiziksel durumu herkesçe biliniyor. Ama akli durumu nasıldı? Yönetim Kurulu Baş kanı Foster Speakman'e güvenen pek çok insan vardı. Çalışanları, hissedar-»lan... Hatta SunSouth Havayolları'nın müşterileri bile işin başında onun olmasına güveniyorlardı."

"Akli durumunun yerinde olduğuna yüzde yüz inanabilirsiniz Bay Rodarte. Foster aklını tam olarak kullanabiliyordu."

"Araba kazasından sonra bazı vidalarının gevşemiş olabileceğini dü şündüm." Parmağının ucuyla şakağına vurdu. "Belki siz ayırımına bile varmamışsınızdır."

I "Böyle bir şey olsa fark ederdim."

"Belki işaretleri fark edememişsinizdir, ne de olsa çok meşguldünüz."

Strateji gereği kısa bir ara verdi. Aslında söylemek istediği, "âşığınız la çok meşguldünüz"dü.

Laura bu yemi yutmayarak ona, her türlü duygu dan uzak, edilgen bir tutumla bakmakla yetindi.

"Eşiniz ilaç kullanıyordu."

"Evet. Bağışıklık sistemini güçlendirecek ilaçlar alıyordu. Bir de za sırasında oldukça zarar görmüş olan sindirim sistemini destekleyen il lan vardı. Arada şurada da uyumasına yardımcı olacak haplar alıyordu."

"Bunların yanı sıra da, bir de akut anksiyeteye karşı reçeteli ilaç kullanıyordu. Burada da zamanımızı boşa harcamak istemiyorum Bay Speakman. Kocanızın psikiyatristi ile görüştüm bile."

Laura derin bir soluk aldı. "Yetişme çağındayken Foster'a OKB(*> nısı konmuş. Obsesif..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

"O halde bu hastalığın ilaçlarla kontrol altına alınabildiğini de bi yorsunuzdur."

"Size inanıyorum." Kıkırdadı. "Ben kendim de biraz obsesif sayı nm. Sokakta yüz kişiye anket yapmaya kalksanız, neredeyse hepsinin şekilde deli olduğunu görürsünüz."

Laura'nın böylesine anlamsız ve boş bir cümleye karşılık vermes] gerek yoktu.

"Sizce kocanızın rahatsızlığı kontrol altında mıydı?" "Evet."

"Üzüntülü müydü?" "Hayır."

"Azıcık bile mi?" diye sordu dedektif yaltaklanan bir ses tonuy "Örneğin Burkett'le yaşadığınız ilişki yüzünden birazcık üzölmüş olab' Herifin her yaptığı midemi bulandırıyor ama yine de kadmlann bayii bir surata sahip. Boyu, saçları... Bir gladyatörünü andıran vücudu. Ö likle de kocanız gibi engelli biri için onun varlığı, bir tokat etkisi yarat olabilir. Burkett ile aranızdaki ilişkiden haberi var mıydı?"

Laura başını iki yana salladı.

(*) Obsesif Kompulsive Bozukluk

300

Rodarte kulağını çekti.

"Hayır," dedi Laura kısaca. "Bilmiyordu. En azından benim böyle bir şeyden haberim yok."

Ayağa kalktı. "Hepsi bu kadar mı dedektif?"

"Tam olarak sayılmaz. İlişkiniz bittikten sonra Burkett biç sizinle bağlantı kurmaya çalıştı mı?"

Bizim Kosemiz

Laura bir an için yalan söylemeyi düşündü, sonra Rodarte'ın sorusu nun yanıtını zaten bildiği olasılığını göz önünde bulundurarak bundan vazgeçti. "Birkaç defa SunSouth'taki ofisimi aradı ve hatta asistanım Kay'e kadar ulaştı ama telefonlarına hiç çıkmadım."

"Onu aranızdaki ilişkinin sona erdiğini söyledığınız günden beri hiç görmediniz mi?"

I

F-Haym "Konuştunuz mu?" "Bana ulaşmayı başardığı bir defasında telefonu yüzüne kapadım." "Hiç kocanıza karşı tehdit savurdu mu?" "Elbette hayır!" "Hiç sakat kocanız ortadan yok olursa özgür kalıp ona dönebileceği niz yolunda bir şeyler söyledi mi? Boşanma ya da onun gibi bir şey. Hiç kocanızı ortadan kaldırmaktan söz etti mi?"

Laura şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. "Eğer söyleseydi sizce harekete geçmez miydim? Resmi olarak polise bildirmez miydim?"

Rodarte'ın suratındaki pis gülümseme çok şey ima ediyordu. Laura dimdik oturdu. "Hayır Bay Rodarte. Griff Burkett ne beni, ne de Foster'ı asla tehdit etmedi." "Bildığınız kadarıyla."

Laura tam bir şey söyleyecekken bunun geçerli bir ihtimal olduğuna karar verdi. Sözünü biraz değiştirerek, "Beni asla tehdit etmedi," dedi. "Ama sizin bilginiz dışında kocanızı tehdit etmiş olabilir." "Foster bana hiç..."

"Ancak Burkett yine de bunu yapmış olabilir."

Laura pes ederek başını evet anlamında salladı.

Rodarte yüzünde ironik bir ifadeyle dilsiz ortağına baktı. Dikkatini y niden Laura'ya çevirdiğinde, "Burkett hiç saklanacak gizli bir yerden söz et-» ti mi?" diye sordu. "Hiç göl kenarında kulübesi olan bir arkadaştan ya da özel bir sığınaktan, şimdi gizleniyor olabileceği herhangi bir yerden?"

"Hayır, hiç söz etmedi. Bana pek güvenmiyordu. Zaten birbirimiz pek konuşmuyorduk."

Laura tuzağa düştüğünü geç de olsa fark etti. "Evet, sanırım konuş-mamışsınızdır," dedi Rodarte pis pis sıratarak ve yeniden ortağına baktı. "Bayan Speakman, sanırım Burkett'ten haber alır almaz bana bildirmer gerektiğini söylememe gerek yok."

"Elbette."

"Evinizin önüne de bir adamımı bırakıyorum." "Bu gerekli mi?"

"Belki de Burkett dün gece buraya her ikiniz için gelmiştir," dedi kince. "Sizin Austin'de olduğunuzdan haberi yoktu, öyle değil mi?"

Laura başını iki yana salladı, Griff'in kendisine zarar vermek istey bileceği düşüncesi onu sersemletmişti.

"O halde Burkett dün gece buraya geldiğinde sizin de burada oh nızı bekliyordu."

"Sanırım öyle." Gözlerini kapatarak Griff'i cinayet işleyecek ka öfkelenmiş hayal etmeye çalıştı. Elleri büyük ve güçlüydü ama son de ce yumuşak da olabiliyorlardı. O eller cinayet işleyebilir miydi? Bunu [yal edemiyordu?

"Yanınıza birini almanızı öneririm," dedi Rodarte. "Aslında Bur yakalanana dek kimsenin bilmediği bir yerde kalmanızı tercih ederim."

"Bunu düşüneceğim."

"Düşünün." Gözlerini odanın içinde gezdirdi sonra sessizce not def terini kapatarak yeniden göğüs cebine koymuş olan Carter'a baktı. "San' ın şimdilik hepsi bu kadar. Aklınıza önemli olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey gelmiyorsa elbette."

Laura dalgınca başını iki yana salladı. Sonra aklına ona sormak iste diği bir soru geldi. "Cinayeti kim ihbar etti?"

r

"911 'e telefon gelmiş." "Foster m* aramış?" Rodarte başını iki yana salladı. "Adli Tıp onun buna ömrünün yetme diğini söyledi. Bunu yapacak ne zamanı vardı, ne de yakınında bulunan bir telefon."

"Manuelo İngilizce bilmiyor." "Ama arayan kişi kesinlikle İngilizce konuşmuş." "O halde o kişi Griff Burkett'ti." Rodarte omuzlarını silkti. "Öyle görünüyor."

24. BÖLÜM

Griff uyandığında ilk önce nerede olduğunu anlayamadı.

Sonra her şeyi anımsadı ve hiç uyanmamış olmayı diledi.

Foster Speakman'ın kanı ellerine bulaşmıştı. Adam ensesinden o oluk kan fişkirirken, dehşete açılmış gözlerini Griff'e dikmiş, hayatta m ak için mücadele ederek ölmüştü.

Bizim Kosemiz

Griff doğrularak yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Allah kahra] beni."

Eğer henüz değilse bile, çok yakında Teksas ve komşu eyaletlerd; bütün polisler onu aramaya başlayacaklardı. Foster Speakman'in ensesin ki mektup açacağıının üzerindeki parmak izleri bilgisayara verilir Gri ait olduğu belirlendiğinde, Rodarte büyük ikramiyeyi kazanmış gibi se necekti.

Griff'i, Bill Bandy cinayetinden mahkûm etmeyi başaramamı Ancak bu defa Griff, Foster'in ölümü sırasında Speakman'in kütüph sinde o kadar çok fiziksel kanıt bırakmıştı ki, belki de mahkemeye ç" ma gereği bile duymayacaklardı.

Ayrıca cinayet nedeni de kuşku götürmeyecek cinstendi. Rod Griff'in Laura ile olan randevularından haberdardı ve bu buluşmal seksle ilgili olduğunu belirtmişti. Bütün parçalar bir bir yerine oturuy

du. Griff Burkett doğruca ipe gönderilecekti. Ya da şimdiden zehirli iğne için kolunu sıvamaya başlayabilirdi.

Rodarte televizyona çıkarak daha önce de bir cinayet işlemekle suç lanmış olan sabıkalı suçlu Griff Burkett'in Speakman'in malikânesine git tiğini, boynuzlanmış, tekerlekli sandalyeye mahkûm savunmasız kocayla tartıştığını ve vahşice bıçakladığını anlatacaktı. Cinayetin vahşiliğini vur gulamak için, merhametsizce, hunharca, canavarca gibi sıfatlar kullana çağına hiç kuşku yoktu.

Medya bu cinayetin üzerine çullanacaktı. Bu olay her muhabirin ağ zını sulandıracak tüm öğelere sahipti: Daha önce de başından büyük bir tra jedi geçmiş olan bir kurban. Para, seks, gizli buluşmalar... Güzel eşini ayar-tarak, sonunda kocasını hunharca öldüren, beş para etmez bir serseri.

.Çamurda eşelenmeye aldrış etmeyecek gazetecinin Pulitzer Ödülü almasını sağlayacak bir malzemeydi.

Griff içeriye çökük döşegin üzerinde doğrularak, kan lekeleriyle sı vanmış ellerine baktı. Bir küçük kalıp sabunun neredeyse tamamı eriyene kadar ellerini ovdu, ama kan lekeleri sanki onun el izinin silinmez bir par çası haline gelmişti.

. İşler bundan daha berbat bir hale gelemezdi herhalde. Elbette, aslında gelebilirdi. Laura'ya kocasını onun öldürdüğü söyle necekti.

Önceki gece Speakman'lerin malikânesinden kaçtıktan sonra oturduğu daireye giderek bir çantaya üç beş parça giyecek atmıştı. Kendisini ilk ara-yacakları yerin orası olduğunu bildiğinden, evde fazla oyalanmamıştı. Geçen defa tutuklandığında evdeydi, elleri kelepçeli dışarıya çıkarıldığında komşu-lannın önünde utançtan yerin dibine girmiş, düştüğü rezil durum tüm med yada yer almıştı. Bu küçük düşürücü sahnenin bir daha tekrarlanmasını iste mediğinden, yanına yalnızca taşıyabileceği kadar eşya alarak ve buraya bel ki de adımını bir daha hiç atamayabileceğim bilerek, alelacele ayrılmıştı.

305

Doğruca bir alışveriş merkezine giderek kırmızı Honda'yı otopark terk etmişti. Hakkında arama emri çıkarılması an meselesiydi. Tüm eyal< polisi arabayı aramaya başlayacaktı, bu nedenle bir an önce arabayla arı sına yeterince mesafe koyması gerekiyordu.

Aklında belli bir hedef olmadan, yalnızca karanlık sokaklardan g< çerek, yaya olarak kilometrelerce yol kat etmişti. Yalnızca yürümüş ve n yapabileceğini düşünmüştü. İlk iş, mantıklı biçimde düşünebilecek durum gelene kadar gizlenebileceği bir yer bulmaktı.

Motele arka tarafından yanaşarak varmıştı. Eyaletler arası bir yola bi kıyıyordu ama anayoldan geride, bir eskici dükkânı ile tanesi 14,99 dolar g bi düşük fiyata araba lastiği satan bir dükkânın arasında saklı, bir yan yoi da bulunuyordu. O saatte dükkânlar kapanmış, kapılan sürgülenmişti.

Spl konusu motel, odalarını saatlik de kiralayan, düşük fiyatlı bir ya di. Ofis penceresinde yanıp sönen, kırmızı ışıklı bir "boş oda" panosu vanf Görünüşe göre burası tam ona uygun bir yerdi. Burası annesinin barda nıştığı heriflerle gideceği türden bir yerdi. Muhtemelen Griff de böyle yerde döllenmişti.

Resepsiyondaki herifin gözleri, Griff içeri girerken çektiği esrardı cam gibiydi. Griff oda fiyatını sormuş, parayı nakit olarak tezgâhın üzer ne bırakmış ve adamın tek bir kelime bile söylemeden kendisine doğru fij lattığı anahtarı almıştı. Herhangi bir kayıt defterine imza atması bile isa memişt. Esrarkeş kan lekelerini fark etmişse bile aldirmamıştı.

Griff odasına gidip spor çantasını yere bırakmış ve doğruca telefon ka bini büyüklüğündeki banyoya girmişti. Tuvalet leke içindeydi. İdrar kol yordu. Bütün oda başka vücutlar, küf ve pislik kokuyordu. Soyunmadan du şun altına girip yıkanmış, ayaklarını çevreleyen kırmızı göl pembeye dön şene ve sonunda renksiz bir hale gelene dek suyu akıtmaya devam etmişti

Bizim Kosemiz

Yatak örtüsü leke içindeydi ama Griff buna aldıramayacak kadar 1 kindi. Yan odadan gelen şehvetli ve oh sesleri önce uykusunu kaçırdı

da, yatağın baş kısmının duvara ritmik çarpış sesleri bir süre sonra onda ninni etkisi yaratarak uykuya dalmasını sağlamıştı ve Griff güneş doğana dek huzursuz bir biçimde yan uykuda, yan uyanık vaziyette yatmıştı.

Ama şimdi tamamen uyanıktı. Saat öğlene geliyordu ve durumunun ne kadar vahim olduğunu bir an önce öğrenmesi gerekiyordu. Duvardaki bir kola takılı olan televizyonu açtı. Yerel kanallarda haber programları başlıyordu ve tam beklediği gibi Foster Speakman cinayeti bütün kanallarda ilk haberdirdi.

Canlı yayında Speakman'lerin evinin dış duvarının önüne park etmiş olan ve giriş kapısının önünü kesen polis arabaları görülmüyordu. Kanallar dan birinin helikopteri malikâneyi çevreleyen arazinin üzerinde tur atıp duruyor, ama sık ağaçlar yüzünden pek bir şey görülemiyordu. Ekranda ünlü işadamı ve seçkin Dallas hemşerisi'nin bir fotoğrafı belirdi. Griff u fotoğrafın kazadan birkaç yıl önce, çekilmiş olduğunu tahmin etti.

Austin'deki ofisinden bir konuşma yapan kadın Vali, Foster Speakman'ı hayranlıkla öven sözlerden sonra, onun kendisini tanıyanlar için da ima bir esin kaynağı olduğunu söyledi. Onun başına gelen felaketi nasıl büyük bir metanetle karşıladığını övgüyle anımsattı. Sonra müteveffa kölesiyle eşdeğer bir cesaret ve metanet göstermiş olan dul eşe baş sağlığı Tedi ve Speakman'ın katilinin yakalanıp cezalandırılması için kendisine gıllı birimlerin gerekli tüm desteği sağlayacağına söz verdi.

Griff'in SunSouth binasının otoparkından anımsadığı Joe Bilmem-im diye bir adam şirketin sözcüsü olarak tanıtıldı. Adam acele adımlarla şirket binasına girerken kendisine yöneltilen tüm kamera ve mikrofonları kesin bir tavırla kenara itti.

Haber sunucusu, izleyicilere, kısa bir süre içinde resmi bir açıklama yapılacağını duyurdu. "Size bu açıklamayı anında iletacağız. Greg, sen olay yerinde olayı soruşturan polislerle görüştün. Onlardan neler öğrendin?"

Haber muhabiri Greg sarmaşıklarla çevrili bahçe duvarının dışında du ray ordu. Polisin, soruşturmanın bu aşamasında ayrıntılı açıklamada bulun maktan kaçındığını belirtti. "Bu gizemli olayın ilginç noktalarından bir ta si, kurbanın yanından bir an olsun ayrılmayan hizmetkâr Manuelo Ruiz'u görünüşe göre dün gece evde bulunmaması. Neden evde olmadığına ı hiçbir açıklama yapılamıyor."

"Bu gerçekten çok ilginç," diye onayladı haber sunucusu fazlaca ü gi göstermeden.

Saçları özenle yapılmış haber sunucusu, Manuelo'nun kayboluşunu fazlaca ilginç bulmasa da, hizmetkârın henüz bulunamamış olması Gril için çok ama çok önemliydi.

Bütün kanallar başka bir habere geçene dek, kanallar arasında gıdfl geldi. Cinayet zanlısı olarak ne kendi adı, ne de herhangi başka birinin adı geçmişti. Yalnızca, bir tek muhabir Manuelo'dan söz etmişti. Ayrıca Ro darte, Griff'in izlediği röportajlardan hiçbirinde yoktu.

Griff televizyonu kapatırken, "Beni ararken burnu çamura sapla mıştır," diye mırıldandı.

Griff'in olaya karıştığının kamuoyu tarafından henüz duyulman olması, ona biraz zaman kazandırıyor. Gizlenebileceği bir yeri vardı. Resepsiyona bakan adamın, televizyon ekranında Griff'in yüzünü gör bile, yedi numaralı odada kalan müşteriyi anımsayabileceğim pek sar yordu. Bu nedenle biraz soluklanacak zamanı vardı.

İlk kaygısı Rodarte'tan önce Manuelo'yu bulmaktı. Ama bunun iç bir arabaya ihtiyacı vardı.

Yatağın altında tozlu bir İncil yanında da Dallas telefon rehberi bu du. Rehber, İncil'e göre daha çok okunmuş benzeyordu. Birkaç yıllıkta vll belli sayfalarının uçları kıvrılmıştı. Rehberde işyeri numaralarının yanı ı ra özel adreslerin telefon numaraları da vardı. Motelin telefonundan i marayı çevirdi.

"Hunnicut Motorları."

"Glen orada mı?"

"Lütfen hatta kalın, bir bakayım."

Birkaç dakika ahizenin öbür ucundan gelen müziği dinledi. .

"Glen Hunnicutt." Sesi de iriyan sahibi kadar heybetli çıkmıştı.

"Comfort Inn'i sanki Paris Ritz'in balayı suitiymiş gibi anlatmıştın."

Yalnızca eski bir mahkûm, az güvenli cezaevinde de kalmış olsa, bu ses tonunu ve neyi ima ettiğini anlayabilir, hattın öbür ucundakine adıyla hitap etmemesi ve fazla bir şey söylememesi gerektiğim bilirdi. An-\ lamlı bir sessizlikten sonra araba satıcısı, "Hatta kal," dedi.

Griff telefonun almacının masanın üzerine bırakıldığını duydu, bunu bazı hareket sesleri izledi, bir kapının kapatılması ve yeniden hareketler. Glen Hunnicutt telefona geri döndüğünde alçak sesle, "Nasılsın?" diye gürledi.

Bizim Kosemiz

"Çok iyiydim."

"Ne?"

"Şimdi işim bitti. Mutlaka bir araba ödünç almam gerekiyor ve kim senin bundan haberi olmamalı."

Glen Hunnicutt başarılı bir ikinci el araba tüccarıydı. Sonra itiraf etti-'I' ğine göre fazla hırslı ve aç gözlü davranmıştı. Birkaç yıl boyuca muhasebe defterlerinde tahrifat yaparak yüksek miktarda vergi kaçırmıştı. Sonra yaka lanmış ve yaptıklarından pişman olması için Big Spring'e yollanmıştı.

Karısından uzak kalmak ona çok büyük bir işkence olmuştu. Sürekli ondan söz edip durmuştu. Aldığı her solukta onu ve birlikte baş koyduk ları yastıklarını ne kadar özlediğini dile getirmişti. Bir akşam Hunnicutt gerçekten çok kederlenerek bekâr hayatı yaşamının kendisi için ne kadar büyük bir sefalet olduğunu söyleyerek sızlanmıştı.

"Özlediğim tek şey onunla sevişmek değil. O özel biridir. Bu konuda

r

gerçekten çok ciddiym. O bana dayanabiliyor ve bu gerçekten çok şey 309

ifade ediyor. Onu o kadar çok seviyorum ki! Bu kulağa salakça gelebilir ama Tann adına yemin ederim ki gerçek. Ondan uzak kalmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten dayanmamam. O..."

Bu sızlanmalan istemeden de olsa dinlemek zorunda kalan Griff sandalyesini geriye doğru iterek Hunnicutt'm üzerine atılmış, "Tann aşkınâf kes şu ağlamayı!" diye bağırırmıştı.

Sonra da, o ünlü atış koluyla bütün gücünü kullanarak Hunnicutt™ ağzına bir yumruk indirmişti. Parmak eklemleri Hunnicutt'm mükemme* kaplamalarına isabet ederek onları yapıştıktan yerden sokmuştu.

Hunnicutt porselen parçacıklan ve kan tükürürken, diğer mahkûmT bir yandan onun ayağa kalkmasına yardımcı olmuş, bir yandan da bağıra çal ğıra Griff'i suçlayıp, ona sövmüşlerdi. İçlerinden bir tanesi HunnicuttV kanayan ağzına bir havlu bastırırken, "İşin komiği ne biliyor musun? S anda Hunnicutt'a büyük bir iyilikte bulundun," demişti.

Griff ile Hunnicutt diğerlerinin başlanın üzerinden göz göze gelm? lerd. Griff birkaç saniye gözlerini kaçırmamış, sonra arkasını dönmüştü

Az güvenli kezaevinde kalan mahkûmlann izin almalan, bir süre liğine tek başlanına evlerine gidebilmeleri mümkündü. Bu geçici izinle! ailevi sorunlar, cenaze ya da hastalık gibi bazı durumlarda veriliyordu. D: tedavisi de buna dahildi.

Ertesi sabah Hunnicutt dişlerini tedavi ettirebilmek için resmi bi izin dilekçesi doldurmuş, istenilen tüm koşulları yerine getirmişti. Elin izin için gerekli olan tüm kural ve kısıtlamaların bulunduğı bir liste ve gs cici izin kâğıdı tutuşturulmuştu.

Dişçi muayenesi randevuları arasında ise Hunnicutt ile kansı Bi Spring'deki Comfort Inn'de ateşli saatler geçirmişlerdi.

Griff başka bir mahkûmu dövüp yaralamaktan kınama cezası alm^ aynca kılkan geçici olarak elinden alınmıştı.

Araba tüccarı pınl pınl parlayan yeni porselen kaplamalarla cezaevine geri döndüğünde Griff'in yanına giderek ona teşekkür etmiş, Griff ise, "Sen neden söz ediyorsun? Tek amacım çeneni kapatmaktı," diye homurdanmıştı.

İşin aslını bilen Hunnicutt, "Sana borçlandım, hem de çok," diye karşılık vermişti.

Griff, Hunnicutt'm bu borcu anımsıyor olmasını umuyordu. Şimdi alacağını tahsil etmenin zamanı gelmişti. Elindeki yağlı telefon almacına, "Göze çarpan, dikkati çeken bir araba olmasın," diye konuştu. "Yalnızca dört tekerleği olan güvenilir bir şey istiyorum. Bana yardım edecek misin?"

Uzun bir duraksama anından sonra Hunnicutt, "Artık bir oğlum var," diye konuştu.

Griff'in omuzlan düş kinklığıyla çıktı. Onu zorlayabilirdi. O kan lıyla ateşli anlar yaşarken kendisinin cezaevinde aşağı ve nahoş işler yap makla cezalandındığı Hunnicutt'a anımsatabilirdi.

Ama sevdiği bir kansı ve şimdi de bir oğlu olan bu sempatik adamı | pislige bulaştırmaya ne hakkı vardı? Hunnicutt yardım ve yataklık etmek ten suçlu bulunacaktı. O zaman da şartlı salıverilme koşulları yerine ge-Birmediği için yeniden hapsi boylayacaktı. Ondan bu kadarını isteyemez di. Bu çok fazlaydı.

"Anlıyorum," dedi Griff.

"Henüz dördüne girdi."

"Tamam. Sorduğumu unut." I "Kanm Comfort Inn'de hamile kaldı."

Griff'in yüreği tekledi. Soluğunu tutarak bekledi.

"Otoparktaki en arka sıra. Lemmon Caddesi tarafındaki üçüncü ara ba. Anahtarları paspasın altında olacak," diye devam etti Hunnicutt.

Bizim Kosemiz

Griff telefonun almacına yapıştı, gözlerini sıkıca kapattı ve dudakla-nndan sessiz bir şükran duası döküldü. Sonra, "Sana soran olursa arabayı çaldım, tamam mı? Bu iş yüzünden başını belaya sokma. Onlara çaldığı mı söyle," dedi.

Hunnicuttt hiçbir şey söylemedi. "Beni duydun mu?" Hunnicutt telefonu kapattı.

Griff yürüyerek Hunnicutt Motorları'na gitmenin birkaç saatini ala çağım tahmin ediyordu. Hava kararmadan motelden ayrılamazdı. Yılın bu zamanında hava oldukça geç karanyordu. Önünde daha dokuz saatlik za manı vardı.

Karnı açtı ama midesi tanınma olasılığının daha az olacağı bir araba lı restorana gidene kadar beklemek zorundaydı.

Yatağına uzandı ve gözlerini pis tavana dikerek, açıktan gurulday karnım duymazdan gelemeye çalıştı. Laura'yı düşündü, kim bilir ne zor anlar geçiriyordu, yaşadığı duygusal acı, suçluluk...

Cinayet aletinin üzerinde parmak izlerinin bulunduğunu çoktan öğ renmiş olmalıydı. Rodarte o her zamanki sinsi tavırlarıyla ilişkilerinden haberdar olduğunu mutlaka söylemişti. Bu klasik, neredeyse klişe sayıla-: bilecek bir kıskançlık cinayeti. Aşığı kocasını öldürmüştü.

Laura acaba nasıl yanıt vermişti? Nasıl yanıt vermiş olabilirdi ki? Rodarte'a ilişkilerinden söz eder miydi? Hayır. Griff, onun Rodarte'ın me-j raklı kulaklarına her şeyi fısıldadığını düşünemiyordu. Gerçeğin yalnızca bir kısmını itiraf edecekti. Griff'i, hatta kendisini korumak için değil. Fos ter Speakman için. Ve çocuk için. Belki fahişe damgası yiyecekti ama ne pahasına olursa olsun Foster'ın adına leke düşürmeyecek, çocuğunun ge leceğini tehlikeye atmayacaktı.

Ah onunla bir konuşabilseydi...

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti, bu nedenle bunu aklından çıkarma lıydı.

Yeniden telefon rehberini açıp Ruiz adını taradı. Manuelo ön adlı bir Ruiz'e rastlamadı. Bu kadar şanslı olmayı beklememişti zaten. Ama belki

akrabaları filan olabilirdi. Griff yine motelin telefonunu kullanarak ilk nu marayı çevirdi.

"Hola?" İpjll^ 'Manuelo, por favor"

Lisede iki yılda öğrendiği İspanyolcası pek parlak değildi ama yine de kadının söylediklerinden yanlış numara olduğunu anlayabili.

Yukarıdan aşağıya listedeki tüm Ruiz'leri teker teker aradı. Ama Ma-buelo'yu tanıyan çıkmadı. Zaten aradığı numarayı bulsa bile Manuelo ora da Griff'i bekleyecek değildi. Deli gibi koşup gitmişti. Bu adam aptal değildi.

Arabası olmadan Griff'in hava kararana dek yapabileceği başka bir bey yoktu. Uzun öğleden sonra saatlerinin bir an önce geçmesini bekle mekten başka bir çaresi yoktu.

25. BÖLÜM

"Burası gerçekten çok güzel."

Adamın sesini duymasıyla, Laura'nın olduğu yerde sıçrayarak hii dönmesi bir oldu. "Ah, dedektif merhaba."

Laura'nın, dürüst tepkisini görmek istediğinden, Rodarte ona bar arkadan sessizce yaklaşmıştı. Basamakları tırmanarak Laura'nın yanı kameriyeye çıktı. "Artık bunlardan pek kalmadı." Yuvarlak tavanın df ahşap işlemelerine hayranlıkla baktı.

"Burayı daha evin kendisi bile tamamlanmadan Foster'ın büyü' nesi yaptırmış. Foster, onun oturup kuğuları izlemek için özel bir yer i diğini anlatmıştı. Gölde hep kuğuları varmış."

Kameriye küçük bir göle bakan bir yükseltinin üzerine kurulmu Gölün ayna gibi yüzeyinde iki kuğu yüzüyordu. Şu zenginler, diye g di Rodarte içinden küçümseyerek. Eğer onlar kadar parası olsa, kama ya da kuğudan başka şeylere harcardı.

Başıyla boş hasır koltuklardan birisim göstererek, "İzin veriri niz?" diye sordu. Laura'nın başıyla onaylaması üzerine oturdu. Laura' gözlerinde güneş gözlüğü olduğundan, Rodarte onun az önce ağlayıp madiğim anlayamamıştı. Öyle olduğunu samyordu, çünkü parmak! arasında buruşmuş bir kâğıt mendil vardı. Bunlar keder mi, yoksa suç!

gözyaşları mı, diye düşündü. Aslında umurunda da değildi. Eğer Griff Bur-kett'le kocasını öldürmesi konusunda anlaşmışsa durum değişirdi elbette.

Bu esaslı bir hikâye olurdu, değil mi? People dergisi bu hikâyeyi mutlaka basardı; 20120 bütün bir bölümü ayırırdı. Daha bir hafta geçmeden bu hikâyeyi filme çekerlerdi. Belki kendisine de ufak bir rol düşerdi ya da yapımcılara teknik danışman olarak yardımcı olabilirdi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Ama öncelikle bunu kanıtlaması gerekiyordu.

Koltuğun çiçek desenli yastıklarına yaslanırken, "Dışarısı içeriye göre daha sakın ve huzurlu," diye belirtti.

Bayan Speakman'ın asistanının yardımına Bay Speakman'ın asistanı da gelmişti. Myrna adlı kadın bir yandan bebekler gibi zırlayıp dururken, bir yandan da çevresindekilere bir eğitim çavuşu edasıyla emirler yağdırdı yordu. Malikânenin kâhyası Bayan Dobbins ile birlikte telefonlara bakıyor, kamyonet dolusu çiçek ve meyve sepetlerini koymak için uygun yerler bu luyor, önceki gece, evi dolduran polislerin ardından etrafı temizliyor ve uzun uzun listeler yapıyorlardı.

Bir cinayet ceset dışında, herkes için çok iş anlamına geliyordu.

"Biraz açık havaya çıkıp telefonda uzaklaşmam gerekiyordu," dedi .kura Speakman.

"Kimler aradı?"

Rodarte, Laura'nın koyu renkli camlarının ardından kendisine o mağrur ve küçümseyici bakışlarından birini attığını fark etti. "Baş sağlığı ile leklerini iletmek isteyen insanlar."

"Aralarında bilmem gereken biri var mı?" W "Griff Burkett demek istiyorsunuz sanırım."

Beni çok iyi anlıyorsunuz, demek istercesine sırttı Rodarte. "Kontrol etmek benim görevim. Sizinle bağlantı kurmaya çalışımı?"

I

"Hayır, bunu yapmayacaktır." "Bundan emin misiniz?"

"Yapmayacaktır." Başını çevirerek kuğulara baktı. İçlerinden biri şını kanatlarının altına gömmüştü.

"Adli Tıp'tan otopsi raporunu aldım." Laura'nın buna verdiği tek tr ki dudaklarını içeriye kıvrarak sert bir çizgi oluşturmak oldu. "İki yıl d ceki araba kazasında, kocanızın omurga ve bacaklarındaki görünür sa lık dışında iç organları da oldukça hasar görmüş."

"Bu sabah ilaçları hakkında konuştuğumuzda bunu size anlatmıştım

"Oldukça berbatmış durumu.*

"Evet, öyleydi."

"Organlarının bazdan çürükmüş. Bu Adli Tıp'ın kullandığı teri Yani zayıfmış. Er ya da geç bu organlardan birinin iflası yüzünden ölec* miş zaten. Ve bu, sanıldığından da önce olabilirmiş. Bunu da Adli Tıp sö ledi." Bilerek sözlerine kısa bir ara verdi. "Ama ölüm nedeni, daman kesilmiş olması."

Laura yutkundu. "Ne kadar sürmüş?"

"Hımm, pek uzun değil. Ama ellerinde kan ve tırnak diplerinde | doku izlerine rastlanmış."

Laura, Rodarte'a bakmak için başını hızla ona doğru çevirdi.

"Doğru söylüyorum Bayan Speakman, eşiniz yaşamak için mücaJ vermiş."

Rodarte'in ona bunu anlatmaktan büyük zevk aldığı açıkça gör yordu. Nihayet Laura'dan bir tepki almayı başarmıştı. Göğsü kaba hızlı hızlı soluk alıp vermeye başlamıştı. Kâğıt mendili ağzına bastırdı.

"Saldırganla boğuşacak kadar uzun yaşamış," diyerek Rodarte sö rini sürdürdü. "Bunun için onu tebrik etmek lazım. Göğüsten aşağısı fe biri olarak Burkett'in boyunda ve gücünde bir herifle boğuşmaya kalkışı cesaret ister. Ona karşı hiç şansı yoktu ama o cesurca mücadele etti." I doğru eğilerek ellerini Laura'nın ellerinin üzerine koydu. "İyi misiniz?!

Laura ellerini onun ellerinin altından çekti. "İyiyim." "Bunun sizin için çok zor olduğunu biliyorum." "Başka bir şey var mıydı dedektif?" "Artık cenaze töreni hazırlıklarına başlayabilirsiniz." "Teşekkür ederim."

"Cenaze levazimatçısını arayın. Onlar neler yapılması gerektiğini bi lirler."

Laura başını olur anlamında salladı.

Rodarte ayağa kalktı ve kameriyei çevreleyen korkuluğun başına yürüdü. Çevresindeki bakımlı bahçeye bakınırken düşünceli bir biçimde, "Sizce Burkett, kocanıza aniden kıskançlık krizine kapılarak mı saldırdı? Yoksa para konusunda mı anlaşmazlık çıktı?"

"Para mı?"

Rodarte ona döndüğünde, Laura'nın güneş gözlüğünü çıkarmış, sor gulayan gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Size paradan söz etmemiş miydin?"

"Siz neden bahsediyorsunuz dedektif? Ne parası?"

"Mavi kutunun içindeki para. Cinayet masası ekibi içeriye girdiğinde kocanızın çalışma masasının üzerinde, açıkta duruyordu. Paranın miktarını gördüklerinde neredeyse altlarına ediyorlardı... Üzgünüm. Kaba konuşma mı bağışlayın lütfen." Hafifçe gülümsedi. "Görüyor musunuz? Yalnızca dü şüncesi bile aklımı karıştırmaya yetti. İnsan her gün o kadar çok parayı bir arada görmüyor. Yüz dolarlık banknotlar halinde tam yarım milyon dolar."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Laura'nın dudakları sessizce aralandı. Gözlerini boşluğa dikti, bir kaç saniye sonra bakışlarını büyük mavi çiçeklerle bezeli bir fundalığa çe virdi. Rodarte bu çiçeklerin adını bilmiyordu ama Bayan Speakman'ın tep kisini nasıl tanımlaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yarım milyon dola-n duyunca donup kalmıştı. Daha doğrusu onun bu paradan haberdar oldu ğunu öğrenince donup kalmıştı.

"Yarım milyon dolar nakit para," dedi Rodarte. "Orada öylece dur yordu. Şimdi kanıt odasında kilit altına alındı. Parayı geri alacaksınız, nunsuzca elde edilmiş bir para değilse elbette."

"Kanunsuzca elde edilmiş nü?"

"Uyuşturucu parası ya da buna benzer bir şey."

Laura yeniden ona dönerek aniden ayağa kalktı. "Beni dinleyin De dektif Rodarte. Kocam kanunsuz hiçbir işe bulaşmamıştı ve eğer mali geçmişini incelemiş olsaydınız, bu suçlamanızın ne kadar saçma olduğu nu bilirdiniz."

"Griff Burkett ile burada, evinizde buluşmuş olduğunu söylediniz. İkiniz de bu şekilde tanıştınız."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Ne konuda konuştuklarım bilmediğinizi söylediniz."

"Konuyla ilgisini hâlâ göremiyorum..."

"Burkett şikeden mahkûm edildi Bayan Speakman. Bu nedenle de düşündüm ki..."

"Her ne düşündüyseniz yanlış!"

"O halde bu parayı nasıl açıklıyorsunuz?"

Laura kollarını beline sararak başını yana doğru eğdi. "Neden için para olan kutuyu bana daha önce anlatmadınız?"

"Başka şeyler gibi bu da aklımdan çıkıvermiş," diye yalan söyledi Rodarte.

Birkaç saniye bakıştıktan sonra Laura omuzlarını silkti. "Foster ev deki ve ofisteki kasasmda hep yüklü miktarda nakit para bulundururdu."

"Demeyin. Neden peki?" "Çevresine para saçmayı severdi." "Çevresine saçmak mı?"

"Bu, onun özelliklerinden biriydi. Para harcamayı sevÜ, müsrif bi riydi. Garsonlara, otellerdeki oda hizmetçilerine, kapı görevlilerine, 1 sine hizmet eden herkese yüksek bahşişler vermeyi severdi. Bazen hava alanına gider SunSouth bilet görevlilerine, bagaj memurlarına, yaptıkları iş karşılığında ender olarak teşekkür alan çalışanlarına nakit armağanlar dağıtırdı. Bu tür şeyleri çok sık yapardı. Kime isterseniz sorabilirsiniz."

Rodarte ellerim teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Size inanı yorum. Ama oldukça tuhaf bir hobi. Hiç böylesini duymamıştım."

"Foster bunun reklamını yapmazdı. Bunu kendini yüceltmek için de ğil, ona mutluluk verdiği için yapardı."

Rodarte samimiyet numarası yaparak, "Bana anlattığınız için teşekkür ederim," dedi. "Bu para kutusu için gerçekten bir açıklama olabilir. Ama..." "Ne?"

"Kutunun kapağının üzerinde de Burkett'in parmak izlerine rastla dık. Bunu nasıl açıklarsınız?"

"Açıklayamam. Ama Griff Burkett'in bir hırsız olmadığını kanıtlıyor sanırım."

Rodarte güldü. "Ama Adalet Bakanlığı, ülke çapındaki tüm bahisçi ler ve Cowboys yöneticileri buna pek inanmayacaklardır. Sanırım onun, kocanızın yarım milyonuna gereksinimi yoktu."

Laura bir an için onun bu sözlerine itiraz edecekmiş gibi durdu, ama sonra çabucak ağzım kapattı ve yeniden güneş gözlüğünü taktı. Her ne di-yecektiyse, bunu yapmaktan vazgeçmişti. "Eğer hepsi bu kadersa şimdi içeriye girip cenaze levazımatçısıyla görüşmek istiyorum."

Rodarte basamaklara doğru ilerleyerek, "Elbette," dedi. Bakımı ser vet isteyen çimlerin üzerinden, yan yana eve doğru ilerlediler. Laura'nın, o ne zaman biraz yaklaşısa kenara kaçılması, Rodarte'ı eğlendiriyordu. "Ha, size anlatmayı unuttum. Burkett'in Honda'sında iki ayrı kan örneğine rast ladık. Biri elbette kocanıza aitti. Kocanızın kanı Burkett'in her yerine sıç ramış olmalı."

Güneş gözlüğü yüzünün ifadesini saklayacak kadar büyük de ği ama Laura, kocasının kanının âşışına bulaşmış olması ile ilgili hiçbir rum yapmadı. "Diğer kan örne ği de herhalde ona aittir," dedi Laura. "If ter'ın tırnaklarının altında doku bine ğine rastlandığına göre, onu tırnak mış olabilir."

"Eğer kanı test ettirmemiş olsaydık, ben de öyle düşünürdüm, bulunan örnek Burkett'in kan grubuna uymuyor. Bu nedenle kanın Ma elo Ruiz'e ait olduğunu düşünüyorum. Çünkü kütüphanenin halısının rinde bulduğumuz kan da aynı," diye açıkladı Rodarte.

"Bu neyi gösteriyor?"

"Manuelo Ruiz'in de kanayan bir yarası olduğunu." Rodarte sanki" şeyi bir kez daha düşünüyormuş gibi kulakmemesini ovuşturdu. "Ad ortadan kayboldu. İzini bulmak için göçmen bürosuyla bağlantıya geçtin Ne cevap aldım biliyor musunuz? Ruiz'in yasal göçmen belgeleri yot muş. Kocanız onu yasadışı olarak işe almış."

"Bu şimdi gerçekten çok önemli, öyle mi?"

Bizim Kosemiz

Güneş gözlüğünün camlarının ardından kendisine dik dik bakan zengin orospu, gerçekten çok serinkanlı bir kadındı. Vücut diliyle kendi sini ne kadar hor gördüğünü açıkça gösteriyordu. Rodarte onu uyandırarak ve her konuştuğunda takındığı o kusursuz maskeyi yok edecek bir şey yapmayı çok isterdi. Örneğin memelerini çimdiklemek ya da elini bacalıklarının arasına sokmak gibi, onu şaşırtacak, korkutacak bir şey.

"Sanırım şu anda bu nokta pek önemli değil." İçinden Laura'yı kışkırtmaktan ne kadar büyük bir zevk alacağını düşünse de, cana; kın bir ifadeyle gülümsedi.

"O halde önemli olan nokta nedir dedektif?"

"Griff Burkett bu kaçak göçmenin de işini bitirmiş."

Pekâlâ en azından bu sözlerim dürüst bir tepkiyle karşılaşmıştı. A Laura'nın onun kaba ifadesi yüzünden mi, yoksa Burkett'i çifte cinaye lemekle suçlaması nedeniyle mi yerinden sıçradığından pek emin değildi. Ukalalık etmemek o anda onun için çok zordu, ama yine de en ciddi polis ifadesini takınmayı başardı. "Manuelo'dan kocanızı öldürmeden önce mi, yoksa sonra mı kurtulduğunu bilmiyorum, ama Ruiz'in açıklanamayan kayboluşundan onun sorumlu olduğu neredeyse kesin."

Laura dudaklarını ıslattı, alt dudağı dişlerinin arasına kıştırdı. Griff'in ona neden cinayet işleyecek kadar tutulduğunu anlamak hiç de zor değildi. "Belki Manuelo gördüklerinden korktu," dedi Laura. "Ve kaçtı." "Yanına hiçbir giyecek ve kişisel eşya almadan mı? Arabasız mı? Ya ran milyon dolar nakit parayı almadan mı? Hiç sanmıyorum Bayan Speak man. Ama ben de onun, çok korkup kaçtığı ihtimalini göz önünde bulundurarak, polisin Dallas ve Fort Worth telefon rehberlerindeki bütün Ruiz'leri aramasını sağladım." öne doğru eğilerek fısıldadı. "Komik bir şey duymak ister misiniz? Bu insanları arayıp Manuelo'yu tanıyıp tanımadıklarım ilk so ran biz değiliz." "Öyle mi?"

"öyle. Adamın biri tıpkı bizim gibi aym insanları arayıp Manuelo tuiz'i sormuş."

"Griff Burkett mi?"

Rodarte ellerini iki yana açarak gülümsedi. Laura güneş gözlüğünü çıkararak, dikkatle kollarını kıvırdı ve başını kaldırıp Rodarte'a bakmadan önce birkaç saniye onları inceledi. "Peki doğru olan nedir Bay Rodarte?" . "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer Griff Burkett sizin itham ettiğiniz gibi Manuelo'yu öldürdüyse, o halde neden soyadı Ruiz olan insanları arayıp onu soruyor?"

^ Birkaç saniye adamın gözlerinin içine baktıktan sonra ar kasmı dön dü ve eve doğru yürümeye başladı.

Rodarte tüm bedenini saran öfkeyi denetlemeye çalışarak Laura'n arkasından baktı. Pekâlâ, bu kez o kazanmıştı ve yaptığı bu gafa kendisi? den başka kimse tanık olmamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Manuelo Ruiz 'in akıbetinin ne ol ğuna dair pek de kafa yormamıştı. Çünkü ona ne olduğu umurunda b* değildi. Burkett onu öldürmüş müydü, yoksa cinayete tanık olduğu iç-peşine mi düşmüştü, Rodarte için önemi yoktu.

O kaçak göçmenin ya cesedini bulacaktı ya da onu canlı bulup, B kett'e karşı mahkemede tanıklık yapmasını sağlayacaktı. Her durum Foster Speakman cinayeti için Burkett elindeydi. Burkett'in kızı Stanle Rodarte'a aitti.

Ve dul eşinki de öyle.

Kendi kendine gülerek ona kibirli davranışlarından ötürü keseceği £ turayı düşündü. Cenaze töreninden sonra... Bütün kargaşa biraz durulduktan sonra... Burkett demir parmaklıkların arkasını boyladıktan sonra... Fısıltı g~ zetesini aracılığıyla On Numara'nın cezaevinde o hanımefendiye duyduğu i ginin öğrenilmesini sağlayacaktı. Hem de tüm müstehcen ayrıntılarıyla.

Tann'm, bu gerçekten çok eğlenceli olacaktı.

26. BOLUM

Öğleden sonranın geri kalanında Griff, nasıl bu kadar düştüğünü düşünerek, bulunduğu kasvetli odayı adımlayıp durdu. Bu önlenemez düşüş ne zaman başlamıştı? Vista Üçlüsü'nün ilk rüşvetim kabul ettiğinde mi? Yoksa daha da önce, Teksas Üniversitesi 'nde bahis oynamaya başladığı zamanlar da mı? Yoksa annesi erkek arkadaşı Ray'le kaçıp onu terk ettiğinde mi? Bazen daha doğmadan lanetlendiğini düşünüyordu. Mahkemenin başladığı günden, Big Spring 'deki mahkûmiyetinin baş ladığı ilk güne kadar geçen haftalarda, anne ve babasını bulmak için bir - çirişimde bulunmuştu. Başlı derde giren her evladın yaptığı gibi ebeveyni ne yönelmesi normal değil miydi?

Bizim Kosemiz

İnternet ve kayıp akrabaların bulunmasına yardımcı olmak amacıyla kurulmuş internet sayfaları sayesinde babasının izini bulması uzun sürme mişti. Babası Teksas'taki hapis cezasını tamamladıktan sonra eyaletten ayrılmış, pek çok yere gitmiş, ama hiçbir yerde uzun süre kalmamıştı. So nunda Laramie Wyoming'de yaralanmış ve kırk dokuz yaşında bir hasta nede ölmüştü. Hastane kayıtlarına göre alkolizmden kaynaklanan pek çok rahatsızlığı vardı.

Annesinin yerini bulması daha uzun sürmüştü. Kadın birden çok evlilik yapmış ve eskisinden boşanmadan yeni bir erkekle evlenmişti ya da birlikte yaşadığı adamların soyadlarını benimsemişti.

Cezaevine giriş günü yaklaştıkça Griff kendi kendine, onu bulm içirt neden bu kadar çok sıkıntıya katlandığını, bir vicdan azabı duymad' oğlunu terk edebilen o kadının şimdi nasıl ba* yaşam sürdüğünü neden m rak ettiğini sık sık sormaya başlamıştı. Bildiği kadıyla annesi, oğlun başına neler geldiğini öğrenmeye hiç çalışmamıştı, o halde onunla yel den bağlantı kurması neden bu kadar önemliydi?

Açıkçası kendisini bunu yapmaya neyin teşvik ettiğini bilmiyordu, nedenini kendine bile açıklayamadığı bir zorunluluk duygusuydu. Bu denle sorgulamayı bırakıp, yalnızca aramaya devam etmişti.

Sonunda inatçı tutumu işe yaramış, hapis cezasının başlamasından gün önce annesini Omaha'da bulmuştu. Elinde bir adres ve telefon nu rası vardı ve kendine bunu yapmamasının daha iyi olacağını söyleye den numarayı arayıvermişti.

Bu karanna sonradan çok pişman olmuştu.

Cezaevine ne uygun bir uğurlama oldu ama, diye düşünmüştü çekerek.

Peki neden hayatındaki en büyük belayla karşı karşıya olduğu gün, anne ve babasıyla ilgili bu psikikleri hatırlıyordu? Belki de, kend' mahvetmeye ana rahminde başladığı düşüncesi geçiyordu aklından.

Ve bu da olayların nasıl sonuçlanacağına dair iyi bir işaret değildi.

Sıkıntılı bir biçimde rahatsız yatağa uzandı ve gerçekten de bir uyumayı başardı. Geçici de olsa, bir süreliğine gerçeklerden kaçmak i; bedeninin seçtiği yol belki de buydu. Ama ona daha çok yaran dokunan, şünde Laura'yı görmesini sağlayan bilinçaltı oldu. Elleri Laura'nın üz deydi. Yavaşça içine giriyordu. Laura, onu kalçasından tutmuş, adım danarak kendisine doğru çekiyordu. Boşalmasına yalnızca birkaç s kala Laura diyerek uyandı, terden sırsıklam olmuştu ve organı acı v biçimde sertleşmişti.

Yataktan kalktı, duş aldı ve akşam haberlerinin verildiği saatte televizyonu açtı. Korktuğu gibi saçları berbat, züppe haber sunucusu, Griff Bur kett'in Foster Speakman'in hunharca bıçaklanması konusunda sorgulanmak üzere arandığını söylüyordu.

Bu beklenmedik bir gelişme değildi elbette, ama Griff ekranda aniden Stanley Rodarte'ın belirmesi üzerine sersemlemiş, oturduğu yerde donakalmıştı. Rodarte çirkin yüzünü daha da vurgulayan kamera ışıklarının önünde duruyordu. "Bu noktada Bay Burkett yalnızca bir tanık. Şu anda bildiğimiz tek şey, onun dün akşam Speakman'lerin malikânesinde bulunmuş olduğu."

Bu ifade karşısında galeyana gelen muhabirler Rodarte'ı soru bom bardımanına tuttular. Rodarte kentini beğenmiş bir ifadeyle sorulan yanıtı lamayı reddetti ve yalnızca, "Burkett'in bu cinayetle ilgisi olup olmadığı nı ilerideki araştırmalar gösterecektir. Şu anda size söyleyebileceğim bu kadar," dedi. Sonra sırtını muhabirlere dönerek Speakman arazisine açılan geniş demir kapıdan içeriye girdi.

Rodarte oradaydı. Sarmaşık kaplı duvarlar olan evde. Laura'yla bir likte. Laura, Griff Burkett'e lanet okuyor olmalıydı. Onun ve Rodarte'ın şu anda aym havayı soludukları düşüncesi karşısında midesi kasılarak bir yumruk kadar sertleşti.

Nihayet hava karardı. Sıcaklık hâli 30 derecenin üzerinde olduğu halde dışarıya çıkıp, motel odasının ağır kokusundan uzaklaşmak ona iyi gelmişti. Hunnicutt Motorları'na kadar yürümek Griff'in tam iki saatini aldı. Bu arada sıcaklık, boğucu etkisini biraz yitirmişti. Bir yerlerde durup su almaya cesaret edememişti, bu nedenle otoparka vardığında terden sırsıklam olmuş ve dili susuzluktan kurumuştı.

Ama bu eziyete değmişti. Söz verildiği gibi araba söylenen yerde du ruyordu.

Tanımlaması zor, rengi kahverengi ile gri arası bir arabaydı. Griff bu model bir araba tanımiyordu ve hangi otomobil firmasına ait olduğunu bi-

le çıkaramamıştı. Pontiac olabilir miydi? Ya da belki Ford? Kilitli olma- ; yan kapıyı açtığında koltukların kumaş döşemesinden küflü bir bayat tü- 1 tün kokusu yükseldi. Kapının açılmasıyla alarm sesi duyulmadı.

Anahtarlar paspasın alandaydı, benzin deposu doluydu ve kontağı çevirir çevirmez motoru harekete geçti. Neyse ki genellikle güvenlik ama- 1 cıyla otopark çıkışının önüne çekilen zincir yerde duruyordu. Hunnicutt ş her şeyi düşünmüştü.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Avukat Wyatt Turner, Dallas'ın kuzeyindeki yeni zengin semtlerden | birinde oturuyordu. Her evin arka bahçesinde bir yüzme havuzu, garajlar- l da golf sopalan, evlerde komşularıyla aşık atmaya çalışan ve sınıf atlama arzusuyla yanıp tutuşan bir çift bulunuyordu. Evcil hayvan sahibi olmak l isteğe bağlıydı. Çocuğunun çocuğu vardı.

Turner çiftinin yalnızca bir çocuğu vardı. Griff, Wyatt Junior'la hiç karşılaşmamış, ama Wyatt'm yazı masasının üzerinde bir fotoğrafını gör-i müştü. Anne ve babasına eşit oranlarda benzemesi çocuk için bir şanssız lıktı. Griff, Susan Turner ile Wyatt'm avukatlık hizmetlerine gereksinim j duymadan çok önce, yalnızca bir kez bir davette karşılaşmıştı. Solgun gö+M rünüslü, renksiz bir kadındı ve kişiliği de görüntüsüne uyuyordu. O da ko cası gibi hukukçuydu, ama onun uzmanlık alanı ceza hukuku değildi. Ver giler, tüzel şirketler, veraset davalan, bunun gibi şeylerle uğraşıyordu. Ve; Griff, onun bu işte çok iyi olduğundan emindi. Sinirli, gergin ve cazibesi olmayan bir kadındı. Onunla karşılaştığında Wyatt son derece çekici^ ve eğlenceli biri sayılabilirdi.

Griff evlerinin önünden geçti ve içeride yalnızca tek bir ışığın yandı ğım gördü. Gecenin o saatinde ışığı kullananın Susan değil de Wyatt olma sını diledi. Arabayı iki sokak öteye park etti ve indikten sonra özenle ki-î litledi. Üzerinde şort, tişört, koşu ayakkabılan ve beysbol şapkası vardı. Yup-pilerin yaşadığı böyle bir semtte insanlar günün hangi saatinde olursa ol sun koşarlardı, çünkü yoğun iş tempolanndan koşmaya ayırabilecekleri v kit önceden kestirilemezdi. Griff, birilerinin kendisini görmesi durumun da, onun ancak gecenin geç saatinde koşmaya zaman bulmuş bir işadamı olduğunu sanmalarım umuyordu.

İki cadde boyunca koştu. Köpeğin biri ahşap bir korkuluğun aramdan ona havladı, ama bunun dışında kimsenin dikkatini çekmedi. En •"imtiw böyle olduğunu umuyordu. Bu gösterişli evlerden birinin penceresinden onu gören biri, semtin güvenlik görevlilerini ya da polisi arayabilirdi. Ama bu tehlikeyi göze alması gerekiyordu.

Turner'lann oturduğu evin yanındaki evde "satılık" levhası olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Evin ve çevresinin kapkaranlık oluşu onun için bir avantajdı. Oraya vardığında kaldırımın aşağıya koşarak avlunun göl gelerine sığındı. Evin, Turner'lann girişine bitişik olan yan avlusuna geç iri. Orada biraz soluklanmak ve bir somaki hamlesini planlamak için taf lanların arasına gizlendi.

Aralık perdelerin arasından Turner'lann evinde aydınlık olan odayı .örebiliyordu. Burası bir çalışma odasıydı. Bolly'ninkine benzemekle bir likte, çok daha düzenliydi. Duvarı içi doldurulmuş bir geyik başı ve çer çevelenmiş diplomalar asılıydı. Raflar hukuk kitaplarıyla doluydu. Bilgisa yarın ekranından süzülen mavimsi bir ışık masayı ve üzerindeki birkaç açık dosyayı aydınlatıyordu. Avukat elinde bir bardak süt ve üzerinde sandviç olan bir tabakla oda kapısında belirdi. Beyaz bir tişört ve pijama giymişti. Tişörtün eteği pijamanın lastikli belinden içeriye sokuşturulmuştu. İçeriye sokuşturulmuştu. İçkide bulunduğu duruma karşın Griff, avukatının bu kı yafeti karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Ama o yatağını Bayan Turner ile paylaşıyordu ve bu da durumu açıklamaya yeterdi. Griff onunla sevişmektense bir mısır kocam ile sevişmeyi tercih ederdi.

Turner yazı masasının başına oturdu, sandviçinden bir lokma ısırdı ve çiğnerken bilgisayarın ekranına baktı. Griff derin bir soluk alarak taf lanlann arasından çıktı. Araba yolunu geçerek doğruca çalışma odasına açıl an camlı kapının yanına gitti. Hafifçe camı tıklattı.

Turner irkilerek o yana döndü. Griff'i görmesiyle yüzünde bir anlarrt diğerini kovaladı; şaşkınlık, endişe ve son olarak da öfke.

Griff kapı kolunu denedi ama kapı kilitliydi. Kolu birkaç defa indi-rip kaldırırken metalik bir ses duyuldu. Turner söverek oturduğu yerd kalktı. Kaygıyla, Griff'in koridor olduğunu sandığı yöne doğru baktı, sor ra hızla gelerek kapıyı açtı.

Kızgın bir biçimde, "Beş yüz millik bir alanda her polisin sem dığını biliyor musun?" diye fısıldadı.

"O halde içlerinden biri senin kapının önünde durduğumu görmed beni içeriye alsan iyi olacak."

Turner eliyle onu içeriye çağırdı, sonra dışanya çıkarak araba girişil den caddeyi kolaçan etti. Kimselerin kendilerini izlemediğinden emin oldu tan sonra kapıyı kapattı ve hemen arkasını dönerek perdeleri sıkıca örttü.

Griff aç bir kurt gibi sandviçe saldırdı. Otopark ile burası arasında i balı restorandan bir hamburger almış ve arabayı sürerken mideye indir ti. Ama bu dışının kovuğuna bile yetmemişti. Fındık ezmesi, reçelli sandv en sevdikleri arasına girmediği halde, şimdi tadı çok hoşuna gitmişti. Sil de içti. Turner için için köpürerek onu izliyordu.

Griff dolu ağızla, "Buna senden daha çok ihtiyacım var," dedi. Son avukatın göbeğini işaret ederek ekledi. "Hem de çok daha fazla."

"Buradan gitmeni istiyorum."

"Bilgiye ihtiyacım var."

Bizim Kosemiz

"Ben CNN değilim."

"Sen avukatımsın."

"Artık değilim."

Griff çığnemeyi keserek, "Ne zamandan beri?" diye sordu. "Sen..." Turner'ın yüksek sesi karşısında kendi bile irkilmişti. Don kaldı, içeriye kulak kabarttı, sonra kapıya doğru giderek yeniden korid

göz attı.

Omzunun üzerinden Griff'e, "Yerinden kımıldama," diye fısıldadı, i "Sakin ses çıkarma."

Avukat karanlık koridorda kayboldu. Griff bir kapının -yatak odası-ş nin olacaktı- yavaşça kapatıldığını duydu. Turner'ın uyarısına rağmen camlı kapıya gitti ve dışarıya bakmak için perdeyi hafifçe araladı ve iki so kak öteye park ettiği arabanın semt sakinlerim şüphelendirip şüphelendirmediğini düşündü. Gecenin bir yansı boş evin çevresindeki gölgelerin ara sında aniden gözden kaybolan koşucuyu fark eden olmuş muydu acaba?

Turner parmaklarının ucunda yürüyerek geri döndü. Sessizce kapıyı arkasından kapattı.

"Susan'ın uykusu oldukça hafiftir." "Ne zamandan beri avukatım değilsin?"

"Foster Speakman'i öldürdüğünden beri." Tıpkı Griff'in fısıltılı sesi gibi kendisinininki de öfke doluydu. "Tann aşkına Griff. Foster Speakman! Başkan'ı öldürmek gibi bir şey bu! Kansını becerdiğin doğru mu?"

Griff, onun suçlayıcı bakışlarına birkaç saniye dayandıktan sonra sand viçin kalanını ağzına tıktı ve, "Bu şans sende de olmalıydı," diye mınıldandı. "Ne?"

"Yok bir şey." Sütü bitirip ağzını elinin tersiyle sildi. "Avukatların müvekkillerini kovabildiklerini bilmiyordum."

"Seninle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Sen fazla tehlikelisin." "Tehlikeli mi?" Griff kollarını iki yana açtı. Üzerinde yalnızca araba anahtarı ve sonunun lastik beline klipsle tutturmuş olduğu cep telefonu vardı.

"Bence sen tehlikelisin," dedi Turner. "Mektup açacağımı Speak-I man'in ensesine sapladığımı söyledi. O felçliydi Griff. Speakman'in mü cadele ettiğini, sana karşı kendisini korumaya çalıştığını söyledi ama..." "O kim? Kim söyledi? Rodarte mı?"

"Elbette Rodarte. O ve sessiz ortağı bu sabah ofisime geldiler. Yal nızca Rodarte konuştu. Senin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu ve şansım vardı ki, dürüstçe hayır diyebildim." Turner kaşlarını çattı, Griff'in nerede olduğunu bildiği için hiç de mutlu değildi. "Rodarte nsını kutlamak için fırsat kolluyor. Bu defa elindesin, bilesin." "Yargılanmadan mı?"

Turner yanağının iç kısmını kemirerek kapalı kapıya doğru kay bir bakış fırlattı. "Acele et." Yazı masasının önündeki sandalyeye otu— avukat bakışı takınmaya çalışan Turner üzerindeki pijamayla son de gülünç görünüyordu. "Speakman çifti ile nasıl tanıştın?"

"Evlere davet edilmişim. Speakman, bana bir iş teklifinde bulun

Turner şüpheli bakışlarla, "Ne gibi bir iş?" diye sordu.

"Havayolu şirketi için reklam yapabileceğim konusunda konuş Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Gerçek de değildi, ama Turner'a işin d rusunu anlatamazdı. Henüz olmazdı. Foster Speakman'in şanınin canı hennemeydi. Aralarındaki sun daha ne kadar koruyabilirdi? Ama da bu sum paylaşıyordu. Griff bu sun onun hatunna saklayacaktı.

"Saçmalık," diye belirtti Turner.

"Ben de ona aynı şeyi söyledim. Ama gel de işin içinden çık. A kendine has biriydi ve aklından geçen pek çok çüğm fikir vardı. Her se, bana bu konuyu bir düşünmemi söyledi, o da düşünecekmiş filan."

"Peki ya eşi? Laura?"

"Onunla da aynı gece tanıştım."

"Rodarte geçici bir hevesti diyor."

"Rodarte böyle mi söyledi?"

"Bu anlama gelen şeyler söyledi, ikinizin ateşli ve tutkulu bir î mak yaşadığınızı söyledi."

Griff, Rodarte'ın bu bilgiye nasıl ulaşmış olabileceğini merak etti. ki de yalnızca spekülasyon yapıyor ve kulağa gerçekmiş gibi gelmesini lıyordu. "O ve ben buluştuk. Tam dört defa. Birkaç aylık bir zaman" içerisinde. Son görüştüğümüzde de, o ilişkiyi bitirdiğini söyledi."

"Neden?"

Griff, Turner'a bundan daha fazlasını anlatmak istemediğinden omuz silkti. "Tipik nedenler. En başta da suçluluk. Onu bir daha göremeyeceği mi düşündüm."

"Ama bunu istiyordun."

Griff bu soruyu yanıtlamadıysa da yüzündeki ifade onu ele verdi. Turner, "Rodarte'a cinayet nedenini gümüş tepside sunuyorsun," di ye gürlledi. "Kızı almak için kocasını ortadan kaldırdın."

Bizim Kosemiz

Bunu anlaman için hukuk eğitimi görmüş olmana bile gerek yok, Griff." "Cinayet nedeni dışında..." "Ve de fırsat."

"O gece ben, Speakman'ın evine paldır küldür dalmadım. Malikâne ye daveti üzerine gittim." "O seni davet mi etti?" I "Beni davet etti."

İj "Neden peki? Seni, karısıyla yaptığın kaçamakla mı yüzleştirdi? Ka-nısı kendisini suçlu hissettiği için ona her şeyi itiraf mı etmiş?"

"Bilmiyorum. Laura'nın ona bizim hakkımızda ne anlattığını bilmiyorum." Bu konuda da dürüsttü. **Onunla bağlantı kurdun mu?" Griff başını iki yana salladı. "Sana bunu denememeni öneririm." "Eski avukatım olarak mı?"

Turner, onun alaycı ses tonunu duymazlıktan gelerek, "Speakman'ın seni dün gece malikâneye davet etmiş olduğunu kanıtlayabilir misin?" di ye sordu.

"Henüz değil." »"Bu ne anlama geliyor?" Griff sabrını yitirerek, "Cinayet sebebi ve fırsatı dışında Rodarte'in elinde bana karşı ne var?" .Avukat duraksadı.

"Haydi Turner. Bana en azından bu kadarını borçlusun. Elinde aley hime ne var?"

Turner homurdanarak karşılık verdi. "Pekâlâ, senin parmak izlerinin bulunduğu cinayet aleti var. DNA'n Speakman'ın tırnaklarının içinden çı kardıkları doku örneğine uyacaktır." Griff'in ellerinin üzerindeki kanlı» zikleri işaret etti. "Doğru mu?"

"Doğru."

"Lanet olsun Griff," dedi geri çevrilerek. "Rodarte'in seni Speakm cinayetinden çivilemesi için başka bir şeye gereksinimi yok. Ama bir şu Ruiz adlı adam var."

"Manuelo. Speakman'ın hizmetkârı. Yüzünde hoş ama boş bir gü lümseme olan, Güney Amerikalı bir kafa avcısını andıyor."

"Kimse onu görmemiş." Turner sözlerine ara vererek beklentili kışlarla ona baktı. Griff'in bir şey söylememesi üzerine konuşmaya de vam etti. "Rodarte göçmen dairesiyle görüşmüş. Onunla ilgili dosya yo' muş. Ülkede yasadışı kalan bir göçmenmiş."

"Geçmiş zaman kullanıyorsun."

"Dün gece orada mıydı?"

Griff yine bir şey söylemekten kaçındı.

"Yalan söyleme sıkıntısına girmene gerek yok," dedi avukat. "Halı nin üzerinde ve senin arabanda, yani benim eski Honda'mda kan izleri bul muşlar. Kan ne sana, ne de Speakman'e aitmiş. Rodarte bunun Ruiz'in nı olabileceğini düşünüyor. Şimdi onun cesedini arıyor."

Soluğunu tutmuş olan Griff, "Lanet olsun," dedi.

"Ve sonunda kâhin konuştu. Bu sözler duygularının tam ifadesi de mi?" dedi avukat kaba bir tavırla. "Yanından ayrıldığı zaman yaşıy muydu?"

"Hangisi?"

Turner kaygıdan buruşmuş olan alnını düzleştirmek istercesine ov turdu. "Her ikisi de."

"Speakman ölmüştü. Ruiz ise adıös." "Elinden kaçtı mı?"

I

"Koşarak." "Speakman'ın bıçaklandığını gördü mü?" Griff karşılık vermedi. "Sen... Ruiz yaralı mıydı? Halıdaki ve arabadaki kan onun mu?" Griff tam yanıt verecekken kendisini engelledi.

"Avukatım mısın, değil misin?" Turner, onu bir an süzdükten sonra sakince, "O para neydi?" diye sor-du. "Yarım milyon dolar. Ve sakın bana aptal numarası yapma, kutunun kapağında da parmak izi bulunmuş. Bu yüzden bana o paranın ne için ol-

duğunu söyle."

Griff omuz silkerek kısaca, "Bu konu beni aşar," diye karşılık verdi. I "Speakman, 'Kutunun içine bak,' dedi, ben de kutunun içine baktım. Sanı-

I

nm ne kadar zengin olduğunu kanıtlamak için gösteriş yapıyordu." "Bu para senin için değil miydi?" Griff, bu sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi ona baktı. "Rodarte, Speakman'ın sana bir şey karşılığında ödeme yaptığım dü şünüyor."

"Kahretsin Turner, senin aklın çalışmıyor mu? Rodarte'in ki çalışmı yor mu? Eğer bu para benim için olsaydı, kesinlikle giderken orada bırak mazdım. Parayı alır, egzotik bir cennete gider ve senin findik ezmeli sand-

viçine saldırmazdım."

Avukat hiç şaşırılmış görünmüyordu. "Bu çok para Griff. Üst üste bir

sürü kalın tomar. Hepsı düzgün biçimde bir kutuya yerleştirilmiş. Skins ta-i lamına yenilmenizi sağlaman için Bandy'nin sana verdiği paradan ne far-

[

Bizim Kosemiz

kı var bunun?" "Sana söyledim..." "Peki peki. Şimdilik Speakman'ın içi para dolu kutular bulundurmamak tan zevk aldığını ve bunun cinayetle hiçbir ilgisi olmadığını kabul edelim. 333

Rodarte'ın seni mahkûm ettirmek için buna ihtiyacı bile yok." Turner ayağa kalktı, koltuğunun etrafından dolandı ve sanki mahkemeye hitap ede cekmiş edasıyla ellerini koltuğun arkasına dayadı. "Beni dinle Griff. Bu her savcı için rüya gibi bir dava. Ellerinde son derece geçerli kanıtlar var. Olay yerinde senin DNA'nı buldu ve eğer Ruiz hayattaysa..."

"Hayatta. En azından onu son gördüğümde öyleydi."

"Ve henüz Honduras'a geri dönmediyse..."

"El Salvador'a."

"Her neyse. Eğer onu yakalamayı başarlarsa, ellerinde bir de gör tanıkları olur. Ama..." Sözlerini vurgulamak istercesine elleriyle koltuğu' deri arkasına hafifçe vurdu. "Bir de olumlu tarafı var. 91 l'i sen aradın değil mi?" Griff başını evet anlamında salladı. "Bu Speakman'ın ölmesi! istemediğine işaret eder. Eğer jüri Speakman'ın seni oraya davet etmiş olduğuna inanırsa, bir sonraki adım onları cinayeti kasıtlı işlemediğin konusunda ikna etmeye çalışmak olur. Malikâneye Speakman'ın daveti üzerine ne gittin. Seni kansıyla yaşadığın ilişkiyle yüzleştirdi..."

"Yaşamış olduğum."

"Kansıyla yaşamış olduğun ilişki. Onunla tartıştın. Bir nedenden dolayı sigortalatın attı ve kendine geldiğinde..."

"Çalışma masasının üzerindeki mektup açacağım aldım ve enses: sapladım."

Turner bu sözler karşısında gerçekten üzülmüşe benziyordu. "Cf: yetten değil de kasıtsız adam öldürmekten yargılanma şansın oldukça ytf sek. Bu durumda basma gelebilecek en iyi şey bu. Bunu sana hem dam manın, hem de dostun olarak söylüyorum." Griff'in bu sözleri sindireb' mesi için kısa bir ara verdi.

"Bu kadar kara bir tablo çizmek hiç hoşuma gitmiyor, ama durum Griff. Ve kaçarak kendini yalnızca daha suçlu duruma düşmüyorsun, dart'e teslim olmak senin için kolay olmayacak. Bunu kabul ediyos Ama bunu yapmazsan sonuçları senin için çok daha zor olacak."

"Teslim olmaya niyetim yok."

"Eğer bunu -bu gece- yaparsan avukatlığını üstlenirim. Her adımın da yanı başında olurum. Bırak soruşturmalarım yürütsünler, sonra sana karşı ellerinde bulundurdıkları kanıtların ne kadar kötü olduğuna bakarız. Rodarte'ın abartmayı sevdiğini, elinde olduğundan daha fazlasına sahipmiş gibi davranmayı sevdiğini bilmeyen yoktur, ama bildiğimiz bir şey var ki, o da cinayet silahının elinde olduğu. Cinayet nedeniyle birleştirildiğin de, gerçekten ciddi bir durum çıkıyor ortaya."

"Parayı orada bırakmış olman gerçekten de senin lehine bir durum. Hırsızlık yapmadın, bu nedenle savcılık ölüm cezası isteyemez. Ben kasıtlı adam öldürme suçu hükümleri uyarınca cezalandırılmanı isteyeceğim. Ayrıca yetkili mahkemenin değiştirilmesi ve davanın Dallas dışında görülmesini de talep edeceğim."

"Ama dava nerede görülürse görülsün savcı, Speakman'ın senin karşısında ne kadar savunmasız olduğunu öne çıkaracaktır. Sesi, sana karşı mücadele edip kazanma şansı olmayan bir adama saldıran, acımasız biri olarak gösterecektir. Jüri üyelerinin senden nefret etmelerini sağlayacak. kendini savunmak için ne söylersen söyle, bu senin bir futbol oyuncu-u, onunsu felçli bir adam olduğu gerçeğini değiştirmeyecek."

"Teslim ol ve savunmanı bana bırak. Yalnızca bir defa konuşacaksın, o da davanın açılışında suçsuz olduğunu söylediğinde. Ne Rodarte'la ne jüriyle ne de herhangi başka biriyle tek bir sözcük bile konuşmak zorun da kalmayacaksın."

Griff, onu sahurla dinlemişti, ama sözün bu noktasında araya girdi. "Ve sen konuşmamamın beni suçsuz göstereceğini sanıyorsun, öyle mi? Yapma Wyatt."

"Ben hukuka, yargı sistemimize güveniyorum." "Pekâlâ senin bu konuya bakış açın benimkinden farklı. Sen, bana FBI ile işbirliği yapıp Vista Üçlüsü hakkında bütün bildiklerimi anlatır sam, şartlı tahliye ile kurtulacağımı söylemiştin. Ama bak ne oldu."

"O iş farklıydı."

"Doğru. Karşımızda federal büyük jüri vardı. Bu defa da Rodarte'ın elinde sevgilimin kocasının ölümüne neden olan suç aletinin üzerinde p m ak isterim var."

Turner'ın başı öne doğru düştü. Durduğu yerde kaşlarını çatı. S nunda başını kaldırdı. "Sana bir kez daha yalvarıyorum Griff. Git teslim ol"

"Sinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Bu."

Griff, onu bir an süzdükten sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Bana s madın bile," dedi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Neyi sordum?"
Griff pişmanlık dolu bir gülümsemeyle, "Boş ver," dedi. "Jerry Ar-nold'dan haber aldın mı?"
"Bu öğleden sonra aradı. Sürekli, 'Böyle bir şeyi neden yapsın? ye sorup durdu. Buna benzer laflar. Bir hayranını daha yitirdin."
Griff buna şaşırılmıyordu. "Pekâlâ, verdiğin bilgiler için teşekkür rim. Ve sandviç için." Camlı kapıya yöneldi.
"Griff, bekle."
"Görüştürüz Turner." Kapıyı açtı.
Bh araba virajı fazla hızlı dönerken çıkan fren sesi geldi kula Ateşlenen motor sesleri ve lastiklerin sıcak asfalt üzerinde çıkardığı sesler. Ve yolun karşısındaki evin ön camına renkli bir ışık yansdı. Kırmızı... Ma vi... Beyaz...

27. BOLUM

Turner teslim olur gibi, belki de kendini savunmak için, ellerini ha veya kaldırdı. "Onlan aramak zorundaydım Griff. Senin iyiliğin için."

Griff alaycı bir ifadeyle dudağı bükte. "Danışmanım ve dostum olarak değil mi? Git kendini becer." Yüzme havuzunun etrafını koşarak geçti ve bahçeyi çevreleyen çitin üzerinden atlayabilmek için hasır sandal yelerden birini kaptı. Çitin öbür tarafına atladı ve iki buçuk metrelik yük seklikten dizlerinin üzerine düştü, önünde bir yüzme havuzu daha vardı. Bu havuz dibinden aydınlatılıyordu. Griff bu ışıklan kendisine yöneltmiş arama ışıklarına benzetti.

K

Arama ışıklan deyince, aklına polis helikopterleri geldi. Kapı man alıyla filan uğraşmadan bahçe kapısını kurarak dışarıya koştu. Caddeye bakan avludan doğrudan başka bir evin bahçesine DALDI. Burada bir yağ murlama sistemi çalışıyordu. Sızlayan bacakları sırsıklam olurken, ayak kabıların tabanları da ıslanarak kaygan hale geldi.

Ve yine lanet bir çit daha. "Kahretsin!" Bu insanlar kendi komşula-nna güvenmiyorlar mıydı? Bahçe kapısını görmeye çalıştı ama bu karanlıkta hiç de kolay değildi. Sonunda kapıyı buldu, ama kapı içeriden kilitliydi. Biraz geri çekilerek hız kazandı ve koşarak kapıya çullandı, ama kapıyı kırmayı başaramadı.

337

Asfaltta öten araba lastiklerinin sesini duruyordu. Araba o kadar yakın daydı ki, lastiklerin kokusu burnuna kadar geldi. Yeniden sullan arasından koşarak komşu bahçeye girdi. Nihayet çitlerle değil, yalnızca taflanlarla çevrili bir ev bulmuştu. Taflanların arasına daldı. Gülhatmi çiçeklerinin dikenleri çıplak bacaklarını, terli derisini çizdiyse de yavaşlamadı. Evi ve onun arkasındaki bahçeyi koşarak geçti ve emanet arabayı bıraktığı sokağa çıktı. |

İki ev arasındaki kuytulukta kısa bir mola verdi; ciğerleri koşmak şişmişti ve yüreği balyoz gibi atıyordu. Birilerinin bağıştığını, araba lastiklerinin öttüğünü ve kapıların vurularak kapatıldığını duydu. Hunnicutt' arabası durduğu yerden üç ev ötedeydi. Burada yaprak bile kımıldamıyordu. Şimdilik. Daha fazla bekleyemezdi. Onu arayanlar çok geçmeden sokağa kadar gelirlerdi. Riske girmekten başka çaresi yoktu.

İki evin arasından ileriye doğru çıkarak koşmaya hazırlandı.

Tıpkı Noel ağacı gibi aydınlatılmış bir polis arabası en yakın köşeden neredeyse iki tekerlek üzerinde döndü.

Griff yeniden gölgelerin içine gizlendi. Turner'a sövdü. Kaderine dü. Tüm lanet yaşamına sövdü..

Ve koşmaya başladı.

Daha soma oradan kurtulmayı nası başardığına şaşırarak, kaçtığı neredeyse ilahi güçlerin yardımına bağlayacaktı. Belki de yaşamında defa Tamı, ona takımında oynama ayrıcalığını tanımıştı.

Zikzaklar çizerek yol boyunca bir karanlıktan diğerine koşarak ilerledi. Sinema salonlarındaki ışıklardan bile daha güçlü projektörleri olan bir helikopter görüldü. Adeta köşe kapmaca oynayarak, helikopterden de, sokakları tarayan ekip arabalarından da, kapı kapı dolaşarak onu arayacak polis memurlarından da, saatlerce gizlenmeyi başardı.

Birkaç dakikalığına açık bir garaja gizlendi. Burada bulunduğu bir hyla bacaklarındaki kanları sildi. Terden, yaralar acı biber sürülmüş gibi yanıyordu. Bir an için neredeyse helikopterin projektörüne ve yaya bir

Bizim Kosemiz

lis memuruna yakalanıyordu ki, bir yüzme havuzunun derin yerinden su yun dibine daldı. Şans eseri tropik havuz görüntüsü verilmiş bu havuz ay dınlatılmamıştı ve içi kapkaranlıktı.

Akciğerleri basınçtan patlayacak duruma gelene dek soluğunu tuttu, ancak son zamanlarda yaptığı yüzme egzersizleri sayesinde kondisyonu her zamankinden çok daha yüksekti. Suyun yüzeyine doğru baktığında he likopterin çevreyi tarayan ışığını görebiliyordu. Öte yandan polis memuru da o kadar yakınma kadar gelmişti ki, Griff, onun kendi kendine mırıl dandığını duyabiliyordu.

Sonunda polis memuru da, helikopter de oradan uzaklaştı. Griff'in başı suyu delerek yükseldi ve ciğerleri oksijenle doldu. Havuzdan dışarıya tırmandı. Perişan durumdaydı, ama kurtulmuştu. Bacaklarındaki yaralar artık yanmıyordu. Arabaya dönmeye niyetlenmedi bile. Polis çoktan plaka numarasını bilgisayara girmiş ve arabanın bu caddede oturan hiç kimseye ait olmadığını öğrenmiş olmalıydı.

- Cep telefonu hâlâ üzerindeydi. Neyse ki onu yanma almıştı, önce Glen Hunnicutt'ı arayıp kendisim bir yerden almasını istemeyi düşündüy-se de, adamı bu işe daha fazla kanştırmamaya karar verdi.

Başka hiç kimsesi yoktu; arayabileceği, güvenebileceği ya da ona gü venecek.

Wyatt Turner'in oturduğu semtten çıktığında kendini biraz daha gü ftende hissetti, ama çok değil, çünkü motele kadar daha önünde çok uzun bir yol vardı. Kentteki tüm polisler eşgalini ve yaya olarak ilerlediğini bi liyordu. Kuşkusuz o sabah Dallas'ta pek çok koşucu, polis tarafından tartaklanacaktı. Gün ışımadan koşmaya başlayanlar hiç kuşkusuz durdurulup kimlik kontrolünden geçirilecekti.

Üst geçitten geçerken motelin ofis kısmındaki yanıp sönen kırmızı ışıkları görünce, sevinçten ağlamamak için kendini zor tuttu. Pek matah bir yer değildi, ama burası gizlenebileceği tek yerdi. Tanyeri yavaş yavaş ağar maya başlamıştı.

Bir an için yere uzanma ihtiyacı duydu. Gözlerini kapattı. Usul usul soluk alıp verdi. Dinlendi.

Ancak motelin park yerine yaklaştığında esrar içen resepsiyon görev lisinin işinin başında olmadığını fark etti. Onun yerini alan adamın üzeri de günlük giysiler vardı, ama böyle bir yerde çalışamayacak kadar tel görünüyordu.

Griff, kullanılmış araba lastiği satan dükkânın seyyar panosunun kasma çömeldi. Ardına gizlendiği dar panonun arkasından, resepsiyon g revlisinin masasının başından ayrıldığını gördü. Adam ofisten çıkarak üzeri kapalı geçitte ilerledi. Elinde, üzerinde buharları tüten bir fincan var dı. Taze kahve kokusu Griff'in ağzının sulanmasına neden oldu. Adamın yedi numaralı odanın kapısının önünde durduğunu ve kapıyı üç kez tıklat tığını görünce, yüreği duracak gibi oldu.

Kapıyı açan adam da en az resepsiyon memuru kadar temiz görünüyordu. Fincanı arkadaşının elinden alarak bir yudum içti ve derin bir, "Oo-oh!" çekti. Kısa bir sohbetten sonra adamlardan biri odasına girerken, di geri de ofise geri döndü.

Griff, panonun arkasına yere oturarak başını dizlerinin üzerine yasla

Tann aşkına onu bulmayı nasıl başarmışlardı? Yoksa Rodarte g ten haber de mi alıyordu?

Yorgun bacaklarına kramp girene, dizleri kasılana ve ufuk doğı turuncu renkli bir ışıkla dolana kadar panonun arkasında iki büklüm ot maya devam etti.

Bir an önce başka bir yere gitmesi gerektiğini düşünerek, Turner evine gitmeden önce çorabının içine sakladığı banknotları çıkardı. Ha-za daldığından paralar ıslanmıştı, ama kullanılacak durumdaydı. Suyu lamadan önce cep telefonunu havuzun kenarında görölmeyecek biçi gizlemiş olduğundan ıslanmamıştı. Telefonun şarjı hâlâ doluydu.

Elindeki az miktarda nakit para ve telefonda başka hiçbir şeyi yoktu. Üzerine giyebileceği kuru giysileri bile yoktu. Ama orada kalamazdı. Git meliydi. Sızlayan bacaklarını esnettikten sonra, motelin ofisiyle arasındaki görüntüyü kapatacak bir şeyler olmasına dikkat ederek yürümeye başladı.

Yürürken telefonunu açtı ve kısa bir görüşme yaptı.

Glenn Hunnicutt bir müşterisiyle şakalaşıp kahve içerken yanında ça lışan elemanlardan birisi başını ofisin açık duran kapısından içeriye soktu. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim Bay Hunnicutt, ama sizi görmek iste yen biri var. Polis merkezinden bir dedektif. Çok önemli olduğunu söyledi."

Hunnicutt kapıdaki adamı eliyle içeriye buyur ederek, "İçeri girin," dedi.

Adam, "Stanley Rodarte, dedektif," diyerek Hunnicutt'a kartvizitini uzattı.

Hunnicutt sandalyelerden birini işaret ederek, "Oturun dedektif," dedi. "Kahve alır mısınız?"

Bizim Kosemiz

İ

"Hayır, teşekkürler." "Emin misiniz? Kahvemiz de en az arabalarımız kadar iyidir." "Hayır, teşekkürler." ! "Peki soğuk bir Dr. Pepper'a ne dersiniz?" Rodarte sabırsızlanmaya başladığım açıkça belli ederek, "Hiçbir şey istemiyorum, sağ olun," diye karşılık verdi.

"Sabah sabah araba almaya mı çıkınız dedektif?" "Hayır." Rodarte başıyla Hunnicutt'm masasının önündeki sandalye de oturan adama işaret ederek, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz? Bu bir polis soruşturması."

"James McAllister ile tanışın. Jim avukatımdır. Ondan gizli saklım yoktur." Rodarte'ın yüzündeki ifade görülmeye değirdi. Hunnicutt, kendi-

ni tutamayarak sessizce güldü; Görülen oydu ki, dedektif bir avukatla karışlaşmayı hesaba katmamıştı.

Hunnicutt o sabah mağazaya gün ağardıktan kısa bir süre sonra gelmiş ve elemanları gelmeden önce güvenlik zincirini yerine takmıştı. Griff, onu uyarmak için aradığı şurada masasında oturmuş çalışıyordu. Neyse ki telefonu kendisi açmıştı.

Sesini duyar duymaz Griff, "Başım belada," diye konuşmaya başladı. "Üzgünüm, ama Rodarte adında bir dedektif ziyaretine gelecek: Stanley Rodarte. Seni überse ona şöyle diyeceksin. Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

Griff, Hunnicutt'a mesajını iletip telefonu kapatmıştı.

Hunnicutt, Rodarte'a bakarak konuştu. "Jim bugün buraya, gelecek hafta on altısını dolduracak olan kızına bir araba almaya geldi. Benden ken disine indirim yapmamı bekliyor. Hem de epeyce. Ama o bana hukuki iş lemlerde bugüne dek hiç indirim yapmadı. Ona dedim ki..."

Rodarte, "Size ait bir araba bulduk," diyerek kabaca sözünü kesti. "Ara bayi buradan birkaç kilometre uzaktaki bir semtte terk edilmiş durumda bulduk."

Hunnicutt, McAllister 'in yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi algılaya rak, "Buldunuz mu? Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. Işık çalarak ekle^ di. "Çok etkilendim. Çalındığını daha yeni ihbar ettik, tam olarak ne za mandı Jim? Saat sekiz de mi, yoksa dokuz da mı? Polis merkezindeki çokl cuklar gerçekten çok hızlı!"

Rodarte ikinci defa bozum olmuştu. "Arabanın çalındığını mı ihbar ettiniz?"

McAllister kucağmda duran cüzdanı açarak içinden bir belge çıkar dı. Belge Hunnicutt'm çalıntı araba ihbannı kayıtlara geçiren polis memu? ru tarafından doldurulmuştu. Rodarte kâğıdı McAllister'in elinden alarak göz attı, arabanın imal tarihinin markasının modelinin, plaka numarasının; ve ruhsat numarasının aynı olup olmadığını kontrol etti. Hunnicutt bir an

Rodarte'ın belgeyi buruşturup yere atacağını sandı. McAllister belgeyi tam zamanında Rodarte'ın elinden aldı, özenle katladı ve yeniden cüzda nına yerleştirdi.

"Araba ne zaman çalındı?" diye sordu dedektif.

"Bilmiyorum. Yokluğunu bu sabaha kadar fark etmemiştim. Araba ların yerleri her gün, hatta günde birkaç kez değiştirilir. Birkaç haftadır da kayıp olabilir, birkaç gün ya da yalnızca birkaç saat de. Bunu size tam ola rak söylemem olanaksız."

Öfkeden köpürmemek için kendini zor tuttuğu her halinden anlaşı lan Rodarte, "Arabanın her yanı Griff Burkett'in parmak izleriyle dolu," diye gürledi.

"Griff Burkett mi? O Griff Burkett mi? Dalga geçmiyorsunuz değil mi? Emin misiniz?" "Elbette eminim." "Vay be. Bu kimin aklına gelirdi."

Rodarte'in bakışları daha da kararmıştı. "Arabayı avukatının oturdu ğu evin iki sokak ötesine park etmiş. Dön gece oraya Foster Speakman ci nayetinden tutuklanmaktan kurtulmasına yarayabilecek bilgileri almak için gitmiş. Ama Turner hemen bizi aradı."

Hunnicutt bakışlarını McAllister'a yöneltti. "Seni bulduğum için k şanslıyım."

"Burkett yaya olarak kaçmayı başardı," dedi Rodarte. "Yetenekli çocuktur," dedi Hunnicutt. "Hayatımda gördüğüm en hız lı oyunkurucuydu. Hızlı ayak hareketleri gerçekten izlenmeye değirdi, de ğil mi?"

Rodarte her an patlayacakmış gibi görünüyordu. "Sen, ona araba ver im ve bu bir katil zanlısına yardım ve yataklık etmeye girer."

McAllister sakın bir tavırla araya girerek, "Bu gerçekten son derece çirkin bir yaklaşım," dedi. "Şu andan itibaren müvekkilime hiçbir sorunu zu yanıtlamamasını önereceğim dedektif."

Rodarte, avukatı duymazdan gelerek Hunnicutt'a bakmaya de etti. "Burkett sizi ne zaman aradı? Dün mü? Dün gece mi?" Hunnicutt hiçbir şey söylemedi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Ona hayranlık duyduğunuz açıkça görülüyor, ama o bir kahra değil. Dün civardaki Ruiz soyadlı bütün aileleri telefonla aramış. Fos Speakman cinayetine tanık olduğunu sandığımız Manuelo Ruiz'in orta' kayboluşuyla ilgili ipuçları aradığımızdan, ben de memurlarına aynı: leri arattım. Notları karşılaştırdık. Aileler hep belli bir numaradan ar mış. Araştırdığımızda numaranın 635 Nolu Otoyol üzerindeki pireli bir tele ait olduğunu saptadık. Eşyalarını almaya geldiğinde yakalamaları i adamlarımı oraya yerleştirdim.

"Yakalandığında onu kelimenin tam anlamıyla sıkıştırıp adeta merJ neden geçireceğim. Ve sonunda o seni ele verecek Hunnicutt. Burkett' dostu yoktur, o insanları kullanır, sonra da buruşturup atar. Kendin başka hiç kimseye sadık değildir. Ya benimle şimdi konuşursun ya da ha sonra hakkında suç duyurusu yapılır."

Rodarte soluklanmak için sözlerine kısa bir ara verdi. "Şimdi, o rede? Eğer bunu biliyor ve bana söylemiyorsan bu adalete engel olm O neredeT

Hunnicutt tüm sakinliğiyle bir sigara yaktı. "Birkaç yudum Dr. P per'm size iyi gelmeyeceğinden emin misiniz?"

Rodarte yumruğunu Hunnicutt'm masasının üzerine indirdi. "La olası herif, konuş!"

"Dedektif Rodarte, müvekkilimi tartaklıyorsunuz," dedi McAllis

Rodarte ayağa kalkarak Hunnicutt'm masasının üzerinden öne d ru eğildi ve yüzünü iyice adamın yüzüne yaklaştırdı. "Burarım telefon yıllarından seni aradığını kanıtlayabilirim," dedi.

"Bunun için arama iznine ihtiyacınız var," dedi avukat. "Bu eyale bu kadar sudan bir nedenden dolayı size arama izni verecek bir yargıç duğunu hiç sanmıyorum. Ama varsa ve siz o kayıtlarda Bay Burkett'e

bir telefon numarası bulsanız bile, bu yine de Bay Hunnicutt'm Bay Burkett ile konuşmuş olduğunu kanıtlamaz.

"Bu araba satış mağazasına günde kaç telefon geliyor biliyor musunuz niz? Yüzlerce, değil mi? Müvekkilim bunların hiçbirinden sorumlu tutula maz. Ayrıca bir şekilde müvekkilimin Bay Burkett ile konuşmuş olduğunu kanıtlamayı basarsanız bile, bu Bay Hunnicutt'm ona bir araba ayarladığı ya da ona herhangi bir biçimde yardımcı olduğu anlamına da gelmez."

Rodarte yine avukatın oradaki varlığını yok saymaya devam ederek Hunnicutt'm masumiyet akan yüzüne baktı.

"Sanırım beni korkutmak için elinizde bulunan bütün cephanenizi tükettiniz Bay Rodarte." Hunnicutt sigarasını kül tablasına bırakarak aya ğa kalktı. Ofisinin kapısının yanma giderek açtı.

Rodarte gitmesi için yapılan bu sözsüz imayı dikkate almadı. "Eğer siz vermediyseniz, Burkett arabanın anahtarını nereden buldu?"

Hunnicutt kapıdan dışarıya doğru, "Tadım, bir saniye buraya gelir .misin?" diye seslendi.

Rodarte'in gelişini bildiren mağaza elemanı içeriye girerek ısl ısl bir yüzle, "Konuğunuz kahve konusundaki fikrini nü değiştirdi?" diye sordu.

L

"Benim en büyük şikâyetim nedir?" diye sordu Hunnicutt "Satış ele-anlarını hangi konuda sürekli uyarının?"

"Araba satmadan müşterileri göndermemeleri konusunda." Hunnicutt gürültülü bir kahkaha attı. "Peki ikincisi nedir?" "Araba anahtarını paspasın altında bırakmam alan." "Sağ ol hayatım."

Kız odadan çılanca Hunnicutt yeniden Rodarte'a yöneldi. "Anahtar-lan araba paspasının alanda bırakmak çok kötü bir alışkanlık. Bunu sürekl i yapıyorlar. Deneme sürüşü için müşteriye verdikleri arabaları müşteri gittikten sonra, talimatlara uygun biçimde kilitleme düşüncesiyle anahtarı sürürlüğüne paspasın altına bırakıyorlar. Ama bazen -çok şükür, ki bu konuda hiç şikâyetim yok- yeni bir müşteri çıkageliyor. Ve böylece kon tak anahtarı paspasın altında kalıyor. Satıcı müşteriyle o kadar meşgul ol yor ki, anahtarı unutuveriyor." Güçlü omuzlarını silktili. "Bu konuda sürekl i kafalannın etini yiyorum ama elden başka ne gelir? Arabaları peynir mek gibi satıyorlar."

Rodarte ile uzun uzun bakıştı. Sonra Rodarte bakışlarını konuşu boyunca sükûnetini hiç yitilmemiş olan avukata çevirdi. McAlister da o bakarak kaşlarını havaya kaldırdı. Rodarte ofisin kapısına doğru yü Hunnicutt'm yanından geçerken hain bir ses tonuyla, "Bu benden son ber alışınız değil," dedi.

Hunnicutt, avukatına yönelerek, "Bana bir dakika izin ver Jim. Dışarıya kadar ona eşlik edeceğim," dedi.

"Glen..."

"Tamamdır."

Onun cüssesindeki bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikte Rodarte'in arkasından koştu ve tam arabasına binecekken onu yakaladı. Rodarte sözü hiç dolandırmadan, "Burkett'e arabayı senin verdiğini biliyor rum. Big Spring'de koğuş arkadaşısınız. Bir dahaki sefer kendini Hunts-vill'de

Bizim Kosemiz

bulacaksın ve bilesin ki orası senin alışık olduğun kent kulübü tara cezaevine benzemez. Koca beyaz kışın oraya tıktığım pek çok homoya yem olacak," dedi. Gözleri kötü kötü ışıldıyordu. "Bugün bir düşman kazandın Hunnicutt. Benimle dalga geçen hiç kimse bundan cezasız kurtulamaz. Bek le ve gör."

Hunnicutt, ona doğru eğildi. Rodarte'tan bir kafa boyu uzun ve 30 kg. daha ağırdı. "Beni tehdit etme. Seni tanıyorum. Sen zorbanın birisin. Hem de en aşağılık türünden. Üstelik bunu yaparken de rozetinin arkasına giz* leniyorsun. Ama bana ya da ailemin herhangi bir bireyine zarar vermeyi düşünürsen aklına bugünkü -sözlerimi getir."

"Ee, neymiş bu?"

Hunnicutt, ona biraz daha yaklaşarak, "Marcia'nın pek çok arka var," diye fısıldadı. Doğrulduğunda memnuniyetle Rodarte'in gözleri beliren kaygı dolu ifadeyi gördü. Griff bu sözlerin etkili olacağını söyle mişti. Bu ad da, arkasında yatan ima da, Rodarte'a bir şeyler ifade ediyor du ve onda korku değilse bile huzursuzluk yaratmıştı.

Hunnicutt gözlerini Rodarte'ın gözlerinden ayırmadan bir adım geri çe kildi ve gülümsedi. "Kullanılmış araba almak istersen beni mutlaka ara." Zeytin yeşili arabanın ön kısmına doğru yürüyerek lastiğine bir tekme savur du. "Ama sana şimdiden söyleyeyim, yenisine karşılık bu arabayı almam."

Ne yapacaktı? Nerede saklanabilirdi?

Dönek avukatının önerdiği gibi teslim olması söz konusu bile olamaz dı. Kendini yemden adalete emanet etmek istese bile, ki bunu istemiyor du, Turner, onu terk etmişti, söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla şartlı iverilme gözetmeni de öyle. Kendinden yana olan hiç kimse yoktu. Yo, teslim olamazdı. Ancak kaçarken sokak ortasında kurşunlara he def olabilirdi. Ona silah çeken kişi bir polis memuru olabileceği gibi, dü zeni sağlamayı kendisine görev edinmiş bir vatandaş da olabilirdi.

Bir süreliğine beton bir su kanatma gizlenerek telefonunu açtı ve ara yabileceği başka kimse olmadığı için o çok iyi bildiği numarayı aradı.

Altı sinyal sesinden sonra devreye telesekreter geçti. "Miller'lan ara dığınız için teşekkür ederiz. Lütfen mesaj bırakın." Griff telefonu kapattı . telefona cevap verileceğini ummaktan çok, Ellie'nin sevecen sesini bir kez daha duyabilmek için aynı numarayı bir kez daha çevirdi. Telesekre ter kaydını bir kez daha dinlerken, Koç Miller ile Ellie'nin sabah sabah nerede olabileceklerini düşündü.

Peki ya ikisinden biri telefona cevap verseydi, onlara ne diyecekti? Kendisine inanmalan için onlara ne söyleyebilirdi?

Aklına kazımış olduğu bir başka numarayı aradı. Telefonu Jason Rich açtı. "Selam Jason, ben Griff." Sesinin olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi çık masını sağlamak için büyük çaba göstermişti. "Dün antrenman yapama mız için özür dilemek istedim. Görünüşe göre bugün de gelemeyeceğ: "Neden?"

"Sanırım midemi üşüttüm. Belki de midemi bozacak bir şeyler dim. Kusmaktan canım çıktı." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. ") oralarda mı? Onunla da konuşmak isterim."

"Hasta mısın?"

"Evet."

"O halde söyledikleri doğru değil." "Kimin söyledikleri?" "O polisin."

Griff burun köprüsüne sert bir çimdik attı. "Adı Rodarte mıy dedektif miydi?"

"Yüzünde yara izleri olan bir adamdı. Dün buraya gelip babam benimle konuştu."

Griff, Rodarte'ın Rich ailesiyle olan ilişkisini unutmamasını u ama Rodarte hiçbir şeyi asla unutmazdı. Daha önce kendisini Jason'a vermekle adice tehdit etmişti. Dün onu sorgulamış, belki de Griff B hakkında bildiği her şeyi anlatması için çocuğa baskı yapmıştı. Çocuğu kurmuş olmalıydı. Griff bunu yaptığı için o orospu çocuğunu öldürebil

"Dedi ki sen..." Jason'ın sesi titredi. "Dedi ki sen..."

"Jason!"

Arkadan Bolly'nin sesi geliyordu. Keskindi. "Kiminle konuşı; Jason? Jason, kiminle konuşuyorsun!"

Sonra Jason yalvaran bir ses tonuyla karşılık verdi: "Baba, o

"Telefonu ver." Hışırta sesleri. Ve sonra Bolly doğruca Griff'in gına, "Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim!" diye gürledi.

"Bolly dinle, ben..."

"Hayır, sen dinle. Polisler buraya iki kez geldiler. Kanm deliye, dü, özellikle de Dedektif Rodarte yaptıkları anlattığı zaman."

Bolly-"

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Burayı aramanı istemiyorum. Aileme yaklaşmanı istemiyorum. Sa-oğlumu emanet etmiştim. Tann'm, düşünüyorum da..." "Jason'ın tırnağına bile zarar vermem. Bunu biliyorsun."

"Yo, senin uzmanlık alanın sevgilinin felçli kocasını öldürmek." Griff bu suçlamayı ve beraberinde getirdiği hayali kendinden uzak tutmak için gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Rodarte'a karşı dikkatli olmanızı söylemek için aradım. Jason'ı ondan uzak tut..." "Oğlumun adım ağzma bile almaya cesaret etme." *Dinle beni!"

"Seni dinlediğim günler geride kaldı."

"Jason'ı Rodarte Ta yalnız bırakma. Bir süre Jason'ı yalnız basma bı rakma. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum..."

"Senin hakkında düşündüklerimin yansını bile bilmiyorsun. Umanm şu Rodarte denen adam sonunda kışını çivilemeyi başanır. Ve bunu yaptık larında da umanm seni elektrikli sandalyede kızartırlar."

28. BÖLÜM

Foster Speakman'in cenaze töreni bir devlet başkanınıninkinden] sız oldu.

Yalnızca Prestonwood Baptist Kilisesi o kadar büyük bir kalab ağırlayacak büyüklükteydi. Dini töreni ve koroyu bu kilise organize çekti. Salon tamamen dolmuştu. Buraya sığmayanlar, dini törenim ran televizyonlardan aktarıldığı ek binalara alınmışlardı.

Gizli Servis ajanları yurtdışında bulunan Başkan'ı temsilen t" katılan First Lady'nin güvenliğini sağlamakla görevliydi. Birkaç Ko re üyesi de törene katılmak üzere gelmişti. Teksas valisi müteveffaya sözler söyledi. Önemli bir din adamı vaaz verdi. Foster'ın ilkokul ark şı olan bir Broadway yıldızı törene katılanlara "Amazing Grace" adlı i hiyi söyledi. Dini törenin sonunda, SunSouth'un en kıdemli pilotu yön minde Lord's Prayer duası okunduğunda, içeride gözleri kuru olan kalmamıştı.

Kortej birkaç kilometre uzunluğundaydı.

Medya, cenaze törenim, yüksek kademeli devlet görevlilerinin ve" lülerin kiliseye varışlarından, kalabalığın mezarlıkta dağılışına dek, en" ayrıntısına kadar belgeledi. Televizyonların hazırladığı haberler genel; dokunaklı bir görüntüyle sona eriyordu ve aynı yürek paralayıcı

toğrafçılar tarafından da yakalanarak gazetelerde yayımlandı: Bulutsuz gökyüzünün altında, kocasının tabutunun yanında, başı öne eğik duran Laura Speakman.

Laura orada dururken objektiflerin kendisine yöneltildiğini ve aralık sız fotoğraflannıcekildiğini fark etmemişti. Hatta Foster'ın beş gün ön ceki ölümünden beri kendini hiç o an olduğu kadar yalnız hissetmemişti.

F Etrafi insanlarla çevrili olduğundan, yasını yaşayabilecek sessiz bir köşe bulmak neredeyse imkânsızdı. Yaşayan tek akrabası olarak yalnızca kendisinin halledebileceği görev ve sorumluluklar vardı. Bütün bunlarla uğraşmak zorunda kaldığı için acısını hiç değilse gündüzleri dizginleme yi başarmıştı.

Geceleri yatak odasına çekildiğinde bile, evin içindeki insanların var lığının aynmındaydı. Laura'yı gece boyunca yalnız bırakmayı reddettikle rinden, Kay konuk odalarından birine, Myrna da diğerine yerleşmişti. Ka im önünde polisler bekliyordu. Yine bahçe duvarlarının arasında polis ler devriye geziyordu.

Bütün bunlar nedeniyle Laura acısına yenik düşmemiş, hatta Foster'm öldüğünü henüz tam olarak kavrayamamıştı bile. Gerçeğin bir yumruk gi bi gelip onu adeta yere indirdiği o sessiz ve yalnızlık dolu ana dek.

Tabutu seçmek için cenaze levazımatçısına gittiğinde Kay de ona eşlik etmişti. Oraya gittiğini, seçenekleri gözden geçirdiğini, cenaze levazımat-çısının önerilerini dinlediğini anımsıyordu. Ama o ana kadar tabuta ger çekten bakmamıştı. Güzel ve sadeydi. Foster bu seçiminden memnun ka lırdı kuşkusuz.

Çiçek olarak, temiz ve sade biçimi nedeniyle Foster'ın en sevdiği mor zambağı seçmişti. Elini uzatarak çiçeklerden birine dokundu, hem ipeksi dokusunun, hem de neyi simgelediğinin aynmında çiçeğin yaprağını par maklarının arasında ovaladı. Bu gerçektir. Bu kalıcıydı. Foster bir daha ge ri dönmeyecekti. Laura, onu bir daha hiç görmeyecekti. Ona sormak is' diği o kadar çok soru, söylemek istediği o kadar çok şey vardı ama bur«V rı asla soramayacak, söyleyemeyecekti. "Seni sevdim Foster," diye fısıldadı.

Bizim Kosemiz

Onun da bunu bildiğinden yürekten emindi. En azından Foster, o~ kendisini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Tuhaftı, ama o öldüğünden ri, tekerlekli sandalyede oturmuş, garip şeyler yapan ve onu yaralaya nı bildiği şeyler söyleyen adamı görmüyordu.

Bunun yerine onu kazadan önceki haliyle görüyordu. Gözlerinin ö ne hep o hayat dolu, enerji fışkıran, bedeni de kişiliği kadar güçlü ve ketli olan, mizah gücü ve iyimserliği konuştuğu herkese bulaşan Foster üyordu.

Yasmı tuttuğu Foster Speakman oydu.

Bu arada limuzin köşke varmıştı. İçerisi şimdiden yiyip, içip, Fost anmak üzere davet edilmiş olan konuklarla dolup taşmıştı. Herkes ondan böyle bir resepsiyon vermesini beklemişti ancak buna sonuna kadar da yanma düşüncesi onu bitiriyordu. Organizasyonu Kay ile Myma'ya bırakmıştı. Resmi yemek odasında zengin bir büfe kurulmuştu. Garsonlar kala balığın arasında dolaşarak tepsilerindeki kanepeleri ikram ediyorlardı. İn sanlar barın önünde kuyruk oluşturmuşlardı. Bir arp sanatçısı içerisinin hafif bir müzikle dolmasını sağlıyordu.

ıştırma* oğres' mizlen-

Laura davetlilerin araşma karıştı, onlann baş sağlığı dileklerini kabul etti, bazılarıyla ağlaştı, Foster'la ilgili anılarını anlatanlarla gülüştü. Yine bir hikâye anlatılırken Laura gözünün ucuyla kütüphanenin çift kanatlı kapısı nın hiç açılmadığını fark etti. Kay'den, polisın olay yeriyle ilgili arası lannı tamamladığını ve kütüphanenin yeniden kullanıma açıldığını misti. Bayan Dobbins içerisinin derlenip toplanmasını ve iyice temizi meşini sağlamıştı.

I

Kirli Oyun » Yine de hiç kimse kütüphanenin yanına bile yaklaşmıyordu. Aynı şekil de hiç kimse Foster'm nasıl öldüğüyle ilgili herhangi bir şey konuşmuyordu. Dedektif Rodarte'ı görünce her şey yeniden canlandı. Rodarte olduk-

I

ça geç gelmiş ve kalabalığın arasına karışmamıştı. Laura her ne kadar onu yok farz etmeve çalışsa da, sürekli varlığının aynmındaydı. Arkasını döndü günde onu ya yüzünde küçümseyici bir ifadeyle kalabalığı tararken görüyor ya da sinir bozucu bir dikkatle kendisine dik dik bakarken yakalıyordu. Laura, Kay'i kenara çektiğinde evde neredeyse hiç konuk kalmamış-

»

tı. "Yarın öğleden sonra saat ikide bir toplantı ayarlamamı istiyorum." "Nasıl bir toplantı? m "Yönetim konseyi ve kurul üyeleriyle." "Laura yann işe gelmeyi düşünmüyorsun umanm," diye karşı çıktı Kay. "Hiç kimse senin hemen geri dönmeni beklemiyor."

"Foster böyle olmasını isterdi," diye karşılık verdi Laura hafifçe gü lümseyerek. "Saat ikide." Asistanının yeniden itiraz etmeye hazırlandığını görerek, "Lütfen Kay," diye ekledi. "Şimdi benim için kalan konuklardan özür dile. Yukarı çıkmalıyım. Herkes gittiği zaman bana haber ver."

Yann saat sonra Kay yatak odasının kapısını tıklattı. "Benim," diye rek içeriye girdi. "Yemek firmasının elemanları dışında herkes gitti. Onlar da arabalarını yüklüyorlar, birazdan gitmiş olurlar." Göz ucuyla Laura'nın yatağının üzerinde açık duran bavula baktı. "Bana kendi evinden neden ta şındığını açıklayabilir misin?"

"Dedektif Rodarte otelde daha güvende olacağını düşünüyor." "Kimden? Griff Burkett'ten mi?" diye sordu Kay alaycı bir ses to nuyla. "Şu anda çoktan Meksika'da ya da başka bir yerde olmalı. Burada yirmi dört saat koruma altındasın. İstese bile sana ulaşamaz ve bunu de nemesi için de deli olması gerekir."

w "Ne var ki, dedektif, onun bu kadar deli olduğunu düşünüyor. Ayrıca Burkett eyaletten ayrılmadı. En azından üç gün önce henüz buralardaydı.

353

Gece yansı avukatına evine gitmiş, avukat da polise haber vermiş. B kett kaçmayı başarmış. Hem de yaya olarak." Bavulunu kapatarak fe varını çekti ve yataktan aşağıya çekti. "Dedektif Rodarte, onun ümitsiz tehlikeli olduğu görüşünde ve yakalana kadar güvenliğim için bir tef kaynağı teşkil ediyor."

Ve diye geçirdi içinden, âşığı mı yakalanmaması için saklama korkuyor. Bunu tam olarak böyle söylemedi ama onun ne düşündüğü anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu.

"Eviden ayrılmaya zorlanmanın da bir suç olduğunu düşünüyor dedi Kay. "Özellikle de şimdi sığmacak bir yuvaya ihtiyacın olduğu anda."

Bizim Kosemiz

Laura çevresindeki güzelliklere özlemle baktı. "Aslına bakars Kay, sanırım zaten burada kalmaya devam etmeyeceğim. Bu ev bil için çok büyük. Ayrıca hiçbir zaman tam anlamıyla benim olmadı."

Bu son cümlesini daha fazla açmadı. Bunu yapabileceğinden de enva değildi. Son birkaç gündür, bu evde kendisini hep bir misafir gibi settiğini aynmsamıştı. Orada bulunmasından ev sahibinin büyük hoşnu duyduğu bir misafir, ama misafir işte, Foster, ona asla öyleymiş gibi da mamıştı. Tam tersine Laura'yı dekorasyonu istediği gibi değiştirmesi, b yı kendi yuvası haline getirmesi için hep cesaretlendirmişti. Ne var ki, ura bunun uygun düşmeyeceğini hissetmişti. Burası onun ailesinin eviydi; kendisi daha yeni bu ailenin üyesi olmuştu. Burada bulunmasının tek n ni Foster'dı ve Foster, onun evle olan tek bağlamıştıydı. Ölümü de bu koparmıştı.

Ayrıca bir daha kütüphaneye adım atabilir miydi, bilmiyordu.

Kay bavulu onun elinden aldı. "Bırak ben taşıyayım. Sen her an yılacakmış gibi görünüyorsun. Bugün bir şey yedin mi?"

"Biraz," diye yalan söyledi Laura. Sabah kahvaltısında bir parça ki zorlukla midesine indirmeye çalışmış, ama yarım bırakmıştı. Teps' üzerindeki kahve fincanına gelince, kokusuna dayanamadığı için bütün kahveyi banyodaki lavaboya dökmüştü. Şimdiye kadar hiç kimse sabah bulantılarının farkına varmamıştı.

Laura ve Kay geniş merdivenden aşağıya indiler. Rodarte hemen aşı ıda ahşaptan oyma tırabzan ayağına yaslanmış, çakısının ucuyla tırnakla-nnı temizleyerek onları bekliyordu.

"Hazır mısınız?" Çakıyı kapatarak pantolonunun cebine koydu, ken dini iterek tırabzandan uzaklaştı ve ön kapıya doğru yürüdü. Girişin hemen önünde bir ekip arabası bekliyordu.

Laura arabayı görünce hafifçe geri çekildi. "Ben kendi arabamı kul-lanacağım."

"Bunu istediğinizden emin misiniz Bayan Speakman? Polis merkezi..."

"Teşekkür ederim, ama kendi arabamı almayı tercih ederim."

"Arabaya ihtiyacınız olmayacak," diye karşı çıkı Rodarte. "Sizi is-tediğiniz her yere götürecekler."

"Beni gözaltına mı alıyorsunuz dedektif?" Bu, Laura'nın Rodarte'a ilk meydan okuyuşuydu.

"Böyle bir şey kesinlikle söz konusu değil."

"Çünkü niyetiniz buysa, bunu gereğine uygun biçimde yapın. Hakla rımın okunmasını ve avukatımı çağırmak istiyorum." Belki de şimdiye ka dar çoktan hukuki destek almalıydı ama bu bir tür suç kabulü sayılabilirdi. En azından Laura, Rodarte'ın böyle algılamasından korkuyordu. Öte yandan avukat çağırması doğrudan dedektifin eline düşmesi anlamına da gelebi lirdi. Araba konusu onun sunduğu "korumanın" tam doğasını anlamak için bir tür sınavdı.

Rodarte, sanki Laura isterikleşmiş ve bu koşullar altında sinirlerinin altüst olmasının anlaşılabilir olduğunu ifade etmek istercesine Kay'e baka rak, başını esefle salladı. Bakışlarını yeniden Laura'ya çevirdiğinde sanki ruhsal açıdan pek sağlam değilmiş gibi konuştu. "Bu önlemler sizin venliğiniz için Bayan Speakman."

Laura her bir sözcüğün üzerine basa basa, "Ben kendi arabamı al rum," diye açıkladı.

Rodarte, onu bakışlarıyla alt etmeye çalıştıysa da, Laura ürkmedi. nunda Rodarte abartılı bir biçimde içini çekti ve ekip arabasının başı duran polis memurlanndan birine, "Git arabasını getir," dedi.

Laura, polis memuruna arabasının anahtarını uzattı. Adam asi geri dönene dek kimse konuşmadı. Polis memuru arabadan indi ve La onun boşalttığı yere, direksiyonun arkasına geçti. Kapıyı kapatmadan içeriye eğildi.

"Ben buradaki işleri tamamlayıp Bayan Dobbins'in evi kilitleme yardım edeceğim. Ondan sonra bana evden ulaşabilirsin." Dikkatle ura'nın yüzünü inceledi, orada gördüklerinden kaygı duyarak, "Oda se sini çağır. Uzun bir banyo yap. Bana biraz dinleneceğine söz ver,"

"Tamam."

Laura arabanın kapısını kapatıp emniyet kemerine uzandı.

Rodarte arabanın sağ tarafındaki kapıyı açarak yanındaki kol oturdu. Gülümseyerek, "Birinin size eşlik etmesini isteyebileceğinizi şümdüm," dedi.

Ama o biri kesinlikle sen değilsin, diye geçirdi içinden Laura. \$ hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı, uzun araba yolu boyunca il ve bahçe kapısından dışanya çıktı. Yol kenanna park etmiş olan bir arabası önü sıra yola fırladı. Rodarte'ın ortağı Carter, Rodarte'ın yeşil basıyla tam arkasından geliyordu. Diğer ekip arabası da onu izliyordu

Laura polis eskortundan rahatsız olarak, "Tıpkı bir resmi geçiri nyonuz," dedi.

Rodarte hafifçe öksürmekle yetindi, cep telefonunu çıkardı ve yan her kimse ona yolda olduklarını rapor etti.

Bizim Kosemiz

Sonunda kent merkezinde lüks bir otele vardılar. Rodarte, Laura'nın kaydını sahte bir adla yaptırmıştı. İçeriye* Carter ve iki üniformalı polis me muruyla birlikte servis girişinden girdiler ve en üst kata çıkmak için ser vis asansörünü kullandılar.

Asansörden çıkarlarken Rodarte, "Bütün kat size ayrıldı," diye açık ladı. Uzun bir koridorun sonundaki odanın kapısında iki polis memuru bek liyordu. Rodarte anahtarla kapıyı açarak Laura'yı içeriye buyur etti. Car ter dışarıda kaldı.

Zevkli döşenmiş, havadar, geniş bir odaydı. Rodarte bavulu dolabın içindeki rafın üzerine bıraktı, banyonun kapısından içeriye şöyle bir göz attı, geniş pencerelerden Dallas manzarasına baktıktan sonra kaim perde yi düzeltti ve Laura'ya döndü. "Umarım burada rahat edersiniz." "Burası çok güzel."

"Odada olun ya da olmayın, kapınızın önünde bir polis memuru bek leyecek. Bir diğeri koridorun öbür ucunda durarak merdiveni ve iki asan sörü gözleyecek. Bu iki memurla, alt katlarda, binanın içinde ve dışında fark lı noktalarda nöbet tutan diğ er polis memurları arasında telsiz bağlantısı olacak."

"Bu kadar çok önleme gerek var mı?"

"İçeriye kimsenin girmeyeceğinden emin olmak istiyorum." ' Ve benim dışarıya çıkmamamdan. Rodarte sanki aklından geçenleri okumuş gibi elini ona doğru uzata rak, "Lütfen arabanın anahtarını verir misiniz?" dedi. "Neden?"

"Güvenlik olarak. Arabanızı da izleyeceğiz."

Rodarte'nın bütün söylediklerine karşılık bu oda aslında bir hapisha ne hücrelerinden farksızdı. Burkett'in kocasını öldürme eylemini tek başına gerçekleştirdiğinden emin olana dek, Rodarte şüphelenmeye devam ede cek ve onu gözlem ve kilit altında tutacaktı.

Laura kollarını göğsünde kavuşturdu ve kararlı bir tutum sergile ye çalışarak, "Araba anahtarlarımı el koyma yetkiniz hakkında avu' ne söyleyecek merak ediyorum doğrusu," dedi.

Rodarte sırtı ve yatağın başucundaki komodini işaret ederek, lefon orada," dedi.

Yılışık yılışık sırtışı ve meydan okuyan davranıştan, Laura'nın nızca blöf yaptığıı bildiği anlamına geliyordu.

"Peki bir yere gitmem gerekirse ne olacak?"

"Anahtan kapmın önünde bekleyen polis memuruna bırakacağım, yere girmeniz gerektiğinde, ona söylemeniz yeterli. O bu işi aşağıdaki lislerle halleder. Bu durumda ya arabanıza kadar size eşlik edilir ya da memur sizi geriden takip eder." Parmaklarının ucuyla neredeyse okşar Laura'nın koluna dokundu. "Bizim için öncelikli olan sizin güvenliğini!"

Adamın dokunuşundan tüyleri diken diken olan Laura kolunu r çekerek, "Çok iyi korunduğumu hissediyorum," dedi.

"İyi."

Laura, onun bu konuşmadan sonra gitmesini umdu. Ama Rodarte nun yerine yatağın ayakucuna oturdu. Laura ayakta durmaya dev i

Rodarte, uyuyacağı yatağın üzerine oturmuş olmasının Laura'yı nei dar öfk elendirdiğ i biliyormuşçasına sintti. Sonra sırtışı bir anda yok oldu ve kaşları çatıldı. "Cenaze töreni hazırlıklanyla o kadar meşguldünüz ki, zi soruşturmanın akışıyla ilgili ayrıntılarla sıklamak istemedim," diye ko tu. "Ama Manuelo Ruiz'den hâlâ hiçbir iz yok. Herhangi, ufacak bir ip bile bulamadık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye samimi bir biçimde karşılık v Laura. "Manuelo'nun o geceyle ilgili neler bildiğini öğrenmeyi çok ister "

"Neler gördüğünü ve duyduğunu öğreneceğimizden pek emin lim doğrusu. Sanınm Burkett bunun içini elinden geleni yaptı."

Laura arkasını dönerek pencereye doğru yürüdü. Alacakaranlığın bastırmasıyla tek tek ışıklar yanmaya başlamıştı. Otoyolda, her iki yönde, ğun bir trafik vardı. İnsanlar yaşantılarını alışagelmiş biçimde sürdürü-r, dışarıda akşam yemeği yiyor, beysbol maçına gidiyor ya da arka bati lerinde dostlarıyla mangal partisi yapıyorlardı. Araba kazasından beri tısında eksikliğini duyduğu bu normallığ e gıpta ediyordu. O geri dönüşü olmayan kaza hayatında bir mihenk taşıydı; Laura idi bunun her zamankinden daha çok aynmındaydı. Eğer bu kaza olma ydı, bu gece belki de Foster'la sinemaya giderlerdi. Çocukları aşk lan-bir meyvesi olarak, doğal yollardan döl lenirdi. Alternatif yöntemler alanna gerek kalmazdı. Griff Burkett ile tanışmazlardı. O da bir olmazdı. Foster hayatta olurdu ve Laura bu iğrenç dedektifin ken-ini bir an önce rahat bırakmasını dilemek zorunda kalmazdı.

"Buraya kadar BurkettTe olan aşk ilişkinizi medyadan uzak tutmayı irdim."

Laura, onun yerinden kalkarak arkasına geldiğini fark etmemişti. O ar yakınında duruyordu ki, Laura, onun tıraş losyonunun kokusunu du-or, nemli soluğunu ensesinde hissediyordu. "Ama bu işi

Bizim Kosemiz

daha ne kadar gizleyebileceğimi bilmiyorum Laura." Adamın ona ön adıyla hitap etmesi hiç uygun olmadığı gibi, profes-İlîge de sığmıyordu. Onu bu konuda uyarmak dikkatleri bu noktaya gereğinden fazla çekmek anlamına geleceğinden, Laura kayıtsız davranmayı tercih etti. Rodarte, Laura'nın kendisini huzursuz ve tedirgin hissetmesini, hatta onun kendisinden korkmasını istiyordu. Ama Laura hiçbir şey söylemeden sırtı ona dönük olarak durmaya devam etti.

"Kocanızın... müteveffa kocanızın... Burkett ile ne tür bir iş bağlan tısı olduğunu öğrenmek istiyorlar. Burkett'in onu öldürmek için ne gibi bir nedeni olduğunu? Şu anda yaygara kopardıkları konu bu."

Rodarte sesini alçaltarak samimi havası vermeye çalıştığı bir ses to-nuyla, "Yalnızca ama yalnızca sizin iyiliğiniz için bu konuyu açığa çıkarma dım. Hatta Burkett'i bu kadar korkunç bir şey yapmaya neyin ittiğini talimin-' ediyormuşum havası bile yaratmadım. Ama yakalandığında işler değişecek Yargılanmaya başladığında bu cinayet şimdi olduğundan çok daha fazla bü yütülecek. Zina işlediğinizi hasır altı etmemin hiçbir yolu kalmayacak."

Laura'nın bu sözü duymasıyla ona doğru dönmesi bir oldu. Ama ona bu kadar yakın durmaya dayanamayarak bir adım geri çekildi. "Ben başı ma geleceklere karşı hazırlıklıyım."

"Emin misiniz? Herkesin size saldırmasına karşı gerçekten ha olabilir misiniz? Şu anda herkes sizi trajik bir figür, bir cinayet kurb zavallı dul eşi olarak görüyor. Medya duygulanmza karşı hassas daij yor, size kadife eldivenlerle dokunuyor. Ama gazetecilerin, özellikle i datıldıklarını anladıklarında ne kadar çirkef olabildiklerini sanırım mama gerek yok. Bir anda size karşı tutum sergileyeceklerdir." Pa rını gürültüyle şakırdattı. "İşte böyle! Bu nedenle saldırılara karşı ko manız gerekiyor."

"Gösterdiğiniz ilgi beni çok duygulandırdı."

"Arkanızda duracak, tampon görevi görecek birine ihtiyacınızla

"Teşekkür ederim."

"Yanınızda olduğum için mutlu olacaksınız." Bir an durdu ve ek "Sizi tıpkı bir ağabey gibi koruduğum için."

Laura içten içe ürperdi. "Çok yorgunum. Başka bir şey yoksai

"Arabanın anahtarı?"

Laura anahtarı çantasından çıkardı ve tereddütlü biçimde, on memeye özen göstererek uzattı.

"Sağ olun." Rodarte anahtarı ele geçirmiş;

olmaktan ötürü üstünlük duyarak anahtarı avucunda zıplattı. "Oda i ne istediğiniz siparişi verin. Masraftan polis teşkilatı karşılayacak."

-Bu konukseverliğiniz ne kadar sürecek?" "Burkett tutuklanana dek." . tfju çok uzun da sürebilir."

Rodarte sırtıttı. "Sanmıyorum. Yine de, siz o zamana dek konuğumuz olacaksınız. Ama kaygılanmayın, size yaklaşamaz." Mesajının yerine ulaş andan emin olduktan sonra kapıya doğru ilerledi ve elini tokmağın üze rine yerleştirdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Ne zaman isterse-,jZ." Bakışlarını Laura'nın omzunun üzerinden yatağa yöneltti, sonra yeni den Laura'ya bakarak gülümsedi. "İyi geceler."

29. BOLUM

Rodarte kapıdan çıkar çıkmaz Laura kapıyı kilitledi. Onun Carter ve kapının önündeki polis memuruyla konuştuğunu, sonra asansörün vardığını bildiren zil sesini duydu.

Ama gittiğinden emin olduktan sonra bile kolları göğsünde kavuşmuş biçimde öylece durmayı sürdürdü. Odaya sinmiş olan kokusundan kurtulmak için oda hizmetçisinden hava temizleyici istemeliydi. Ama ı ha sonra... O anda hiç kimseyle konuşacak gücü yoktu. Sözcüklerden yorulmuştu.

Fermu varını açıp bavulunu boşaltmaya başladı. Ama işini daha tanrı layamadan tüm enerjisi uçup gitti. Küçük parmağını kırıdatacak gücü 1 kalmamıştı. Yatağa uzandı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. Yaşlar, kapalı göz pınarlarından süzülerek yanaklarını ve saçlarını ıslatıyordu.

Tıpkı Griff Burkett'in gözyaşlarını silip her şeyin değiştiği, -bu la yüzleşmelisin Laura- uzun zamandır tatmadığı, varlığını neredeyse ı tuğu duygulan ve duyundan yeniden uyandırdığı o gün olduğu gibi. Laura, kendisini bu duygulan özlemediğine, bunları aramadığına inandı Ne kadar da aptalmış. Ne kadar da yanıliormuş.

Ama o gün şefkate karşı her zamankinden daha duyarlıydı. Foster'ın SunSouth Select önerisiyle ilgilenmemesi, kayıtsız kalması Laura'yı faZ'

Bizim Kosemiz

lasıyla incitmişti. Bu durum onun önerisine karşı çıkmasından bile kötüydü. Foster bu konuyu bir daha gündeme getirmemekle yetinmiş, sanki La ura hiç böyle bir sunum yapmamış gibi davranmıştı. Foster, onun projesi ni kayıtsız tutumuyla öldürmüş, sessizliğiyle boğmuştu.

O öğleden sonra, Griff Burkett ile buluşmak üzere şirketten ayrılma dan hemen önce, Laura bir şeye bakmak için Foster'm ofisine girmişti. Ve orada hazırlamak için günlerce, haftalarca çalıştığı projeyi bulmuştu. Uçak maketinin parçalarıyla birlikte çöp sepetinin içindeydi. Foster, maketi sök müş ve parçalarını birer birer çöpe atmıştı.

.Griff Burkett bile ona modeli sormuştu. O, hava taşımacılığı ile hiç-ilgisi olmayan bir yabancı bile modeli Foster'dan daha fazla merak et ti-

Parçalanmış maketi görmek Laura'yı mahvetmişti. Bu, düşüncesinin ümünü simgeliyordu. O gün yumurtlaması kesin bile olsa, Griff Bur-'i arayıp randevularım iptal etmeliydi. Duygusal açıdan oraya gideme-k kadar kırılıgandı, ama Foster'a bir âdet dönemini ve onun için bir k yapma olanağım neden boşa harcadığını açıklamak zorunda kalma-için yine de gitmişti. \ Örtünün altında, kiraladıkları damızlık hayvanın yatak odasına gel ini beklerken, kendisini sunağın üzerine yatırılmış bir kurban gibi hisset-'şti. Ve o anda, Foster'ın egosunun sunağında bir kurban gibi duyumsa-ştı kendisini. Bunu düşünerek ağlarken, yatak odasından içeriye Griff girmişti.

Az soma olacakları, berikisi de önceden hesaplamamıştı. Griff'in de kendisi gibi bunu tasarlamamış olduğundan emindi. Hatta gözyaşları ilk başta onu öfkelen-dirmişti bile.

Ancak sonra, beklenmedik bir yumuşaklıkla, o yaşlan silmişti. Gös terdiği ilgi Foster'ın reddinin acısını biraz dindirmişti. Laura da içgüdüsel olarak buna tutunmuş ve içindeki o umutsuz onaylanma, şefkat, anlayış j tutku özlemiyle bunu kavramıştı. Griff ise bu tepkiye, erkeklerin çoğunu yapacağı gibi cinsellikle karşılık vermişti.

Laura o eve asla cinsel doyum aradığı için gitmemişti. Tam tersine, j gün bu fikre karşı savaşıyordu. Günlerce, gecelerce, kendi kendine mahrumi yet çekmediğini, yaşamın başka yönlerinin de doyum sağlayabildiğini, I rinde bir erkeğin ağırlığını hissetmeyi özlemediğini tekrarlayıp durmuştu

Ama düşündüğünden daha fazla etkilenmişti. O kadar ani bir tutkuya kapılmıştı ki, bedeninin kendisine rağmen ona karşılık vermesi, kendisi olayın akışına bırakmış olması, normal, hatta bağışlanabilir bir şey değil miydi?

O gün aralarında geçenleri neredeyse haklı bile çıkarabilirdi.

Peki ya dört hafta sonraki öğleden sonrası için nasıl bir mazer labilirdi? Yaptıkları yanlış ve sonunda da bir felakete yol açmıştı. |

Laura elini karnının alt kısmına bastırarak, babasını asla tamı cak olan bebek için ağlamaya başladı.

Bebeği her ikisini de tanımayacaktı.

Ertesi gün kendi talep ettiği toplantıya başkanlık etti. Bütün l müdürleri ve yönetim kurulu üyeleri oradaydı.

Doğruca konuya girdi. "Foster'ın benim otomatik olarak CEO'ğum getirilmemi istediği maddeyi onaylamamızı istemiyorum. Foster bu mad dey, ani ölümü durumunda havayolu şirketinin başsız kalmasını isten diği için koydu. Siz de bilirsiniz ki, o hiçbir şeyi şansa bırakmayı sev di. Öte yandan Foster bu şirketi hep demokratik yöntemlerle yönetti, de bu geleneği sürdürmek niyetindeyim."

Su bardağına uzanıp bir yudum içti. "Foster'ın ölüm biçimi ned le bir mahkeme olacak. Mahkeme olmasa bile, en azından resmi bir Ū turma olacak ve istenmeyen birtakım hukuki karışıklıklar çıkarabilir, öte yandan ben, bu sorunların ne zaman ve nasıl çözümleneceğini bilmesem de, onlarla başa çıkmak zorundayım. Sizi bazı tatsız durumlara hazırlamak is tiyorum. Birtakım iddialarda bulunacaklar ve ben de bunlara tüm açıklı ğıyla karşılık vermek zorunda kalacağım.

k

"Medyayla bitmek tükenmek bilmeyen bir mücadeleye gireceğiz. Sun-outh'u olabilecek en kötü şeylerden koruyabilmeyi umuyorum, ama Fos ter'la benim adlarımız havayolu şirketiyle özdeşleştirilmekte. Sizin yardı mınızı rica ediyorum. Eğer medya mensupları herhangi bir yorunda bu lunmanızı isterlerse, lütfen onları hukuk bölümümüze gönderin. Sorular ne kadar zararsız görünürse görünsün, hiçbirini yanıtlamayın, herhangi bir açıklamada ya da spekülasyonda bulunmayın. Söyleyeceğiniz her sözcük farklı bir biçimde yansıtılabilir."

"Ne tür tatsızlıklardan söz ediyorsunuz?"

"Griff Burkett ile ne tür bir ilişkimiz olduğu irdelenebilir. Bu ilişki tamamen özel ve kişiseldi." Odaya tatsız bir sessizlik çökmüştü. Herkes dikkatini Laura dışında başka bir noktaya çevirmişti.

Kimsenin bir şey söylememesi üzerine Laura sözlerine devam etti. "Ve bu da beni, bir sonraki maddeye getiriyor. SunSouth ve çalışanlarına karşı olan sorumluluklarımı yerine getirme konusunda beni uygun görme diğiniz ya da yetersiz bulduğunuzda, CEO ya da başka bir pozisyonda şir keti

Bizim Kosemiz

temsil etmemi istemediğiniz anda görevimden hiçbir yorumda bulun madan geri çekileceğim. Hepinizin bunu anlamasını istiyorum."

Sonunda Joe McDonald elini kaldırdı. "Ben bu toplantıda sözcü ola rak görevlendirildim."

Laura oturduğu yerden destek alarak, "Tamam," diye karşılık verdi. Belki de kocası vahşi bir şekilde öldürülmüş ve cinayet zanlısı durumun daki eski bir futbol oyuncusuyla ilişkisi elan bir kadının CEO'lan olmaya uygun olmadığına çoktan karar vermişlerdi.

"Toplantıdan önce bu konuyu tartıştık," diye açıkladı Joe. "Ve 1 miz sizin şu anki pozisyonunuzda, yani CEO olarak kalmanızı ist mizde fikir birliğine vardık."

Laura duyularını denetlemekte güçlük çekerek, "Bunu duyduğ çok sevindim," dedi. "Kocamı ve işimi aynı hafta içinde yitirmek gerç ten çok kötü olacaktı. Ama size az önce söylediklerim hâlâ geçerli. Sı South'un başansının sürekliliği bizim için öncelik teşkil etmeli. Havayo lunun geleceğinin tehlikede olduğunı hissettiğiniz anda beni azletme zin görevinizdir."

"Bizim görevimiz liderimize destek olmaktır," dedi Joe. "Sizin ya nızdayız Laura. Ne dürüstlüğünüzle, ne de bu şirketi yönetebilme yel ğinizle ilgili en ufak bir kuşkumuz bile yok."

"Teşekkür ederim," dedi Laura gözlerinden yaşlar akmamasına ı kat ederek. "Şimdi bu konu halledildiğine göre Select hakkında kon lun." Şaşkınlık dolu mınltılar duyuldu. Laura, Joe'ya bakarak, "Projenin ı retleri hâlâ elinizde mi?" diye sordu.

"Hepsini topladım. Bana bu projenin şimdilik masadan kalktğ söylemişsiniz."

"O zaman için durum böyleydi. Şimdi ben projeyi resmen yeril gündeme getiriyorum."

Yorucu ama tatmin edici bir gün geçirmişti. Laura pek çok iş halle misti. SunSouth Select'in yeniden gündeme getirilmesi umduğu gibö yük bir coşkuyla karşılanmıştı. Çoğunluk, geçmiş günlerdeki mutsuzlu lara gömülmek yerine, ileriye gidilmesini, dikkatin geleceğe yöneltilme istemişti.

Toplantıdan sonra Laura, Foster'ın kişisel işlerini halleden hukuk 1 masının büyük ortağıyla görüştü. Laura'nın güvenliği bakımından say değer beyefendi Laura'nın- ofisine geldi. Foster'ın vasiyetnamesini göz den geçirip, onun çeşitli yardım kuruluşlarına ve Elaine'in adım taşıyan vakfa ne kadar miras bıraktığını belirlediler.

"Ben bu başışı yerine şahsen iletmek istiyorum," diye açıkladı La ura. "Bildiğiniz gibi Foster için bu vakıf çok değerliydi. Dahası malikâne satıldıktan sonra, elde edilen paranın da bu vakfa gitmesini istiyorum."

"Satmak mı?"

' Avukat, Laura'nın malikâneyi satmak istemesine şaşırmıştı ve onu duyularının bu kadar yoğun olduğu bir dönemde bu kadar radikal bir ka-vermemesi için ikna etmeye çalıştı. Ne var ki Laura kararını vermişti. "Bu ani bir karar değil. Bunu iki yıldır düşünüyordum. Eğer Foster araba kazasında ölmüş olsaydı, malikâne yi o zaman satışa çıkarırdım. Yaşayan hiçbir Speakman kalmadı. Ben orada yalnız başıma yaşamak istemiyorum ve malikâne de boş kalamayacak ka dar görkemli... Bu nedenle sizden gerekli düzenlemeleri yapmanızı rica ediyoum. Satışın olabildiğince sessiz, medyaya duyurulmadan gerçekleşti rilmesini istiyorum. Bu koşullar emlak komisyoncusuyla yapılacak olan söz leşmede mutlaka yer almalı." "Anlıyorum," dedi avukat.

Hukuksal açıdan malikânenin vârisi, doğmamış olan bebeğiydi. Ama kendini, çocuğunu o büyük, o resmi odalarda büyütürken düşünemiyordu. Çocuk hiç tanımadığı bir şeyin özlemini de duymayacaktı. Eğer hamile ol duğunu avukata söylemiş olsaydı, adam hiç kuşkusuz bunun son derece adaletsiz bir karar olduğunu iddia edecekti.

Tıpkı SunSouth'un elemanları gibi, onun da yeni şoklarla yüzleşme den önce kendisinin de Foster'ın ölümüyle ilgili şoku atlatması gerekiyordu.

Otele dönerken kendini izleyen polis arabası dışında, Foster'ın ölümün den beri kendisini ilk defa bu kadar huzurlu hissediyordu. Kesinlikle neşeli olduğu söylenemezdi, ama günü, önceki gece tüm enerjisini alan o derin hüz ne boğulmadan geçirebildiği için, içinde bir tür tatmin hissediyordu.

Odasının kapısının önünde bekleyen polis memuru ondan araba anah tarım istemeyi unutmadı. Laura anahtarı kaşlarını çatarak uzattıysa da, po lis memuru bunu görmezlikten geldi. Mini bardan aldığı kolayı yudumlar ken, saat altı haberlerini izlemeye koyuldu. Ana konu hâlâ Griff Burkett'in yakalanması için sürdürülen takipti.

Rodarte kamera karşısında Burkett'in kaçmasına yardım edenlerin < bileceğini anlatıyordu ama Laura, onun bu sözlerine inanmıyordu, onunla ı portaj yapan muhabir de kuşkulu gözlerle ona bakıyordu. Manuelo! ile ilgili soru geldiğinde Rodarte stratejik olarak bir an durdu, sonra, "I Ruiz'in akıbetiyle ilgili spekülasyonlara girmek istemiyorum, ama umud muz hâlâ onu canlı bulabilmek," dedi. Asıl söylemek istediği dile getir miş olduğu sözcüklerde gizliydi.

Bizim Kosemiz

Laura televizyonu kapatıp duşa girdi. Sonra, artık hiç eksik olmay hafif mide bulantısına karşın acıkmış olduğu için, oda servisinin menüğü ne baktı. Hiçbir şey iştahını uyandırmısa da, bir sandviç sipariş verdi yanma kızarmış patates yerine patates püresi istedi. En azından patetı sandviç ekmeği midesini biraz olsun dengelerdi.

Yemeği geldi. Polis memuru makbuzu imzaladı ve Laura'nın ısı üzerine istemeye istemeye, servis ücretine ek olarak garsona beş dolar ı şiş verdi. Laura tepsiyi yatağın üzerine koydu ve atıştınırken, Foster i özel bir yeri olan insanlara dağıtmak üzere, Foster'ın mallarıyla ilg liste yaptı. Listede ofisindeki, evdeki ve özellikle kütüphanedeki eşy yer alıyordu. Foster kimin neyi almasını isterdi, çok iyi biliyordu.

Bu işten sonra teşekkür notlan yazmaya başladı. Aslında bu işi 1 üstlenmişti ama Laura teşekkür notlarının bazılarını kendisinin yazma nin daha uygun olacağını düşünüyordu.

polis memurunun gürültüyle kapıyı tıklatması üzerine irkildi. "Ba-Speakman? İyi misiniz?" "İyiym memur bey." "İyi- İçeride kalın." hSorun nedir?" "Kapıyı açmayın."

Laura kapının zincirini çıkardı, kilidi açtı ve kapıyı araladı. Polis memuru, ona doğru dönerek Laura'yı eşikten içeriye itti. Topu-

tyla iterek kapıyı kapatırken Laura'yı duvara doğru sıkıştırdı. "Bugüne dek kendisine söyleneni yapan hiçbir kadın tanımadım." Bu Griff Burkett'ti.

369

30. BOLUM

"Çekil üzerimden!" "Hıh-hıı."

ie oaş-
ıkışlarla":

J

ederek, ı üzerin-akka-
ırmez-

Laura, onu iterek kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Griff'in omuz larını daha da sıkı tutması, Laura'nın daha güçlü mücadele etmesinden bal

ka bir işe yaramadı. "Kes şunu!" dedi. "O halde bırak gideyim." "Hiç şansın yok."

Laura, onunla mücadele etmeyi bıraktıysa da, tehdit eden bakışl bakmayı sürdürdü. "Nöbetçileri atlatmayı nasıl basardın?"

"Merdiven boşluğundalar. İçlerinden birisi şimdi şapkasını, ğini ve silah kayışını arıyor olmalı," dedi Griff üzerindeki işareti Gömleğin kollar birkaç santim kısa kalmıştı, düğmeleri göğsünün de zor kavuşuyordu ve omuzları tıpa tıptı. Yine de Laura, ona aldanarak ka pıyı açmıştı. Griff, Laura'yı binadan dışarıya çıkarırken, kendilerini herkesin de aynı şekilde aldanmasını umuyordu.

"Onlara fazla güçlü vurmadım. Kendilerine gelmeleri uzun sü Birileri onların görev noktalarında olmadıklarını fark etmeden seni bura* dan çıkarmalıyım." Onu duvarın önünden çekti. "Üzerine bir şeyler giy-j

Laura ayaklarını yere sağlam basmaya çalışarak bileğini Griff'in çesinden kurtarmaya çalıştı. "Seninle bir yere gideceğime avaz avaz rarak bütün binayı başımıza toplarım."

Griff yeniden Laura'nın omuzlarına yapıştı. "Kocam ben öldürmedim Laura."

Laura gözlerini kapatarak başını iki yana salladı; söylediklerini duy mak istemiyordu.

"Dinle beni. Manuelo Ruiz, Foster'ı bıçakladı, ben değil."

Laura'nın gözleri kocaman açıldı. Ağzı açık Griff'e bakakaldı. "Ma nuelo asla..."

"Yaptı. Ve ben sana o gece olanları ayrıntılarıyla anlatacağım. Daha sonra. Önce buradan çıkıyoruz. Şimdi çabuk üzerine bir şeyler giy!" Griff, onun korktuğunu göz önünde bulundurarak tehditkâr bir ses tonuyla ko şmuştu. Daha sonra bunun için ondan özür dileyecekti, ama şimdi nazik vranacak durumda değildi.

Laura soğuk bir ifadeyle, "Beni tuttuğun sürece giymemem," dedi. Griff ellerini birer birer Laura'nın omuzlarından çekti. Bir anda ka-fırlamaması için de dikkat kesilmişti. Laura, Griff'in çevresinden do-arak masanın başına gitti. Çekmeceden birkaç giyecek aldı, inceledi, arı bırakarak başkalarını aldı.

Bizim Kosemiz

Griff sabırsızca giysileri Laura'nın elinden kaparak yatağın üzerine attı. Sonra sabahlığının kuşağını çekerek çözdü. "Giy surdan ve acele Laura arkasını dönerek sabahlığım yere bıraktı. Çırılçıplaktı. O sırada yaşamı pahasına kaçıyor, ama gördüğü manzara yine de Griff'in aklından aldı. Laura külodunu giydikten sonra üzerine bir tişört geçirdi ve doğru yürümeye başladı. Griff, Laura'nın kolunu yakalayarak onu durdurdu. "Dolapta bir eşofman var."

Dolap kapının bitişiğindeydi. Griff yanına gidip kapısını açtı ve bu-a bulunan giysileri gözden geçirdi. "İşte şu," dedi Laura.

"Bu mu?" Laura başıyla onayladı. Griff eşofmanı askıdan sıyrıp ona attı. "Acele et."

Laura dar eşofman altını giydi. "Eğer beni seninle gelmem için : larsan..."

"Başka seçeneğim yok." "Elbette var!"

"Ayakkabılar." Griff dolaptan bir çift spor ayakkabı çıkarp] ayaklarının dibine bıraktı.

"Diğer suçlarına bir de adam kaçırma ekleyeceksin."

Laura ayakkabılarını giymeye çalışırken, Griff, ona destek oldu. "ı damn nerede?"

"Griff, sana yalvarırım."

"Ceketi giyecek misin?*

Laura eşofmanın üstünü omuzlarının üzerine aldı. "Rodarte..."

"Polisleri denetlemesi an meselesi."

"Doğru. Beni asla otelden dışarıya çıkaramayacaksın. Aşağı 1 nöbetçileri var. Ayrıca arabamın anahtarı da onlarda."

Griff pantolonundan bir anahtarlık çıkararak ona doğru salladı, radan yürüyerek dışarıya çıkacaksın Laura. Sen ve sana eşlik eden polis memuru ile birlikte. Birisi soracak olursa alışveriş yapıyorsun, canın mısır gevreği istedi ya da büyükannen hastalandı. Nasıl bir bahane sana kalmış yeter ki inandırıcı olsun."

Laura, Griff'i süzerek, "Kılık değiştirmiş olmana rağmen mayacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Kendi güvenliğim için böyle olmasını umsan iyi olur."

Laura yan gözle Griff'in kalçasındaki tabanca kılıfına baktı. Ama onu korkutmaktan çok cesaretlendirdi. Laura kollanını göğsünün üzerinde vuşturarak Griff'i süzdü. "Sen bana asla zarar vermezsin. Bunu biliyor

"öyle mi düşünüyorsun?"

Laura yavaşça başını salladı.

Griff, Laura'ya iyice yaklaşarak yüzünü onun yüzüne doğru ba "Cezaevine geri dönmeyeceğim. Bu nedenle eğer yakalanırsam senin i de her şey güme gider. Foster Speakman'ın kaldıramadığını dünya âleme duyururum. Onun artık gerçek bir erkek olmadığını, evliliğinin göster melik olduğunu ve çocuk istediği için karısını becermem için beni kirala dığını..." Laura'nın yüzü dehşetle gerildi. ..

"Evet," dedi Griff. "Bunu iyi düşün. Cenaze törenini televizyonda iz ledim, haber programlarında hakkında anlatılan hikâyeleri dinledim, senin onun mezarının başında ne kadar güzel poz verdiğini gördüm, ölüm ilanı nı okudum ve siyasilerin hakkında düzduğu methiyeleri dinledim. Herkes onun mükemmel biri olduğunu düşünüyor, öyle değil mi? Peki' sence ken disinin yerine damızlık rolü oynamam için bana para verdiği duyulursa* uhteşem Foster hakkında ne düşünürler?

"Ayrıca bunun doğruluğunu kanıtlayabileceğimi de unutma. Bankada tane binlik var ve imza kartında da onun adı bulunuyor." Griff, Laura'nın kollarını güçlü parmaklarıyla sıkıca kavrayarak kapıyı işaret etti. "Şimdi kıpırda!"

"Hey, Thomas?"

Griff aniden durdu ve Laura'yı da durdurdu. Ses, polis üniformasını rine geçirdikten sonra kulağına taktığı kulaklıktan gelmişti. Thomas'a alt katta görevli başka bir polis memuru seslenmişti. Griff, Laura'ya uyarıcı bakış attıktan sonra gömleğinin omuz dikişine tutturulmuş vericinin düğmesine basarak, "Devam et," dedi. "Lane nerelerde?" Griff sanki söylediklerinin başkalarınca duyulmasını istemiyormuş bi, "Bayan Speakman Te birlikte asansörde," diye fısıldadı. "Ekselansla rını aşağıya indiriyor." "Neden?"

"Yiyecek bir şeyler almak istiyor." "Oda servisinin yemeklerinden bıkmış mı?" Griff bu soruya homurtuyla karşılık verdi.

"Evet, bıktığımdan eminim," dedi polis memuru alaycı bir ifadeyle "Yanında Lane bile olsa, Rodarte, onun hava karardıktan sonra dışarıya < masından hoşlanmayacaktır."

"O halde kendi gelip ona bebek bakıcılığı yapsın."

Diğer polis memuru güldü. "Bunu duydum." Ve konuşmayı sonaj dirdi.

Bizim Kosemiz

Griff kapı deliğinden baktıktan sonra kapıyı açtı ve koridora; tı. Laura'yı arkasından çekerek servis asansörüne doğru koştu. Asa katta kalmasını sağlamak için kapının arasına bir takoz sıkıştırmıştı, < söre bindikten sonra takozu içeriye çekti ve zemin kat düşmesine bastı

"Araban nerede?" diye sordu.

"Görevlilerin otoparkında."

"Binadan çıkınca ne tarafta?"

"Sağda."

"Ne kadar uzaklıkta?"

"Oldukça yakında." Griff sanki daha fazlasını söylemesini istiyce casına gözlerini gözlerine dikip bekledi. "Giriş merdivenlerinin hen önünde. Ama oradaki nöbetçinin yanından geçmeyi asla başaramayız:

"O kestirmekle meşgul."

Polis memuru hâlâ dışanda Griff'in bıraktığı yerde, büyük çöp bkj nunun arkasında, o girişi kullanan otel görevlilerinin göremeyeceği yer yatıyordu. Griff oraya elinde birkaç boş paketle ve üzerinde mavi lumuyla gelmişti. Bu kamufraj sayesinde polis memurunun iyice yakuj kadar gelmiş ve onu bir yumrukta bayıltmayı başarmıştı.

En üst katta merdiveni ve servis asansörünü gözlemekle görevli polis memuru asansörün kapısı açılıp içinden Griff'in çıktığını göitf şaşkınlıkla tepki göstermişti. "Buraya gelmeden önce aşağı kattan gere izni almalısın..." Griff elindeki kutuları adamın üzerine savurup yuf inditmişti.

Laura'nın oda kapısının önünde nöbet tutmakta olan polis memuru patırtıyı duymuş ve koşarak gelmişti. Koşarak köşeyi döndüğünde de ba şına tabanca kabzasıyla yediği darbeye yere yığılmıştı. İki polis memuru runda daha uzun boylu olanı oydu. Griff aceleyle üniformasının gömle ğini ve şapkasını almış, tabanca kayışım çıkarmıştı.

Her iki polis memurunun ellerini arkadan kelepçeledikten sonra, ke lepçeleri de birbirine bağlamıştı. Böylece bilinçleri yerine geldiğinde bile dört ayak üzerinde ilerlemekte güçlük çekecek, merdiven boşluğundan çı karak diğer polisleri alarma geçirmeleri uzun zaman alacaktı.

Üç polis memuruna saldırma suçu işlemişti. Ama bu, kaygılarının arasında en son sırada yer alıyordu.

Otoparkın köşesinde nöbet tutan bir polis memuru daha olduğunu bi-yordu. Hava yeterince kararmıştı ve Griff, onun aradaki mesafeden yal nızca üniformayı fark etmesini ve onu, Lane sanmasını umuyordu. Laura [birlikte servis girişinden çıkarlarken, Griff yüzünü yana çevirip, kolu-! kaldırarak el salladı. Polis memuru da onlara el salladı.

Laura, onu BMW'nin yanına götürdü. Griff sürücü tarafının kapışım tı. Arabanın komasını düşünerek, "Sana yukarıda söylediklerimi unut-ı," dedi. "Eğer müteveffa kocanın adına gölge düşmesini istemiyorsan, Banmamam için elinden geleni yaparsın."

Kapıyı kapatıp hızla sağ tarafa geçip oturdu. Laura da kontak anan ını çevirip motoru çalıştırdı. "Oak Lawn'a giden karayoluna gir. Kuze-ye doğru ilerle ve ydl Preston yolu ile birleşene kadar sürmeye devam et." Laura, ona şaşkınlıkla baktı. Haklısın Laura. Senin evine gidiyoruz."

Bir sonraki zorluk ana kapıda bekleyen polis memurunun yanından geçmekti. Laura arabayı sürerken Griff bir plan yaptı. "Bu işten kurtulamazsın," dedi Laura. "Şimdiye kadar başarmadım mı?"

i

"Beş eyaletteki bütün polisler seni anyor." "Ama beni bulamadılar." "Nerede saklanıyordun?" Griff bu soruyu yanıtlamadı. "Eve vardığımızda uzun farlarını yak. Öy le bir dön ki, ışıklar kapının önünde bekleyen devriye arabasının ön | mından içeriye yansısın."

"Kapıda hâlâ polis beklediğinden emin misin?"

"Eminim."

"Beni nasıl buldun?"

"Rodarte'ı izledim."

Laura, Griff'i hayretle süzdü. "Sen Rodarte'ı mı izliyordun? Nasıl?"

"Kapının şifresi ne?"

Laura başını yeniden yola çevirdi ve parmaklarıyla direksiyonu sıkı ca kavradı. "Sana bunu söylemem için aklıma geçerli tek bir neden bf gelmiyor."

"Kocanın o gece bir kutunun içine düzgünce yerleştirdiği yanm mil yon dolar nakit parayı neden evinizde bulundurduğuna dair aklına geçce bir neden geliyor mu?"

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Bunu Rodarte'a açıkladım." Duraklaya duraklaya Griff'e, Foster' çevresindekilere para saçma alışkanlığından söz etti.

"Yarım milyon dolar mı?" dedi Griff gülerek. "Kimse bu kadar el mert değildir."

"Rodarte bana inandı."

câne-

"Bundan emin değilim. Her neyse, ben bu açıklamaya inanmamasını sağlayabilirim. Ya da..." Sözlerim vurgulamak için durdu. "Bana kapının şifresini söyleyebilirsin." Laura, ona şifreyi verdi ve Griff, ona malikâ ye yaklaştıklarında neler yapılacağını anlattı.

Laura kendisine söylendiği gibi özel yola girdiğinde arabayı, farlan doğruca devriye arabasının ön camını aydınlatacak biçimde çevirdi. Griff

kapıyı açtı. Arabadan inmeden önce, "Foster Speakman'ın namını bir hiçe çevirebilirim. Bunu unutma dedi."

. Arabadan indi, kapıyı açık bırakarak ana kapının yanındaki sütunun üzerinde bulunan tuşlu panele doğru ilerledi.

Ekip arabasındaki polis memuru arabasından inmiş ona doğru yaklaşmaya başlamıştı. Laura'nın arabasının farları gözlerini aldığından elini gözüne siper etmişti Griff yürümeye devam ederek omzunun üzerinden, "Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Ne oldu?"

"Memur bey?" diye seslendi Laura arabanın içinden. Polis memuru, ona doğru yöneldi. Griff sütuna vararak Laura'nın ver gi şifreyi girdi ve soluğunu tutarak ana kapının iki yana doğru açılışım edi.

"Burada her şey yolunda mı?" Laura arabadan inmiş, açık kapının nünde durarak polis memuruyla konuşuyordu. "Evet efendim." ["Bu kadar güvenlik önlemi gerçekten çok fazla." "Önlem almak her zaman iyidir efendim." "Evimden almam gereken bazı şeyler var. Uzun sürmez." Bu arada Griff arabaya geri dönmüş, koltuğuna yerleşmişti. Laura, ona ğru eğilerek, daha önce kendisine söylenen repliği tekrarlayarak, "Benim le birlikte içeriye girmenize gerek yok," dedi. "Aslına bakarsanız gelmeme nizi tercih ederim. Kendievimde güvende olacağımdan emin olabilirsiniz." Griff, polisin, kendi serini duymasını sağlayacak şekilde, "Sizin yanı-a kalmak zorundayım hanımefendi. Rodarte'ın emirleri böyle," dedi. Laura buna sinirlenmiş gibi suratını asarak başını yeniden polis me-uruna çevirdi. "Kapı kapanmadan arabanızı çeker misiniz lütfen?" dedi.

Adam hızla ekip arabasına geri dönüp motoru çalıştırdı ve biraz öne ğru ilerleyerek girişin önünün açılmasını sağladı. Laura arabayı içeriye rdü.

Griff, ancak kapı arkalarından otomatik olarak kapandıktan sonra ym niden soluk alıp vermeye başladı. Ama polis memuru biraz uyanık biriy se, Rodarte'ı arayıp Laura'nın evi ziyaret için gerekli onayı alıp alma nı sorardı. Ya da çok geçmeden otelden Bayan Speakman'ın oradan 1 aldığına dair bir telefon alırdı. Griff bu gerçekleşene kadar içeriye çıkmış olmalannı umuyordu.

"İçeriye bizi görebileceği biçimde ön kapıdan gir."

Laura arabayı evin tam önünde durdurdu. Griff arabadan inerek likânenin geniş kapısına doğru yürüdü, çevresine bakındı, birilerinin] dilerini izliyor olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak koruma j revlisi rolü oynadı. Laura anahtarıyla ön kapıyı açtı. Alarm ötmeye] dı. Laura tuşlu panele doğru hiçbir harekette bulunmadı.

"Windsor Sokağı'ndaki ev, gerçek bir turist eğlencesi haline gele dedi Griff.

Laura bu sözlerin ardındaki tehdidi kavrayarak alarmı susturan ş yi kodladı. "Işıklar?"

Laura'nın düğmeyi çevirmesiyle evin neredeyse bütün ışıklar; "Muhteşem," dedi Griff etkilenererek. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi garaja gidiyoruz. Daha doğrusu Manuelo Ruiz'in garajın i tündeki dairesine."

Laura, ona şüphe dolu bakışlarla baktı. "Buraya gelme nedenimiz bu mu?"

"Evet bu. Garaja nasd ulaşınız?"

Laura karşı çıkmak istemiş gibi görünse de, arkasını dönüp ı adımlarla holü geçti. Griff, onu izledi. Kütüphanenin aksi yönünde il\$ diklerini görerek rahatladı.

Mutfak, Griff'in büyümüş olduğu evin üç katı büyüklüğündey

Bizim Kosemiz

Mutfağın öbür ucunda bir kapı vardı. Laura o yana doğru baktı. "Bek le," dedi Griff. "Bu kapı dışarıya mı açılıyor?" "Önce portmantoya, oradan da dışarıya." "Dış kapı bahçe kapısından görünüyor mu?" "Hayır."

Griff, Laura'nın yanından geçerek kapıyı açtı ve portmantodan daha görkemli bir ismi hak eden bir oda gördü. Diğer kapıyı açarak dışarıya bak tı. Artık polis memurları bahçede devriye gezmüyordu. Rodarte'nın önceki akşam Laura'yı otele götürmesinden sonra onlar da gönderilmişti. Griff bunu gördüğü için biliyordu.

Yine de Laura'yla birlikte ev ile garaj arasındaki avludan geçerken izleniyormuş duygusuna kapıldı. "Manuelo'nun dairesine bu kapıdan girili yor. Merdivenlerle üst kata çıkacaksın ama onu orada bulamayacaksın." "Bunu beklemiyorum zaten."

Kapının yanında yine tuşlu bir panel vardı. Griff sabırsızca, "Yine mi şifre?" diye sordu. Laura beklemeden şifreyi girdi. Kapı metalik bir klik sesiyle açıldı. Griff ile Laura içeriye süzülüler. Griff kapıyı arkalarından kapadı ve mandalın yerine oturduğunu duydu.

Laura'nın duvarda ışık düğmesi aradığını fark ederek, "Işıkları yakma," dedi. "Evden eşya almaya geldin, garajdan değil. Işıklar kapalı kalacak."

Polisin kemerinden küçük bir fener çıkarak yaktı. Işığı ayaklarına doğru tutsa da Laura'yı hafif ışıpta görebiliyordu. "Laura, gerçekten bebek var mı?"

31. BÖLÜM

Laura'nın yüzündeki ifadeden bu soruyla karşılaşmayı hiç bek diği açıkça görülüyordu. Laura birkaç saniye sabit gözlerle ona bak sonra, başını belli belirsiz hareket ettirdi.

Griff göğsünde gittikçe büyüyen bir basınç hissetti. Daha önce böyle bir şey hissetmemişti ve içindeki bu duyguyu adlandıramıy Bu, ona yabancı olmakla birlikte, son derece iyi bir duyguydu. En ü doyum gibi. Önceki gün motel odasında hayatım gözden geçirirken dıği duygunun tam tersiydi bu.

Laura'nın karnına baktıysa da hiçbir değişiklik göremedi. El henüz bir şey olamazdı.

Griff, Laura'nın arkasına geçip evin kapısını kapattıktan sonra likte geçirdikleri son öğleden sonra ile ilgili, Laura'nın da kendisi gibi şünüp düşünmediğini merak ediyordu. Bu basit hareketin bu kadar ağır sonucu olacağım nasıl bilebilirlerdi? Bir yaşamın sona ereceğini, bir kasının başlayacağını?...

Griff'in bakışları yeniden Laura'nın yüzüne yöneldi. Gözleri b: ti ve bakıştılar. İçinde bulundukları bu sıcak ve kapalı alan bir anda i küçük ve havasız göründü. Griff üzerlerine çöken, ima dolu bu sessi bozmaktan korktuğu için soluk alıp vermeye bile cesaret edemiyordu

Karnında bebeğini taşıyan kadına uygun baa sözler söylemesi ge rektiğini biliyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bu nedenle susarak gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. Sonunda Laura gözlerini kaçırdı.

Griff, onun çenesini tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Eğer Manuelo Ruiz'i bulamazsam idam edileceğim. Bunu anlıyor musun?"

Laura başını salladı; önce yavaşça sonra sertçe. "Hayır anlamıyo rum. Bu mümkün değil. Manuelo, Foster'a tapıyordu. O asla..."

"Ama ben yapabilirim, öyle mi?"

Laura onun gözlerini aradı, sonra omuzları ve başıyla hem evet hem de hayır anlamına gelebilecek bir hareket yaptı. Ama Laura'nın içinde en ufak bir şüphe bile olması Griff'i mahvediyordu.

Elini indirdi. "Kendi avukatım, kocanı öldürüp öldürmediğini sorma etine bile girmemişken senin bana inanmanı neden umdum bilmiyo-L Avukatım bu cinayeti işlediğini varsaydı ama bunu ben yapmadım. Tielo yapdı." "O yapamazdı."

"Aslında sadece komik bir kazaydı. Herif ne yaptığını görünce kor-çılığına döndü. Fırlayıp kaçtı. O kadar korktu ki, şimdiye kadar ne yse El Salvador'a varmış olmalı. Ama o olmadan benim işim bitik." El fenerinin ışığını kol saatine tuttu. Otelden tam yirmi yedi dakika önce ayrılmışlardı. Thomas, Lane ve diğerleri şimdi Rodarte'tan zılgıt yi-r olmalıydılar. Bir alay polisin buraya gelmesi an meselesiydi. "Zamanım daralıyor," diyerek eliyle merdiveni işaret etti. Yukarıya çıkarlarken Laura, "Eğer Manuelo kaçtıysa burası onu bu-ileceğimiz en son yer," dedi. "Sahte bir sosyal güvenlik numarası ve uydurma adresli bir ehliyet ten başka, hakkında resmi hiçbir kayıt yok." "Bunu nereden biliyorsun?" "Rodarte'tan. Gazetede yazıyordu."

"Polis onu bulamazken, sen nasıl bulmayı düşünüyorsun?" Bu ara. da, kapının olduğu en üst basamağa ulaşmışlardı. Kapı kilitli değildi. Griff

fenerin ışığını söndürerek Laura'nın peşi sıra daireye girdi. "Pencereler nerede?"

Bizim Kosemiz

"Burada pencere yok. Yalnızca arka tarafta çatıda güneşlikler ve Griff, Laura'nın sözlerinin doğruluğuna güvenerek yeniden el fen rinin ışığını yaktı ama yine de ışığı yere doğru tutmaya devam etti. Daire geniş, tek bir odadan ibaretti. Griff odanın büyüklüğünün alt kattaki gara jin yansı kadar olduğunu tahmin etti. Az sayıda mutfak aletinin bulunduğu küçük bir mutfak köşesi ve yatağın tam karşısındaki dolapta bir tele vizyon vardı. Banyo ufacıktı.

Daire polis tarafından taranmıştı. Yazı masasının çekmeceleri açık bırakılmıştı ve dolabın kapılanndan biri aralık duruyordu. İkiz yatağın ör tülery ve çarşafın çekilip alınmıştı. Döşek yamuk duruyordu.

Griff feneri Laura'ya uzatarak, "Işığı tut," dedi ve aramaya te yon dolabından başladı. "Manuelo, Fostefm yanına nasıl geldi?"

"Manuelo rehabilitasyon merkezinde odacıydı. Foster hastaneden çık tıktan sonra orada birkaç ay kaldı. Bir gün, yorucu bir terapiden sonraB lunum güçlüğü yaşamış. Artık monitörlere bağlı değildi ve çağın düğmesi ne ulaşmayı da başaramamış. Manuelo yardımına koşmuş ve doktor çağır mak yerine içeriye girip Foster'ı yatağından çıkararak kucaklamış ve hem şire odasına götürmüş. Foster'ın hayatını kurtarmış. Sanınm ManueHl Foster için aynı şeyi hissediyordu. Foster'm onu yanına almasıyla yâ dramatik bir biçimde gelişti."

Dolabın çekmecelerinde biraz bozuk para, bir kınk güneş gözlüğü, 1 nak makası, iç çamaşın ve katlanmış tişörtlerden başka bir şey yoktu. "Onu nereden aldı?" diye sordu Griff. "Manuelo daha önce nerede yaşıyordu?"

Laura el fenerinin ışığıyla onun hareketlerini izleyerek, "Belki Foster bunu biliyordu ama ben biliniyordum," diye karşılık verdi. "Manuelo bu pya içinde eşyalarının bulunduğu bir spor çantayla geldi ve bu daireye ta-' <indi. Foster, ona yeni giyecekler satın aldı. Felçli hastalara nasıl bakılma sı gerektiğinin öğretildiği hasta bakıcılığı kursunun parasını ödedi. Manu elo, Foster'a yürekten bağlıydı ve sadıktı." [Griff burnunu çekerek, "Evet, biliyorum," dedi. Yatak, polis tarafından aranmış olduğu halde elleriyle yoklayarak, içine bir şeyler gizlenip gizlenmediğini anlamaya çalıştı. Yatağı duvarın önünden çekti ve Laura'ya feneri yatağın altına tutmasını işaret etti. "Ai-si, dostları var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Rodarte bana bütün bu soruları sordu. Po-ı o geceden... Foster'ın öldüğü o geceden beri Manuelo'yu arıyor."

"İlk gördüğümde Manuelo bende bir savaşçı izlenimi yaratmıştı," de-i Griff. "Foster, bana onun ABD'ye El Salvador'dan yürüyerek geldiğini anlattı." Dar mutfak lavabosunun boru tesisatı küçük bir perdenin ardına Jenmişti. Griff perdeyi araladığında, ardında yalnızca kap kaçak ve biraz İri bulaşık deterjanı buldu. Fırının ve mikro dalganın içine baktı ama her isi de boştu. Buzdolabını kontrol etti ama içinde birkaç kutu içecek, ba la ve üç portakaldan başka bir şey bulamadı. "Guatemala ve Meksika'yı yürüyerek aşmak! Bu, onun ya çok ama ok yoksul olduğu ya da bir şeyden kaçtığı için ulaşım araçlarıyla yolcu-: etme riskine girmek istemediği anlamına gelir. Belki de her ikisi."

Griff, banyoda tuvaletin sifon kutusunun içine baktı, sonra feneri La-ı'nın elinden alarak duş tesisatını kontrol etti. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Laura. "Bazı şeyleri insan hapiste öğreniyor."

Lavabonun üzerinde asılı olan ilaç dolabında da tıraş malzemeleri, diş cunu ve diş fırçası dışında bir şey yoktu. Griff bir kez daha kolaçan etmek elleri kalçasına dayalı vaziyette odaya döndü. Tavan? Manuelo'nun ne bir şey gizlemek için bir delik açtığına dair hiçbir iz yoktu.

Dolabın içinde birkaç adet siyah pantolon, iki çift siyah ayakkab siyah bir beysbol ceketi vardı. "Spor çantası nerede?" diye sordu Gr "Ne?"

"Buraya elinde, içinde kişisel eşyalarının bulunduğu bir spor < ile geldiğini anlatmıştın. O nerede?" "Sanının onu yanında götürdü."

"İnan bana o gece eşyalarını toplamak için zaman bulamadı. Ya buradaki giysilerini ve temizlik malzemelerini almamış. Gazetede, ı sinde nakit para bulunduğu yazılıydı. Kendi rızasıyla giden hiç rasını geride bırakmaz."

"Ve bu nedenle Rodarte senin..."

"Manuelo'yu da öldürdüğümünden şüpheleniyor. Biliyorum. Ama i dürmedim. Laura, adam adeta çıldırmıştı. Ne yaptığını bilmiyordu, j arkasından cinler kovalıyormuş gibi koştu." Laura'nın bakışlarını; ce kaşlan çatıldı. "Hayır, korktuğu kişi ben değildim."

Laura buna karşılık vermedi. "Eşyalarını toplamadığı için spor < sının bir yerlerde olması gerektiğini düşünüyorsun. Peki onu bulmar işimize yarayacak?" diye sordu.

"Belki hiçbir işimize yaramayacak. Ama hiçbir rehabilitasyon ı kezi, özellikle de böylesine üst düzey olanı, odacı bile olsa göçmen l leri olmayan kimseyi işe almaz. Manuelo ülkeye kaçak olarak girdiys le, çalışmak için sahte belgeler ayarlamış olmalı. Bu da birileriyle bağ tısı olduğu anlamına

Bizim Kosemiz

gelir. Ve hiç kuşku yok ki, aceleyle kaçması] kebleceği Olasılığını her zaman göz önünde bulundurarak bu bağla canlı tutmuştur. Sanırım o..."

Yaklaşmakta olan siren sesleri sözünü yanda kesti. "Kahretsin!" ura'nın elini yakalayarak onu daireden dışanya, merdiven sahanlığına < ru çekti. Fenerinin ışığını söndürdü ama tam bunu yaparken Ruiz'in < sinin tam karşısında bir kapı olduğunu fark etti. "Bu nedir?" bakmaya vam etti.

."Ne? Hiçbir şey göremiyorum!" "O kapı. Nereye açılıyor?"

"Garajın üzerindeki çekme kata. Henüz inşaatı tamamlanmadı. "Foster yakın zamanda zeminini döşetmekten söz ediyordu ama... Ne yapıyorsun?"

Griff'in kapıyı iterek açmasıyla içerideki sıcak, nemli hava yüzleri ne çarptı. Feneri yakarak, yalnızca yalıtım malzemeleri, kırı, su tesisatı ve elektrik kabloları olan geniş alana tuttu. Yaklaşık bir metre kadar önün de, çekme katın genişliği boyunca uzanan bir havalandırma boşluğu var dı; Manuelo'nun dairesinin ısıtılması ve soğutulması bu havalandırma sis temi ile sağlanıyordu.

Griff, fenerin ışığını gümüş renkli borunun içine doğru tuttu. İyice artan siren sesleri oldukça yaklaşmıştı. Griff sesleri duymamaya çalışarak tüm dikkatini havalandırma boru na vermeye çalıştı ve her katmana, her köşeye baktı. Birden yamalı bir yer gördü ve rahatlama dolu hafif bir çığlık atarak, "İşte orada!" diye bağırdı.

Düşünmek için bile zaman harcamadan en yakınındaki kırışe tırma-t, yavaş yavaş yamalı yere doğru ilerledi. Kayması durumunda ayak-lyla, ağırlığını taşıyamayacak kadar ince olan alçıpanın üzerine düşe-kti. Ama, onu kayıp altı metre aşağısındaki garaja düşmekten alıkoyan : şey çevikliğiydi.'Ve bir de Manuelo Ruiz'i bulma konusundaki azmi.

Yamalı yerle aynı seviyeye geldiğinde feneri dişlerinin arasına sıkış-dı ve ayaklarının üzerinde dengesini sağlamaya çalışarak havalandırma boşluğuna doğru eğildi.

Siren sesleri kesilmişti. Bu iyiye işaret değildi. Yamayı tutan yapışkan bantı çektikten sonra elini havalandırma bo lun içine soktu. Parmak uçları bir şeye değdi, ama o nesne her neyse emeyeği uzaklıktaydı. Fener dişlerinin arasından, üzerinde durduğu ki-

385

rişin birkaç santimetre aşağısındaki alçıpan tavana düştü ve ulaşarm ğı bir noktaya yuvarlandı. Griff onu almayı denemedi bile.

'» dikiş, ine daha

la kavra-

Havalandırma borusunun içindeki nesneye ulaşabilmek için gibi ilerledi. İçerisi fırın kadar sıcaktı. Bir yandan dengede durmaya sırken, bir yandan havalandırma borusunun içine uzanmak inanılmaz eñ gerektiren bir işti. Dizleri titriyordu. Alnından aşağıya süzülen terler lerinin yanmasına yol açıyordu. Fazlasıyla dar olan lanet poüs gömleği rj omuzlarını kasiyor, ileriye doğru uzanmasını güçleştiriyordu. Griff dikiş leri zorlayarak gömleğin omuz bölgesini yırttı ve böylece kendisine ı rahat bir şekilde ileriye uzanmaya çalıştı.

Sonunda iki parmağıyla nesneye dokundu, onu parmaklanylaj dı ve kendine doğru çekti. Sonra ani bir çekişle nesneyi, havalandır rusunu yırtıp dışanya çıkardı. Bu siyah bir spor çantasıydı.

Çabucak ayağa kalkıp, bir ip cambazınıninkine benzer adımlarla döndü, aşağıya inip merdiven sahanlığına açılan kapıya yöneldi. "Onı dum!" Ama yalnızca boş karanlığa konuşmuştu. Laura ortadan kaybcÜ

32. BÖLÜM

Evin içi hâlâ ıslıl ısıldı; neredeyse tüm odaların ışıklan yanıyordu. Laura, perdeleri açık olan pencerelerden üniformalı polislerin Griff ile ken disini oda oda aradıklarını görebiliyordu.

i Avlunun ortasına varmıştı ki, bir el arkadan bileğini yakaladı. "Bu radan," dedi Griff.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Laura bileğini onun pençelerinden kurtarmaya çalıştı ama Griff, onu dar sıkı kavramıştı ki, başarılı olamadı. Laura ona ayak uydurabilmek in koşmak zorunda kaldı. "Griff bu delilik. Teslim ol. Rodarte ile konuş. Bana Manuêlo ile ilgili söylediklerini ona da anlat."

\ Bu arada garajın en uç noktasına varmışlardı, evden görülmeleri ya da bahçeyi tarayan projektörlerin inip çıkan ışıklarına yakalanmaları ola naksızdı. Gölün çevresinden koşarak geçtiler ve doğal bir banketten aşağı atladılar. Laura dengesini yitirdi ve eğer Griff onu sıkı sıkı tutmaya devam etmeseydi, düşüyordu. Laura tökezleye tökezleye Griff'in ardından koş mayı sürdürdü.

Bahçe duvanna yaklaştıklarında zemin düzleşti. Duvar uzaktan o ka dar yüksek görünmemişti. Ama şimdi üç buçuk metrelik yükseklik aşıla mayacak kadar fazla görünüyordu. Duvar saran sarmaşık ve fundalıklar oldukça sıkı ve duvara iyi sanılmışlardı. Duvarın bir yerinde birbirlerine

sarmalanmış yapraklarla kaplı sağlam kökler aşağıdan yukarıya kadar uza. nıyordu. Ve işin tuhafı, duvarın tepesinde bir termos duruyordu. Laura, Griff'in elini hızla çekiştirerek, "Griff!" diye bağırdı* Griff, ona döndü. "Dinle ve inan Laura. Rodarte beş yıl önce Bi]] Bandy'yi öldürdüğüme inanıyor. Şimdi de kocanı öldürdüğümünden emin.

Eğer teslim olursam, özellikle de işin içinde Rodarte varken güvenme ğim bir adaletin ellerine kahrım." "O halde başka birine teslim ol."

Griff başını inatla iki yana salladı. "Manuêlo Ruiz'i bulup, hikây doğrulaması için onu ikna etmeyi başarmadan önce olmaz. Onu bulı zorundayım."

Koştukları için hâlâ nefes nefese olan Laura, "Evet, bunu anlayabili yorum," dedi. "Ama bırak ben geri döneyim. Bırak hikâyeyi onlara senin yönünden anlatayım ve neden kaçmakta direttiğini açıklayayım."

"Olmaz." "Eğer dersem..."

"Rodarte seni neden kilit altına aldı?" "Senden korumak için."

"Doğru. O halde köşeye kısırılacak olursam elimde bir rehir ve seni pazarlık unsuru olarak kullanabilirim." "Sen bana zarar veremezsin."

"Bunu sen biliyorsun. Ama Rodarte bilmiyor. Haydi gel şimd ura'yı önü sıra sarmaşığa doğru iteledi.

"Benden buna tırmanmamı mı bekliyorsun?"

"Buna gerek yok." Griff tek eliyle Laura'yı tutmaya devam ede öbür eliyle sarmaşığın bazı sürgünlerini temizlemeye çalıştı. Bunu ya tan sonra duvarın zemininde metal bir ızgara açığa çıktı. Griff aya sının ucuyla ızgarayı dürttü.

"Bunu nasıl buldun?"

"Aradım ve buldum." Eliyle Laura'nın omuzlarına bastırarak eğilme sini sağladı. "Emekleyerek karşı tarafa geç. Ben hemen arkadayım."

. Laura kamının üzerine yattı ve sürünerek aralıktan öte tarafa geçti. Zemin nemli olmakla birlikte kuraklık nedeniyle çamurlu değildi. Duva rın kalınlığı yaklaşık otuz santimetreydi. Duvarın öbür yanında, Speak-man'lerinki gibi seçkin malikâneleri diğer taraftaki işlek caddeden ayıran yirmi dönümlük yeşil bir kuşak bulunuyordu.

Laura ayaklartnm üzerine kalkarken, Griff spor çantasını duvarın öteki tarafına fırlattı. Omuzlarını aralıktan geçirmekte oldukça zorlandı-ya da bunu başardı ve sonunda duvarın öbür tarafına geçti. Laura'yı elin den tutarak, taşlı bir dere yatağına doğru ilerledi. Şu anda kuruydu ama yağmur yağdığı zaman Speakman'lerin arazisinden akan fazla sular az ön le geçtikleri ızgaradan buraya doluyordu.

Dere yatağını geçer geçmez Griff yeniden yeşil alan boyunca koşma-başladı. En uç taraftan bulvara ulaştıklarında yavaşlayarak yürüyüş temposuna geçti. Geniş caddenin iki tarafında butikler ve iki ünlü restoran lunuyordu. Dükkânlar kapalıydı, ama restoranlar akşam yemeği için gel 's müşterilerle doluydu.

Bir parkın gölge kısmında mola verdiklerinde Griff, Laura'nın elini _an için bırakarak üzerindeki polis gömleğini çıkardı ve beyaz tişörtle uı. Tabancayı polisin kemerinden çıkardı, sonra kemeri, gömleği, şap-ve termosu en yakındaki çöp kutusuna attı. Tabancayı ise Manuêlo pn spor çantasının içine koydu.

Yeniden Laura'nın elini tutarak trafiğın azalmasını bekledi, sonra ye ayrılmış caddeye çıktı. Dikkatleri üzerlerine çekeceği icra koşma dan, hızlı adımlarla bir Hint restoranının otoparkına doğru ilerlediler. Ara-m dizisinin arasından, en arka şuraya, otoparkın karanlık köşesine doğru jediler.

Griff uzaktan kumandalı anahtan pantolonunun cebinden çıkardı ve kilitleri açtı. Sağ kapıyı açarak Laura'ya binmesini işaret etti. Arabanın öbür yanına yürüyerek direksiyonun başına geçti,

Bizim Kosemiz

kapıyı kapattı ve spor çantasını arka koltuğa fırlattı. Arabanın içindeki ışık iyice loşlaştı ve nunda sönerek onları karanlıkta bıraktı.

Kıpırdamadan sessizce oturarak soluklanmaya çalıştılar.

Ancak oturduktan sonra Laura nefes nefese kaldığını, yüreğinin sil gümbür gümbür attığını aynmsadı. Bunun nedeni fiziksel çaba olduğu kadar, salgıladığı yüksek miktardaki adrenalini de. Avuçlarının içi kirlenmişti. Eşofmanının önü toprak olmuştu.

Griff, Laura'nın avuçlarını görerek, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Artık ben de bir kaçağım. Biraz kirliliği dert etmem..."

"Kaçak olan sen değilsin, benim. Sen benim rehinemsin, unuttun mu?"

Laura pişmanlıkla gülümsedi. "Rodarte'ın beni neden kilit altında tuttuğunu sormuştun, değil mi? Bunu güvenliğim için yaptığını iddia etti."*

"Ama?"

"Benim kaçmana yardım etmemden korkuyordun." Griff'in bakışlarında bir değişiklik olmasa da, Laura gözlerine yansıyan, dile getirilmemiş sorulan okuyabiliyordu. "Bunu hiç söylemedi ama beni otele yerleştirdi. Senin ve başıma nöbetçiler dikmesinin nedeninin bu olduğunu hissettim. Ve sanırım şimdi gerçekten kaçmana yardımcı oldum, öyle değil mi?"

"Bu masum olduğuma inandığın anlamına mı geliyor?"

Laura bunu yanıtlamadan yanıp sönen mavi ışıklarla bir polis ara bası sinyallerini öttürerek bulvarda uzaklaştı. Griff, arabanın motorunu çalıştırdı. Sırıtarak, "Buralan pek tekin değil, uzaklaştık iyi olacak," dedi.

Caddeye çıkmadan önce ikinci polis arabasının da geçip gitmesini bekledi. "Onlara nanik yapıyorsun," dedi Laura.

"O kadar cesur değilim. Ama arabayı aramadıklarını biliyorum

"Bu araba kimin?"

Griff hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti. "Avukatının evini ziyaretin büyük haber oldu." "Evet, gördüm. Ama medya eski avukatımın güvenilir olmaktan ne kadar uzak bir orospu çocuğu olduğunu belirtmeyi unuttu."

"Seni ele vererek, sana yardım etmeye çalıştığımı söyledi." i "Saçmalık. O yalnızca kendi kışını sağlama almaya çalıştı." "Seni saatlerce aradılar." "Şansım yaver gitti." t "Kurtulmayı nasıl basardın?" Çarpık bir gülümsemeyle, "Pek kolay olmadı," dedi. "Günün birinde çok bol zamanın olduğunda, sana belki o geceki maceralarını anlatırım."

Laura, onun o geceki giysilerine değinerek, "Polis; koşu şortu ve spor ayakkabılar giymiş birini arıyordu," dedi.

t "Ertesi gün, gündüz vakti bu giysilerle dolaşmam olanaksızdı. Neyse ki bir gün önce Turner 'ın evine gitmeden önce çorabımın içine para sıkıştırmıştım. Bu parayı ertesi gün büyük bir bit pazarından kıyafet almak için harcadım." Üzerindeki beyaz tişörte ve işçi pantolonuna baktı. "Seçenekle rim oldukça sınırlıydı. Oradaki eşyaların bazılarının çalıntı olduğuna bahse girerim, bu nedenle kimse önce bir suya batırılmış, ardından da kâğıt öğü tücüsünden geçirilmiş gibi görünen müşteriye bir şey sormadı." "Seni tanıyan oldu mu?" i; "Sanmıyorum. Pazara gelenlerin büyük çoğunluğu İspanyol kökenliydi. Onlar Amerikan futbolundan çok futbol izlemeyi tercih ederler. Ayrı lı dikkat çekmemeye çalıştım."

Laura'nın gözleri Griff'in saçlarına takıldı. "Bu pek de kolay ol-dı sanırım."

"Özellikle de, belki tanıyan biri çıkar diye, çevredekilere Manuelo iz'i sorup durunca. Bu sorular tuhaf görüntümden daha fazla kuşku uyandırdı. Orada fazla uzun kalmadım."

"Nerede saklandın?"

Griff karşılık vermedi.

"Bana anlatmayacaksın, değil mi?"

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Rodarte böylece seni asla benim işbirliği yapmakla suçlayamaz. Sen benim rehinemsin. Bunu anladın mı?"

"Anladım. Rodarte'ın buna inanacağını sanmıyorum. Rodarte, ba kendini tanıttığında adını hemen anımsadım. Ama beni ona karşı uyararak onun polis olduğunu söylememiştin. Sözlerinden onun bir gangster iğini sanmıştım. Bana bir arkadaşım dövdüğünü anlatmıştın."

"Bu doğru. Ve ayrıca da arkadan tecavüz etti. Yüzünü dağıttı, göğüs kemiklerine gelince..."

"Sözünü ettiğin arkadaşın bir kadın mıydı?"

"Evet ve Rodarte onu neredeyse öldürüyordu."

Laura, Griff'in arkadaşının erkek olduğunu düşünmüştü. Rodarte bir kadına işkence ettiğini öğrenince içi, tiksinti ve korkuyla doldu. "(senin yüzünden mi saldırdı?"

"Evet, bilgi vermek istemediği için."

"Ne tür bilgi?"

Bizim Kosemiz

"Geçmişteki ve şimdiki iş bağlantılarım hakkında. Aslında bir bilmiyordu ama bunu söylemek de bir işine yaramadı."

"Rodarte onun bildiği bir şeyler olduğunu düşünmüş olmalı, bir arkadaşın mı?"

"Sanırım arkadaşım diyebiliriz. Aslına bakarsan ben onun müşteri yim. O bir fahişedir."

Bu sözler Laura'yı daha da şaşırtmıştı. Griff, Foster ile kendisinin ı diği yüz bin dolar bir fahişenin hizmetini satın almak için mi kullanmıştı? Elbette parayı nasıl harcayacağı ona kalmıştı. Ama Laura o güne dek ı için para ödediğini itiraf eden ne bir kadın, ne de erkek tanımıştı.

Merakı uyanmıştı. "Adı neydi?"

"Marcia. Sokak orospusu değildir. Lüks bir teras katında oturuyor. Temiz, klas, pahalı ve güzeldir. En azından öyleydi. Saldırının üzerinden aylar geçmesine karşın hâlâ tam olarak iyileşemedi ve bir dizi daha estetik ameliyat geçirmesi gerekecek. Bana Rodarte'in kendisine tecavüz ettiğini söylemeyecekti bile. Rodarte, polis rozetine sahip ama bunu insanlara za rar vermek ve ceza almadan kurtulmak için kullanıyor." Laura'yı kısaca süzdü. "Senin de yanma yaklaştı. Sana hiç dokundu mu?"

"Dün gece, kolumu sıktı. Tüylerim diken diken oldu. Sanırım o da lun aynmındaydı ve bilerek yaptı. Söylediği her sözün ardında da cin-ı bir ima gizliydi."

Griff'in uzun parmakları direksiyonu sanki yerinden söküp atacak-ı gibi sıkıca kavramıştı. "Senin de canını yakması an meselesiydi. Se-ı oradan çıkmanı istememin bir diğer nedeni de buydu. Sana yapacağı er kötülüğü, benimle olan ilişkin yüzünden hak ettiğim düşünenecekti."

Laura, Rodarte'in arkasından sinsice yaklaşarak kinayeli bir fısıltı la, Griff ile olan ilişkisi ortaya çıktığında onu korumayı -ya da korumama yı- vaat edişini anımsadı. Griff, onu gerçekten de kurtarmış olabilirdi. Ama İlâ yanıtlanmamış pek çok soru vardı. "Sonuçta bir araba ve gizlenecek | bulup Rodarte'ı izledin*" jf

"Manuelo ile tek bağlantım sendin. Senin yardımın olmadan onu almamın olanaksız olduğunu biliyordum, öte yandan Rodarte'in seni ki-gözetim altında tutacağım ve er geç yanma yaklaştımanı bekleyece-| de biliyordum.

"Dün akşam, cenaze töreni ile resepsiyondan sonra arabamı Preston ılı üzerinde, arabayı bugün de bıraktığım yerin oldukça yakınına park dıstım. Malikâneneden gelen polis araçları konvoyunu görünce, ben de : kanştım ve polis konvoyunun hemen önünde ilerledim. Sonra ya slayarak beni geçmenizi sağladım ve otele kadar sizi takip ettim." "Oda numarasını nasıl öğrendin?"

"Öğrenmedim ama en mantıklısı seni en üst kata yerleştirmeleri

"Bütün katta benden başka kimse kalmıyordu."

"Bunu da tahmin ettim. Bu gece oraya geldiğimde, elimdeki pak leri polis memurunun üzerine fırlatmadan önce koridoru taramak ve gi kapının önünde nöbetçi beklediğini görmek için saniyenin onda biri dar zamanım oldu.

"Her neyse dün gece hiç değilse sana ihtiyacım olduğunda seni rede bulabileceğimi öğrenmişim. Malikâneye dönüp, içeriye girmenin yolunu aradım. Ön kapıya diktikleri polis memuru yerindeydi ama m kânenin bahçesinde devriye gezen memurlar gönderilmişti. Artık orada madiğin için onlara gerek kalmamıştı.

"Tek olası giriş yerinin malikânenin arkasındaki park olduğunu yordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde malikâne bahçesinin duvan her milimini taradım. Düşün, ortalık zifiri karardıktı. Tel kapı anyord Ya da benzer bir şey. Izgarayı bulmam saatler sürdü. Izgarayı yeri söktüm ve emekleyerek içeriye girdim."

"Ve bu noktayı içeriden bulabilmek için duvanın üzerine termosu raktın."

"Polislerin yalan takipte olması durumunda hemen çıkabilmemiz Geri kalanım da az çok biliyorsun." Bir an durakladı. "Bir nokta hariç."

Bir sinemanın otoparkına saparak arabayı, arka camında Garfield lı olan bir minübüs ile lastikleri kendi arabalardan daha yüksek olan kamyonetin arasındaki yere park etti.

Griff motoru kapatarak Laura'ya döndü. "Hapishaneden çıktığım ce dayanılmaz bir cinsel açlık duyuyordum. Marcia'ya gittim. Yalnızca kez. Ondan sonra başka kimse olmadı."

Laura derin bir soluk aldı ve bırakmadan önce birkaç saniye "Ben de merak ediyordum."

"Neden sormadın?"

"Buna hakkım yoktu."

Griff hızla kolunu aralarındaki boş alana uzatarak Laura'yı ensesin den yakaladı ve kendine doğru çekti. Dudaklarını onunkilere sıkıca bastır dı ve dilini ağzının derinliklerinde dolaştırarak, onu sertçe öptü. Sonra onu yakaladığı gibi aniden bırakarak kendisinden uzaklaştırdı.

Boğuk bir sesle, "Her türlü hakka sahiptir," dedi.

Laura'nın ensesini bırakıp, direksiyonun arkasındaki yerine döndü. Birkaç dakika sessizce oturdular. Yalnızca soğumakta olan araba motoru nun çıkardığı hafif ses duyuluyordu.

Bizim Kosemiz

< Sonunda Griff, Laura'ya döndü ve, "O beni aradı. Foster. Hamileliği nin kesinleştiği gün," diye anlatmaya başladı. "Bana şahsen teşekkür etmek ve paramı vermek için beni ertesi akşam evinize davet etti. Bütün bunlar dan haberin var mıydı?"

"Hayır."

"Bana ayrıca, ikinizden de daha uzun yaşamam durumunda paramı na-1 almaya devam edebileceğimi düşündüğünü anlattı. Bu maddeyi anımsı yor musun?"

Laura başıyla evetledi.

"Bunun için bir çözüm bulduğunu söyledi. Eve gelmem için bunu ve arım milyon dolar kullandı. Ve ben oradayken Manuelo beni öldürmeye lıştı."

"Ne?" ' i "Beni duydun." WTNeden?"

' "Çünkü Foster, ona beni öldürmesini emretmişti." Laura, Griff'ten uzaklaşarak sırtını kapıya yasladı. "Yalan söylüyorsun!" "Hayır, söylemiyorum. Ve sen de söylemediğimi biliyorsun Laura, yoksa otelden benimle birlikte ayrılmadan önce daha fazla mücadele eder din. Sen ne kolay alt edilebilir bir kadın ne de bir korkaksın. Eğer benden kaçmak isteseydin, attığımız her adımda 'Katil var!' diye avaz avaz bağı rırdın, çünkü sana asla zarar vermeyeceğimi biliyordun. Sen de istediğin için buradasın. Olanlarla ilgili gerçekleri dinlemek istiyorsun. Ve her du rumda dinleyeceksin."

Soluklanmak ve düşüncelerini toplamak için sözlerine kısa bir ara ver di. Ayrıca Laura'nın bu sözlerden sonra kapıyı açıp çılgınlık atarak oto park boyunca koşmaya yeltenip yeltenmeyeceğini de görmek istiyordu. Böyle bir şey olmayınca Griff anlatmaya devam etti.

"Son birkaç gündür tüm zamanımı sadece düşünerek geçirdim. Dü şünerek... ve anımsayarak... İlk karşılaşmamızdan Foster'ın yaşamının som erdiği o korkunç ana kadar söylenen her sözcüğü, yaşanan her ayrıntıyı zih nimde yeniden canlandırdım ve anık onun bunu ne kadar iyi planladığını görebiliyorum. Bu ustaca hazırlanmış bir oyunun planıydı.

"Beni arayıp hamile olduğunu söylediğinde bile bana yalan söylü yormuş gibi geldi Senden biç haber almamıştım. Bunun, beni tuzağa çe kebilme için attığı en ağız sulandırıcı yem olduğunu düşündüm. Az önce gerçekten hamile olup olmadığını sormamın nedeni de buydu."

"Bu, onun ölümünden bir gün önce kesinlik kazanmıştı."

"Demek ki o kadan doğruymuş. Foster o çok istediği çocuk ve vâri se kavuşacağı öğrendikten sonra sonsuza dek sessiz kalmamı sağlamak için hiç zaman yitirmedi. Ama planı geri tepti ve benim yerime o öldü."

"Nasıl?... Nasıl Griff? Malikâneye gittiğinde neler oldu?"

"İlk ziyaretimde olduğu gibi beni yine Manuelo içeriye aldı. Bana bir içki hazırladıktan sonra, kapılan arkasından kapatarak beni Foster'la kü tüphanede yalnız bıraktı. Başanımıza kadeh kaldırdık. Sonra o konuşmaya başladı. Bir sürü şey zırvaladı. İkinizin de, hamile kaldığın için ne kadar mutlu olduğunuzu filan söyledi."

"Bu zırvalık değildi."

I

Kirli Oyun

"Evet, ama... ama bunu söyleyiş biçimi tuhaftı. Heyecandan konuşa-mıyordu ya da en azından böyleymiş gibi davranıyordu. Bana, seni daha ön ce hiç, 'Bizim bîr bebeğimiz olacak,' dediğin an kadar güzel görmediğini ve 'bizim' sözcüğünün onun konumundaki bir adam için ne kadar değerli olduğunu anlattı.

S' "Bana göğüslerinin hassaslaştığını, onun dokunmasına artık dayana madığını ve bunları bana anlattığını bilsen, tanı bilir ne kadar utanacağını söyledi. Bebek hakkında konuştu. Ne olacağını tahmin edebiliyor muydu-şum? Bebeği yaptığımız sırada aklıma ne olabileceği sorusu gelmiş miy miş? Kız mı, yoksa erkek mi olduğunu ve bebeğin adını ancak gazeteler den öğrenebileceğimişim."

Griff acı acı güldü. "Şimdi dönüp baktığımda, beni kışkırtmaya çalış tığını görebiliyorum. Beni derinden etkileyeceğini bildiği şeyler söylüyor du. O anda, sen ve bebek hakkında konuşmayı bırakmasından başka bir şey istemiyordum. Üçünüzün ne kadar mutlu bir aile olacağımızı filan duymak istemiyordum."

Laura'nın, satırların arasındaki anlamları okuyup okuyamadığını gör mek için onu şöyle bir süzdü. Galiba okuyabiliyordu. Laura gözlerini ku çağında sıkıca kavuşturduğu ellerine dikmişti.

"Bana peşinat olarak ödemeyi vaat ettiği parayı gösterdi. Parayı gö rünce midem bulandı. Kendimi berbat hissettim. Marcia, kendini hiç fahi şe gibi hissetmediğini iddia ediyor ama ben para dolu o kutuya baktığımda, kendimi bir fahişe gibi hissettim. Anlaşmamız yasadışı değildi ama Fos ter'ın parasına bakarken kendimi, Vista Üçlüsü'nün iki milyonunu aldığımda hissettiğimden çok daha suçlu hissettim ve Tann adına yemin ederim ki bu doğru Laura.

"Paraya dokunmak bile istemedim ve o da bunu hissetti. Bu kadar çe kingen olmama şaşırdığım söyledi ve ben de bir bahane uydurmaya çalış

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

tim. Ama o birden gülmeye başlayarak, 'Vay canına, bitmesini ist sun, öyle değil mi?' dedi bana."

Laura ona sert bir bakış fırlatarak, "Ne?" diye sordu.

"Buna benzer bir şey. Tıpkı kumara olduğu gibi, senin lezzetine de tutulduğumu söyledi. Seni 'becermekten' gerçekten büyük haz almış olmalıymışım ve bu sözcük ondan bir alıntı. Bu konuşmadan şeytanca bir ze alıyormuş gibi güldü. Sanırım bu sözlerden soma öfkemi daha fazla ı ginleyemeyeceğimi düşünmüş olmalı."

Griff masumiyetine gölge düşülebileceği düşüncesiyle öfkesini basarak gerçekleri anlatmaya devam etti. "Ona kafadan hasta olduğutl ledim. Ama o susmaya yanaşmadı. Durmadan 'Zavallı Griff," deyip

"Benimle bu şekilde dalga geçmesi aklımı karıştırdı Laura. Bunu raf ediyorum. Bir an için kendimi kaybedecek gibi oldum. Tekerlekli dalye olsun olmasın, onu benzetmek istedim. Bu istek o kadar yoğunl ona vurmamak için arkamı döndüm. Bunu yaparken gözlerim çalışma saşının üzerine ilişti. Tann adına yemin ederim ki mektup açacağını gör dim. Gördüysem bile algılamadım. Orada tek gördüğüm, resmi olabil bir mektuptu.

"O zaman Foster pes etti. İğrenç tekerlemeyi söylemekten vazg Onu bir yumrukta odanın öbür yanma savurmaya ne kadar yaklaşmış duğumu mu hissetmişti, yoksa gözümün nereye takıldığını mı gömir bilemiyorum. Her neyse Foster, 'Ha, burada olma nedenin buydu değil mi?' dedi. 'İşte Laura'yla benim senden önce ölmemiz durumunda ola larla ilgili önerim bu. Haydi oku.' dedi.

"O noktada tek istediğim işi bir an önce halledip, pişmanlık duşğım bir şey yapmadan önce o lanet olası evden çıkıp gitmekti. Bu ne kâğıt parçasını alarak okumaya başladım. Daha doğrusu bunu denedim.

"Anlamsız sözlerle doluydu."

Griff hayretle ona bakarak, "Sen kâğıdı gördün mü?" diye sordu.

"Rodarte kâğıdı gösterdi ve ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sordu»

"Tamam, o halde bunun bir hile olduğunu biliyorsun. Burbonu tek dikişte içmiştim ve Foster'ın söyledikleri yüzünden öfkeden delirmiş gibiy-î, kâğıtta yazılı olanları bu nedenle anlayamadığımı düşündüm. Böyle ce tekrar metnin basma dönerek yeniden okumaya başladım. Ve işte, o an- arkamda bir kıpırtı hissettim." f Arkanda mı?"

"Manuelo. Onun içeri girdiğini duymamıştım. Belki de Foster bunu ymamam için, 'Zavallı Griff," sözlerini tekrarlayıp durmuştu. Manuelo'yu ı zamanında gördüm." Hücum oyuncularına karşı geliştirdiği, yılların alışkanlığı olan bir cfleksle tek ayağının üzerinde yana doğru çekilmiş ve bu küçücük hare ket Manuelo'nun hamlesinden kurtulmasını sağlamıştı.

"Ne yazık ki onun refleksleri de benimkiler kadar hızlıydı ve bir şe kilde beni kollarıyla sarmalamayı başardı. Kollarından biri boynuma, di-ğeriye göğüs kafesime dolanmıştı. Onun ne kadar çevik ve güçlü olduğu nu bilirsin."

Laura başıyla evetledi.

"Kollarımı sıkmaya başladı. Sanki bir piton yılanı gibiydi." Griff, rıdan kurtulmak için nasıl çırpındığım, kollarını tırmıkladığını anım-Jı. Tırnaklarıyla Manuelo'nun derisini parçalamıştı ama yine de ondan ulamamıştı. Boyu fazla uzun olmayan biri için Manuelo olağanüstü tir güce sahipti. Çok güçlü olan kaslarını son derece kontrollü olarak kut lanabiliyordu.

Birlikte tuhaf bir şekilde dans ediyormuş gibiydiler; kendi çevrelerinde döne rek çalışma masasının yanına kadar gelmiş, masanın üzerindeki eşya

lan yere saçmışlar ve bir lambayı devirmişlerdi. "Onun kurt kapanından] tulumak ve bir an soluk alabilmek için ne kadar mücadele ettiğimi tahmin I le edemezsin/" diye devam etti Griff. "Ama ne yaptıysam, işe yaramadı.

"Gücümü yitirdiğimi hissetmem uzun süzmedi. Gözlerimin önü siyah noktalar belirdi. Daha önce futbol sahasında darbe yemiş ve bayıl-mıştım, bu nedenle bu belirtileri anımsayarak bayılmak üzere olduğumu anladım. Ama hâlâ Foster'm tekerlekli sandalyesini üçer kez ileri geri süü düğünü görebiliyor, bir yandan da, 'Bitir işini, bitir işini, bitir ismi...' diy homurdandığım duyabiliyordum."

Laura parmaklarının uçlarını dudaklarına bastırdı.

"Anlattıklarının birine bile inanıyor musun, yoksa boşa mı nefes I ketiyorum?" diye sordu Griff.

"Devam et."

"Şimdi söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek. Tam bilincimi yitir üzereyken, onunla karşılaştığım ilk andan beri düşündüğüm şeyin olduğunu anladım. Foster kaçtı."

"Yapma..."

Bizim Kosemiz

"Hayır Laura, bunu dinlemek zorundasın. O deliydi. En azından I lirli bir oranda. Seninle evli olan akli başında hangi erkek başka bin ğin seninle seks yapmasını ister? Bunun için para öder? Hangi nedenle olu sa olsun."

Laura buna bir karşılık vermedi, Griff de vermesini beklemiyordu I ten. "Şimdi onun en başından beri beni ortadan kaldırmayı planladığından eminim." Laura buna karşı çıkacaktı ama Griff ona fırsat vermeden ko nuşmaya devam etti. "Bir düşün. Anlaşmamızın gizli kalmasını fanatıklık derecesinde istiyordu. Bunun sağlanması için de benim ölmem gerekiyordu. Besi hayatta bırakmak büyük bir hata ve düzenin boşalması demek ı du. Onun gibi bir düzen hastası için ben, bar havlusundaki kabul edile

bir kıvrım, granit tezgâh üzerindeki bir su damlası gibiydim. Her şeyin mükemmel olması konusunda ısrarcıydı ve planının mükemmel olabilmesi ı de benim ortadan kaldırmam gerekiyordu." Kısa bir ara verdikten son ra ekledi. "Onu anlayabiliyordum, ama sen beni şaşırtmıştın."

"Ben mî?"

"Sen de bu işin içinde miydin Laura? Bu senin de mi planındı?" "Bu sorunu yanıtlamaya bile niyetim yok." i "O gün neden Austin'e gittin?"

Laura'nın gitme koşullarıyla ilgili anlattıklarını sessizce dinledi. "O :e her ne olduysa, ben onun bir parçası değildim," dedi Laura ateşli bir deyle. "Rodarte cinayet aletinin üzerinde parmak izlerinin bulunduğu-söyleyene kadar senin o gece malikânede olduğunu bile bilmiyordum." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Senin de ölüm senaryomu planladığım dü-edim ama çevremde her şey kararırken bu soru aklımdan geçmedi de-, Cinayetime tanık olmamak için Austin'e gitmeyi seçtiğini düşündüm." "Gerçekten bunu mu düşündün?"

"İnsanın ölmek üzere olduğunu düşündüğü bir anda, gerçekleri son ce net görebilmesi şaşırtıcı, değil mi? Birlikte geçirdiğimiz son gün-> sonra, benimle bir daha konuşmak istememiştin." "Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Seninle konuşamazdım Griff." »^Suçluluk." "Evet."

"O halde, senin için bu suçluluk duygusundan kurtulmanın tek yolu "den kurtulmak olabilirdi." Laura, yılmayan gözlerle dosdoğru Griff'e baktı, s. Griff içini çekti. "Tamam şimdi farklı düşünüyorum. Ne var ki o an ak lımdan geçenler bunlardı. Ama sonra, tam bilincimi yitirmek üzereyken, ak-urna korkunç bir düşünce geldi. Foster'ın sırrına sen de dahildin."

401

Laura birkaç saniye hiçbir tepki vermeden ona baktıktan sonra geri çekildi. "Sen ne diyorsun?" "Ya çocuğu dünyaya getirdikten sonra Foster senin de sırn için bir tehlike okluğuna karar verseydi?"

"Foster beni seviyordu. Bunu biliyorum. O bana tapardı."

"Bundan kuşku yok Laura. Ama ruhu bedeninden daha çarpıktı. Ya zamanla seni mükemmel planında kusurlu bir nokta olarak görmeye başla* saydı? Sen de ortadan kaybolsan, yeryüzünde vârisinin soyu hakkında bil gi sahibi olan tek kişi kendisi olacaktı. Sen ayaklı bir tehlike olurdun ve bu nedenle de uzaklaştırılman gerekirdi."

"O bunu asla yapmazdı!"

Griff pek de inanmadan, "Olabilir," diye karşılık verdi. "Ama sonuç ta hayatımı kurtaran, bu korku oldu. Bana yeniden güç verdi. Salvadorlu o orospu çocuğuyla yeniden deli gibi mücadele etmeye başladım. Zıplaj dim. Tekmeler savurdum. Hatta onu ısırmaya bile çalıştım.

"Ne var ki nefes almakta zorluk çekiyordum. Koordinasyon yetene ğim sıfırdı. Elimden gelen tek şey son kozumu kullanmaktı. Sonra birden kurtulmamın tek yolunun bayılmış numarası yapmak olacağını fark ettim ve öyle yaptım.

"Foster'ın, 'İyi, iyi, iyi,' dediğini duydum. Manuelo beni bırafaf sırada halının üzerine yüzüstü yatmaya devam ettim; bu şekilde hiç değilse soluk alıp verdiğimi göremezlerdi. Foster, 'Muy bien, muy bien, muy bien,' dedi.

"Manuelo'nun da soluksuz kaldığını ve soluklarım düzenlemeye ça lıştığını duyabiliyordum. Çok yakınımda duruyordu. Tek gözümü hafifçe

;'v

araladığımda, sağ ayakkabısının birkaç milim önümde durduğunu gördüm. Ayak bileğine yapışarak bacağım hızla çektim. Geri kalanını da yerçekimi halletti."

Manuelo tüm ağırlığıyla yere sırtüstü devrilmişti. Griff adamın üze rine atlayarak yumruğunu burnuna yapıştırmış, burundaki kırıkdağların ezildiğini hissetmiş ve parmak eklemlerine kan bulaştığını duyumsamıştı. Ama Manuelo'nun henüz işi bitmemişti. Etini Griff'in çenesinin altına da

Bizim Kosemiz

yayarak hızla ileriye itmişti. Eğer Griff tam zamanında başım yana çevir memiş olsaydı, bu darbeyle kuşkusuz boynu kırılmıştı.

Manuelo bu anı değerlendirerek Griff'i üzerinden fırlatmış, bir kedi , çevikliğiyle ayaklarının üzerine kalkmış ve topuğuyla Griff'in başının yan tarafına bir tekme savurmuştu. Griff kafasına yayılan korkunç bir ağrıyla çılgık atmış, kusacak gibi olduğunu hissetmiş ama bunu bastırarak ayaklarının üzerine kalkmayı denemişti.

Ayağa kalkmıştı kalkmasına, ama olduğu yerde sallanıyordu. Tüm oda etrafında dönüyordu. Bayılmak üzere olduğunu aynmsayarak hızla gözle rini kırıştırarak gözlerini Manuelo'ya dikmişti. Adamın yüzündeki anlam sız gülümsemenin yerini köpek gibi bir hınlı almıştı.

"Elinde mektup açacağını tutuyordu," diye anlattı Griff. "Foster sü rekli, 'Kan yok, kan yok, kan yok,' diye tekrarlayıp duruyordu. Ama Manuelo'nun onu duyduğunu sanmıyorum. Artık onu dinlemeyi de, ona al-dırmayı da çoktan bırakmıştı. Bu mücadele artık kendisi için bir onur me selesi haline dönüşmüştü. Beni öldürme emri almıştı. Onurunu kurtarmak için de bunu yapacaktı."

Laura'nın gözleri kocaman açılmıştı. Birkaç dakikadır ne kımıldamış, ne de konuşmuştu. t "Manuelo üzerime sıçradığında, ben de bir hamleyle yana doğru fırladım." Griff, hücum oyuncusu üzerine atlamadan pasını vermedeki za manlama ve çeviklik yetisini kullanmıştı. Manuelo harekete geçene kadar beklemiş, sonra eğilerek kendini yere atmış ve yuvarlanarak kenara kaçmış tı. "Manuelo hızımı kesmeyi başaramadı. Foster'ın tekerlekli sandalyesi nin üzerine uçarak tüm gücüyle üzerine yığıldı."

"Ve mektup açacağı..."

"Evet." Mektup açacağı kabzasına kadar Speakman'in ensesine ^ lanmıştı. "Manuelo toparlanıp kalktığında ne yaptığını fark etti ve çığı,^ maya başladı. Yaşadığım süre boyunca bu sesi unutamayacağım." Griff's asta unutamayacağı bir diğer ses de Speakman'in, tıpkı ölmek üzere ola» bir balığınki gibi bir açdıp bir kapanan ağzından çıkan gargaraya benzer sestti. Ne var ki, Laura'nın kocasının ölmeden önce ne kadar acı çektiğinin ile ilgili ayrıntılan öğrenmesine gerek yoktu.

"Korkunç bir kazaydı," diye konuştu. "Ama Rodarte'a bu, reddedil miş kıskanç aşışın işi gibi görünüyor."

Uzunca bir süre konuşmadan oturdular. Sonunda Laura hafif bir uy. kudan ya da kötü bir düşten uyanıyormuş gibi derin bir soluk aldı. "Hak lısın. Rodarte gerçekten de durumu öyle görüyor."

"Peki sen nasıl görüyorsun?"

Sessizlik içinde geçen birkaç dakika sonunda Griff, "Bana inanıyor olmalısın, hiç değilse birazcık, yoksa daha fazla bu arabada durmazdın," idiye konuştu.

I Laura parmaklarını saçlanmn arasından geçirdi. İçindeki şüpheleri, kısa bir süre önce toprağa verdiği kocasına karşı vefasızlık ediyormuş gi bi görünmeden en uygun hangi sözlerle ifade edebileceğini düşünüyordu. Ama bunun mümkün olup olamayacağından pek emin değildi.

Foster, bebek yüzünden sevinçten göklere uçmuştu," diye anlattı. Fama ben hamileliğim doktor tarafından onaylanmadan sana bildirmeme si için ona yalvanMttJ*^ '

Se

"O beni, sen kan testinin sonuçlarını alır almaz aradı." "O akşam seninle konuşmuş olduğunu itiraf etti. Benim gelmemi İmlemeden seni aradığı için benden özür diledi ve bu mutlu haberi paylaş-m<& için daha fazla bekleyemediğini söyledi. Senin bize mutluluklar dile dim, ama daha çok paranı ne zaman alacağınla ilgilendiğini söyledi." . Bu bir yalan. Ben..." Laura elini kaldırdı. "Bırak da olanları kendi tarafımdan anlatayım, istersen daha sonra savunmanı yaparsın." Griff bunu başıyla onayladı. ster ve ben o gece bir kutlama yaptık. Bayan Dobbins 'ten özel bir aksam

& hazırlamasını istemişti. Yemekte sürekli benimle ilgilendi, artık iki

kişilik yemem gerektiğini hatırlatıp durdu. Gözlerim bir an olsun üzerim ayırmadı. Yukan kata yürüyerek çıkmak yerine asansöre binmemi isi Merdivenlerin tehlikeli olduğunu, düşebileceğimi

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

söyledi. Önümüzdeki d kuz ay boyunca böyle davranmayı sürdürmesi durumunda, delirece":
söyledim. Ama yine de içinde bulunduğu ruh haline karşı hoşgörülü de dim. Hatta onun bu aşın korumacılığı her ikimizi de güldürdü.

"Manuelo, onu gece için hazırladıktan sonra yanına gittim. Bana nılp beni ne kadar çok sevdiğini, bebek haberine çılgınca sevdiğini sö ledi. Bunun gibi şeyler." Yanaklan anlatırken al al olmuştu. "Son de yumuşak ve özenli, son aylarda hiç olmadığı kadar sevgi doluydu. Uy ya dalana kadar yanında kaldım." Laura, Griff'in kendisini sessizce ve bit bakışlarla dinlediğinin fazlasıyla aynmındaydı.

"O geceki davranışlarından sonra ertesi sabah Austin'e gitmem kon' sunda neden bu kadar ısrarcı davrandığına anlam verememiştım doğrus Bu gereksiz bir yolculuktu. Mesele oradaki müdür tarafından da halledil bilirdi ve zaten öyle de olmalıydı. Foster'ın beni denetçi olarak gönderi sini kendisine yapılmış bir hakaret olarak algıladı. Aslında bu Foster'a gü bir yöneticilik değildi. Beni göndermesine hiç anlamamıştım."

"Ben anlıyorum ama."

Laura duraksayarak başını evet anlamında salladı. "Austin'deki runu öğleden somanın ortalannda halletmiştık. Dallas'a daha ön< uçakla dönebilirdim, ne var ki Foster bana danışmadan, benim adıma A tin bürosundaki birkaç önemli isimle bir akşam yemeği ayarlamıştı. Yı mek hiç bitmeyecekmiş gibi geldi bana. O akşamki dokuz uçağına son -da yetişebildim."

"Senin o saatten önce dönmeni istemiyordu. Senin evden uzakta manı istiyordu. Döndüğünde de ben ölmüş olacaktım."

"Buna hâlâ inanamıyorum Griff. Elimde değil. Sen öyle olduğunu şünsen de, o kaçık değildi. Saplantılarının arttığını biliyordum. Örneğin y

Oklarını üçer kez tekrarlaması. Aşın temizliği. El dezenfekte eden spre y şişelerini fark ettin mi?" "Her yerde onlardan vardı." "Hiçbir şeyin kirlenmemesi, hiçbir şeyi» farklı bir yere konmaması, hiçbir şeyin şansa bırakılmaması gerekiyordu. Ama Manuelo'ya seni çip lak elleriyle öldürmesini buyurduğunu düşünemiyorum." "Kanımın, paha biçilmez değerdeki halısını kirlletmesini istemiyordu." Laura ona sert bir bakış atarak, "Ne söylemek istediğimi biliyorsun,"

r
^"Bu işten yakasını sıyırmayı nasıl başaracaktı?" "Malikâneye zorla girdiğimi ve kendisini öldürmeye çalıştığımı id dia edecekti."

"Bunu neden yapmış olacaktın?"

"Senin yüzünden. Foster, kıskançlıktan çıldırmış bir halde kendisine dırdığımı, Manuelo'nun da hayatını kurtardığını öne sürecekti." L "Ama Foster'ın Rodarte'tan haberi yoktu. Onun Windsor Sokağı'ndaki 'keşfettiğinden ve burada da gizli bir aşk ilişkisi yaşadığımız sonucuna arđından habersizdi. O halde Foster, senin ona saldırmanı neye bağla-Ktı?"

"Rodarte bu konuyla ne kadar ilgilendiğini ona mutlaka belli ederdi, nimi yok edişime tanık olacağına dair yemin verdi." "O halde Foster hayatına kastetme nedeninin ne olduğunu söyleye-V"

Griff şöyle bir düşündü. "Para. Malikâneye gelip daha fazla para is-ğimi söyleyebilirdi."

"Foster kimseye, özellikle de Rodarte gibi iğrenç ve yaltakçı birisi-aramızdaki anlaşmadan söz etmezdi." "Belki bana reklam teklifinde bulunduğunu sonra da vazgeçip tekli fi geri çektiğini söylerdi." "Sanırım bu mantıklı."

"Rodarte'ı tanıdığım kadarıyla şundan eminim ki, sonunda mutlaka elindeki kozu oynar, zavallı boynuzlu kocaya öğleden sonralan karısını becerdiğimi duyururdu. Elbette Foster, Rodarte'ın ona kıskançlık yüzün den saldırdığımı düşünmeye devam etmesini sağlardı. Gizli aşk ilişkimiz onu daha fazla kurban, beni de daha olası bir katil pozisyonuna sokardı."

Laura içinden bunun kulağa mantıklı geldiğini söylese de, bunu tam olarak kabullenmeye henüz hazır değildi. "Peki Foster o anlamsız belge neden hazırladı? Ya da para kutusunu? Bunlan polise nasıl açıklayad

"Eğer Manuelo beni öldürseydi, onlar bulunduktan yerde olmayacaSş tı. Foster, onlan benim dışımda birilerinin görebileceğini hesaplamamıştı."

Bu sözlerin karşı çıkılacak bir yanı yoktu. "Peki tamam, Foster'm Rodarte'a yapacağı açıklama kulağa mantıklı geliyor ve Rodarte, onun iliş kimizin karanlıkta olduğunu düşünerek muhtemelen bu açıklamayı kabul edecekti. Peki Foster bana ne diyecekti?"

.Ma-

"Belki de hamileliğinin kesinleşmesinin beni aç gözlü yaptığını, likâneye gelip yanm milyon dolardan daha fazlasını istediğimi. Daha fazla para ödemeyi reddettiğinde de benim ona saldırdığımı. Tann Manuelo'dan razı olsun, o yardımına koşmuştu ve çok şükür ki ben görevimi yerine ge tirmeyi başarmış seni hamile bırakmışım. Ölümüm elbette bir trajedi ola caktı ama artık etrafınızda

Bizim Kosemiz

dolanmamam, sırrınız ve çocuğunuzun iyin için sürekli bir tehlike teşkil etmemem büyük bir şans değil miydi?" Kısa bir aradan sonra sözlerini sürdürdü. "Tam istediği gibi olacaktı Laura. Te miz ve düzenli."

ançı-

Bir süre her ikisi de sustu. Filmler sona erdi. İnsanlar sinemadan karak arabalarına dağıldılar. Başkan geldi. Gişenin önünde bilet ku;ğu oluştu. Ama minibüs de, kamyonet de oldukları yerde kaldı ve se bu iki aracın ortasındaki arabada oturmakta olan çiftle ilgilenme

"Mektup açacağıının kabzasının üzerinde parmak izlerin vardı."

(
Kirli Oyun

"Manuelo'nunkiler de vardı. "Ama onun parmak izlerinin bulunması normal." Laura onunla göz göze gelmeye çalıştıysa da Griff gözlerini kaçırdı. "Griff?" "Onun nasıl öldüğünü bilmeni istemiyorum." "Bilmek zorundayım." Griff başını öte yana çevirerek gözlerini ön camdan dışarıya dikti ve az önce sinemadan çıkmış, baba, anne ve iki çocuktan oluşan dört kişilik aileyi izledi. Küçük oğlan gözlerini devirmiş, kollarım savurarak, olduğu yerde zıplıyor, belli ki bir çizgi film kahramanını taklit ediyordu. Arabala rına binip uzaklaşırlarken dördü de gülüyordu. —"Parmak izlerin neden mektup açacağıının üzerindeydi?" Griff alçak bir sesle, "Onun hayatım kurtarmaya çalıştım," diye kar şılık verdi. "Manuelo'nun çığlık atmasına neyin sebep olduğunu görür görmez onu kenara ittim ve bağırarak 911 'i aramasını söyledim. Ama kor kudan donakalmış gibiydi. Sonra ben 911 'i aradım ve Manuelo da bu arada jnştı.

'Durumunun ne kadar kötü olduğunu görmek için Speakman'ın üze-e doğru eğildim. İlk tepkim ensesindeki mektup açacağıını çekip çıkar-ya çalışmak oldu. Aleti tuttum ama daha o anda onu yerinde bırakmanın a iyi olacağım fark ettim. Alet yarayı kısmen de olsa akıyordu ama yine yaradan kan fişkınıyordu." Durdu, hafifçe inledi. "Laura, bunları dinle-k istemezsin." "Buna mecburum."

Griff bir an tereddüt ettikten sonra anlatmaya devam etti. "Bıçağın sine baskı uygulayıp kanamayı hafifletmeye çalışmaktan başka ya-ileceğim bir şey yoktu."

Laura yutkundu. "Rodarte, Foster'ın ellerinde kan, tırnaklarının alan da doku parçacıkları olduğunu söyledi. Onun..."

Griff, Laura'nın üzerindeki çizikleri görebileceği biçimde ellerini aya. lan aşağı dönük biçimde ona doğru uzattı. "Foster mektup açacağıını yara. dan çıkarmaya çalışıyordu. Ama bunu yapması durumunda öleceğini ke-sinlikle biliyordum, bu nedenle evet, mücadele ettik."

Laura'nın bu anlattıkları karşısında bir şey söylemesini bekledi, soy. lemeyince de anlatmayı sürdürdü. "Onunla konuştum, onu sakinleştirmeye ve ve çırpınmasını engellemeye çalıştım. Ona yardım çağırdığımı, yolda olduklarını söyledim. Ondan dayanmasını istedim. Bunun gibi şeyler. Ama..." Başını iki yana salladı. "Başaramayacağımı biliyordum ve sanırım o da bunu anlamıştı."

"Bir şey söyledi mi?"

Griff başını hayır anlamında salladı. "Konuşacak durumda ı

"Sen onun yanında mıydın..."

"Evet ölene kadar orada kaldım."

"Bunun için sana teşekkür ederim."

"Tann'm, bana teşekkür etme," diye karşılık verdi Griff; sesi nere deyse öfkeli çıkmıştı. "İnan bana, o ölür ölmez oradan çıktım. Herkesin ne düşüneceğini biliyordum. Ben de Manuelo'dan daha cesur davranmadım. Kıcımlı kaldırıp kaçtım. Ve..." Durdu, gözlerini öte yana çevirerek, sinema nın aydınlık girişine yöneltti.

"Ne?"

Griff derin bir soluk verdi. "Seninle birlikte geçirdiğimiz o gündp sonra defalarca, 'keşke ölseydi' diye düşündüm." Doğruca Laura'nın göz lerinin içine baktı. "Yani tam olarak ölmesini değil de, ortadan kaybolm* sını, yok olmasını diledim." Konuşmaya devam etmeden önce bitmek tü kenmek bilmeyen birkaç saniye ona sessizce baktı. "Ama onu öldürmedim. Bana inanıyor musun?"

Laura bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşamadı. Griff lattıkları, inanmak istediğinden çok daha akla yatkındı. Öte yandan ateşli

bir biçimde seviştikleri o açlık ve tutku dolu öğleden sonrayı da anımsı yordu. Laura'nın ateşli bir biçimde karşılık verışı Griff te yabani bir sahip olma arzusu ortaya çıkarmıştı. Kocaman ellerinin bedeninde nasıl dolaştı ğını, nasıl sahiplendiğini, onu nasü bir tutkuyla aldığını ve sonrasında na-

[

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

bir kıskançlıkla sıkı sıkı tuttuğunu anımsıyordu. Laura başını eğerek şakaklarını ovdu. "Sorduğumu unut," dedi Griff kısaca. "Manuelo Ruiz'in kocanı ka rla bıçakladığına dair yazılı itirafım okumadan bana inanmayacaksın, sen, ne de Rodarte."

Laura elini uzatarak öfkeyle Griff'in elini yakaladı. "Salon beni Ro-darte'la bir tutmaya kalkma. Ayrıca bana tavır da yapma. Benden masum olduğuna inanmamı istiyorsun. Bunu ben de isterim Griff. Ama sana inanmam aynı zamanda kocamın, yani yıllarca sevdiğim ve hayranlık duyduğum adamın, seni öldürmeye çalışan bir katil olduğunu da kabul etmem anlamına gelir. Onu toprağa yeni vedim ve benim için bu kadarını birden sindirmek hiç de kolay değil. Eğer sana sandığından fazla zorluk çıkan-yorsam, kusura bakma."

Griff'in elini bıraktı. O an ortam son derece gergindi. İlk yumuşayan Griff oldu. "Pekâlâ, artık tavır yapmak yok." Arka koltuğa uzanarak spor çantayı aldı ve kucağına yerleştirerek fermuarını açtı. "Temize çıkabilmek için tek umudum Manuelo Ruiz'i bulabilmek."

Sonra, hizmetkârın El Salvador'dan getirdiği eşyaların bulunduğu çan taşı boşaltmaya koyuldu. Bir tepsi, bir Meksika haritası. Kırmızı bir ka lemle Meksika'nın bir ucundan Teksas sınırına kadar bir çizgi çekilmişti.

"Bu yolu izlemiş olmalı," dedi Griff. Üzerinde gelinle damat olan es in bir fotoğraf. "Sence bunlar annesi ve babası olabilir mi?" diye sorarak fotoğrafı Laura'ya uzattı. "Olabilir. Yaşlan uygun görünüyor." I Ciltli birkaç İspanyolca kitap ve pahalı olmayan bir cüzdan dışında başka bir şey yoktu. Griff her bölmeyi ayrı ayrı kontrol etti. Baktığı son bölmenin içinde lekeli bir kâğıt parçası buldu. Kâğıt o kadar çok ka mıştı ki, kat yerleri kirlenmiş ve iyice pörsümüştü. Griff kâğıdı baldı üzerinde büyük bir dikkatle açtı.

Üzerindeki yazıyı okuduktan sonra kâğıt parçasını gülümseyerek ura'ya uzattı. Kâğıdın üzerine bir kalemle dört rakam ve bir isim yazıl Laura bakışlarını yeniden Griff'e çevirerek, "Bu bir adres mi?" diye s*

"Öyle görünüyor. İşe buraya bakarak başlayabiliriz."

"Bu adres burada Dallas'ta da olabilir, Eagle Pass'te de."

"Ama hiç değilse elimizde bir şey var." Sonra birden sanki d kaldı. "Cep telefonun var mı?"

Laura çantasına uzanarak içinden telefonunu çıkardı. Arayanlar tesine baktığında birkaç kişinin kendisini arayıp ulaşamadığını g~ "Ofisteyken sessize almıştım, sonra da sesini açmayı unuttum. Kay bi fa aramış, Rodarte üç defa. En son on iki dakika önce aramış."

Telefonu Griff'e uzattı. Griff geri arama düğmesine basarak o' tik olarak Rodarte'nin numarasını aradı. Telefon yalnızca tek çalıştı, ra açıldı. "Bayan Speakman?"

"Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Rodarte. Ben se elindeyim. O da benim elimde."

"Sen bir dangalakısın Burkett. Batağa gittikçe daha fazla saplanıyo

"Dinle. Anlayabilmen için sözü fazla uzatmayacağım. Foster Sp man'i ben öldürmedim, Manuelo Ruiz öldürdü."

Rodarte yüksek sesle güldü. "Doğru. Bu işi bir numaralı adamı tı. Efendisine tapan köle. Sen git başkasıyla dalga geç."

"Bu bir kazaydı. Manuelo benimle dövüşüyordu."

"Speakman'i senden korumak için."

"Yine yanıldın ama ayrıntılara daha sonra gireriz. Sen de, beni nuelo'ya ulaşmak istiyoruz. Onun Speakman'e taptığı konusunda h sın. Yaptıktan yüzünden böylesine dehşete kapılıp kaçmasının nedeni Onu bulursan tüm sorunlarımız hallolur. Onu bulman için sana bir ip

var." Ona kâğıttan adresi okudu. "Bunu Manuelo'nun eşyaları arasında bulduk. Pek fazla eşyası yok, eğer bunun bir anlamı olmasaydı saklamazdı."

"Hangi şehir?*"

"Bilmiyorum, ama senin elinde bulmana yardımcı olacak kaynaklar

var."

"Ve onun da neredeyse bir haftalık avantajı var.** m "İşte bu nedenle de daha fazla zaman kaybetmemelisin. Eğer onu bu lursan, ona nazık davran, o zaman o gece olanlarla ilgili gerçeği ondan öğ renebilirsin. Kimse bir cinayet işlemedi. Manuelo da sana bunu doğrula yacaktır. Sana..."

. Griff aniden susarak, konuşulanları sözcüğü sözcüğüne izlemiş olan Laura'yı şaşırttı. Daha bir saniye önce telefonda hızlı hızlı konuşurken bir an sonra gözlerini boşluğa dikerek sessizliğe gömülmüştü. Telefonda "Burkett? Burkett, orada mısın? Burkett!" diye seslenen Rodarte'nin sesini duyabiliyordu.

"Griff?" diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Griff, Laura'ya sert bir bakış fırlatıp telefonu kapattı ve bağlantının anda kesilmesini sağladı. Sonra arabanın kapısını açıp telefonu yere rlatı. Arabanın motorunu çalıştırırken, "Rodarte telefonuna uydu alıcısı Bymuş olabilir, bu nedenle buradan bir an önce ayrılmalıyız," dedi.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Hiçbir şey anlamadım." Geri geri hızla park yerinden çıkarlarken, tura sıkıca kapı koluna yapıştı.

"Manuelo Ruiz beni temize çıkarabilir." "Onu umutsuzca aramanın nedeni bu." 1 "Ve Rodarte da aynı nedenden bulunmamasını isteyecektir."

34. BOLUM

Sinemanın otoparkından hızla çıkıp şimşek gibi ticaret merkezini gı ti ve bulduğu ilk sapaktan Central Otoyolu boyunca kuzeye doğru ilerleme ye başladı. Arabayı, polis tarafından durdurulma tehlikesine girmemeye çalışarak, olabildiğince hızlı kullanıyordu. Her an bir ekip arabasının peşlerine düşebileceği korkusuyla, bir gözü sürekli dikiz aynasını kolluyordu.

"nNeden istemesin?" diye sordu Laura.

"Düşün bir. Şimdiye kadar çoktan arkasına bir arama ekibi lirdi, ama bunu yaptı mı?"

"Senin onu öldürdüğünü ve yalnızca cansız bedenini bulabileceğini düşünüyordu. Bu nedenle de seni bulmak, onun için daha önemliydi."

"Böylece beni cinayet suçundan tutuklayabilirdi. Rodarte için olabi lecek en iyi şey, Manuelo'nun çoktan sınır geçerek balta girmeyen ormanlara geri dönmüş olması ve bizim de ondan bir daha asla haber alama-mız demek olur. Kahretsin!" diye söverek direksiyon simidine güm güm vurdu. "Sence adresi aldı mı? Sence anladı mı?"

"Ben..."

"Çünkü Manuelo'yu benden önce bulmayı başarırsa, adam büyük bir olasılıkla değil mahkeme salonunu, sorgu odasını bile göremeyecektir."

"Rodarte'ın, onun kaçmasına yardım edeceğini mi düşünüyor"

414

"Eğer Manuelo'nun şansı varsa bunu yapar. Ama beni daha çok korkutan, Rodarte'ın Manuelo'yu olanları anlatmaması için susturmak isteye bileceği. Hem de sonsuza kadar."

"Yani sence... onu öldürebilir mi?" Griff omuzlarını silkti. "Griff o bir polis."

"Kendini, beni ipe götürmeye adanmış bir polis." "O halde ne yapacaksın? Olardan Rodarte'ın üstlerinden birine mi ılatacaksın?"

Griff başını iki yana salladı. "Dostlarının kimler olduğunu bilmiyo-İçlerinden ikisini beni dövmekle görevlendirdi. Kime güvenebilecemi bilmiyorum." "O halde ne yapacağız?" IfManuelo Ruiz'i Rodarte'tan önce bulacağız." "Bunu nasıl yapacağız?"

Griff bir sonraki sapağa girmek için bir kamyonun önüne doğru di-siyon kırarken, "Keşke bilseydim," diye mırıldandı.

Pancake yapan restoran gece boyunca açıktı. İçerisi günün her saati İmlik ve kalabalık olurdu ve otopark da aynı durumdaydı. Orada terk edilmiş bir araba dikkatleri çekmezdi. Griff arabayı park etti ve birlikte abadan indiler.

Griff, Laura'nın elini tutarak, "Kaçakların görkemli yaşamına hoş idiniz," dedi ve onu lezzetli kokulann dolduğu binanın arka tarafına götürdü. Nereye gidiyoruz?"

"Yarım mil kadar yürüyeceğiz. Senin için uygun mu?" "Yarım mil benim için ısınma turu sayılır." Griff gülümsemekle birlikte yüz ifadesi ciddiydi. "Kolay bir yarım l olacağını söylemedim."

- girdi.

Çarşayı geride bırakarak yalnızca evlerin bulunduğu bir semte ler. Son birkaç gündür Griff deneme yanılma metoduyla en kolay değilse de, en güvenli yolun hangisi olduğunu öğrenmişti. Sık taflanların arasında onlarca metre yol aldılar ama hiç değilse sokak ışıklılarından, çitlerden ve havlayan köpeklerden uzaktaydılar.

k ra in yoklu-

Eve arka taraftan vardılar. Griff içeride ışık yanmadığını görerek hat bir nefes aldı. Sığınağına her geldiğinde, ev sahiplerinin onun yol gunda eve dönmüş olabileceklerinden korkuyordu.

Avlu ahşap bir çitle çevrelenmişti ama kapıya vardıklarında Griff mandalı zorlanmadan indirdi. "Hiçbir zaman kilitli değildir," diye aç dı. Laura'nın hızla içeriye girmesini sağladı ve kapıyı sessizce kapattı,

Bizim Kosemiz

Laura fısıltıyla, "Burada kim oturuyor?" diye sordu. Pencerelelerinden ışık süzülüyordu, yandaki evlerin boş olmadıkları açıkça görülüyordu. Yakınlardan bir yerden bir sulama sisteminin sesi geliyordu. Bir tel yondan müzik sesi duyuluyordu.

"Bir zamanlar ben," diye karşılık verdi Griff. Arka kapıya doğru ledi, kapıyı açtı ve Laura'yı arkasından çekerek içeriye girdi. Alarm s mi ötmeye başladıysa da, Griff hemen şifreyi girerek sesi susturdu reyi hiç değiştirmediler. Onca yıldır hep aynı."

"Burası senin evin miydi?"

"Lisedeki koçumun ve kaminın. Beni on beş yaşındayken yanlarına aldılar."

"Miller çifti," dedi Laura ve Griff'in şaşkın bakışlarını görerek di. "Gazetede okumuştum."

Griff ışık yakma tehlikesini göze almamıştı ama mutfak penceresinin deki tüllerden sızan ışıktaki Laura'nın yüz hatlarını görebiliyordu. "H daki haberleri mi okudun?"

"Foster, bebeğin babası olarak seni önerdiğinde. Geçmişini araşt

"Ama..." Bir an durduktan sonra ekledi. "Anladığım kadarıyla sına vı geçtim. Hem de babamın karısını döven bir erkek, anneminse bir oros pu olduğu gerçeğine rağmen." I "Bu senin hatan değildi." I "İnsanlar, armut ağacın dibine düşer, derler." "Genellemek gerekirse, insanlar çoğu zaman adaletsizdirler." "Bu kez değil ama. Benim de ne kadar çürümüş bir kişiliğim olduğu ortaya çıktı."

Laura başını iki yana salladı tam bir şey söyleyecekti ki buzdolabı-ı motoru çalıştı ve çıkardığı gürültü sessiz evde testere sesi gibi yankılandı.. Laura yerinden sıçradı. Griff, onun kollarına dokundu. "Yalnızca zdolabı. Her şey yolunda. Sakin ol," dedi. Laura'yı elinden tutarak mut-ktan oturma odasına götürdü. Burada perdeler çekili olduğundan içerisi ok daha karanlıktı.

[Laura yine fısıltıyla, "Demek saklandığın yer burası," dedi. "Turner'in evinden kaçtığımın beri." ["Seni sakladılar mı?"

"Hayır. Burada olduğumdan haberleri yok. Kısa bir süre önce El-t'yi ziyarete gelmişim. Havai yolculuğu planlarından söz etmişti. Şu an da orada olduklarımı sanıyorum. Ne olursa olsun buraya gelip onlardan merhamet dilenecektim. Ama buna gerek kalmadı." "Geri döndüklerinde belki bunu telafi edersin." "Belki," dedi Griff pişmanlık dolu bir sesle. "Koç'un beni kapı dışa-edeceğinden eminim. Ama en azından beni sakladıktan için suçlana nlar. Hiç ışık yakamadığım için üzgünüm. Komşular onların seyahatte iuklanını biliyorlardır ve her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için • kuşkusuz evi gözlüyorlardır. Burası bu tür bir semt. Herkes herkesle ilgilenir. Bu kapıyı kapasam iyi olacak." Kalkıp oturma odasının koridora Ulan kapısını kapattı. Artık içerisi zifiri karanlıktı. "Rodarte'ın aklına seni burada aramak gelmedi mi?"

417

"Eminim bunu yapmıştı ve hâlâ belli aralıklarla bir ekip arabası rayıp burada olup olmadığını denetliyordun Ama Miller Tann eyalet dışın. da olduklarımı anlayınca, benim burada olamayacağımı sonucunu çıkarmış, tır. Ayrıca Koç'un beni görmeye katlanamadığını da biliyor. Buraya gelmem durumunda Koç'un ilk arayacağı kişinin kendisi olacağını biliyor, bunların onlar gelmeden açığa kavuşmasını ve evlerinde kaldığını hii renmemelerini umuyorum." Yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Ami burda kaldığımı muhtemelen fark edecektir. Evi temiz tutmaya çal ama o kusursuz bir ev kadınıdır."

"Bindiğimiz araba onların arabası mıydı?"

"Fazla kullanılmayan ikinci arabalan. Onu gecenin bir yansı garajdan çıkardım ve o restoranın otoparkına park edip bıraktım. Her re oradan gidip geliyorum. Komşular arabanın hâlâ garajda durduğu! nıyorlar."

Duvar boyunca ilerleyerek yatak odasının kapısını buldu. "Buraya

Birlikte içeriye girip kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, Griff, La ura'nın elini bırakarak masanın yanına gitti. Karanlıkta lambayı bularak yaktı. Ani ışıktan gözleri kamaştı. Bahçeye açılan pencereyi işaret ederek, "Basit ama etkili," dedi.

küçük njur."

'os yatak

Griff pencereyi boydan boya koyu renk bir battaniye ile kaplayıp, dörtbir yanını kalın bantlarla yapıştırmıştı. Bu şekilde dışarıya küçük bir ışığın bile sızması olanaksızdı. "Dışarıdan görülen tek şey panjur.

"Dahice."

"Bence daha çok çaresizlik."

Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Griff boş yi odasında bulduğu bu bilgisayarı çalıştırdı. Koç her zaman bilgisayarlara sövüp, onları çalıştırmamanın lanet olası zor bir iş olduğunu

Bizim Kosemiz

söylerdi. Bu ne denle Griff bilgisayarın, teknoloji çağına yetişmiş olan Ellie'ye ait oldu ğunu tahmin ediyordu.

Bilgisayar açılırken, Griff; odayı kolaçan eden, fotoğraflara, kupala ra, gazete kupürlerine ve on beş yaşından sonraki hayatının diğer anılan da bakan Laura'yı izledi.

"Erken başlamışsın."

Laura, Griff'in henüz tıraş olma yaşına gelmeden önce çekilmiş bir fotoğrafına bakıyordu. Üzerinde tüm aksesuarları olan bir futbolcu üniforması vardı ve kaskı koltuğunun altında, tek dizi çimlerin üzerinde yere çömelmişti; yitilseyse olabilecek en kötü ifade vardı. Bu odadaki tüm fotoğraf ve ödüller, genç takımlarından Redskin'le oynadıkları o vahim play-off maçına kadar olan bütün futbol yaşamını kronolojik olarak göz ler önüne seriyordu.

»Futbolu çok seviyordun, değil mi?"

"Evet."

"Yaptıklarından pişmanlık duyuyor musun?"

"Hem de çok; tahmin bile edemezsin." Bilgisayar ekranına göz attı. bilgisayar hızlı ama eski bir modeldi. Programların yüklenme işlemi hâlâ sürmekteydi. Laura sanki dinlemeye hazırlanmış gibi yatağın kenarı-a oturup ellerini kucağında kavuşturdu.

E Griff pas atmaya hazırlanırken çekilmiş, çerçeveli bir fotoğrafını eli-alı. Devam ettiği üşenin eyalet şampiyonluğunu kazandığı maçta çe kilmmişti. Bu Koç'un takımıydı. Houston kentindeki Astrodome stadyu munda oynanan maçtan geri döndüklerinde okulda bir zafer kutlaması dü-nlemişti. Bu, Griff'in o zamana kadar olan yaşamının en parlak anıydı.

1 "Daha başladığın ilk gün, bunun sonsuza dek süremeyeceğini bilir-n," dedi. "En kısa yoldan profesyonelliğe geçen bile. Omzuna geldiğin-yaşlı sayılırsın. Otuz beşinde fosil olursun. Ve bundan sonra, ciddi birimde yaralanmazsan oynayabilirsin ancak. Kariyerinin sona ermesin-, hatta yaşamının sona ermesinden, en fazla bir maç uzaktasındır hep. Opu her kapılışı, hayatın sana yeni bir meydan okumasıdır."

Griff başını çevirerek Laura'ya baktı. "Ama tek bir gününden bile vazgeçemem. Oyunkurucu olmayı seviyordum. Oyun başladığında mı» demde yumruktan daha sert bir yumru hissedirdim ama bu harika bir

strestti. Beni anlayabiliyor musun?"

Laura başını evet anlamında salladı.

"Topu yakalamayı, ellerimle topu kavramayı seviyordum. İsteyen bir oyun kurduğum ve bu, başıyla sonuçlandığında, her defasın adrenalimin hızlanmasını seviyordum. Bunun yanı sıra oynadığım sürece pek çok kazancım oldu, kolej eğitimi, milyonlarca dolarlık maaşlar, gerçek şu ki Laura, hiçbir şey vermeselerdi de ben yine oynardım.

"Çünkü en kötü günlerimde bile bu sporu çok sevdim. Pazartesi sabahlan ağn ve sızılardan neredeyse yataktan kalkamadığımda, ben yüü bu sporu sevmeye devam ettim." Gülümsedi. "Bugün bile çoğu sabah ı dik ayakta durabilmem yaklaşık yanm saatimi alıyor."

Bilgisayara baktı. Hâlâ yükleniyordu. "Teksas Stadyumu'ndakij pazar öğleden sonrasını anımsıyorum. Karşı atak sonunda rakiplerin defalarca ağırlığı altında, çimlerin üzerinde yatıyordum. Stadyumun tava daki o saçma deliğe baktım ve kışımın üzerine yatmış ve oyunda yedi mesafe kaybetmiş olduğum halde, orada olmaktan ötürü o kadar mutlu dum ki, yüksek sesle güldüm. Herkes kafayı üşüttüğümü, beyin sarsın geçirdiğimi ya da üzerimdeki baskı yüzünden kafamın çatlattım sandı. Kin senin aklına yalnızca oyundan aldığım büyük zevk yüzünden gülüyor ola bileceğim gelmemişti." Başını iki yana sallayarak hüzünlü bir ifadeyi lümsedi. "Evet, bu spora çok seviyordum. Tann'm, çok seviyordum]»

Aradan birkaç saniye geçti. Griff, Laura'nın derin bir soluk alıp yavaş yavaş bıraktığını duydu. "Ve onlar da seni seviyorlardı."

Griff başını kaldırdığında, Laura'nın Miller'larla çekilmiş bir fotoğ rafına baktığını gördü. "Koç ile Ellie'den mi söz ediyorsun?" Sıkıntıyla omuzlarını silkti. "Geçmiş zamanı vurgulamalısın."

Laura duvarları ve üzerleri dolu rafları göstererek yumuşak bir ses tonuyla, "Her şey hâlâ burada," dedi.

Griff bir an Laura'nın gözlerine baktıktan sonra başını yeniden bil gisayara çevirdi. "Nihayet." Okun ucunu internete girmesini sağlayacak [olan simgenin üzerine getirdi. Laura'nın arkasına geçip omuzlarının üze nden bilgisayara baktığını hissetti. "Planın nedir?"

"Herhangi bir planım yok. Sadece bir arama motoruna bakarım her kle. Adresi bulmaya çalışacağım. Önce Dallas'a bağlı yerleşimlere baka çağım, sonra Dallas merkeze geçeceğim. Ve eğer gerekirse tüm lanet eya-gsti tarayacağım."

"Maksimum hızın bu mu?"

Duraksayarak harfleri tuşlamaya devam etti. Omuzlarının üzerinden

Bizim Kosemiz

bakarak, "Sen daha mı hızlısın?" diye sordu. Yer değiştirdiler. Laura masanın önündeki sandalyeye otururken, Griff akranı görebilmek için kollarıyla sandalyenin arkasına dayandı. Laura gerçekten de kendisinden çok daha hızla yazabiliyordu. "Manuelo, Lava-ca'nın cadde mi, yol mu, sokak mı olduğunu belirtmemiş," dedi Laura. "Hepsini denememiz gerekecek." "Sence Teksas'ta kaç tane Lavaca Caddesi ya da yolu vardır?" ^ "Yüzlerce..."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ve Rodarte'in elinde daha iyi bilgisa yarlar ve çok sayıda eleman var." "Bir öneride bulunabilir miyim?" "Rica ederim."

"Vergi kayıtları. Bütün mal ve mülkler vergiye tabidir." "Yasadışı göçmen olarak sahte belgeler kullanan birinin vergi ödedi-i mi düşünüyorsun"

Vergiler her ne olursa olsun tahakkuk ettirilirler. Daha sonra ödenip ödenmedikleri ayrı konu."

"Pekâlâ. İnternette vergi kayıtlarını bulabilir miyiz?" "Deneyelim. Dallas eyaleti vergi tahakkuk kayıtları diye gireyim "Sen bilirsin."

Laura uygun bir web sitesi aramaya koyuldu. "Bana Bill Bandy anlat."

Laura'nın bu isteği karşısında oldukça şaşırان Griff, birkaç hiçbir şey söylemedi. "Bilmek istediğin nedir?"

"Nasıl tanıştınız? Onunla nasıl iş yapmaya başladın?" Griff, ona her şeyi özetleyerek anlattı.

"Boğazıma kadar batağa saplandığımda beni kon sorsiyumla o tanıştırdı. Onlar borçlanımı ödediler, karşılığında da maçta oyunu yavaşlatmamı, birkaç kez topu tutamamamı istediler. Bunlar pazar günü her oyunkurucunun başına gelebilecek şeylerdi."

"Bandy seni ele verdi."

"Polisler ona bir anlaşma önerdiler ve beni onlara vermesi karşılığın da şanlı salıverilebileceğini söylediler. Bunu ona kabul ettirmek için çok fazla uğraşmaları gerekmediğine bahse varım."

"Dallas'ta bir Lavaca Caddesi buldum ama adres dört değil üç kamlı," diye belirtti Laura.

"Bir de Lavaca Yolu'nu dene."

"Gazeteler, Bandy'nin iki milyonu senin Turtle Creek'teki dairene getirdiğim yazdılar." m

"Doğru. Üzerinde mikrofonlar vardı ve ben içinde nakit para olan çantayı ondan alır almaz, ajanlar ön kapımdan içeriye dalıp bana haklan-mı okudular."

"Tutuklandın mı?"

Griff bunun ne kadar küçük düşürücü bir deneyim olduğunu anımsa yarak, "Evet, ama mahkûmiyete kadar tutuksuz yargıldım," diye karşı lık verdi ve soma kendine sövmeye başladı.

"Ne kadar lanet olası bir ap-talmışım. Soma Bandy'nin yerine gittim ve kapısı açıktı. İçeriye Neredeyse onu görmeden çıkıp gidiyordum. Kanepe ile duvar arasında yerde yatıyordum. Boynu öyle bir şiddetle kırılmıştı ki, başı neredeyse ar ya dönük duruyordu." "Onu kim öldürdü?"

"Bu işin arkasında Vista Üçlüsü'nün olduğuna eminim. Bana yaptı ğını onlara da yapamaması için onu susturdular." "Seni de öldürebilirlerdi."

"Sanırım beni hayatta bırakarak, Bandy'nin cinayetiyle suçlanma mın daha eğlenceli olacağını düşündüler. Polise ipucu vererek beni suçla-anların onlar olduğundan eminim."

"Senin Bandy'nin yerine gideceğini nereden bildiler?" "Sanırım, en azından Bandy'ye gidip yaptıklarının beni ne kadar düş kınklığına uğrattığım söyleyeceğini tahmin ettiler," dedi alaycı bir ses to nuyla. "İki ekip arabası oraya vardığında hâlâ cesedin yanında diz çökmüş oturuyordum. Söylediklerine göre kimliği bilinmeyen birileri 91 l'i araya rak ihbarda bulunmuş."

"Vista seni izliyordu o halde." L "Öyle görünüyor. Ve Bennett adlı o herifi görseydin, onun kasırğa nın orta yerinde bile gözünü kırpmadan oturacak biri olduğunu anlardın. •Her neyse, bir yanda şike ve yasadışı bahis oyunları yüzünden federal suç lulara karşı karşıya olan ben, diğer yanda yerde ölü yatan, beni ele vermiş olan bahışçım..."

, "Buna bir de cinayeti soruşturmakla görevlendirilen Dedektif Stanley Rodarte'ı ekle. İçeriye girerek kendisini tanıttı, ne kadar iyi bir oyuncu ol duğumu ve böylesine alçakça bir dolandırıcılığa karışmamın ne kadar bü yük bir utanç olduğunu söyledi. Soma cesede baktı, yeniden bana baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Ona göre her şey açık seçik ortadaydı." "Tarrant County'nin vergi kayıtlarında da böyle bir adres yok," diye ya girdi Laura.

"Denton? Tarrant'in batısına baktın mı?"

eğ

j

ve

Bizim Kosemiz

Laura ekrandaki haritaya bakarak bu araştırmanın ne kadar zorlu ola cağını düşündü. "Bu iş bütün gece sürebilir." Griff saatine bakarak merak la, acaba Rodarte adresi buldu mu, şu anda oraya gitmek üzere yolda mı, diye düşündü.

"Rodarte'in düşündüğünün aksine, her şey apaçık ortada de; dedi Laura.

"Bandy'nin arka odası cehenneme çevirilmişti. Her taraf yağmala^ mıştı. Kanepenin ve arkasındaki duvann üzerinde parmak izlerim varı polis oraya vardığında cesedin yanında diz çökmüş oturuyordum. Ne ki Rodarte'in tüm çabalanna karşın, arka odada parmak izlerimi bulama dılar. Büyük jüri, parmak izi ya da başka bir kanıt bırakmadan arka odayı yağmalamış, sonra da Bandy'yi ortadan kaldırmak için eldivenlerimi çı karmış olabileceğimi inandmcı bulmadı. Ve eğer bunu yaptıysam eldiv ler neredeydi?"

Laura yeniden arkasını dönerek ona baktı. "Ve ceplerini parayla da doldurmamıştın, öyle değil mi?"

^

"Doğru, ama oraya para bulmaya gitmiş olmam gerekmezdi. Bir ka hesap numarası da olabilirdi. Ya da bir banka kasasının şifresi. Aklıma yazabileceğim herhangi bir şey. Daha sonra, cezaevinden çıktıktan beni bekleyen bir hazine olabilirdi." Dikkatle Laura'yı süzdü. "Ama meni isterim ki, Bandy'nin arka odasına asla girmedim. İçeride ne oldu ğundan ya da olmadığından haberim bile yoktu. Bildiğim kadanyla Band; kötü günler için hiçbir yerde para saklamamıştı."

Laura sakın bir ifadeyle, "Bunu sormadım zaten," dedi. Yeniden ba şını bilgisayara çevirdi ve ekrandaki bilgileri taradıktan sonra, "Pan County'de de Lavaca Yolu filan yok."

Griff spor çantasını açarak Manuelo'nun haritasını çıkardı. "Eyalet haritasını yeniden açar mısın?" Laura haritayı açtı. Harita ekranda beli ğinde Griff bir noktayı göstererek, "Kırmızı kalemle yıldız işaretinin ya pıldığı yer burası," dedi. Göstermekte olduğu yer eyaletin güney uçunday dı. "Mission ile Hidalgo arasında bir yer olmalı."

, "Biz de eyalete bu noktadan girdiğini tahmin etmiştik. Tann'm, ora ya ne kadar uzaklıktayız?"

"En az dört yüz mil olmalı. Belki de beş yüz." p "Arada bir sürü kasaba var." "Evet ama bağlantısı olduğu kişinin bu bölgeden pek fazla uzakta ol madığına eminim. Diyelim ki Manuelo kuzeyden, San Antonio ve Austin üzerinden geldi." f "Yani I-35 Yolu'nu izleyerek."

"Evet. Öncelikle Dallas Fon Worth'un güneyindeki kasabalar Uzerin-yoğunlaşalım." | "Hood, Johnson, Ellis." "Onlardan başla ve aşağıya doğru ilerle."

. Aradıklarını Hill County'de buldular. "Griff! Hill County'de bir Laca Yolu var. Kasabanın dışmda, FM 2010 ile birleşiyor. Biz de bunun ev numarası olduğunu düşünmüştük!"

Griff, Laura'nın üzerinden öne doğru eğilerek, Laura'nın gösterdiği ktaya baktı.

"Hangi kasaba bu?" diye sordu, t "Itasca."

"Bir daha söyle," dedi Rodarte. "Itasca."

"Orası da neresi?" Bir elinde cep telefonunu tutuyor, diğer eliyle de bayı kullanıyordu.

I Griff Burkett'in telefonu yüzüne kapamadan önce alelacele söylemiş uğu adresi bulması için masa başında çalışan bir polis memurunu gö*

revlendirmişti. Uydu ve akıl erdiremediği teknolojiler sayesinde Lan Speakman'in cep telefonuyla bir sinemadan arandığım öğrenmişlerdi, J daha buna sevinmeden telefonu otoparkta, yerde bulmuşlardı.

etini o iükçe, gi sa nı ya-

i

Jıkla-

Oradan soma onlann izlerini kaybetmişlerdi. Çünkü Bayan Speak man'in arabası malikânenin önünde bırakılmıştı ve Rodarte, Griff Burkett'Jji nasıl bir araç kullandığını bilmiyordu. Sorguladıkları sinema görevlileri de hiçbir şey görmemişlerdi. Rodarte bir iz bulmaya çalışması için Carter'ı ora da bırakmıştı. Gerçekte Rodarte, ortağım meşgul edebilecek bir şey bulduğu için memnundu. Çünkü buradan itibaren yalnız çalışmayı tercih ederdi.

Rodarte, Griff Burkett ile evli aşğının -acaba kocasının cinayet3| mu planlamıştı?- şimdi arkasından gülüyor olabileceklerini düşündü! çıldırarak gibi oluyordu. Başında nöbet tutmalan için görevlendirdiği sa laklar yarın kendilerine yeni bir iş arayacaklardı. Çünkü onlann canını ya kacaktı. Kanlannın canını da. Ve çocuklanmn canını da öyle... Hepsi de doğduğuna pişman olacaktı.

Ama Griff Burkett ile yas tutan, zavallı masum dul için planladıkla-n buna dahil değildi. Elinde fırsatı varken onu becermediğine yanıyordu şimdi. Kime söyleyebilirdi ki? Polislere mi diye düşündü alayla. Bu ola naksızdı. Bu durumda kendisi de hemen kocasının katiliyle yasak ilişki ya şadığını anlatarak, durumu lehine çevirirdi. Evet, o akşam otel odasını tahrik olduğunda duygusunu bastırmak yerine üzerine çıkıp onu bece liydi. Sorun, fazlaca iyi bir herif olmasıydı.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Bu arada masa başında çalışan memur ona yön bildirmeye ediyordu. "Bulunduğunuz yerden 35E'yi takip ederek güneye doğru il leyin. I-20'ye vardığınızda batıya doğru yol alın. Fort Worth çıkış| güneye giden 35 numaralı yola sapın. Ve ilk çıkışa kadar ilerleyin"

"Peki bu Lavaca Yolu mudur, her neyse nerede?"

"Kasabanın doğusunda ilerliyor ve Farm Market 2010 ile birleşiy Numaranın bu olduğunu tahmin ediyoruz. Tam olarak bir adres değil mantıklı geliyor."

t

"Olabilir," dedi Rodarte pek inanmamış bir edayla. "Ama siz her du-mda orada kalın belki sizi yeniden aramam gerekebilir." "Oradaki polisi aradım bile. Şefin adı Marion."

j "Önadımı?"

"Soyadı. Bir de Hill County Kıdemli Komiserini de alarma geçirdim. Marion, bölgeye araştırma yapması için bir ekip arabası gönderiyor. Ora-ya vardığınızda elinize pek çok bilgi geçecek."

"Ellerinde Manueto Ruiz için çıkardıkları bir arama bülteni var mı?" "Marion'dan herkesin hafızasını yoklamasını istedim." "Peki ya Griff Burkett için çıkardığımız arama emri?" "Söylediğiniz gibi silahlı ve tehlikeli olduğu vurgulanarak hazırlandı." "Elinde bir polis memurunun silahı var."

"Bunu Marion'a da söyledim. Çok sinirlendi." Kısa bir aradan sonra ledi. "Bir zamanlar bu orospu çocuğuna alkış tuttuğumuzu düşündükçe." "Evet, haklısın." Rodarte için olabilecek en iyi şey, Griff Burkett'in yaptığı şike yü-*nden ona kin duyan, düşük maaşlı, aşın tedirgin bir Cowboys takımı ta-iftarı polis tarafından kısıtılıp vurulması olurdu.

Burkett'in başka biri tarafından öldürülmesi onun üzerindeki bütün uşkulan yok ederdi. Bu düşünceyle cep telefonunu açarak elindeki nu-arayı tuşladı. Kendisini tanıttıktan sonra Şef Marion Ta bağlanması uzun Jmedi. "Rodarte, Dallas Polis Teşkilatı."

"Buyrun, efendim," diye karşılık verdi Marion gevrek bir ses tonuyla. "Gelişmeleri öğrenmek için aradım. Orada neler oluyor?" "FM 2010'da, eski bir çiftlik evi dışında hiçbir şey yok. Ev boş. Uzun önce terk edilmiş gibi görünüyor. Adamlarım ilk fırtınada evin yıkı-ileceğini söylediler." "Doğru mu bu?"

"Ev de, çevresi de terk edilmiş durumda. Araştırmayı sürdürüyoruz, ama ne adamlarım, ne de şerif yardımcılar bu yol üzerinde kilometrelerce bir alanda başka bir yer olmadığını söylüyorlar."

"Pekâlâ. Beni habersiz bırakmayın." "Elbette, dedektif."

Rodarte telefonu kapatıp, sanki suç ondaymış gibi küfrederek, ön sağ koltuğun üzerine fırlattı. Burkett onu bilerek yanlış iz üzerine mi sev-ketmişti? Sevgilisiyle kaçana dek uğraşması için ona yem mi atmıştı? i

Arabasını yol kenarına çekerek camı indirdi ve bir sigara yaktı. Sonra motoru çalıştırarak ne gibi olasılıkları olduğunu gözden geçirdi.

"Itasca," diye tekrarladı Laura. "Hiç duymuş mudun?"

"Hayır, ama bulacağım." Griff, Laura'nın omuzlarını hafifçe sıktı. "Büyük iş basardım. Sağ ol." Kapıya doğru ilerledi. "Ben dışarıya çıkana dek ışığı kapalı tut. Ve bu odanın kapısı tam kapalı olmadan ışık yakmamı gerektiğini unutma."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Hemen şimdi. Umanm Rodarte çok fazla ipucu bulamamıştır.?"

"Ama orası olup olmadığından emin değiliz Griff. Ve olsa bile Mî nuelo çoktan oradan ayrılmış olabilir."

"Denemek zorundayım. Bu benim son şansım."

Laura kararlı bir ifadeyle, "Ben de geliyorum," dedi.

"I-ıh. Kesinlikle olmaz. Nelerle karşılaşacağımı bil..."

"Ben de seninle geliyorum." Laura ayağa kalktı ama birden yüzünde| de tuhaf bir ifade belirdi ve ellerini kasıklarının arasına götürdü,

"Ne oldu?" :

Laura yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle orada öylece duruyordu. Sonra birden yüzü buruştu ve, "Hayır, olamaz," diye haykırdı.

35. BOLÜM

Griff ellerindeki kanı ve Laura'nın eşofmanının paçalarındaki kanı ördükten sonra bile ne olup bittiğini anlayamamıştı. Laura'nın gözlerinin içindeki derin ıstırapı okuyunca uyandı. "Aman Tann'm." | Laura, "Bebeğim," diye feryat etti.

Bizim Kosemiz

Griff elini ona doğru uzattı ama Laura geri çekildi. "Laura seni has seye götürmeliyim."
| "Yapabilecekleri hiçbir şey kalmadı." "Bunu bilemezsin."

"Yoo, biliyorum." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bebek gitti." "Hayır hayır, durdurabiliriz. Bunu yapabiliriz. Bunu yapacağız." Laura panikle çevresine bakındı. "Banyo nerede?" Griff, Laura'nın önünden banyo kapışma gitti ve içeriye uzanarak ışığı yaktı. Laura, Griff'in yanından geçerek içeriye girdi ve kapıyı arka sından kapattı.

M "Laura?" ^M^f^H "İçeriye girme."

Griff ellerini kapıya dayayarak alnını ahşaba yasladı, tüm yaşamı bo yunca kendisini hiç o an olduğu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Düşük yapma. Düşük sözünü daha önce duymuştu, ne anlama geldiğini biliyor du ama beraberinde bu kadar çok kan ve umutsuzluk getirdiğinden haber

sizdi. Kendisini yararsız, gereksiz ve çaresiz hissediyordu. Doğa kanunla rı onu alt etmişti.

Banyo kapısının önünde, ona sonu gelmek bilmeyen gibi görünen bir süre boyunca bekledi. Birkaç defa kapıyı tıklattı, Laura'ya nasıl olduğ nu, yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Laura ise yalnızca Griff'in bir anlam veremediği tek hecelik mırıltılarla karşılık verdi.

Tuvaletin sifonu birkaç defa çekildi. Sonunda duşun sesini duydu. Duş kapatıldıktan birkaç dakika sonra Laura kapıyı açtı. Bir havluya: rınmıştı. Griff onu sular damlayan saçlarından ayak parmaklarının ucuna kadar süzdü, sonra yaşlarla dolu, kıpkırmızı kesilmiş gözlerine baktı.

"Hiç umut yok mu?"

Laura başını onaylayan bir edayla salladı.

Griff bunu sindirmeye çalışırken, içine hiç tanımadığı, büyük bı dolmuştu. "Canın yandı mı?"

"Biraz. Sanki şiddetli kramplar giriyormuşum gibi hissettim."^

Griff sanki âdet sancısı nedir biliyormuş gibi, "Hı-hım," diye karşılık verdi.

"Üzerime giyecek bir şeylere ihtiyacım var."

Griff, Laura'nın arkasından banyoya baktı. Eşofman sırlıslıkam bir yığın halinde duşun zemininde duruyordu. "Bir şeyler bulurum şimdij

"Sence Bayan Miller'ın pedleri var mıdır?"

Ped mi? Griff'in aklı karışmıştı. Ped. Doğru ya! Ona tentürdiyot ya da kaşıntı ilacını sorsalar anlatabileceği pek çok şey vardı. Sporunun aya ğı mı kaşınıyor? Döküver üstüne. Ama kadın hijyenik ürünlerinin satıldı ğı reyonaya daha ayağını bile atmamıştı. Kasıtlı olarak değil elbette. Ama bu güne dek hiçbir kız.arkadaş, eş ya da kız evlat için herhangi bir ürün satın almamıştı. Bu konulardaki bilgisi, annesinin banyo lavabosunun altında sakladığı bir kutu tampon ile sınırlıydı. Bunların gerekli olduğunu biliy du ama hepsi o kadar.

"Birazdan dönerim."

Evin içinde duvarlara çarpa çarpa, sendeleyerek koşarken, eve geldi ği günden beri açmaktan kaçındığı kapıları açarken, ışıkları yakmış olma sı bile umurunda değildi. Miller'ların yatak odasına vardığında ortak gard-roplarının kapısını açtı. Koç'un giyecekleri bir yanda, Ellie'ninkiler öbür yanda asılıydı. Ayakkabılar düzenli biçimde giysilerin altına dizilmişti.

Sabahlıklardan birini askısından çektikten soma komodinin çekme celerini araştırmaya başladı ve sonunda Ellie'nin iç çamaşırlarını sakladı-çekmeceyi buldu. Bunlar Laura'da gördüğü dantelli, süslü çamaşırlara nzemiyordu ama işe yarardı.

Pedler. Ellie'nin çoktan menapoza girmiş olması gerekmez miydi? anyodaki dolaplara baktı ama herhangi bir şey bulamadı. Konuk banyo su? Ellie'nin yeğenleri arada bir ziyarete gelirlerdi. Belki...

Konuk banyosunda yedek tuvalet kâğıdı, diş macunu, sabun, tek kul-ımhk tıraş bıçakları ve hatta ambalajlı diş fırçaları vardı ve de pedlerle ponlar. Tann Ellie'den razı olsun! Griff hızla pedlerle dolu kutuyu kapı. Laura kollarıyla belini sarmış, gözlerini sabit bir noktaya dikmiş, tu-aletin kapağının üzerinde oturuyor, bir ileri bir geri sallanıp duruyordu, âlâ havluya sanlıydı. Griff onun çıplak kol ve bacaklarına baktığında, "ylerinin diken diken olduğunu gördü. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür lerim."

"Buna gerek yok, her şey yolunda."

"Üşüyorsun." Kalın sabahlığı Laura'nın omuzlarının üzerine bıraktı. Kollarını geçir." Griff, Laura'nın sabahlığı giymesine yardımcı olduktan nra havlunun üzerinden, bağladı.

"Teşekkür ederim." k "Başka ne yapabilirim?" I "Hiçbir şey."

Griff yere çömelmiş durumda kalarak Laura'nın yüzüne baktı. "Emin misin... Belki..." Laura başını iki yana sallayarak Griff'in sözünü kesti.

Bizim Kosemiz

Laura'nın göz pınarlarından yanaklarına yeniden yaşlar süzölm başladı. "Çok belirti vardı. Yanlış alarm olamayacak kadar çok."

"Hastaneye gitmelisin. En azından doktorunu ara."

"Bir gün sonra filan doktora giderim. Her şeyin tamamen çıkıp çj madığına bakmaları gerektiğini biliyorum." Laura hızla içini çekti; Griff, onun bunu hıçkınıkları bastırmak için yaptığını anlamıştı. "Merak etme, iyi olacağım. Bu işi atlatmalıyım, biliyorum hiç hoş değil ama..." Yanaklarındaki yaşlar sildi. "Böyle şeyler hep olur. On hamilelikten bir tanesi düşükle sonlanıyor."

Ama bu senin ya da benim değil, bizim başımıza geldi. Biz bu ac paylaşıyoruz. Griff, Laura'nın yanağına dokundu, ama o başını geri a rek ayağı kalktı. "Şimdi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ben..."

"Yo. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Yalnızca..." Eliyle gitmesi™ ret etti.

Laura'nın onu geri çevirmesi Griff'in kendini cüzzamlı gibi hissetmesine yol açmıştı. En ufak bir dokunuşu bile onun yumuşacık tenine uy gulan bir şiddetti sanki. İriliği ve cinsiyeti bir anda aleyhine işlemeye başlamıştı. Nedenini bilmiyordu, ama ayağı kalkıp kapıya doğru ilerlerken, kendisini hantal, iri kıyım ve suçlu hissediyordu. Dışarıya çıkarak 9r-kasından kapıyı kapattı.

Laura banyodan çıktığında Griff yatağın köşesinde oturuyordu; seklerini dizlerinin üzerine dayamış, başını da ellerinin arasına koym parmaklarıyla saçlarında tüneller oluşturuyordu.

Laura'nın sesini duyunca başım kaldınp, kasvetli bir ifadeyle b Çenesinden; ayak bileklerine kadar hiç tanımadığı bir kadına ait pembe ha lu sabahlığa sannmış halde kendini pek rahat hissetmediği anlaşıyordu. Griff ona iç çamaşın bulmuştu ve temiz pedler. Kocasıyla bile Griff Burkett ile geçirdiği son birkaç dakika kadar kişisel ve özel anlar geçilmemişti.

"Bu benim suçum, değil mi?" dedi Griff. "Senin suçun mu?"

Griff ayağı kalktı. "Otelde sana oldukça kaba davrandım." "Hayır, davranmadın."

"Davrandım. Seni hırpaladım. Sonra seni koşmaya, kanunun üzerinde sürünerek duvardaki bir delikten geçmeye zorladım, sana sıkıntı verdim..." "Olanlar senin suçun değil Griff."

"Öyle! Eğer seni rahat bıraksaydım bunlar olmayacaktı. Benimle bu .net olası serüvene atılmamış, hâlâ otel odasında güvende olsaydın, be-peğini kaybetmezdin."

Laura, Griff'i sakinleştirmek için yumuşak bir ses tonuyla, "Dinle," di. "Son birkaç gündür hafif sancılar hissediyordum. Foster'ın cenaze tö-ninin sabahında hafif bir kanama oldu. Hamilelikte bu normal. Buna öster'in ölümünün acısının, stresin neden olduğunu düşündüm. Belirtile-' görmezden geldim. Ne var ki kramplar ve kanama düşüğün ön haberci-fcymış. Bunun olması kaçınılmazdı Griff." Ancak Griff'in yüzündeki ifa den onu ikna etmeyi başaramadığı anlaşıyordu. "Hâlâ kanaman var mı?"

"Biraz. Sanırım büyük çoğunluğu..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Sanırım en kötüsünü atlattım." "O halde iyi misin?"

"Benim için kaygılanma. Gecikmene neden olduğum için üzgü-üm." -

"Gecikme mi?" Manuelo." "Ha. Doğru."

"Itasca'ya nasıl gideceğini biliyor musun?" Griff, Laura'ya sanki soruyu anlamamış gibi baktıktan sonra, "35'ten ^neye, sonra Fort Worth sapağından aşağıya. Merak etme, bulurum." "Ne kadar sürer?"

433

"Bilmiyorum, bir buçuk saat kadar olabüÜt""^ "Peki Manuelo'yu bulursan onu seninle geri dönmesi için nasıl ikna

edeceksin? Adam İngilizce bile bilmiyor." "Beni anlamasını sağlanm."

"Korkaktır. Seni gördüğünde ne yapacağını Tann bilir." "Ben kendime dikkat ederim, ya sen "Merak etme, ben iyiyim."

"Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Aklıma bir şey gelmiyor."

Griff başını öte yana çevirdi. "Peki, tamam." Sesi oldukça titrekti onu yalnız bırakmayı hiç istemiyordu. "Kalırdım, ama..."

"Hayır, gitmelisin. Zaten şu anda yalnız kalmayı tercih ederim." "Elbette. Seni anlıyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geç^

Kapıya doğru birkaç adım attı, soma bir anda ona doğru dönerek»! ve uyu," dedi.

"Tamam. Dikkatli ol."

Griff hızla arkasını dönerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından gürü tüyle değil ama seslice kapadı. Laura koridoru oturma odasına bağ kapının açıldığını ve hemen kapatıldığını duydu.

Bizim Kosemiz

Nihayet yalnız kalmıştı, yüreğindeki acının ağırlığına daha fazla da yanamayıp iki büküm kıvrandı. Yatağa uzanarak yan döndü ve dizlerini karnına çekerek yattı. Sonra yüzünü yastığa gömerek duygularını arkasına sakladığı kapının sürgüsünü açtı.

Hıçkırıkları o kadar güçlüydü ki, tüm bedeni sarsılıyordu. Bu nedenle de yatağın döşeği hafifçe eğildiğinde onun gerçekten geri döndüğün inanmadı. Bunu, hafifçe omzuna dokunan elini hissedene ve, "Şşşş diye fısıldayan sesini duyana kadar kabullenmedi.

Griff arka kapıya kadar ulaşmıştı. Eli kapının topuzunun üzerin di. Geleceği, belki de yaşamı Manuelo Ruiz'i Rodarte'tan önce bubi bağlıydı. Bir an önce evden ayrılıp arabayı tüm hızıyla haritadaki o İctaya doğru sürmesi ve Foster Speakman cinayeti yüzünden mahkûm nesini engelleyecek yürüyüşündeki tek kişiyi bulması onun için haya-önem taşıyordu.

Bunun yanı sıra Laura yardımını istememiş onu tam anlamıyla kapı , etmişti. Bunda şaşacak bir şey yoktu. Laura'nın bebeğini düşürmüş lası Griff'in suçuydu. O akşam Laura, ona gerçekten hamile olduğunu eylediğinde Griff, nihayet, diye düşünmüştü. Hayatında ilk defa doğru ve yi bir şey başarmıştı, j. Ama bunun uzun sürmeyeceğini, er ya da geç her şeyi berbat edece-tahmin etmeliydi. Her neyse, artık her şey bitmişti. Bebeği kaybet-lişlerdi ve şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Git! Git! Şu kahrolası topuzu çevir!

Daha ne yaptığını tam olarak kavrayamadan Griff kendini oturma asından geçerken buldu. Koridorun kapısını açtığı anda Laura'nın hıçkı-larını duydu. Laura'nın pembe sabahlığa sannmış, yüzü yastığa gömü-İuçkırı hıçkırı ağlayan görüntüsü karşısında Griff'in yüreği sıkıştı. Laura'nın arkasına uzanarak omzuna dokundu. "Şşşş, şşşş..." "Gitmek zorundasın," diye inledi Laura.

["Hayır, burada senin yanında olmak zorundayım. Böyle olmasını isti-Brum." Griff kolunu Laura'nın beline sararak onu kendisine doğru çekti." "Bunu yapamazsın, Rodarte'ın..."

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bunu yapamam." Yüzünü La-ı'nın ensesine gömdü. "Çok üzgünüm Laura. Tann'm, o kadar üzgü-iki!"

"Lütfen böyle konuşmaktan vazgeç Griff. Böyle düşünmeyi de bı-Olanlar senin suçun değildi. Kimsenin suçu değildi. Doğa bu şekilde ' şeylerin yolunda gitmediğim ifade etti. Yalnızca yedi haftalık hamiley-lim. Henüz bir bebek bile değildi." "Benim için öyleydi."

Sandra Brown

Kirli Oyun

Laura başını kaldırdı. Yaşlar içindeki gözleri onunkileri buldu. Sonra inleyerek Griff'e doğru döndü ve yüzünü göğsüne bastırdı. Griff kollarıyla onu sararak sıkı sıkı tuttu, başını çenesinin altına yerleştirdi. Parmak larını saçlarının arasından geçirerek başını ovmaya başladı.

Laura ağlamaya devam etti ve Griff ona engel olmadı. Bu kadını, annelere özgü bir tepkiydi. Gözyaşları da en az kanama kadar hayati, temiz leyici ve iyileştiriciydi. Böyle bir şeyin nereden bildiği konusunda Griff en ufak bir fikri bile yoktu. Ama biliyordu işte. Belki de büyük krizlerde insanlara yol gösteren dürtüler vardı.

Ağlaması dindiğinde Laura başını hafifçe geri çekerek Griff'in kol na yasladı. "Geri geldiğin için teşekkür ederim*;

"Gidemedim."

"Gitmeni istemiyordum."

"Beni dışarıya ittin."

"Kal diye yalvarmamak için."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Doğru söylüyorum."

Griff, Laura'nın gözlerinin derinliklerine baktı. "Çok güzeller."

"Ne?"

"Gözlerin. Ağladığım zaman kirpiklerin birleşerek kapkara başaklara benziyor. Gerçekten çok güzeller."

Laura hafifçe gülümseyerek burnunu çekti. "Evet, şu anda muhteşem görüldüğümünden eminim. Ama söylediğin güzel sözler yine de çok hoş ma gitti."

Laura bir anlık tereddüitten sonra yüzünü yine Griff'in ensesine göm dü. "Daha önce hiç böyle sözler etmedin, değil mi?" "Daha önce hiç içimden gelmedi." "Ya Marcia'ya?"

"O bana güzel sözler etmek için para alıyordu."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

436

"Ve benimle birlikteyken de güzel sözler söylemen gerekli değildi, t Söylesen de, söylemesen de paranı alıyordun zaten."

Griff parmaklarını Laura'nın çenesinin altına götürerek onu kendisi ne bakmaya zorladı. "Beraber olduğumuz o son gün parayı düşündüğümü mü sanıyorsun? Ya da bebek yapmayı? Hayır. Tüm hız sınırlarını aşarak oraya gelmemin tek bir nedeni vardı: Seni görmek. O öğleden sonranın senin ve benim dışında hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Bunu biliyorsun Laura. Bildiğini biliyorum."

I

Laura yavaşça başım sallayarak onayladı. "Peki, tamam." Birbirlerine tadı tatlı gülümsediler. / İlk konuşan Laura oldu. "Sen kötü biri değilsin." I Griff güldü. "Yine bu konuya mı döndük?" "Annenle babanı hiç aradın mı? Seni bırakıp gittikten sonra onlara oldu? Bunu biliyor musun?" Griff o kadar uzun bir süre konuşmadı ki, E sonunda Laura, "Bu sorulan sorduğum için beni bağışla," dedi. "Bu konu da konuşmak zorunda değilsin."

»

"Yo, tamam. Ama çok çirkin bir hikâye." Laura, Griff'in kendisine merakla bakan gözlerine bakıyordu, i Griff, Laura'nın bu hikâyenin ne derece çirkin olduğunu öğrenmeye hakkı olduğunu düşündü. "Babam alkolikti ve daha ellisine gelmeden al kolden öldü. Annemin izini Omaha'da buldum. Cezamı çekmek üzere Big Spring'e girmeden hemen önce. Tüm cesaretimi toplayarak onu aradım. Telefona çıktı. On beş yıl soma bu sesini ilk duyuşum oldu."

"Bir kez daha 'alo' dedi. Hani telefonu açarsın karşındaki yanıt ver mez ama nefesini duyarsın ve sabırsızca 'alo' dersin ya, işte öyle. 'Selam anne, ben Griff,' dedim. Bunu söylememle telefonu yüzüme kapatması bir oldu." Her ne kadar bu yaranın kabuk bağlaması için uğraşmışsa da, an nesinin onu bu şekilde reddetmiş olması hâlâ canını yakıyordu.

"Çok tuhaf. Amerikan futbolu oynadığım dönemde annemin ünlü ol duğumu bilip bilmediğim hep merak ederdim. Beni televizyonda görmüş

437

müydü, bir ürünün üzerinde ya da bir dergide fotoğrafıma rastlamış dı? Maçları izleyip arkadaşlarıma, 'Bu benim oğlum. Şu yetenekli oyuaç rucu benim çocuğum,' diyor muydu, merak ediyordum. Ama o telefonda sonra daha fazla merak etmeme gerek kalmadı."

"Senin aramana hazırlıksız yakalandı. Belki de biraz zamana gerek sinimi vardı..."

uuuu-

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Böylece o telefon numarasını tam beş yıl aramadım. Sonra birkaç hafta önce aradığımda telefona o herif çıkı. Ona annemi sorduğumda, iki yıl önce öldüğünü söyledi. Akciğerleriyle il gili sorunları varmış. Ölümü hızlı olmamış. Ölmek üzere olduğunu bildi gi halde benimle bağlantı kurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Gerçek şu ki, ben onun hiçbir zaman umurunda olmadım. Asla."

"Çok üzüldüm Griff."

Griff omuzlarının silkerek, "Önemli değil," diye karşılık veril "Elbette önemli. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum. Ben de annem tarafından terk edildim." Sonra babasını anlatmaya koyuldu. "Gerçek bir kahraman, sanki sinema filmlerinden çıkmış bir karakterdi Onun ölümü annemi ve beni yıktı ama ben sonunda düzeldim. Annem düzelemedi. Dep resyonları onu zayıf düşürdü, sonunda yataktan bile çıkmak istemedi. Söy lediğim ya da yaptığım hiçbir şey fayda etmedi. İyileşmek istemiyordu. Gün lerden bir gün bu ıstırabına kendi eliyle son verdi. Babamın tabancalarından birini kullandı ve onu benim bulmamı sağladı."

"Tann'm." Griff, Laura'yı iyice kendisine doğru çekerek saçlarından öptü

"Çok uzun bir süre onu ihmal ettiğimi düşündüm. Ama şimdi beni ihmal ettiğini anlıyorum. Bu bebek henüz birkaç haftalık olduğu hal de içimde inanılmaz bir koruma içgüdüsü oluşmuştu Griff. Onun incinme mesi için duygusal ve fiziksel yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Nasıl olur da bir ebeveyn, anne ya da baba fark etmez, çocuğunu besleme ve ma içgüdüsünden yoksun olabilir?"

Kırı Oyun

Griff derin bir soluk aldı ve yavaş yavaş bıraktı. Buna verebilecek bir yanıtı yoktu. Kendisini bildi bileli annesi için aynı soruyu sorup durmuştu. (Geçmişim konusunda size karşı açık olmalıydım. Ne var ki, kötü tohum lara sahip olduğumu düşünüp başka bir baba adayı aramanızdan korktum."

"Başlangıçta senin hakkında pek de iyi şeyler düşünmediğimi itiraf pineliyim."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Griff gülümseyerek, "Anlat bana," dedi. "Senin hakkındaki görüşüm vazelinini getirdiğin zaman değişti." "Ciddi misin?" "Evet."

"Yeniden canım yakmak istememiştim." "Hım ve kullanmadığımı fark ettiğinde çok bozuldun." "Evet, ama beni asıl çıldırtan, canını yaktığıma aldırmadığımı düşünmendi."

"Gerçekten öyle. Öfkeli tepkin senin hakkındaki düşüncemi değiştir-e yol açtı. Beni, göstermek istediğinden çok daha fazla umursuyordun. sanların hatta senin düşündüğün, gibi ahlaksız biri olmadığını gördüm."

"Beni övmeye kalkışma Laura. Sen hâlâ başka bir adamın karısı ol gun halde seninle birlikte olmayı özlemeye başlamıştım. Bunu kendime le itiraf etmekten kaçındım ama durum böyleydi. Bu onun fikriydi ve . her defasında onun ısrarları yüzünden benimle buluşuyordun. Ama se-doyuma ulaştığın o günden sonra kendimi kandırmaktan vazgeçtim." ı "Ben de öyle," diye onayladı Laura yumuşak bir ses tonuyla. "Seninle yeniden baş başa kalmamın tehlikeli olacağını bilinceydim. Foster'a bir m o eve gitmeyeceğimi söylememin nedeni buydu. Ama yine de gittim, bütün olanlara rağmen bundan pişmanlık duyduğumu söyleyemem."

Griff içinden geçenleri söylememek için kendisini zor tuttu. O güne k başka birine hiç söylemediği şeyler geçiyordu içinden. Ama henüz bu-un zamanı değildi. Daha o anın çok ama çok uzağındaydı.

Konuşmak yerine Laura'nın elini tutup yeniden göğsüne yasla yüreğinin üzerine bastırdı. Bu minicik hareketin Griff için ne kadar ö nemli olduğunu Laura'nın bilmesi olanaksızdı.

"Hep merak etmişimdir..." dedi Laura.

"Neyi?"

Laura düş kırıklığına uğramış edasıyla başını iki yana salladı; ver."

"Neyi?"

"Ne kullandığımı." "Kullanmak mı?"

"Şey için... anlaşılan. Ben yatak odasında gelmeni beklerken, nin tahrik olmak için ne kullandığını merak ettim."

"Ha," dedi Griff yumuşak bir kahkahayla. "Seni kullandım." "Beni mi?"

"İlk buluştuğumuz gün takımının içine pembe bir bluz giymiş "Efendim?"

ka

"Hep sana ciddi bir görünüm verdiğini düşündüğün ciddi tayyörler gi yiyordun. İşyerinde eşit görünmek, kadın olarak algılanmamak için. Ama işe yaramadı. Benim için hâlâ yatağa girmek isteyeceğim biri gibi görünüyor-dun. özellikle de o bluz. Rengi, üzerindeki sabahlığın rengine benziy

"Hangisini söylediğini biliyorum."

"Böylece tahrik olmak için o bluzun altındaki göğüslerinin ne yumuşak ve sıcak olduklarını düşündüm. Ellerimi bluzunun altına kaydı

np onlara dokunduğumu hayal ettim. Ve işe yaradı." "Hepsi o kadar mı?"

Elbette o son

"Tamam, dilimin ucuyla dokunduğumu da düşündüm," diye Griff buna hiç de pişman olmadığını ifade eden bir sırıtışla. "Daha s ki seferlerde de senin üzerinde bluzun altında çıplak orada öylece yattığı m ve beni beklediğini düşündüm. Her defasında işe yaradı. Elbette o gün her şey farklıydı."

"Evet."

Griff parmaklarının arkasıyla Laura'nın dudaklarına dokundu. "Ha yatımda o güne dek yaptığım en zor iş, gitmene ve ona geri dönmene se yirci kalmaktı."

"Sanırım o öğleden sonra bir şeyler olduğunu, benim bir şekilde sar sıldığımı anlamıştı. O akşam eve geldiğinde çok tuhaf davrandı. Darmada ğınıktım ve o da bunu fark etmişti. Benimle neredeyse bu konuda alay etti."

Laura, Griff'i kendisinden uzaklaştırarak sırtüstü döndü ve gözlerini .vana dikti. "Foster'ın bütün bunları -sen, bebek, her şeyi- kaza sırasında grabayı kullandığım için beni cezalandırmak amacıyla planladığının ayn-mına vardım."

"Seni nasıl suçlayabilirdi ki? Bu bir kazaydı." "Ama öyle Griff. O kazalara inanmazdı. Onun hastalığını bilmiyor sun sen Griff. Her şeyin sırayla ve belli bir düzende yapılması gerekiyordu.. Hiçbir aykırılığa yer yoktu. Düzende yapılacak en ufak değişikliğin bir felaketle sonuçlanacağına inanırdı.

^ "Arabayı gelirken kendi kullandığı için dönüşte de kullanmak istemiş ti. Ama benden daha çok içtiği için ona hayır dedim. Düzeni bozдум ve ka kı da bunun sonucunda gerçekleşti. Beni asla

Bizim Kosemiz

yüksek sesle suçlamadı. Ama şimdi onun bunu içten içe bilerek yaptığım düşünüyorum. Bana karşı derin lir öfke duymuş olmalı, sonunda da bu, onun yıkımına neden oldu."

. Griff, onun bu sözleri açıkça söylemesine çok sevinmişti. Bu, kendin den çok, Laura için önemliydi.

"Bir verici kullanarak, klinik yollardan da hamile kalabilirdim. Ama poster bunu yapmamam için rahatsızlığını ileri sürdü. Ama gerçek neden p değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Onu saf ve gerçek bir aşkla seviyordum o da bunu biliyordu. Evliliğimiz benim için kutsal ve değerliydi. Onu şeyin üzerinde tutuyordum. Böylece Foster bunu sarsacak hatta tama-n yok edecek bir yol buldu." "Tıpkı bacaklan gibi."

"Tıpkı bacaklan gibi. Ahlaki olarak planı hakkında neler hissetti mi biliyordu. Ona defalarca bunun yanlış olduğunu söyledim ama o hayı. n yanıt Olarak kabul etmedi. Benim hiçbir şeyden yılmayan, hiçbir görev ya da zorluktan kaçınmayan yapımdan yararlandı. Beni ne kadar ustaca parmağında oynattığını şimdi anlıyorum. Planını kabul etmemi sağlayacak biçimde davrandı."

m bir

"Ve seni benimle, asla hoşlanamayacağın ve beğenmeyeceğin adamla, bir serseriyle, yatağa soktu."

"Yo," diye karşı koydu Laura hüznü bir gülümseyişle. "İşte bura da yanılıyorsun. Seni yakışıklı, güçlü ve son derece erkeksi olduğun için seçti. Beş yıldır cinsel ilişkiye girmemiştin. Ben de iki yıldır. Her ikimizin de, bize o çok özlediğimiz şeyi yaşatan kişiden etkilenmemesi olanaksız dı. O bizim birbirimizden etkilenmemizi istiyordu. Özellikle de benim. Böylece yüreğimin derinliklerinde, zina yaparak, o çok kutsadığım evliliğime ihanet edecektim."

Laura'nın söyledikleri kulağa son derece mantıklı geliyordu. "Sen ha mile kaldıktan ve ben öldükten sonra, suçluluk duygusunun yanısıra yük bir eksiklik de hissedecektin."

"Sanırım onun aklından geçen de buydu."

"Bana inanıyor musun? Nasıl öldüğüyle ilgili anlattıklarına? Sorgusuz sualsiz inanıyor musun?" aşanının

"Kocam hakkında böyle düşünmek benim için çok zor ama evet Graf, sana inanıyorum. Seni öldürmek, onun planının bir parçasıydı. Mükemmel ceza. Çocuğuma her baktığımda aklıma sen gelecek ve işlediğim günahı anımsayacaktım. Sadakatsizliğim asla dile getirilmeyecek, ama ben yaşa mım boyunca bunu telafi etmek için uğraşıp duracaktım." Uzun bir sessiz likten sonra Laura, Griff'e bakmak için döndü. "Seni korkunç bir karg; içine ittik. Bunun için özür dilerim."

"Sen, beni itmedin. Ben isteyerek atlardım, hem de senden çok daha , jCCjanım sızlayarak... Ben kolay ve çok paranın peşindeydim. Rodarte dedi ki, benim gibi bir dolandırıcı..."

W "Rodarte!" Laura doğrularak Griff'i diirtükledi. "Hemen gitmelisin." "Seni bırakıp gidemem."

"Buna mecbursun Griff. Ben iyiyim. Ama Manuelo'yu bulmak yeri-' penim yanımda kalırsan iyi olamam. Gitmelisin. Haklı olduğumu bili-Brsun."

Griff bunu biliyordu gerçekten. İstemeye istemeye yataktan kalktı, lonra eğilerek Laura'nın saçını okşadı ve parmağıyla kamını işaret ede rek, "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordu. ; "Merak etme iyiyim."

"Yatakta kal. Uyumaya çalış." Laura'yı hafifçe dudaklarından öptü. ^Olabilirdiince çabuk geri dönmeye çalışacağım," dedi ve bir anda doğru larak arkasını döndü.

Koç ile Ellie açık kapının önünde duruyorlardı. Koç bağırarak, "Tanrı aşkına sen benim evimde ne arıyorsun?" diye gürledi.

36. BÖLÜM

Rodarte kendi kendine, Griff Burkett, Laura Speakman'i otel oda. dan ya (a) ayartarak ya da (b) zorla kaçırmayı başardı, dedi. Malikânede tutuklanmaktan kurtulmuştu. Bilmedikleri bir arabayla kaçıyor. Kısaca sı Griff Burkett daha uzunca bir süre yakalanmamak için iyi bir şansa sa hipti. Belki de bu süre içinde yeterince uzaklaşmayı bile başarabilirdi,

Peki o halde, Rodarte'ın Laura'nın telefonun izini sürebileceğini yerlerim tespit edebileceğini bile neden Speakman'in cep telef kullanmıştı? Burkett telefonu sinemanın otoparkına bırakacak kadar nazka davranmıştı ama böyle bir tehlikeye atılmasının nedeni neydi?

Eğer hayati önem taşıyan, onu kancadan kurtaracak şeyler olmasa, Burkett bunu asla yapmazdı.

Bizim Kosemiz

e bu

Rodarte yol kenarına çektiği arabasının içinde koltuğa yaslanı rım paket sigara içti ve sonunda Griff Burkett'in numara yapmadığı sonu cuna vardı. Griff'in sesi son derece heyecanlı ve kararlıydı. Burkett, Itas ca'daki Lavaşça Yolu'nun onlan, Foster Speakman'i kazayla öldürdüğü nü iddia ettiği Manuело Ruiz'e götüreceğinden emin görünüyordu. M Burkett'in suçsuz olduğu anlamına geliyordu.

1

Bu doğru olmalıydı. Eğer Ruiz, Burkett'in Speakman'i öldürdüğüne tanık olmuş olsaydı, Burkett, onu nerede bulacağını Rodarte'a söylemek yerine, adamı susturmak için son hız oraya giderdi kuşkusuz

444

Sonuç: Manuело Ruiz artık bu vakada yalnızca bir dipnot değildi. Bir anda başrol oyunculuğuna terfi etmişti. Bu yeni durum, harekete geçmeyi gerektiriyordu.

Rodarte cep telefonunun yeniden arama düğmesine bastı. Telefonun sinyali yalnızca bir defa çaldıktan sonra karşı taraftan yanıt geldi. "Itasca

f

lis Teşkilatı." "Ben Rodarte. Şef Marion'un bağlar mısınız tekrar?" Birkaç klikten sonra, "Dedektif Rodarte?" "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hiçbir şey bulamadık. Ama yine de iki adamım evi gözlemeye ediyor."

"Onlan geri çağırın ve Manuело Ruiz'le ilgili arama emrini geri çekin." Rodarte, Marion'un buna çok şaşırdığını hissetti. "Neden peki?" Rodarte yapmacık bir hiddetle, "Birileri saçmalamış," dedi. "Bilgisa-an anlamayan salaklar. Ev adresi ararken sokak numarası bulmuşlar, ön uğraşlar boşa gitti. Tann'dan dilerim ki, bu heriflerin eline asla silah burmazlar."

Hattın öbür ucundaki polis güldü. "Aradığınız için teşekkür ederim lektif. Şerifin ofisi dahil olmak üzere herkese haber uçururum. Bizim uklar düş kırıklığına uğrayacaklar. Sonunda büyük bir balık yakalaya-arını sanıyorlardı." "Bu gece değil." "Peki ya Burkett ne oldu?" "Hâlâ kaçak."

"Onun gibi iriyan bir herifin izini bulmak pek zor olmasa gerek." "Siz öyle sanın."

"Pekâlâ, biz de gözümüzü açık tutarız."

Rodarte karışıklık ve Marion ile adamlarını bu kadar geç saate kadar v başında tuttuğu için yeniden özür diledikten sonra, veda ederek te

lef onu kapattı. Sigara izmaritini camdan dışanya fırlattı ve gülümseyen arabasını yeniden otoyola çıkararak Itasca yönünde ilerlemeye başladı.

Griff, Miller'lan görünce, sürprizler üst üste gelmeye devam edi^ diye düşündü.

iuyla, Evet

Her ikisinin de ayaklannda sandaletler, üzerlerinde şort ve Hawaii desenli gömlekler vardı. Ellie'nin başında bir hasır şapka vardı ve boy-nunda solmuş bir çiçek çelengi asılıydı. Afallamış gibi görünüyordu. Koç ise gülünç kılığına tezat oluşturacak biçimde köpürüyordu.

Griff bu şekilde beklenen büyük patlamayı önleyebilmek umuduyla, "Koç, Ellie bu Laura Speakman," dedi.

Koç, Ellie'yi kenara iterek Griff'in karşısına dikildi. "Dul eş mi? onun kim olduğunu biliyoruz. Hawaii'deyken Foster Speakmaifcfcinayeti ile ilgili her şeyi Wall Street Journal'da. okuduk." Laura'ya kısa bir bakış fırlattıktan sonra, yeniden Griff'e yöneldi. "Ondan sonra anımsadığım tek şey, Dallas'tan bir dedektifin arayarak beni tatilde rahatsız etmek zorunda kaldığı için özür dilediği ve anlatacaklarının son derece önemli olduğunu söylediği."

"Rodarte mı?"

"Doğru. Stanley Rodarte. Nerede olduğunu bilip bilmediğimizi du. Seninle bağlantımız var mıymış? Seni aramaya nereden başlayabilece ğini biliyor muymuşuz? Neden? diye sordum. Konu Bill Bandy ile mi ilgi li dedim. Yo, hayır, o eski haber, dedi. Seni Foster cinayetiyle ilgili arıyor müş. Cinayet silahının üzerinde parmak izlerin bulunmuş."

"Joe, tansiyonun," dedi Ellie sakın bir ifadeyle.

"Ona, senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi, ne yaptığımı, nerede ol duğunu bilmediğimi ve bilmek de istemediğimi söyledim. Ve şimdi eve ge liyorum ve seni müteveffâ milyonerin kansıyla yataкта buluyorum. Ve ba na hiç de yas tutuyormuş gibi görünmüyor."

"Ama yanılıyorsun!" diye bağırđı Griff, Koç'unkinden geri kalma-

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

yan bir öfkeyle. "Laura, bebeğinin yasını tutuyor." Ve gümbür gümbür atan yüreğiyle ekledi. "Benim bebeğimin. Onu bu gece düşürdü, burada, sizin banyonuzda." İW\$^

Ellie üzüntüyle inledi.

"Laura benden hamileydi ama kocasını ben öldürmedim." Griff, Koç le Ellie'ye baktı. "Buna inanmak zorundasınız." Sonra Koç'a yöneldi. "Size ne kadar güveneceği Laura'ya bağlı ama benim cinayet işlemediği mi size söyleyebilir. Ben şimdi bunu kesin olarak bilen ve beni ipe götür mekten alıkoyabilecek tek kişiyi bulmaya gidiyorum."

Griff kapıya doğru hareket ettiyse de, Koç ellerini Griff'in göğsüne [dayayarak onu durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni adalete teslim edeceğim."

"Beni durduramazsın." "Ya, öyle mi?" Koç, onu geriye doğru itti.

"O gitmek zorunda Bay Miller." Laura ayaklarını aşağıya sarkıtarak pataktan kalktı. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım. Ama Griff, rostei*ı öldürmedi. Bunu kanıtlamak için de gitmesi gerekiyor."

Yaşlı asam, Laura ile Ellie'nin bakışmalarından, karısının bu defa ya kında olmadığını anladı. Yeniden Griff'e döndü; doğruluğuna inandığı ne-enler için onunla çatıştığını yalnızca o söyleyebilirdi. "Eğer masumsan..."

"Öyleyim." "O halde kendin teslim ol."

"Bunu yapamam. Ben formalitelerle uğraşırken Rodarte, o adamı bu lup yok edebilir."

"Yok etmek mi? Ne demek istiyorsun?" "Şu anda aklından ne geçiyorsa, onu." "Sözünü ettiğin adam kim?"

"Speakman'in kayıp olan hizmetkârı. Koç, şimdi bütün bunları açık* lamak için zamanım yok. Gitmeliyim."

Koç bir adım gerileyerek iki elini havaya kaldırdı. "O halde kendini batağa daha fazla sapla. Bak bakalım aldırıyor muyum. Ne halin varsa

gör!"

"Biz bu işi beş yıl önce noktaladık zaten." "Ondan Çok daha önce!"

Bu sözler onu yaralasa da, Griff'in şu anda bununla uğraşacak zama nı yoktu. Manuelyo'nun spor çantasını aldı. Laura'ya dönüp baktı ama hiç bir şey söylemedi; onun nasıl hissettiğini anlamadığını düşünüyordu.

Sonra Koç'un yanından geçerek koşar adım evden ayrıldı.

rer un-

Rodarte terk edilmiş çiftlik evini tanyeri ağarmadan birkaç saat ön ce buldu. Anlatıldığı gibi kasabanıp merkezinden ayrıldıktan sonra kar lastiği ilk yapıydı ve görünüşe göre yıkılmak üzereydi. Evin çevresin bekleyen herhangi bir devriye arabası da görmemişti. Şef Marion söz ver-diği gibi evi gözleyen polisleri geri çağırmişti.

Rodarte dokuz milimetrik tabancasını kılıfından çıkararak kursu lannı kontrol etti, torpido gözünden bir el feneri çıkardı ve çevresini kolla-yarak arabadan indi. Evin etrafında bir tur attı ve el feneriyle yapıyı ayak ta tutan dengesiz sütunlara ve hem çökük, hem de kocaman delikleri olan tavana baktı. Camların çoğu kırılmıştı. Ev tam anlamıyla bir harabeydi.

Evin çevresi nadasa bırakılmış pamuk tarlaları ile kaplıydı. Toprak dümdüz ve karanlıktı. Hava sıcak ve sakindi, ortalık bir böceğin kıpırtısı duyulacak* kadar sessizdi. Arabasının eve yaklaşması da, etrafta sinsice dolaşması da, ne Manuelyo Ruiz'in ne de başka birinin dışanya sürülmesi ne neden olmuştu. Kırık pencerelerin ardından birilerin onu gözlüyorm gibi hissetmiyordu; ki bu konudaki hisleri oldukça güçlüydü.

Adımlarını, çürümüş döşeme tahtalarının kırılmasından korka korka atıyordu. Evin önündeM sundurmayı geçerek ön kapıyı açmayı denedi. Ka pı, paslı menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Tabancası sağ elinde, kapı eşiğin de durarak, fenerin ışığını içeride dolaştırdı. İçeriden canlı ve ölü fare ko kuları geliyordu.

Kapı büyükçe bir salona açılıyordu. Burada içi çerçöple kül yığını dolu bir şömine vardı. Bu odadan başka odalara açılan birkaç kapı görü nüyordu. Rodarte odaları birer birer kontrol etti. Yatak odalan. Bir banyo. Bir mutfak. Hepsi de boştu. Son on yılda burada birilerinin yaşadığını gös teren en ufak bir iz bile yoktu.

"Lanet olsun, bu, boşa zaman harcamaktan başka bir şey değil/" diye homurdandı. Demek ki Burkett sahte ipuçlarıyla onu oyalarken, kendisi boktan dul Bayan Speakman ile romantik ve ateşli günler geçirmek üzere Meksika yolunu tutmuştu.

Feneri kapatıp bir pencere kenarına oturdu ve sigara yakarak bundan sonra atacağı adımın ne olacağını düşündü. Sigara dumanım camsız pen cereden dışanya üfledi. Hiçbir esinti olmadığından,

Bizim Kosemiz

duman tıpkı bir haya let gibi havada süzüldü. Rodarte dumanın içinden güneşten kavrulmuş toprağa baktı.

İleride, bir zamanlar bir domuzun ya da keçinin barındığı bir ağıl vardı. Burası bir at banndırmayacak kadar küçüktü. Bir zamanlar dikenli tel gerilmiş olan kazıklann bir kısmı yan yatmış, bir kısmı da devrilmişti. Paslı tel, sarmallar halinde yerde duruyordu. Çitin otuz metre kadar ileri sinde evden bile daha kötü durumda görünen bir ahır vardı. Ahır... fflffi

Rodarte sigarasını dudaklarının arasına kısırdı ve yükselen dumanın arasından gözlerini kısarak baktı. El fenerini yakarak pilin durumunu kont-

449

rol etti. Işığ ı biraz azalmakla birlikte fener hâ l â çalış ıyordu. Rodarte sigara sını a hş ap zeminin üstüne attı ve topuğ uyla ezerek sö ndürdü.

Dışarıda el fenerini yakmadan da önünü görebiliyordu. Yine de fene rini yakmaya hazır biçimde elinde tuttu ve öbür elinde tabancasıyla evin etrafından dolaşarak arka tarafa ilerledi. Avlu engellerle dolu bir parkur gibiy di. Avlunun bir tarafında tekerlekli bir el arabası duruyordu. Odun kesmek için kullanıldığı anlaşılan bir kütüğün üzerine saplanmış halde bir balta duruyordu. Gölgerinin arasında duvara dayalı duran dev gövde, hurdaya dönüşmüş bir traktördü.

Rodarte çitin üzerinden, dikenli tele basmamaya dikkat ederek geçti ve ahıra doğru ilerledi. İkili kapı kapalıydı ancak, kapıların üzerine tutuştu rulmuş tahta bir mandal vardı. Rodarte mandalı kaldırıp kapıyı hafifçe ara ladi. İçerisi kapkaranlıktı. Boğucu hava gübre ve ekşimiş saman kokuyordu.

İçeriden herhangi bir kıpırtı ya da ses gelmeyince kapıyı daha fazla açarak içeriye süzüldü. Fenerini yakarak etrafta dolaştırdı. Ahırlarla ilgili bilgisi filmlerde gördükleriyle sınırlıydı ve gördüğü kadarıyla burası tam anlamıyla bir ahırdı. Bir yanfboydan boya samanlıkta, öbür yanda ise at ların kaldığı bölmeler ve çiftlik aletleri vardı.

Ve Manuelo Ruiz.

Ya da başka biri.

İçgüdülerini Rodarte'a yalnız olmadığını söylüyordu. Ve saniyenin on da biri kadar bir süreliğine içinde bir korku hissetti. İçerideki Burkett de olabiliirdi. Belki de Burkett pusuya yatmış bekliyordu. Belki de Burkett, onu buraya tuzağa düşürmek için çağırmıştı. Bu orospu çocuğunun tuzal mı düşmüştü yoksa?

Rodarte daha düşüncelerini toparlayamadan arkasında bir hareket yumsadı. Döndüğünde omzuna, kolunun ve elinin uyuşmasına yol açan, bir darbe yedi. Elindeki fener yere düştü. Rodarte öbür kolunu geniş bir açılışla savurarak ve tabancasının kenarıyla saldırganın kafasının yanına vurdu.

450

Bu Burkett değildi. Boyu fazla kısa, rengi fazla koyu ve bel bölgesi fazla kalındı. Rodarte karşısındaki Burkett olmadığı için çok rahatlamış ama aynı zamanda bu duygu onu iyice öfkelen-dirmişti.

Henüz mücadeleyi kazanmış sayılmazdı. Adam sersemlemiş ve sen-delemişse de, hâlâ ayaklarının üzerinde duruyordu. Başını omuzlarının arasına çekerek Rodarte'ın üzerine atıldı. Dedektif dizini kaldırarak ada mın çenesinin altına vurdu. Rodarte dişlerin birbirine çarpmasından çıkan sesi dinlerken, birkaçının kırılmış olabileceğini düşündü. Adam acı dolu bir böğürtüyle toprak zemine yuvarlandı.

Bir anlık korkusunun yerini öfke almış olan Rodarte el fenerini kapa rak ışığını aşağıya, doğruca adamın suratına tuttu. Yassı burunlu, esmer ge niş bir suratı bu. Işığa doğru kırpışarak bakan gözleri kara mürekkep ren-gindeydi. Bu gözler Rodarte'ın doğruca üzerine tutulmuş olan tabancası na ilişince, kocaman açıldılar.

"Hola, Man-u-el-o." : Adamın yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi. "Evet, adını biliyorum. Ortak bir dostumuz var, Griff Burkett." Ruiz bir anda hızla ıspanyolca bir şeyler söylemeye başladı. "Kes sesini!" diye gürledi Rodarte. Ruiz hemen sustu. "Söyledikle-linin hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Tüm gücünü seni bekleyen göreve sak-hmalısın."

B Rodarte öne doğru eğilerek adamın gömleğini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Şuradaki küreği görüyor musun?" Fenerini daha önce çiftlik alet leri gördüğü köşeye doğru tuttu. "Git al onu." Ruiz orada öylece durarak ona boş gözlerle bakmaya devam etti. "Salon bana da, no comprendo

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

saçmalı ğını satmaya kalkışma." Sözlerini vurgulamak için silahım bir kez daha doğrulttu. "Git ve kahrolası küreği getir."

Ruiz'in kömür rengi gözleri fenerin ışığında parlıyordu. Bu defa 1 dişine söyleneni yerine getirdi. Rodarte, Ruiz'in küreğin sapım iki eujB tutmuş vaziyette üzerine doğru geldiğini görünce, "Benimle bir daha (JLL vüşmeyi aklına bile getirme," dedi- "Denediğin anda seni vururum."

Eliyle Ruiz'e ahırdan dışanya çıkmasını işaret etti. Kendisi de dokuz milimetrelik silahını adamın belini tutarak onu izledi.

Doğuda gökyüzünün rengi griye dönüşmeye başlamıştı. "Acele et Manuelo." Hızlı bir darbeye adamı ayağıyla kışından iterek yere düşürdü.

Ruiz sırtüstü yuvarlanarak Rodarte'a baktı. Gözlerinde öyle bi bakış vardı ki, Rodarte elinde tabanca tuttuğuna şükretti. "Küreği iyi bir amaç için kullandığında kendini ne kadar iyi hissedeceğini göreceksin." Ruiz ön-çç,küreğe, sonra Rodarte'a şaşkın gözlerle baktı. "Ne?" Rodarte kıkırdaya rak, "Senden kendi mezannı kazmam isteyeceğimi beklemiyordun, değil mi?" diye sordu.

37. BOLUM

Laura gözlerini kendine bakmaya devam eden kadınla adama çevirdi.

Ellie Miller'ın boynundaki solmaya başlamış çiçek çelenginin koku su burnuna kadar geliyordu. Koku oldukça güçlü ve tadıydı. "Tatilden ye ni döndünüz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Dallas havaalanına yarım saat kadar önce vardık. Saat dört buçuk [civarında."

"Bu kadar uzun bir yolculuktan soma yatağınızda bir yabancıyla kar-S şlaşmak zorunda kaldığınız için sizden çok özür dilerim." Neşesiz bir ifa-[deyle hafifçe güldü. 'Tıpkı 'Üç Ayı' masalında olduğu gibi. Uçuşunuz na sıl geçti?"

[Ellie, Laura'nın yanına gelerek ona elini uzattı. "Asıl zor bir gece ge çiren sizsiniz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" "Düzeleceğim."

"Elbette düzeleceksiniz. Ama şu anda iyi değilsiniz. Sanemiz var mı?" "Himm."

"Biliyorum. Benim başımdan da dört defa geçti."

L

Ellie bilge bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Kısmet değilmiş." Laura'nın ine hafifçe vurdu. "Sancılarınızı azaltacak bir ilaç getireyim."

Dışarıya çıkarak Laura'yı Koç Joe Miller ile baş başa bıraktı. Ada mın oldukça korkutucu bir görünüşü vardı. Laura'ya onu yargılayan göz. lerle bakıyordu. Ama yine de durumunu merak ettiği de açıkça belli olu yordu."

"Bebeğinize üzuldüm." Başıyla, karısının az önce çıktığı kapıyı işa. ret ederek, "Ellie, şimdi bu konudan omuz silkerek söz ediyor, ama her de fasında yüreği paramparça olmuştu," dedi.

"Bundan hiç kuşum yok."

"Griff'in bebeği olduğuna emin misiniz?"

"Eminim. Kocattı iktidarsızdı."

"Kısır mıydı?"

"Hayır, iktidarsızdı," diye yineledi Laura.

"Huh," Koç bunu sindirdikten sonra, "Griff'le ilişkiye girmenizi nedeni bu mu?" diye sordu.

Laura bu soruyu yanıtlayamadan, Ellie elinde bir ağırı kesici ve bir bardak suyla geri döndü. "İki.tane alın."

Laura her hamile kadın gibi ağırı kesici almaktan vazgeçmiştiJBu tab letler ona artık bu konuda dikkatli olması için bir neden kalmadığını acı bir biçimde hatırlattı.

"Ne yapıyorsun?"

Ellie bu soruyu sert ve buyurucu bir ses tonuyla, masanın üzerin ki telefonun almacını kaldırmış olan kocasına yöneltmişti. "Polisi arıyorum."

"Polisi çocuğun üzerine mi yolluyorsun?"

"O çocuk değil Ellie. O bir erkek. Yaptıklarının hesabını ödemeli." "Lütfen Rodarte'ı aramayın," diyerek araya girdi Laura. "O Griff'i yeminli düşmanı."

"Çünkü o cinayet masası dedektifi ve Griff de bir... bir..."

Ellie yumruklarını dar kalçalarına dayayarak, "Görüyor musun?" de di. "Bu sözü söylemeye dilin varmıyor, çünkü sen de doğru olmadığını bi liyorsun."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Doğru değilse neden kaçıyor?" diye sordu Koç. Buna ne yanıt vereceğini bilemeyen Ellie, Laura'ya baktı. Laura Koç'a, "Lütfen polisi aramayın," diye yalvardı. "En azından size her şeyi anlatana kadar. Size Griff, Foster ve benimle ilgili her şeyi anlatacağım, lütfen Bay Miller." fjf^^

Koç birkaç saniye düşündükten sonra tereddütle telefonun almacım yerine bıraktı. Sonra kalın kollarım göğsünde kavuşturarak, "Pekâlâ?" de ldi. Laura anlatmaya, Foster'ın ona planından ilk söz ettiği günden başladı ve Griff ile birlikte olduğu o dört buluşmanın özel ayrıntıları dışında her şeyi, noktasma, virgülüne kadar anlattı.

"Hayatımda hiç bu kadar tuhaf bir hikâye duymadım," dedi Koç. "Siz bana. kocanızın Griff'e para verdiğini ve bunun karşılığında bunu... bunu yapmasım istediğini söylüyorsunuz."

"Ne yazık ki, şu anda anlatamayacağım kadar karmaşık nedenlerden ötürü ben de ona karşı çıkmadım. Hamile olduğumu öğrendikten sonra (Griff'i bir daha görmeyi beklemiyordum.)"

Laura'nın hikâyesini dinlerken Ellie'nin gözleri yaşarmıştı. "Peki siz ne hissettiniz? Yani Griff'i bir daha hiç görmemek konusunda?"

Laura bir an durakladıktan sonra, "İçimde çelişkili duygular vardı ve bu nedenle de bir daha Griff'i görmezdim," diye yanıtladı. Ellie başım anlayışla salladı. Laura, "Hayatımın sonuna kadar kocamdan asla ayrılmazdım," diye rek sözlerine devam etti. "Çocuğu tam istediği gibi, onto çocuğu olarak, büyütürdüm."

"Peki her şeyin bu noktaya gelmesine ne yol açtı?" diye sordu Koç. "Bırakın tahmin edeyim: Griff."

"Aslında Foster. Hastalığının ne kadar ilerlediğini fark etmedi için kendimi suçluyorum. Sanırım bunu kabul etmek istemedim. Her neyse, kazayla birlikte bu hastalık onu tamamen değiştirdi. Artık âşık oldu ğum Foster değildi. Bir bebeğin eski Foster'ı geri getirmesini ümit ettim."

"Ama durum her ne olursa olsun evliliğime ve birlikteliğimize bağ lıydım. Eğer Griff'i öldürmeye kalkışmamış olsaydı, bu gece onun yanın da olurdu. Ve Griff de kaçak durumunda olmazdı." Ellie ile Koç'a yal-varan gözlerle baktı. "Yemin ederim, size anlattığım her şey doğru."

Ellie'nin kendisine inandığından Laura'nın hiç kuşkusu yoktu. Koç ise yanağının iç kısmını kemiriyordu, görünüşe göre pek ikna olmamıştı. Aniden arkasını dönerek telefonu aldı.

"Joe, anlattıklarının bir kelimesini bile duymadın mı?"

"Kulaklarım rahatsız değil Ellie."

"O halde sen nasıl..."

"Çünkü Griff'i tanıyorum," diye karşılık verdi. "O hep bir nu olmanın peşindedir. Kendisi dışında kimse umurunda değildir. Ne be sen ne takım arkadaşları. Hiç kimse!"

"Yanılıyorsunuz," dedi Laura.

"Belki eskiden bencildi," dedi Ellie. "Ama değişmiş. Buraya ğinde onun ne kadar farklı olduğunu gördüm. Ve sen de bu kadar inatçı ol masaydın, Joe Miller, sen de..."

"Bay Miller, lütfen," dedi Laura. "İnanın pişman..."

"Şimdi polisi arıyorum," diyerek, onların koro halindeki itirazları bastıran bir sesle bağırdı. "Şu anda yapılması gereken tek şey bu."

Yolda Griff'i yavaşlatacak kadar trafik yoktu. İş çıkış trafiğinin üze rinden birkaç saat geçmişti. Itasca sapağına oldukça kısa bir sürede ulaş mayı başardı. Kasaba hâlâ uykudaydı ama yine de durdurulmayı göze ala madığı için levhalardaki hız limitlerine uyararak kasabayı yavaş yavaş geçti.

Lavaca Yolu'nu bulmak hiç de zor değildi. Pek kimsenin kullanma dığı dar bir yol olan FM 2010'a dönene kadar bu yolu takip etti.

Birkaç kilometre gittikten sonra Laura'yla kendisinin yanılmış olma larından korkmaya başlamıştı. Ancak birden pastel renge dönüşen gökyü zünün altında kara gölgeler halinde yükselen harap çiftlikle ahin gördü ve doğru yerde olduğunu anladı.

Rodarte'nın arabası evin önünde duruyordu.

Griff yavaşlayarak çakıl araba yoluna saptı ve o anda onları gördü -doğu yönünde ufukta kızarmaya başlayan gökyüzünün alanda duran iki kara gölgeyi. Frene basıp arabasını durdurdu, motoru kapattı ve kapıyı aç tı. Sabahın bu erken saatinde hava yumuşacık, sessiz ve aldatıcı biçimde Tkştu.

GözÜnfı iki adamın üzerinden ayırmadan spor çantasına uzanarak po lis tabancasını çıkardı. Kendisine teslimatçı süsü vererek otele gitmesi, po-'sleri etkisiz hale getirip Laura ile malikânenen kaçışları, bütün bunlar san-i çok uzun bir süre önce olmuştu. Bunlarla ilgili anılan oldukça silikti. Ama Laura'nın bebeğini yitirdiğini anladığı an yüzünde beliren ifa de gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu. Eğer... eğer... eğer...

Eğerler o kadar çoktu ki, Griff pişmanlık duyduğu şeylerin sıralama sını nasıl yapması gerektiğini bile bilemiyordu.

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Ama y adsiyamayacağı kocaman bir eğer vardı: Eğer bu işi canıyla öde meden atlatamazsa, Laura'nın onu sevdiğini anlamış olmasını umuyordu. Kötü zamanlama olmasına aldırmadan, bunu yapma şansı varken, Laura' ya onu sevdiğini söylemiş olmayı isterdi.

Tabancayı hâlâ üzerinde olan lacivert iş pantolonunun arka tarafına, beline sıkıştırdı. Dışarıya çıktığında, oradan aceleyle kaçma olasılığı göz

önünde bulundurarak, arabanın kapısını açık bıraktı. Evin duvarı boyunca arka tarafa doğru ilerlerken, beyaz tişörtüyle rengi solmuş duvann önün de ne kadar kolay ve büyük bir hedef oluşturduğunun farkındaydı. Rodar te ile Manuelo Ruiz hâlâ birer korkuluk gibi nadasa bırakılmış tarlanın or tasında duruyorlardı.

Ama birden Rodarte kolunu kaldırarak elini salladı. "Selam Griff!"

Griff silahlardan nefret ediyor, onlar hakkında pek bir şey bilmiyor du. Polislerin tabancalan hakkındaki bilgisi ise daha da azdı. Ama enge beli avluyu geçip iki adama doğru yürürken belinde ağırlığım hissettiği ta bancanın varlığı onu oldukça rahatlatıyordu.

Yere indirilmiş bir dikenli telin üzerinden sıçraması gerekti. Çamur paklan ve traktör kalıntılan yüzünden zemin oldukça engebeliydi. Yine de yürürken yere bakmadı, sabit gözlerle Rodarte'a bakmaya devam etti. De dektifin yüz hatlarını ayırt edecek kadar yaklaştığında Griff, onun tabanca sını Manuelo Ruiz'e doğrulttuğunu ve keyifle gülümsediğini gördü.

Bu manzara Griff'in korktuğu şeyin başına geldiğinin bir kanıtıydı; Rodarte, Manuelo Ruiz'i görgü tanığı olarak kullanmayı düşünmüyordu. Griff, Manuelo'nun korkusunu yatıştırmayı başarıp onu Dallas'a dönmeye ve Foster Speakman'i kazayla öldürdüğünü anlatması için ikna etmeyi ba sarsa bile, Rodarte buna asla izin vermezdi. Çünkü o Griff'in temize çık masını istemiyordu. Rodarte'in arzusu Griff'i yaşamının sonuna kadar de mir parmaklıkların arkasında görmektir. Hatta ölmesiydi.

Ve şimdi Griff bunun nedenini anlıyordu. Rodarte'ın Big Spring Ce-zaevi'nin kapısında neden kendisini beklediğini, serbest bırakıldığında beri kendisini neden izlediğini, yaptığı her hareketi gözlediğini biliyordu. Daha önce Rodarte'ın, gözünü korkutarak bir hata yapmasını ya da itiraf ta bulunmasını sağlamayı denediğini düşünmüştü. Aslında Rodarte ondan korkuyordu.

Rodarte'ın ayaklarının çevresi sigara izmaritleriyle doluydu. Manu-elo'nun ayaklarının dibinde bir kürek duruyordu. Hemen arkasında taze bir toprak yığını ve genişçe bir çukur vardı. Bunun ne anlama geldiğini düşün mek Griff'i çıldırtıyordu. Hergele herif gülümseyerek sigara üstüne sigara içerken, El Salvadorluya kendi mezarını kazdırmıştı.

Belki de, diye düşündü'Griff, kendisi ve Manuelo bu mezarı payla-sacaklardı,

Manuelo ağaçtan oyulmuş bir heykel gibi kıpırdamadan öylece du ruyordu. Gözleri cılalı birer taş gibi sert ve gizemliydi. Korkuyor muydu, pes mi etmişti, yoksa Rodarte'ı gafil avlamak için fırsat mı kolluyordu, Griff anlayamamıştı. Kendisinin oraya gelmiş olmasının Manuelo için ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ortak düşmanlarının Rodarte olduğunu, birbirlerinin düşmanı olmadıklarını ona anlatabilecek kadar İspanyolca bilmeyi çok isterdi.

Griff on metre kadar önünde durduğunda Rodarte, "Hiç gelmeyece-ği.

ğini düşünmeye başlamıştım," diye konuştu. "Beni bekliyor muydun?"

"Gelmeni umuyordum. Seni daha önce gelmekten ne alıkoydu? Ne-denini bildiğime bahse varım." Gözünü kırptı. "Dul bayanla ateşli bir ka pışma. Umarım tadını çıkarmışsındır çünkü onun son tadına bakan ben Bacağım." Pis pis sırtıtmayı sürdürerek hoşnut bir ifadeyle ekledi. "Taban cayı uzat."

"Tabanca mı?" "Dizini uçurmamı ister misin?"

"Aynı anda ikimize birden nişan alamazsın. Eğer tabancam Manuelo'nun üzerinden çekecek olursan sen daha gözünü kırpmadan sana sal dırır."

"Tamam. Bu da önce onu vuracağım, sonra da dizine ateş edeceğim anlamına gelir."

Griff beline uzandı. "Çok yavaş."

Griff abartılı bir yavaşlıkla tabancayı belinden çıkardı. Rodarte'ı hiç vicdan azabı duymadan gebertebilirdi. Marcia bunun için yeterli nedendi, gerisini eklemeye bile gerek yoktu. Ama öldürücü bir yara bile alsa, Rodar te hâlâ her ikisinden birini vuracak zamanı bulabilirdi. Griff, Manuelo'nun ölmesi riskini göze alamazdı. Hizmetkârın Speakman'in ölümüyle ilgili tanıklığına ihtiyacı vardı. Kolunu açarak tabancayı yana doğru uzattı.

"Buraya doğru fırlat."

Griff söyleneni yaptı. Tabanca Rodarte'in ayaklarının dibine, sigara iz maritlerinin arasına düştü. "Sağ ol, artık hepimiz rahatlayabiliriz."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Griff başıyla Manuêlo'yu işaret ederek, "Onu bırak gitsin," dedi. "Yo, hiç sanmıyorum."
"O doğruca El Salvador'a gidecektir. Bir daha asla karşına çıkm
"Olabilir. Ama bu konuda neden uykularımı kaçırayım ki? Ya se~ kaçtığı için günün birinde suçluluk duyarsa?"
"O halde Foster Speakman'i onun öldürdüğünü biliyorsun, öyle<
"Öyle olmalı, yoksa sen, bana onun yerini söylemezdin."
"Bunun bir hata olduğunu ne yazık ki çok geç anladım."
"O ünlü zamanlama yeteneğine ne oldu On Numara?" Dedektif yap macık bir üzüntüyle ona baktı. "Ne kadar da yazık. Hem de buna en fazla ihtiyaç duyduğunda."
"Bırak onu gitsin. Senin derdin benimle, onunla değil."
Rodarte kıs kıs güldü. "Evet, bu konuda haklısın işte."
"Sen işimin bitmesini istiyorsun."
"Bunu neden isteyeyim ki?"
"İşimin bitmesini Bill Bandy yüzünden istiyorsun. Ama ons öldür düğümü düşündüğün için değil. Bunu yapmadığımı biliyorsun."
Rodarte sırttı. "Sıcaklık gittikçe artıyor."
"Bunu yapmadığımı biliyorsun, çünkü onu sen öldürdün."
"Bir de sporcuların aptal olduğunu söylerler." Homurtuyla ekledi. "Ama, bunu anlaman tam beş yıl sürdü."
"Vista Üçlüsü, seni, onu sonsuza dek susturman için tuttu."
"Ortada söylentiler dolaşıyordu. Bandy'nin günlerinin sayılı olduğu söyleniyordu. Vista Üçlüsü, seni ele verdiği gibi, kendilerini de ele verebi leceğinden korkuyordu. Ben de ek gelir sağlamak için onların yaranna bir iş yapmak istiyordum, ama onlar oldukça birbirine bağlı ve küçük bir grup. Onların güvenini kazanmak hiç de kolay değildi."
"Böylece bunu bir fırsat olarak gördün."
"Onlara yardım etmeyi önerdim."
"Eğer onları Bandy'den kurtarırsan, onların seni bağlarına basa cıklarını ve seni maaş bordrolonna dahil edeceklerini sandın."
Rodarte yine pis pis sırttı. "Bandy gibi sorunlarla, cinayet soruştur-malarını yanlış yöne saptıracak bir cinayet masası dedektifinden daha iyi »rim basa çıkabilir?" Gülmeye başladı, önce içten içe, sonra da kahkahalar la. "Müthiş bir plandı ve düşündüğümde bile iyi sonuç verdi. Yemin ede bım Burkett, Bandy'nin yerine geldiğinde neredeyse sevinçten altıma ede cektim. Planlasam bu kadar olmazdı."
"Ben geldiğimde sen oradaydın."
"Arka odada. Boynunu kırmadan önce gizli bir sığmağı olmadığına dair yeminler etti, ama hiç hayatında yalan söylemeyen bir müşterek bahisçi tanydın mı? Eğer Bandy'den kurtulmalarının yam sıra Vista Üçlüsü'ne bir de gizlenmiş bir servet sunabilseydim kim bilir ne kadar memnun olurlardı.
"Bu nedenle, kapının sesini duyduğumda, etrafa bakmak için geri döndüğümde oradaydım, içeriye kuyruk acısı olan bir erkek fıl gibi sesler çıkarak girdin. Gelenin sen olduğunu anladığımda yüksek sesle gülme mek için kendimi zor tuttum. Sen Bandy'nin cansız bedeni üzerinde döv vünürken, ben de arkadan sıvıştım."
"Ve kendini tanıtmadan 911'i aradın."
"Köşedeki telefon kulübesinden. Telsizden olay duyurulur duyurafc maz ben devreye girerek o semtte olduğumu ve cinayet iddiasının doğru olup olmadığını kontrol etmek için gönüllü olduğumu bildirdim." Sırttı. "Gerisil ni biliyorsun."
"Beni öldürmek için de şahane bir fırsatın vardı. Bunu neden yap madın?"
"Bunun Vista Üçlüsü'nü kızdırmasından korktum. Senin için özel bir planlan olabileceğini ve ellerinden bu olanağı almanın kendi açımdayn olumlu olmayacağını düşündüm. Ama şimdi seni keşke ortadan kaldırsay-dım, diye düşünüyorum."
"O beş yıl benim için çok uzundu, ama senin için de bir işkence olmuş olmalı," dedi Griff.
"Hayatta olduğum sürece yakayı ele vermarçmümkün-dü. Gerçeğı anlayabileceğimden çok korkmuş olmalısın. Beni sürekli rahat sız etmenin, Vista Üçlüsü'nün emriyle hareket ediyormuşsun gibi davranmanın nedeni de buydu. Ve Bandy'den bir şey çalmadığımı da hep biliyor dun. Sen de arka odada hiçbir şey bulamadın, değil mi?"
Rodarte omuzlarını silkti. "Belki de gerçekten yalan söylemiyordu."
"Vista Üçlüsü, seni hâlâ bağına basmış değil. Görünüşe göre bu ko nu pek ilgilerini çekmemiş."
"Henüz."
"Ama beni şimdi öldürerek bu defa takdirlerini kazanmayı umuyorsun."
"En azından bu yüzden acı çekmeyecekler, çünkü senden hoşlanmı yorlar."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Ama senden daha az hoşlanıyorlar."

"Göreceğiz." Aniden güldü. "Gerçekten komik olan ne biliyor musun? benin çöküşüne ben neden olmadım. Bu tamamen senin kendi başarın. Bir ^felçlinin karısını becermek! Bu çok alçakça bir şey Burkett. Senin gibiler için bile öyle. Bilmek istediğim tek bir şey var." Ve dikkatini bir şeye odak-ırmış gibi yüzünü buruşturarak ekledi. "O yanm milyon ne içindi? Seni sa-almaya mı çalışıyordu?" Griff olduğu yerde ona bakarak öylece durdu. "Bana anlatmayacak mısın? Pekâlâ. Zaten önemi de yok." Öne doğ-ru eğilerek yerdeki tabancayı aldı, sonra bir anda dönerek Manuelo'nun göğsüne bir kurşun sıktı.

El Salvadorlu hiç ses çıkarmadan sırtüstü, kendi kazdığı mezarın içi-fine yığıldı.

"Bu nedenle, kapının sesini duyduğumda, etrafa bakmak için geri döndüğümünden oradaydım. İçeriye kuyruk acısı olan bir erkek fil gibi sesler çıkarak girdin. Gelenin sen olduğunu anladığımda yüksek sesle gülme mek için kendimi zor tuttum. Sen Bandy'nin cansız bedeni üzerinde döl vünürken, ben de arkadan sıvıştım."

"Ve kendini tanıtmadan 91 Ti aradın."

"Köşedeki telefon kulübesinden. Telsizden olay duyurulur duyuru, maz ben devreye girerek o semtte olduğumu ve cinayet iddiasının doğru olup olmadığı kontrol etmek için gönüllü olduğumu bildirdim." Sırıttı. "Gerisi ni biliyorsun."

"Beni öldürmek için de şahane bir fırsatın vardı. Bunu neden yap madın?"

"Bunun Vista Üçlüsü'nü kızdırmasından korktum. Senin için özel bir planlan olabileceğini ve ellerinden bu olanağı almanın kendi açımdan pek olumlu olmayacağını düşündüm. Ama şimdi seni keşke ortadan kaldırsay-dım, diye düşünüyorum."

"O beş yıl benim için çok uzundu, ama senin için de bir işkence olrft olmalı," dedi Griff.

"Hayatta olduğum sürece yakayı ele vermen mümkün dü. Gerçeği anlayabileceğimden çok korkmuş olmalısın. Beni sürekli rahat sız etmenin, Vista Üçlüsü'nün emriyle hareket ediyormuşsun gibi davranmanın nedeni de buydu. Ve Bandy'den bir şey çalmadığımı da hep biliyor dun. Sen de arka odada hiçbir şey bulamadın, değil mi?"

Rodarte omuzlarını silkti. "Belki de gerçekten yalan söylemiyordu."

"Vista Üçlüsü, seni hâlâ bağrına basmış değil. Görünüşe göre bu ko nu pek ilgilerini çekmemiş."

"Henüz."

"Ama beni şimdi öldürerek bu defa takdirlerini kazanmayı umuyors

"En azından bu yüzden acı çekmeyecekler, çünkü senden hoşlanmı yorlar."

"Ama senden daha az hoşlanıyorlar."

"Göreceğiz." Aniden güldü. "Gerçekten komik olan ne biliyor musun? Benin çöküşüne ben neden olmadım. Bu tamamen senin kendi başarın. Bir felçlinin karısını becermek! Bu çok alçakça bir şey Burkett. Senin gibiler için bile öyle. Bilmek istediğim tek bir şey var." Ve dikkatini bir şeye odak lanmış gibi yüzünü buruşturarak ekledi. "O yarım milyon ne içindi? Seni sa lın almaya mı çalışıyordu?"

Griff olduğu yerde ona bakarak öylece durdu.

"Bana anlatmayacak mısın? Pekâlâ. Zaten önemi de yok." Öne doğ ru eğilerek yerdeki tabancayı aldı, sonra bir anda dönerek Manuelo'nun göğsüne bir kurşun sıktı.

El Salvadorlu hiç ses çıkarmadan sırtüstü, kendi kazdığı mezarın içi-'ne yığıldı.

38. BOLUM

Griff boğulur gibi bir çığlık atarak öne doğru atıldı. "Onu öldürdün!"

"Ben değil Burkett. Sen." Rodarte tabancayı üzeri açık mezara doğru fırlattı ve tabanca pisliğin içine düştü. "Herifin işini sen bitirdin. Bu arada ha tırlat da Bayan Speakman'e burayı nereden öğrendiğini bir sorayım. Her ney se sen, Ruiz'in peşinden buraya geldin, onu kendi mezarını kazması

Bizim Kosemiz

için zorladın, sonra da otelde etkisiz hale getirdiğin polis memurundan çaldığın silahla, Foster Speakman cinayeti ile ilgili aleyhinde tanıklık etmeme si için Ruiz'i soğukkanlılıkla öldürdün."

Griff hâlâ sabit gözlerle daha birkaç saniye önce Manuelo'nun durduğu boş noktaya bakıyordu. Sonra erişemeyeceği kadar uzağında duran tabancaya baktı. Bakışlarını yeniden Rodarte'a çevirdiğinde temiz ellerini kaldırarak, "Benim tabancayı ateşlemediğimi anlayacaklar," dedi.

"Yo, merak etme, ateş edeceksin. Öldükten sonra. İnandırıcı görüjl mesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Laura gerçeği biliyor."

Rodarte gözünü kırparak, "Onu ikna etmek için başka yollar biliyorum," dedi.

Griff kendini korumayı hiçe sayarak öne doğru hamle yaptı

Rodarte hızlı tepki göstererek silahını iki defa ateşledi ama Griff, onun tabancayı tutan bileğimi yakalayarak bükü. Rodarte acıyla bağırarak tabancayı elinden düşürdü.

Griff, Rodarte'in ağzına hızla yumruğu indirirken, ödeme zamanı, diye düşündü. Sol yumruğunu dedektifin çene kemiğine indirdiğinde de-\ risinin yırtıldığını hissetti. Ne var ki sol omzundaki ağrı yüzünden sevinç i uzun ömürlü olmadı; sanki birileri etinin derinliklerine kızgın demir bas-: tırıyormuş gibi hissediyordu. Ancak o zaman Rodarte'in kurşunlarından birinin isabet ettiğini fark etti. Ama acısı öfkesini daha da ateşledi. Hiç acımadan vurmaya devam etti.

Rodarte büyük bir şiddetle mücadele ediyordu. Griff midesine yediği güçlü bir yumrukla sersemleyerek geriye doğru savruldu. Rodarte yana bir adım atarak bu defa böbreğine vurdu. Ancak durduğu açı pek uygun ol-! madığından tüm gücünü kullanamamıştı. Yine de Griff'in dizlerinin bükülmesine yol açtı.

Griff düşmeden önce kendini kontrol ederek tekme savurdu ve Rodarte'in incik kemiğine vurdu. Bu darbe Rodarte'ı yavaşlatmaya yetmişti. [Griff zaman kazanarak toparlandı, ama bu defa yumruk böbreklerine değil,

E

ırgalanna isabet etti. Birbirlerini kıyasıya yumruklamaya devam ettiler. Griff yer ve zakkavramını yitirmişti, elleri kurşun yarısından, bedeninde kan akan yaralardan daha çok acıyordu. Sürekli kan tüküren Rodarte'in ağzı iğrenç görünüyordu. Gözleri öfkeden deliye dönmüştü. Griff, Rodarte'in ikisinden biri ölene dek mücadeleye devam edeceğini biliyordu.

Daha kısa bir süre önce, tamam ya ben o piç herifi öldüreceğim ya da o beni öldürecek, hangisi olursa fark etmez, diye düşünürdü. Ama artık yaşamak istiyordu. Çok uzun bir süre ve Laura ile birlikte yaşamak istiyordu. Bu umutla, dövüşü kaybedeceğini ve tüm çabalarının nafile olduğunu anladığında bile mücadeleye devam etti.

Hayatında duyduğu en tatlı ses yaklaşan siren sesleri oldu. Sesler henüz uzaktan gelse bile gittikçe yaklaşıyordu. Yaklaşmakta olan siren sesleri Griff'in içine su serpilmesine yol açarken, Rodarte'ı iyice çılgına çevirmiş, gücünü ve kararlılığını yeniden arttırmıştı.

Kanlı dişlerini gıcırdatarak saldırdı. Griff önce sola, sonra sağa çevrildi. Rodarte paldır küldür öne doğru yığıldı, bir traktör tekeri gibi derin bir oyuğa takıldı ve yüzüstü bir dikenli tel sarmalının üzerine uçtu.

Rodarte acıyla feryat etti. Griff daha sonra buna dikenli tellerin verdiği acının mı, yoksa yenilmiş olmanın verdiği öfkenin mi yol açtığını kendine soracaktı.

Griff olduğu yerde durarak umutsuzca tellerden kurtulmak için çırpınan Rodarte'ı izledi. Ama o kurtulmaya çalıştıkça, teller onu sanki daha da sıkı kavırıyor gibiydi. Dikenler giysilerinin, etinin dokusuna iyice işlemişti!

Siren sesleri bu arada iyice yaklaşmıştı. Griff yere bakarak, "Çırpınmayı bırak! Artık bitti!" diye bağırıldı.

"Cehenneme git!"

Dedektif mucize eseri sırtının üzerine yuvarlanmayı başardı ama hâlâ tellere sarılıydı. Tellerin bazıları yüzünün üzerindeydi ve dikenler yüzüne iyice batmışlardı. Hâlâ kollarıyla bacakları çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Ayakkabısı bir tele takılı olduğu halde bir dizini kaldırmayı başardı.

"Vazgeç artık Rodarte," dedi Griff, onun kanlı burnunu silmesini izleyerek. "Tanrı aşkına."

Sirenler en fazla yarım mil uzaklıktaydı. Griff yaklaşmakta olan polis arabalarını görmek için yolu taradı. Nadasa bırakılmış, düz tarlaların ötesinde yanıp sönen mavi ışıkları gördü. Bir ya da iki dakika sonra...

"Elveda On Numara!" |

Bizim Kosemiz

Rodarte küçük bir tabancayı Griff'e doğrultmuştu; Griff, adamın ayak bileğindeki silah kılıfını ancak o anda gördü. Dikenli tel yüzünden adamın bedeninde sayısız kanayan yara vardı ama o bunu umursamıyor gibiydi. Ta-bancayı tutan eli çizikler içindeydi ve kanıyordu, ama tetiğin üzerindeki parmakları sabitti, hedefi de öyle. Yüzünün etrafındaki teller çirkinliğini daha da pekiştirmişti. Tel dudağının bir kısmını aşağıya doğru çektiği hal de, yine de yüzünde o çarpık gülümsemesi vardı.

Griff bütün bunları saniyenin binde biri zaman içerisinde algılamıştı. Yüreğinin son defa attığının bilincindeydi. Son düşüncesi Laura oldu.

sonra Rodarte'm yüzündeki gülümseme söndü. Griff yere yığılırken o da kısa bir çığlık attı. Manuelo Ruiz bir hayalet gibi üzerine doğru geliyordu. Adam elindeki küreği havaya kaldırdı ve başının üzerinden savura rak Rodarte'ın kafasının üzerine indirerek ikiye böldü.

Bir saat boyunca neredeyse hiç durmamacasına konuştuğundan sonra, Griff bitkin bir halde kafasını hastane yatağındaki yastığına yaslayarak gözlerini asma tavana dikti. Glenn Hunnicutt'm önerdiği yeni avukatı odanın diğer ucundan, "Baylar, müvekkilim tüm sorularınızı yanıtladı. Şimdi bi raz dinlenebilmesi için gitmenizi rica ediyorum," dedi.

Dallaslı iki dedektif, avukata aldırmandan oldukları yerde kaldı. Griff Ekleyecek bir şey olup olmadığını görmek için beklemediklerini tahmin etti. pri saçlı ve suskun olan dedektif, emektar bir polisti. Diğer Griff'ten biraz daha gençti. Ortağından daha agresif ve sinirliydi; daha çok o konuşuyordu. Griff adlarını anımsayamıyordu. Avukatından bile tam olarak emin

eğildi. Griff'in omzundaki kurşun yarası ameliyat edildiği sırada bütün düzenlemeleri Hunnicutt yapmıştı. Neyse ki yarası acı verici ve berbat, ama ölümcül olmadığı gibi, kalıcı bir zarara da yol açmamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Griff, "Ruiz yaşayacak mı?" diye sordu. Genç dedektif, "Öyle görünüyor," diye karşılık verdi. "Oldukça iyi bir savaşçı olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten öyle." Griff, onun öldüresiye sıkı kollarının arasınaay. ken neler hissettiğini çok iyi anımsıyordu. "Rodarte'ı öldürdüğün için c almayacak, değil mi?"

Her iki dedektif aynı anda hayır anlamında başını salladı. Genç m, "Eğer bunu yapmasaydı, Rodarte sizi öldürecek," dedi,

Griff başını hafifçe sallayarak bu sözleri doğruladı.

"O eski ahır, yabancı uyrukluların barındığı bir yer olarak kuh; yor. Ülkeye giriş yaptıktan sonra oraya yönlendirilmiş, orada buluşacağı bir adamdan sahte belgeler alabileceği söylenmiş. Bütün parasını bu belgeler için harcamış, ama bu sayede hiç beklemeden iş bulmuş. Göçmen bürosu, bu belgeleri düzenleyenlerin peşinde." Kısa bir ara verdikten sonra, "Ruiz, çevirmen aracılığıyla, Foster Speakman'i öldürdüğünü Sıraf etti," diye ekledi.

"Bu bir kazaydı," dedi Griff.

"O da öyle olduğunu iddia ediyor."

"Ama bu gerçek."

"İkinizin boğuştuğunu anlattı, bu doğru mu?" "Evet."

Griff ile McAllister -adı buydu, Jim McAllister- bu sorgudan önce bir araya gelip özel olarak konuşma olanağı bulamadıkları için, avukat ha fífçe gırtlakını temizler gibi yaparak onu uyardı. Ama Griff'in gerçeği, yalnızca gerçeği anlatmaktan başka bir niyeti yoktu zaten.

Genç dedektif sözlerine devam etti. "Ruiz boğuşmanızın nedeni ko nusunda çok açık konuşmadı."

Manuelo eski patronuna hâlâ sadıktı. Polise, Speakman tarafından Griff'i öldürmekle görevlendirildiğini anlatarak onu asla suçlu duruma dü-şürmezdi. Griff de onlara bunu anlatmanın gereksiz olduğunu düşünüyordu. Onlara poker oyuncusu ifadesiyle baktı.

"Siz bu konuya açıklık kazandırmak ister misiniz Bay Burkett?" di ye Üsteledi genç dedektif.

"Ne yazık ki bayır."

"Speakman ile aranızda bir mesele mi vardı?" "O geceden önce onunla yalnızca bir defa karşılaşmıştık ve bu ol dukça dostça bir görüşmeydi."

"O gece hiç tartışmadınız mı?" "Hayır."

"Ruiz'i kıskırttınız mı?"

"Hayır, en azından kasten değil. Bana arkadan saldırdı."

"O da bunu itiraf etti," diye homurdandı yaşlı dedektif. Sanki aklı kişmiş ya da buna pek de inanmıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. "Ama bu hâlâ size neden saldırdığımı açıklamıyor."

"Nedenini bilmiyorum."

"Yapmayın Burkett," dedi genç dedektif. "Elbette biliyorsunuz. Ora da ne işiniz vardı?"

Bizim Kosemiz

Avukat araya girerek, "Müvekkilim bu soruyu yanıtlamadan önce Kendisiyle özel olarak görüşmek istiyorum," dedi.

"Yo, tamam Bay McAllister. Cevap verebilirim." Griff, polislerin La-ura ile ilişkisinden habersiz olduğundan emindi. Rodarte'in bu bilgiyi ken disi için en uygun, Griff ve Laura için en kötü zamanda ortaya çıkaracağı na bahse girerdi. "O akşamki toplantının nedeni iş için ikinci bir mülakattı."değilmi?"

"SunSouth için bir iş önerisi almıştım." Bu açıklama kulağa oldukça mantıksız gelmekle birlikte, aksini kanıtlamak da olanaksızdı. "Peki o para neydi?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Griff ve McAllister, onu engelle-yemeden. "Kutu görülecek şekilde masanın üzerinde duruyordu. Speakman, bana kutuyu açıp içine bakmamı söyledi. Dedigini yaptım. İşte tam o anda Ruiz, bana saldırdı. Belki de patronunun parasını çalacağını sandı. Daha önce de söylediğim gibi, onu harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyorum.

Her neyse, bundan hayatının sonuna dek pişmanlık duyacağından eminim O, Speakman'e adeta tapıyordu."

Dedektiflerin, Griff'in anlattıklarından fazlası olduğunu düşündük leri, ama ondan daha fazla bilgi edinemeyeceklerini anladıkları her halle rinden anlaşıyordu.

Genç dedektif dışlerini gıcırdatarak Ruiz'in de kendilerine aynı şey* anlattığını söyledi. "Patronunu seninle boğuşurken kazara öldürdüğünü itiraf etti ve siz, Speakman'in hayatını kurtarmaya çalışırken, kendisinin kaçarak evden uzaklaştığını anlattı. Bütün bunlar sizi temize Çıkıyor."

Sırtını plastik sandalyenin arkasına dayamış oturan Jim McAllister durumdan son derece hoşnut görünüyordu.

"Size Rodarte hakkında anlattıklarımı da doğruladı mı?"

Genç dedektif bu soruyu başıyla onayladı. "Rodarte ile aranızdaki me seleyi tam olarak anlayamamış, ama bunun dışında eski çiftlikte olanlarla ilgili bütün anlattıklarınız bire bir uyuyor."

"Peki ya Bill Bandy cinayeti?" diye sordu McAllister.

"Ne olmuş ona?" diye sordu yaşlı dedektif.

"Müvekkilim, en başından beri bu işle, cesedi bulmak dışında, hiç bir bağlantısı olmadığını defalarca söylediği halde, tam beş yıldır zan al tında yaşıyor."

Dedektifler birbirlerine bakarak ne kadanni söyleyebilecekleri konu sunda aralarında sessizce anlaşılar. Sonunda genç olanı, "Bay Burkett'in Rodarte hakkındaki iddialarına inanma eğilimindeyiz. Rodarte zaten bir süredir iç işleri tarafından izleniyordu. Onun ve bölümdeki birkaç arkada şının aleyhinde çok sayıda şikâyet var. Göz ardı edilemeyecek kadar çok. Taciz, şiddet, yolsuzluk gibi ciddi konularda. Bir kadın zanlı, Rodarte tara findan gözaltına alındığında Rodarte'in ona elle tacizde bulunduğunu, ken disi karşı koymaya çalıştığındaysa da kaba kuvvet uyguladığını anlattı."

"Bu tam ona yakışan bir davranış," diye homurdandı Griff. Marcia'nın başına gelenleri burada anlatmanın uygun olmadığını düşündü ve şimdi

t

larcia bu konuda rahatsız edilmeyeceği için mutluydu. Genç dedektif konuşmaya devam etti. "Her neyse, Bandy cinayeti fcosyası yeniden açılacak ve soruşturma değişik bir açıdan yürütülecek."

Griff başıyla önünde üniformalı bir polis memurunun beklediği has-tane odasının kapısını göstererek, "Tutuklu muyum?" diye sordu.

"Otelde üç polis memurunu etkisiz hale getirmekten ve kendinize polis süsü vermekten."

"Ama hafifletici nedenler vardı," dedi McAllister.

^

Genç dedektif, avukatın sözünü keserek, "Bunları yargıca saklayın," dedi. "Bayan Speakman bize, siz, ona Rodarte'in yaptıklarını anlattıktan Isonra kendisinin Ruiz'in izini bulmanızda yardımcı olmak için isteyerek gittiğini söyledi."

Nasıl karşılık vereceğini görmek için üç çift göz Griff'in üzerine yö-neltilmişti. "Bayan Speakman olmasaydı onu Ruiz'i bulamazdım ve onu bulamasaydım haksız yere kocasını öldürmekle suçlanacaktım. Bana gü-İfenmesinin karşılığını ona asla ödeyemem." Kısa bir sessizlikten sonra Manuelo uiz'in durumunun ne olacağını sordu.

"Onunla bazı şeyleri açığa kavuşturduktan ve sağlıklı yolculuk yapacak kadar düzeldikten sonra onu El Salvador'a geri göndereceğiz. Orada da hakkında bazı suçlamalar var. Kız kardeşine tecavüz eden bir herifi öldürmüş. Bu nedenle onu oradaki yetkililere teslim edeceğiz. Onların ön-celiği var."

"İyi dileklerim onunla," diye mıldandı Griff. |||

"Ne kadar da merhametlisiniz," dedi yaşlı polis. "Eğer size saldırma mış olsaydı başınız bu şekilde derde girmezdi."

Bizim Kosemiz

"Ama o aym zamanda hayatımı da kurtardı." Griff derin bir soluk ala rak gözlerini kapattı ve bitkin bir halde sordu. "Hepsi bu kadar mı?"

39. BÖLÜM

O noktadan sonra yönetimi yeni avukatı McAllister devraldı. Dedek tifleri odadan çıkardı. Griff e kendisiyle bağlantıda kalması ve kendisi ya nında yokken başka hiçbir soruyu yanıtlamaması konusunda telkinde bu lunduktan sonra, ona dinlenmesini söyleyerek odadan çıktı.

Griff gözlerini kapattıysa da, bir türlü gevşemeyi başaramadı. Be ni zayıf düşmüştü, son derece bitkindi, ama bir türlü akimi devre dışı bira kamıyordu. Dün Manuelo ile birlikte helikopterle Parkland Hastanesi W travma merkezine getirilmişti ve her ikisi de burada ameliyat edilmişti.

Ameliyata hazırlanışı ile ilgili belli belirsiz bazı şeyler ve uyanma oda sim da ancak hayal meyal hatırlıyordu. Rodarte'nin kafatasının küreğin kes kin ucuyla ikiye ayrılmasına tanık olduktan neredeyse yirmi dört saat son ra, bu özel odada uyanmıştı.

Avukat James McAllister Dallaslı dedektiflerden hemen önce gelmiş, ancak kendisini tanıtacak ve Griff'e Glen Hunnicutt'ın Itasca'da olanları duyduğunu ve Griff'e yardımcı olması için kendisim aradığını açıklaya cak kadar zamanı olmuştu.

Şimdi Griff sorgulamayı atlattığı için oldukça rahatlamıştı. Ama ken disini öncekinden çok daha bitkin hissediyordu. Tüm bedeni Rodarte'la olan boğuşması yüzünden sancıyor, omzu zonkliyordu ama akli tamamıy la Laura'daydı.

Polis ile medya, Burkett, Ruiz ve Rodarte' ın geride bıraktığı yasal en kazla boğuşurken, Poster Speakman'in dul eşi olarak spot ışıklan yine La ura'nın üzerinde olacaktı. Hakkında pek çok spekülasyon çıkması kaçınıl mazdı. Tek umudu, gece haberlerine kadar ilk haber olabilecek başka bü-i yük bir olayın çıkmasıydı

Ama bu arada Laura nasıldı? İyi miydi? Düşük yüzünden, görünenin başındadaha fazla acı çekmiş miydi?

Griff, Laura'mn çekmek zorunda kaldığı bütün acılar için kendini suç luyordu. Eğer birlikte geçirdikleri o son gün olmasaydı her şey farklı geli şirdi, belki de kalbi hiç bu kadar kınılmazdı. Eğer Laura'yı durdurmayıp git-esine izin verseydi, o günden beri olanların önüne geçilebilinir miydi?

Ama -ve şimdi acı da verse dürüst olma zamanıydı- eğer yeniden ay-ı durumda olsa, acaba gitmesine izin verebilir miydi? Yoksa onun tered-üt etmesinden yararlanıp arkasından gidip, o gün yaptığı gibi kapıyı mı apatırdı? Geri dönüp baktığında gerçekten ne yapardı merak ediyordu. Onu gerçekten bırakabilir miydi? Neler yaşayacağını bilse bile bunu ya pabilir miydi?

Gözlerini kapatıp o öğleden sonraya döndü ve Laura şimdi gideceği ni ve bir daha gelmeyeceğini açıkladığında hissettiği düş kırıklığını anım sadı. Onu başka bir biçimde ikna etmeye uğraşmamıştı. Bunu nasıl yapa bilirdi ki? Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu ki!

Laura kapıyı açıp, "Vereceğin karara göre bu son görüşmemiz olabilir," dediğinde orada çaresizlik içerisinde öylece durarak ona bakmıştı. "Olabilir."

"Bu durumda söylenebilecek en uygun şeyin ne olduğunu bilemi yorum."

"Fazla söze gerek yok." Laura'mn gülümseyişinden, görüştükleri ilk gün aynı sözleri söylediğini anımsadığını anlamıştı. "Herhangi bir şey söy lemene gerek yok Laura."

"O halde, hoşça kal."

El sıkışırken, Griff, Laura'nın da gitme konusunda en az onun kadar tereddüt ettiğini hissetmişti. Ne var ki Laura gitmek için arkasını dönmüş ve kapıya doğru yürümüştü. Kapıdan çıkmak için girişimde bulunmaması üzerine Griff arkasından uzanmış ve kapıyı iterek kapatmıştı. I

Laura'ya itiraz etmesi için zaman vermek amacıyla ellerini birkaç saniye boyunca kapıdan ayırmayarak onun, Tanrı aşkına sen ne yaptığım soruyorsun? Kapıyı aç. Gidiyorum, demesini beklemişti.

:ene-

Laura bunu yapmaymca Griff elini kapıdan çekerek Laura'yı çem sinden tutmuş, hafifçe kaldırmak onun kendisine bakmasını sağlamıştı. Laura'nın gözlerinin derinliklerine baktığında, burada kendi duyduğu di le getirilmemiş, umutsuz arzuyu okuyunca, tüm açlığıyla ona sarılmış, aralık dudaklarını Laura'nın boynuna yapıştırmış ve gövdesiyle onu kapı ya doğru bastırmıştı. Laura hafifçe inleyerek ona sarılınca, kendilerini di ha fazla tutamayarak arzuyla çılgınca öpüşmeye başlamışlardı.

Bu anı yaşamak için tam bir aylık mental ön sevişme yaşamış

Eteği çok dar olduğu hâlde Griff, onu kalçalarından yukarıya kald: yı başararak, külodunu dizlerine kadar indirmiş, o kemeriyle ve fermuarı; la uğraşırken, Laura külodunu sıyırıp kenara

Bizim Kosemiz

atmıştı. Griff, Laura'yı çalarından havalandırarak çıplak bacaklarını beline sarmış, ona dokunmuş günde hazır olduğunu fark etmiş ve daha fazla bekleyemeyerek onu k< dişine doğru çekmişti.

Sevişirlerken Laura kollarını Griffin başım dolamıştı. Pozisyonlan yüzünden çok fazla hareket etmeleri olanaksızdı, ama Griff olabildiğince kuvvetle gövdesini öne doğru itip çekiyordu. Ne yapıyor olduklarını düşünmek, ona o güv son defa sahip olduğunu bilmek Griff'i alev alev tutuş turmuştu. Ve duruş açılan Laura için mükemmeldi. Griff, onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Laura doyumuna ulaştığında, o da kendisi ni daha fazla tutamamıştı; ve o an, bir patlamadan farksızdı.

Onlara sonsuz gelen dakikalar boyunca birbirlerine sıkıca sarılarak öylece kalmışlardı; nefeslerinin sesi boş evde yankılanıyordu, her ifc^pnifl de bedeni alev alevdi. Sonunda Griff, Laura'yı yavaşça ayaklarının üzeri ne yere indirmiş, Laura kollarını Griffin boynundan çekmeyince, Griff, onu önce hafifçe çenesinden öpmüş, dudaklarının hizasına geldiğinde tereddüt etmiş, birkaç saniye can çekiştikten sonra dudaklarını onunkilere sıkıca yapıştırmış, Laura'nın dudakları aralanarak diline yer açmıştı.

Bu ilk gerçek öpüşmeleriydi. Ve bu mükemmel bir öpücüktü. Yoğundu. Çok seksiydi. Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Griff avuçlarını Laura'nın başının iki yanına kapıya dayayarak, alevler içinde yanan alnı nı onun alnına dayamış ve öyle kalakalmıştı. "Son otuz gün hayatımın en uzun günleriydi," demişti boğuk bir sesle. "Hep beni arayıp bir daha buluşmamıza gerek olmadığını söyleyeceğin korkusuyla yaşadım. Seni asla öpemedikten korktum."

Laura parmaklarını uzunlamasına Griff'in dudaklarının üstüne koya rak, "Eğer konuşursak, gitmem gerekir," demişti. "Sen hiçbir şey söyle-memelisin, ben de hiçbir şey duymamalıyım."

Griff buna karşı çıkmak amacıyla gerilemişse de Laura'mn yüzünde ki onu anlaması için yalvaran ifadeyi görmüş ve anlamıştı. Aralarında ge çenler kişisel bir şey değilmiş gibi davranmaları gerekiyordu. Her ikisi de gerçeğin bilincindeydi. Kendilerini kandırmıyorlardı. Aralarında geçenle rin bebek yapmakla filan ilgisi yoktu, bu tamamen duyduktan büyük ar zunun sonucuydu. Ama bunu yüksek sesle dile getirmeleri olanaksızdı. Laura'mn buna dayanabilmesinin tek yolu, bunu yalnızca kocasının isteği üzerine yapıyormuş gibi davranmaktı.

Başka bir şey söylemeden yatak odasına geçerek soyunmaya başla mışlardı. Laura tişörtünü çıkarp ayakkabılarına eğildiğinde, Griff cınlıçp-lak soyunmuştu bile. Griff, Laura'dan bir an bile ayrı kalmaya dayanama yarak, kendini yatağın üzerine bırakmış, onu da yanma çekmişti. Onu ken-

dişine doğru çekerek başını avuçlarının arasına almış, her ikisi de solu suz kalana dek öpüşmüşlerdi.

Griff, Laura'nın dantel sutyeninin ön kopçasını açarak, onun yumuşacık, doğal, güzel göğüslerini ortaya çıkarmış, göğüslerden birini taş gibi avucunun içine alarak ucunu sertleşene kadar ovmuş, sonra da diliyle okşamıştı. Onu dudaklarının arasına aldığıda Laura kalçalarını hafifçe kaldırarak zevkte inlemişti.

Griff kör gibi onun elini yakalayarak aşağıya doğru yönlendirip parmakları onu kavradığında ve başparmağı daireler çizerek okşama başladığında kendini kaybedecek gibi olmuştu.

Sonra Laura'nın belinin arkasına uzanarak eteğinin düğmesini çö zmüş, eteği kalçalarından ve bacaklarından aşağıya çekmişti. Çınlıçplak kalan Laura, bacaklarını edepli bir biçimde sıkıca kapatmış, öylece yatmış tı. Griff dudaklarını nemli lülelerine indirerek, Laura gevşeyip bacaklarını aralayana kadar hafif öpücük ve okşayışlarla rahatlatmaya çalışmıştı.

Sonunda Laura daha fazla dayanamayarak Griff'i kendine doğru çek miş, bir kez daha sevişmişlerdi. Bu defaki sevişmelerinde aceleciliğe yer yoktu ve tutkudan çok duygusallık vardı. Griff yaptığı her hareketin tadı nı çıkarıyor, Laura'nın da aynı şeyi hissetmesi ipin elinden geleni yapıyor du. Doyum noktasına yaklaştığım duyumsadığında Laura'nın yüzün&f elinin arasına alarak onun gözlerinin içine bakmıştı; onunla aşk yap kim olduğu ve bunun tek bir nedeni olduğu konusunda hiçbir kuşkusu k mâsını istemiyordu.

O öğleden sonra kaç defa seviştiklerini sayı olarak anımsamıyor Çünkü aslında bir erotik sahnenin diğeriyle bütünleştiği fek bir sahney Konuşma özgürlüğüne sahip olmasalar da, birbirlerine sınırsız erişim sa lamışlardı.

Griff'in dudakları yeniden Laura'nın yüzünün her noktasına doka muş, teninin her milimetresini okşamış, dizlerinin arkasını öpmüş, başp inağını omurgasındaki çukurdan aşağıya kalçasına indirmiş, sonra yanağı kalçasına dayalı öylece yatmıştı.

Laura da aynı cesaretle Griff'in kocaman ellerini keşfetmiş, parmağını üst kısımlarındaki ağır damarların üzerinde gezdirmiş, çarpık küçük par mağını ağzına alarak emmişti. Görünüşe göre Griff'in göğsündeki kıllardan çok etkilenmişti. Sürekli yüzünü oraya gömüyordu. Göğsünde onun

Bizim Kosemiz

sıcacık soluğunu, göbek deliğini keşfeden parmak uçlarını ve bedenine dayalı dizi ni hissetmek Griff'in çok hoşuna gitmiş, kendisini neredeyse zevkten öle cek gibi hissetmişti.

İki âşık gibi birbirlerini hafifçe okşayarak, öpücükler kondurarak ya tarlarken, Laura, ona hüzünlü gözlerle bakıp geri çekilmişti. Ve Griff'in de onu bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Söylemek istediği çok şey vardı, ama bu da yasaktı. Laura'ya, hayatı boyunca âşık olduğu tek insan olduğunu söylemek istiyordu. Onu seviyordu, nokta. Onu seviyordu. "Tann'm, bana yardım et," diye fısıldadı şimdi hastane odasının du-

varlarına doğru. "Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdim."

Uyuya kalmış olmalıydı. Hafif bir esinti hissederek uyandı. Gözlerini açtı. Koç kapıda duruyordu. "Uyuyor muydun?" "Yalnızca gözlerimi dinlendiriyordum."

Koç durakladıktan sonra yatağın yanına gelerek Griff'i tepeden tır nağa süzdü, sonra bandajlı omzuna bakarak, "Nasıl oldu?" diye sordu. Öldürücü değil ama çok acıyor. "Hastanede hiç ağn kesici ilaç yok mu?"

"Veriyorlar" diyerek Griff serumun takılı olduğu elini kaldırdı. "Yine de canım çok yanıyor."

"Kalıcı bir hasar var mı?"

"Cerrah, eğer fizik tedavi uygularsam, geriye bir şey kalmayacağını söyledi."

"Ya, o halde doktor beye bol şans dilemeliyim, sen bu tür şeylerden oldum olası kaçarsın."

"Ortopedi cerrahı bir kadın."

"Ya." Koç gözlerini odanın içinde gezdirdi, tavandan aşağıya sarkı tılmış televizyonla geniş pencerelere bakarak, "Hoş bir oda," dedi.

"Şikâyetim yok."

"Yemekler iyi mi?"

"Şimdiye kadar yalnızca et suyu ile limonlu jöle verdiler"

"Açmısın?"

"Pek sayılmam."

Bu birkaç nezaket cümlesinden sonra söyleyecek bir şey bulamaya rak, birkaç dakika sustular. Sonra Griff, "Önceki gece beni yakalatmak için polise haber vermediğin için teşekkür ederim," dedi.

"Haber verdim."

Griff, ona hayretle baktı.

"Ellie'nin yalvarmalarına aldırmayarak polisi aradım. Ama aradığı kişi Rodarte değildi. Birkaç farklı dedektifle konuştuktan sonra, beni b şeyler sezinlemiş olan bir dedektife bağladılar. Ona neler olduğunu ve se nin nereye gittiğini anlattım. Durumun oldukça tehlikeli olduğunu ve ölü tehlikesi altında olabileceğini söyledim. Dedektif, Itasca polisiyle bağlan tıya geçerek onları hiç beklemeden harekete geçirdi."

"O halde bana inandın."

"Ben, ona inandım." || "Laura'ya."

"Onun ağzından çıkan her sözcüğün doğruluğuna inandım. Hâlâ se nin ne kadar iyi bir yalancı olabildiğini biliyorum."

Kirli Oyun "Yalan söylemiyordum! Ben..."

"Tanrı aşkına Foster Speakman'i ya da adı Bandy olacak o alçağı öl dürmediğini biliyorum. Benim sözünü ettiğim şey bu değil." "O halde söylemek islediğin nedir?" "Washington' a karşı oynadığınız maçla ilgili yalan söyledin." Griff'in kalbi bir ya da iki saniye atmadı. Bir an Koç'a sabit gözlerle baktıktan sonra başını çevirerek, "Sen neden söz ediyorsun?" diye mırıl dandı.

"Sen neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun." Koç'un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Griff'in üzerine doğru iyice eğilerek onu kendisine bakmaya mecbur bıraktı. "Whitethorn'a attığın şu pas. Hapsi boylamana ve maçın elden gitmesine neden olan o pas." Koç işaret parmağıyla yata ğın başım dürtüklede. "Ben gerçeği biliyorum Griff, ama bunu senin ağzın dan duymak istiyorum ve nedenini bilmek istiyorum "Ne söylememi, neyin nedenini?" Koç öfkeden alevler saçıyordu. "Gözlerim şaşı olana kadar o maçı videodan tekrar tekrar izledim. Olası her açıdan. Yavaşlatılmış haliyle ve leri sararak. Tekrar tekrar. Belki bin defa." "Tıpkı herkes gibi."

"Ama herkes bu sporu benim kadar iyi bilmiyor. Herkes seni benim kadar tanımıyor. Kimse sana, benim gibi eğitmenlik ve koçluk yapmadı Griff." Sesi boğuklaştı ve Griff bunun olamayacağı bilmesee yaşlı adamın gözlerinden yaşlar süzüleceğini düşünecekti. "Daha iyi, daha isabetli bir pas atamazdın. Topu adeta yürüyerek iki çizgiden geçirerek Whitethorn'un kilerinin araşma bıraktın. Topu doğrudan doğruya formasındaki rakamla rın ortasına attın."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

Sırtım dikleştirerek bir an için diğer tarafa baktı, Griff'e döndüğün de sadece, "Topu o yakalamadı," dedi.

Griff hiçbir şey söylemedi.

"Whitethorn'un topu yakalamamasının nedeni senin kötü bir pas atmış olman değildi. O, lanet olası topu bilerek düşürdü."

Griff duygularının altüst olduğunu hissederek, sessizce başını salladı. "Evet, lanet olası topu bilerek düşürdü."

Koç bir anda tuttuğu soluğunu bıraktı ve şişme bir oyuncağın tır. açılmış gibi bir ses çıktı. Griff bir an sanki, Koç da balon gibi sönmüş duy gusuna kapıldı. "Peki o halde o maçı kaybetmenize neden olduğun konu sunda niye yalan söyledin? Neden işlemediğin bir suçu itiraf ettin?"

"Çünkü suçluydum. Hem de çok suçluydum. Gerçekten de kendi çı karlarım için bu maçta şike yapmaya niyetim vardı. İki milyon dolar için yenilgi almaya razıydım. Ama..."

Daha fazla konuşamayarak birkaç saniye sustu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çok üzgündü. "Ama iş o noktaya geldiğinde, bunu yapamadım. Maçı kazanmak istedim. Buna zorunluydum." Sanki ulaşılmaması olanaksız bir şey yakalamaya çalışıyormuş gibi elini yumruk haline getirdi. "Beladan kurtulmak için tek çarem bizim maçı kazanmamızdı."

Başım yastığa yaslayarak gözlerini kapadı ve kendisini yeniden sahada buldu. Kalabalığın tezahüratı kulaklarında yankılandı, takım arka daşlarının terli formalarının kokusu burnuna doldu, stadyumu doldurmuş cıgıllıklar içerisinde maçı izleyen yetmiş bin izleyicinin yarattığı yüksek tansiyonu duyumsadı.

"Dörde düşmüşüz. Alan golü galibiyet için yetmeyecek. Geriye hiç mola hakkımız kalmamış. Olabilecek en kötü senaryoyla karşı karşıyayız ve Süper Kupa'yı alıp almayacağımız bu maçın sonucuna bağlı. Yalnızca tek oyunluk zamanımız var.

"Vista'lardan parayı almak ve Washington takımının kupayı alması için aslında yapmam gereken tek şey zamanın geçmesini beklemektir. Ama son hücumdan sonra, Vista Üçlüsü'ne lanet olsun, diye düşündüm. Dolar-

480

kırının cam cehenneme. Belki sonunda iki bacağıma kıracaklar ama ben bu maçı almak için elimden geleni yapacağım.

"Her şey o son oyuna bağlıydı Koç. Tek bir pas. Yapacağım bu tek seçim, içinden geldiğim bataklığı geride bırakmamı sağlayacaktı. O maçta yaptıklarım karakterimi betimleyecekti, daha doğrusu hayatımı."

Bir anlık sessizlikten sonra gözlerini açarak alaycı bir ifadeyle güldü. "Sonra Whitethorn attığım topu düşürdü. Düşürdü!" Sanki o anın anısını ka fasından silmek istiyormuşcasına elleriyle yüzünü ovuşturdu. Pası attığı oyuncu maçın son saniyesinde bitiş noktasında sırtüstü, elleri boş yatıyordu.

"Ama bunun aslında bir önemi yoktu. Her durumda ruhumu şeytana satmıştım bir defa. Maçı kaybettikten sonra kendimi bunun bedelini ödemek zorunda hissettim. Bu nedenle Bandy geldiğinde getirdiği parayı aldım.

"Bazen, Big Spring'de çektiklerimin doğru olduğunu ve yakalanma yı islemiş olduğumu düşünüyorum. Her neyse, tutuklandıktan sonra in sanlar yakalanması olanaksız bir pas attığımı düşündüler. Whitethorn da herkesin böyle düşünmesi için elinden geleni yaptı. Ben de tersini kanıtlamak için hiçbir girişimde bulunmadım. Bunun dışında pek çok konuda suçluydum. Yalan söylemişim, bahis oynamışım, hile yapmışım, yasaları çiğnemişim ve profesyonel sporun kurallarını ve ahlakım hiçe saymış tım..." Çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Ama o maçta şike yapmadan."

Koç yumruklarını yaşlı gözlerine bastırdı. "Bu sözleri söylemeni duymak için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Bunları söylemek bana da iyi geldi. Çünkü bu deneyimin, hapishane nin, her şeyin benim için en kötü yam, seni ve Ellie'yi utandırmış olmamdı."

Koç gırtlığını temizleyerek boğuk bir sesle, "Atlatmasını başardık," dedi. '

Bu cümleyi sanki bu anın hiçbir önemi yokmuş gibi, kayıtsız bir ifa deyle söylemişti. Oysa çok önemli bir andı. Griff, kendisini bağışlaması için ona yalvarmamış, Koç da buna dair bir şey söylememişti. En azından söz eliklerle değil. Ama aşın duygusallığa kaçmadan da aralarında bir anlaşma sağlamışlardı. Griff yeniden Koç'un gözüne girmeyi başarmıştı. Koç, onu bağışlamıştı. Ve belki de -Griff'in bunu düşünmeye dahî cesareti yoktu ama-yeniden onun sevgisini kazanmıştı.

"Daha sık uğrarsan Ellie çok sevinir. Sana yemek pişirmek, seni bir raz şımartmak, benim bilmediğimi sanarak eline para tutuşturmak onu çok mutlu edecektir."

Bizim Kosemiz

Griff gülümsedi. "Gelirim. Söz veriyorum. Eğer hapiste olmazsam elbette."

Koç kaşlarını çatı. "Laura'yı Rodarte'm elinden kurtarmak için yap tığın şeyler yüzünden miff "Size bunu anlattı mı?"

"Evet ve bugün bütün haberlerde yer aldı. Seni saldırganlıkla suçla yacaklarını sanmıyorum. Özellikle de Rodarte'in nasıl bir tehdit teşkil ettiği ortaya çıktıktan sonra ve Laura herkesin bunu öğrenmesi için elinden geleni yapacak."

Adının yüksek sesle dile getirilmesiyle birlikte Laura'mn odadaki fiziksel olarak değilse bile manen varlığını her ikisi de duyumsadı. Griff yı varan gözlerle Koç'a baktı. Koç, Griff'in gözlerindeki soruyu okuyarak, "Seni görmeye gelemes Griff," dedi. Ses tonunun olabildiğince yumuşak çıkması için çaba göstermişti. "Medya bunun üzerine, pislige konan sinek ler gibi çullanır. Şimdiden ortada pek çok spekülasyon dönüyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Net bir şey yok ama üçünüzün arasında göl gede kalmış bir şeyler olduğunu sanıyorlar.

"Kocası için medyaya açık, görkemli bir cenaze töreni düzenlemesi nin üzerinden henüz birkaç gün geçtiğini unutma. Kimse Speakman'in kat fayı yemiş olduğunu bilmiyor ve havayolu şirketinin geleceği için Laura bunun bir sır olarak kalmasını istiyor. Ayrıca Laura, senin hangi amaçla ki ralandığını kimsenin öğrenmesini istemiyor."

Kirli Oyun "Size bunu da mı anlattı?"

"Kelimesi kelimesine." Koç, başını hayretle iki yana salladı. "Haya tım boyunca hiç bu kadar çılginca bir şey duymadım." "İncil'de de var."

"Evet, ama Musa'nın göbek deliğine kadar uzanan bir sakalı vardı ve çekirge yerdı." "İbrahim."

"Her neyse, Laura, seni görmek için neden gelemeyeceğini senin an layacağını söyledi."

"Anlıyorum." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Onu seviyoum Koç."

"Biliyorum." Griffin şaşkın bakışları üzerine Koç başını salladı. "Geçen gece, tüm geleceğin Rodarte ile Ruiz'i çok geç olmadan bulmana bağlıyken, sen, onun yanında kaldın. Başkasını kendinden daha çok düşün mek hiç de sana göre bir davranış biçimi değildi. Şimdi yine bir fedakârlık yapmak zorundasın Griff. Eğer bu kadının iyiliğini tüm samimiyetinle is tiyorsan, ona zaman vermek, ondan uzak durmak zorundasın."

Griff de bunu biliyordu. Bunun öneminin bilincindeydi. Ama yine de bunu bilmek kabullenmesini kolaylaştırmıyordu. "O iyi mi?"

"Daha iyi En büyük sorunu Ellie."

"Ellie mi?"

"Ellie yine anaç tavuk rolüne büründü. Kızcağızı sevgisiyle boğuyor adeta."

Griff cep telefonunu ikinci zilden sonra açtı. "Alo?" "Bugün saat birde?" Griffin yüreği önce duracak gibi oldu, sonra da deli gibi atmaya başladı.

"Gelebilecek misin?" "Evet. Evet. Evet!" "Görüşürüz o zaman."

Griff telefonu otuz saniye daha kulağında tuttuktan sonra kapattı. Son ra alışveriş merkezinin orta yerinde durarak diğer müşterilere baktı. Gerçek ten uyanıktı, düş görmüyordu ve az önce telefondaki gerçekten Laura'ydı.

İlk kez olduğu gibi eve yirmi dakika önce vardı. Saat on iki elli se kize kadar evin civarındaki sokaklarda turladı. Yeniden evin sokağına gel diğinde Laura'nın arabasının girişte durduğunu gördü. Kendi arabasın! onun arabasının arkasına park etti. Ön kapıya kadar olan yol gözüne çok uzun göründü. Tam zili çalacakken kapı açıldı ve Laura eşikte göründü.

"Arabanın sesini duydum."

Griff uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, orada öylece durarak onu baştan aşağı süzerek, en ince ayrıntısına kadar içine çekti. Sonunda sevincini daha fazla tutamayarak mutlulukla güldü ve, "Müthiş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Yo, çok samimiyim." Laura bedenine oturan pembe renkli bir süve ter ve siyah pantolon giymişti. Sade, şık ve son derece seksiydi. "Gerçek ten müthiş."

Laura bu iltifat karşısında kızardı ve eliyle içeriye girmesini işaret ederek, bir adım yana çekildi. Griff o çok iyi tanıdığı ama son gelişinden sonra tamamen değiştirilmiş olan oturma odasına girdi. Ev son derece çe kici bir yuvaya dönüştürülmüştü.

Bizim Kosemiz

Dolabı tanıdı ama kanepesi yeni idi. Yeni mobilyalar eklenmişti, duvarlara tablolar asılmıştı, duvardan duvara halının üzerinde dergi ve ki taplar duruyordu, kahve sehpaının üstüne de içinde beyaz laleler olan bir vazod konmuştu. İlk defa panjurlar açıldı ve içeriye güneş ışığı giriyordu. Dışarıda fazla soğuk olmadığından şöminedeki küçük ateş ısıtmak amaçlı olmaktan çok, dekoratifti.

Griff, Laura'ya döndüğünde, onun söyleyeceklerini daha o söyleme den anlamıştı. "Artık burada yaşıyorum."

"Malikâneyi sattığını okudum. Burası hoşuna gidiyor mu?"

"Bu evi seviyorum."

Uzun bir süre bakıştılar, sonra Laura kanepesi işaret ederek, "Çay içer misin?*" diye sordu. "Elbette,

"Sıcak mı, soğuk mu?"

fı "Soğuk, lütfen."

Griff kanepesiye otururken, Laura da mutfaka gitti. Griff merakla öne doğru eğilerek dolabın kapaklarından birini açtı. İçinde trir televizyon, okuyacak birkaç şey ve birkaç DVD film vardı. Dolapta müstahcen hiçbir yayın yoktu. Griff dolabı kapatarak sırtını kanepedeki yastıklara dayadı, rahat görüldüğünü umduğu bir pozisyonda oturdu. Telefon görüşmesiyle

buraya gelmesi arasında geçen iki saat on sekiz dakika boyunca, bir an için bile rahat nefes alıp verememişti.

Laura elinde, Özerinde bir porselen demlik ve iki bardak olan tepsiyle geldi. Tepsiyi sehpasının üzerine bırakıp bardaklara çay doldurdu. "Şeker?"

"Böyle iyi."

Laura bardaklardan birini Griff'e uzattı sonra kendi bardağını alarak Griffin karşısına, yüksek arkalıklı koltuğa oturdu.

Griff çayından bir yudum aldı. Laura da çayından bir yudum aldı. Her ikisi de içerken birbirine bakıyordu. Griff konuşmaya başlamaktan, yanlış şeyler söylemekten korkuyordu. Laura'nın kendisini o gün neden davet ettiğini bilmiyordu. Arama biçimi ve buluşma saatindeki benzerlik rastlantı olamazdı. Ama o ana kadar, bu buluşmanın bu evde daha önce geçirdikleri buluşmalar gibi sonuçlanacağına dair hiçbir işaret yoktu. Belki de onu yal nızca çaya davet etmişti.

Sonunda Griff, "SunSouth çok başarılı olacağına benziyor. Bu yeni Se lect işi kulağa çok ilginç geliyor," dedi.

"Üç ay sonra devreye girecek." Laura gülerken başını salladı. "Koşuş turmaca ve kargaşa halindeyiz. Yapacak çok iş, verilmesi gereken milyon larca karar ve her gün için bitirilmesi gereken işler var."

Griff, Laura'nın bu coşkusu karşısında gülümseyerek, "Ama hoşuna gidiyor," dedi.

"Her anı," diye itiraf etti Laura. "Başarılı olacağımız konusunda son derece iyimserim. Şu ana kadar üyelik hedefimizin yüzde yetmiş sekizini doldurduk bile. Rakiplerimizin benzer bir hizmet başlatmak için girişimlerde bulunacağı söylentileri kulağımıza kadar geldi."

"Taklit etmek övgüler yağdırmanın en samimi yoludur."

"Kesinlikle. Ama yine de taklit. Biz ilk olacağız."

Coşkusunun en belirgin kanıtı, ısıll ısıll parıldayan yüzüydü. Gülümseyişi o kadar güzel, o kadar saftı ki, Griff'in yüreğini acıttıyordu. Birden onu ilk kez bu kadar mutlu gördüğünü fark etti.

Bardağını havaya kaldırarak, "Sana ve Select'e bol şans dilerim," dedi. "Aslında şansa ihtiyacın yok. SunSouth'un hisselerinin her zaman yüksek olmasına."

"Hisseleri mi izliyorsun?"

"Ben bir yatırımcıyım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Her ne yapıyorsan, aynı şekilde devam et. tşe yarıyor."

"Çok meşgulüm ve gerçekten çok çalışıyorum ama yine de hayatım da dengeleyici birtakım unsurlar olmasına da özen gösteriyorum. Çarşam ba öğleden sonraları kendime izin veriyorum."

Üzerindeki rahat giysilerin açıklaması buydu demek. Daha sonra işe geri dönmeyecekti Griff buna bir anlam yüklememeye çalıştı. Aslında ça lıştı, ama uygun bir yanıt bulamadı.

Laura, Griff'i dikkatle süzerek, "Çalışmadığım bu çarşamba öğleden sonralarını benim için önemli olan başka şeylere ayırmaya çalışıyorum. Örneğin Elaine Speakman Vakfı'na," dedi.

Griff oturduğu yerde doğruldu. "Vakıf. Doğru. Geçenlerde fotoğrafını gazetede gördüm. Yardım toplanan bir davette çekilmiş. Nasıldı?"

"Çok iyiydi."

"Bu iyi işte."

"O gece toplanan para dışında, vakıfa bir de büyük miktarda bir ba ğış yapıldı."

Tarama : Onlyrea18
Düzenleme : Ametis

Bizim Kosemiz

"Ya öyle mi?" "Yüz bin dolar." "Deme ya."
"Ama bu pek de olağan bir bağış değildi." "Hangi bakımdan?" "Birincisi para nakit olarak verildi. Yüz bin dolar doğrudan vakfın hesabına aktarılmış." "Vay canına." "İsimsiz olarak." "Vay canına."

"Aynca banka yetkilisi bağışı yapan kişinin kimliğini saklamakta ısrar ettiğini söyledi."
Griff ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etti.
"Bu cömert bağışı yapan kişinin bunu saklamak istemesine saygı du yuyorum," dedi Laura.
"Tek umudum bu armağanı ne kadar takdir ettiği mizi biliyor olması."
"Eminim biliyordur."
Griff'e bitmek bilmeyen gizli sorgu gibi gelen konuşmadan so: Laura nihayet insafa gelerek konuyu değiştirdi. "Sen de çok meşguldün "Programı duydun mu?"
"Televizyonda seninle bu konuda yapılan röportajı izledim."
"Program oldukça tutuldu, gerçekten ilgi gördü."
"Buna şaşırmış görünüyorsun," diye belirtti Laura.
"Öyleyim. Bu iş kucağıma düştü denebilir."

Hastaneden taburcu olmasının ardından mahkemeye çıkmış ve hak kında iddia edilen suçları kabul etmişti. Jim McAllister, onun kefaletle tahliye olmasını sağlamış ve hükmün verildiği oturumda da mükemmel bir savunma yapmıştı. Laura'nın avukatı aracılığıyla verdiği yeminli ifadesi v Stanley Rodarte aleyhinde soruşturma yürüten iç işleri memurlarının tanıklığıyla desteklenmişti.

Griff, yargıçtan sert bir azar işitmiş ve bir yıl süreli şartlı salıverilme cezası almıştı. Bu cezası daha önceki şartlı salıverilme cezasına eklene cektii. Şartlı salıverilme gözetmeni yine Jerry Arnold olacaktı. McAllister ile gerçek bir dost olduğunu kanıtlamış olan Glen Hunnicutt bu zaferi kutlamak için onu akşam yemeğine çıkarmışlardı.

Bundan kısa bir süre sonra Bolly Rich sürpriz yaparak onu öğle yemeğine davet etmişti. Griff, kendisini Rodarte konusunda uyarmaya çalıştığı anda onu dinlemediği için özür dilemiş, en çok yardıma ihtiyacı oldu ğunda Griff'e yardım etmeyi reddettiği için çok üzgün olduğunu söylemişti. "Jason tam iki hafta benimle konuşmadı."

Griff eliyle özre gerek olmadığını ifade etmiş, "Bu konuda canını sık ma Bolly," demişti.

Sonra Bolly, ona ülkenin dörtbir yanında bulunan başka spor yazarlarıyla uzunca bir süredir üzerinde çalıştıkları bir programdan söz etmişti. Artık bu tasarımı hayata geçirmenin zamanı geldiğini düşünüyorlardı. "Ma halle, kolej ve profesyonel spordaki olumsuzluklardan yorulduk. Nasıl he zimete uğratmak, gol atmak ve tur vuruşu konusunda yazıyorsak, hoş olma yan konular hakkında da yazmalıyız. Söz gelimi: uyuşturucu, silahlar, şiddet, tecavüz..."

"Müşterek bahis," demişti Griff.

"Müşterek bahis. Bütün bu olumsuzluklardan bıktık. Biz buna artık son vermek, iyi sporcu olmanın erdem ve hedeflerini yeniden duyurmak istiyoruz. Ama bizler yalnızca bir avuç yazar ve gruptaki en renkli kişinin ben olduğumu söylersem, sanırım ne demek istediğimi anlarsın. Bizim bir sözcüye ihtiyacımız var." Ve istemeyerek eklemişti. "Ve geçmişi tertemiz olan birinin pek güçlü bir etkisi olmaz."

"Etkileyici bir yüze ve 'Benim yaptığımı siz yapmayın!' gibi akılda kolay kalan bir slogana ihtiyacınız var yani!"

Bolly sırtıtmıştı. "Evet, aklımızdakilerin ana fikri bu."

"Genç sporculara ulaşabilmek için benim gibi kötü bir çocuğa ihtiyaçları vardı," diye açıkladı Griff, Laura'ya. "Deneyimlerimden yararlanarak onları tehlikelere ve tuzaklara karşı uyarıyorum. Bolly ile meslektaşları programa sponsorluk yapacak birkaç şirket buldular. Sporcular Kurumu da öyle. Ülkenin dörtbir yanındaki spor kuruluşları benimle konuşmak için randevu istediler." Omuzlarını silktili. "Belki yaptığım konuşmaların biraz yararlı olur."

"Fazla alçakgönüllü davranıyorsun Griff. Daha bu hafta Bay Rich'in köşe yazısında, şimdiden, kendi oğlu dahil olmak üzere binlerce sporcudan 'Uyuşturucuya Hayır' başlıklı imza topladıklarını okudum."

"Jason çok iyi bir çocuktur. O zaten başını büyük bir olasılıkla hiç belaya sokmayacaktır."

"Ama herkes onun gibi değil. Yaptığın konuşmalar gerçekten çok büyük etki yaratıyor."

"Göreceğiz." Laura'ya bakarak sınttı. "En azından şu anda SunSo-uth'la sayısız mil uçuyorum."

"Sen de Select'e üye olmalısın."

"Buna bütçem yetmez. Harcamalarım karşılanıyor ve oldukça iyi bir maaşım var, ama bu beni zengin yapmaz Laura, asla." Hiçbir zaman Fos ter Speakman kadar, Laura kadar zengin olamayacaktı. İşte ona anlatma ya çalıştığı buydu. "Ama aktif olarak değilse bile, hiç değilse spor alanın da çalışıyorum. Ve kayda değer bir iş yapıyorum." Gülümsedi. "Bazen, konuşmam bittikten sonra, benden bir iki atış yapmamı istiyorlar."

"O genç sporcuların gözlerinin kamaştığından eminim."

Bizim Kosemiz

"Bunu bilemem ama benim hoşuma gidiyor."

Bir süre her ikisi de sessiz kaldı. Laura pencereden dışanya baktık tan sonra gözlerim önce şömineye, sonra da çiçek vazosuna çevirdi. "Bi raz daha çay ister misin?"

"Hayır, sağ ol." "Arkadaşın Marcia nasıl?*

Griff, Laura'nın Marcia'yı hatırlamasına şaşırmişti. "İyiye gidiyor. Onu daha geçen hafta gördüm.** "Ya."

Bunu söylerken Laura'nın nazik gülümsemesi hafifçe titremişti. Ya da Griff'e öyle gelmişti. "Bir ameliyat daha olacak, ama bu artık son cila gibi bir şey."

"O halde ameliyattan başarılıydı." "Enfes görünüyor; Her zamankinden daha güzel." "Çok iyi Peki... yeniden... çalışmaya başladı mı?" "Tam olarak." "Öyle mi?"

"Evet, her zamanki gibi." "Hım."

Eğer Laura, Griff'in Marcia'yı ziyaretinin amacını merak ediyorsa, öteden ona dosdoğru sormuyordu? Griff, onun bunu yapmasını umuyordu. Griff'in ona, Marcia ile aralarındaki ilişkinin yalnızca arkadaşça olduğun dan başka anlatabileceği bir şey yoktu ama hiç değilse sorması halinde La ura'nın onun cinsel ihtiyaçlarını bir profesyonele giderek tatmin edip etmediğini umursadığını anlayacaktı.

Ama bunun yerine Laura, "Tatilin nasıl geçti?" diye sordu. "Şişmanlatıcı. Ellie sanki yarın evde yokmuş gibi yemekler yaptı. Ya senmkisi?"

"Buradan uzaklaştım. Vermont'da bir pansiyonda kaldım, ara yollar da araba kullandım, çok kitap okudum."

"Kulağa hoş geliyor." Aslında daha çok yalnızlık gibi geliyordu. "Biraz daha çay ister misin?"

"Az önce de sordun ve ben hayır dedim."

"Üzgünüm. Omzun nasıl?"

"İyi."

"Tamamen iyileşti mi?" "Laura, beni neden aradın?"

Griff'in doğrudan konuya girmesi Laura'yı şaşırtmıştı. Bu soruyla hiç beklemediği bir anda karşılaştığı için sıkılmış gibiydi. Derin bir soluk alıp sakın bir ifadeyle, "Sana teşekkür etmek istedim," dedi.

Griff yüreğinin sıkıştığını hissetti. Laura, onu gerçekten yalnızca ça ya davet etmişti. "Ne için?"

"Sinimizi sakladığın için. Bu pis hikâyeyi anlatmak için eline sayı sız fırsat geçmesine karşın bunu yapmadın. Hem Foster'ı, hem de beni ko rudun. Aslına bakarsan, o senin sırdaşlığını hiç hak etmemişti. Ben bunu ne kadar takdir ettiğimi sana söylemek istiyordum."

"Şey, aslına bakılacak olursa ben de bütün dünyanın beni damızlık olarak kiralamış olduğunuzu öğrenmesini istemiyordum."

"Sebebi ne olursa olsun, teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Griff, onun sadece müteşekkir olmasını istemiyordu. Bunu yapmak için yanıp tutuşmadığı tek bir gün olmadığı halde, Koç'a ve kendisine, La-ura'yla bağlantı kurmamak konusunda verdiği sözü tutmuştu. Bu yüzden bugün, aylar sonra nihayet aradığında, sanmıştı ki, belki...

Ama hayır. Griff, ona dokunmak, dudaklarını tatmak için yanıp tutu şarak burada onunla nazikçe söyleşirken, Laura'nın tek istediği teşekkür ederim, demekti. Buna daha fazla dayanamayacaktı.

Duygulan altüst bir halde avuçlarını baldırlarına sürttü, sonra ani ayağa kalktı. "Bak, acele etmeliyim. Benim bir... işim var."

"Ya, üzüldüm." Laura da ayağa kalktı. "Seni alıkoymak istememiştin."

"Yo, dert etme. Seni gördüğüme sevindim." "Ben de seni gördüğüme sevindim." "Çay için teşekkürler."

Kapıya doğru döndüğünde hafifçe kenara çarptı. Bu da hatırlaması nı sağladı. "Ha, az kalsın unutuyordum. Sana bir şey getirdim." Üzerinde ki spor ceketin iç cebine uzanarak küçük bir kutu çıkardı.

Griff kutuyu uzatırken Laura, ona şaşkın gözlerle bakarak, "Nedir bu?" diye sordu.

^ "Öğrenmenin tek bir yolu var."

Laura kutuyu aldı, bir an duraksadıktan soma bir ucunu çekerek kur deleyi çözdü. Laura kapağı açarken Griff soluğunu tutmuş olduğunu ay nmsadı. Satenden bir yastığın üzerinde, ortasında minicik bir pırlanta bu lunan ince altın bir yıldız duruyordu. Laura başını öne eğmiş baktığı için Griff, onun tepkisini göremiyordu. Ama o kadar hareketsizdi ki, Griff bu nun berbat bir fikir olduğunu düşünmeye başladı.

Bir saniye daha geçip Laura yine konuşmayınca, Griff bir şeyler söyle mek zorunda olduğunu hissetti. "Biliyorum, hamileliğin henüz çok fazla iler lememişti. Belki de boyu daha bu pırlantanın

Bizim Kosemiz

boyundan daha büyük değildi. Ama..." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ama onun var olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Ama o vardı. En azından birkaç hafta boyunca."

Laura hiç hareket etmedi ve başını aşağıda tutmaya devam etti. Kah retsin! Berbat bir fikirdi. Gerçekten, gerçekten kötü bir fikirdi. Hemen şimdi çenesini tutup oradan ayrılmalıydı ,bunu yapmak yerine, "Onu hatırlatacak bir şeyin seni sevindirebileceğini düşündüm," dedi.

Laura nihayet başını kaldırdığında yüzü gözyaşlarından sıılsıklam olmuştu. "Ben onu hep hatırlayacağım. Yaşadığım süre boyunca onu yüreğimde taşıyacağım."

Her ikisi de aynı anda hareket ettiler. Griff kollarıyla Laura'yı sardı ve bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı tuttu. Yeminler de etmiş olmalıydı. Daha sonra, tam o anda, Laura'nın yüzünü ellerinin arasına alıp kendisine doğru kaldırdığında, ona ne söylemiş olduğunu tam olarak anımsayamayacaktı. Laura'ya onu sevdiğini söyleyişini, dudaklarını, gözlerini, yanaklarını ve kaşlarını öperken bunu her defasında tekrarladığını anımsı yordu. Sonunda dudakları buluştu ve tutkuyla ve coşkuyla öpüştiler.

Ve daha sonra öğleden sonra akşama dönene dek birlikte kanepede oturup şöminedeki ateşin tadını çıkardılar ve konuştular. Konuştukları şeyler öyle çok ciddi şeyler değildi. Havadan sudan konuşarak bol bol güldüler.

Bu onların ilk randevusuydu.